

சிங்கத்தின்
நகங்களும்
அசோகச்
சக்கரமும்

ஈழம்-காலச்சுவடு பதிவுகள்
(1988-2008)

சிங்கத்தின் நகங்களும் அசோகச் சக்கரமும்
(ஈழம் - காலச்சுவடு பதிவுகள் 1988 - 2008)

சிங்கத்தின் நகங்களும் அசோகச் சக்கரமும்

(ஈழம் - காலச்சுவடு பதிவுகள் 1988 - 2008)

தொகுப்பாசிரியர்
கண்ணன்

*R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD*

காலச்சுவடு பதிப்பகம்

சிங்கத்தின் நகங்களும் அசோகச் சக்கரமும் • காலச்சுவடு ஈழக் கட்டுரைகள் (1988 – 2008) • தொகுப்பாசிரியர் : கண்ணன் • முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 2009 • வெளியீடு: காலச்சுவடு பதிப்பகம், 669 கே.பி. சாலை, நாகர்கோவில் 629 001 • தொலைபேசி : 91-4652-278525 • தொலைநகல்: 91-4652-402888 • மின்னஞ்சல்: kalachuvadu@sancharnet.in • அச்சுக்கோப்பு : சுதர்சன் புக் புராசசர்ஸ் அன்ட் டிஸ்ட்ரிப் யூட்டர்ஸ் • அட்டை அச்சாக்கம்: பிரிண்ட் ஸ்பெஷாலிட்டீஸ், சென்னை 600 014 • அச்சாக்கம்: மணி ஆஃப்செட், சென்னை 600 005.

காலச்சுவடு பதிப்பக வெளியீடு: 332

cinkattin nakankaLum acookac cakkaramum • Essays on Eazham
(1988 - 2008) • Compiler: Kannan • Language: Tamil • First Edition: December 2009 • Size: Demy 1 x 8 • Paper: 18.6 kg maplitho • Pages: 288 • Copies: 550 + 50 • Published by Kalachuvadu Pathippagam, 669 K.P. Road, Nagercoil 629 001, India • Phone: 91-4652 - 278525 • Fax: 91 - 4652-402888 • e-mail: kalachuvadu@sancharnet.in • Typesetting: Sudarsan Book Processors and Distributors • Wrapper Printed at Print Specialities, Chennai 600 014 • Printed at Mani Offset, Chennai 600 005.

ISBN: 978-81-89359-87-4

12/2009/S.No. 332, kcp. 525, 18.6 (1) 600

கலைச்சல்வன் நினைவுக்கு

உள்ளடக்கம்

தொகுப்புரை	9
முன்னுரை	13
சிங்கத்தின் நகங்களும் அசோகச் சக்கரமும்	27
உலகத் தமிழ் மாநாடு	47
போரும் வாழ்வும்	57
சூரியக்கதிரின் நிழலும் நிழலும்	63
அறத்தைப் பேணுவதே படைப்பாளியின் கடப்பாடு	75
எதிர்வினை	119
இலக்கியத்தின் தீர்க்க தரிசனம்	123
கேட்டிருப்பாய் காற்றே	134
ஆனையிறவிலிருந்து அமெரிக்கா வரை	149
வன்னில சஞ்சாரம்	153
வதையின் கதை	162
தமிழ் சினிமாவும் ஈழத் தமிழ் பிரச்சினையும்	167
இலங்கை : மரணமும் வாழ்வும்	175
சமாதானத்திற்கான யுத்தமா யுத்தத்திற்கான சமாதானமா?	183
யாருக்குச் சாமரை வீசுகிறார் விக்னேஸ்வரன்?	193
பேசப்படாத விடயங்கள்; பேசத் துணியாத தகவல்கள்	197

யுத்தத்தை விடவும் அச்சம் தரும் பீதி	203
மீண்டும் ஜூலை '83	210
ஈழத் தமிழ் அகதி முகாம்களின் நிலைகுறித்த அறிக்கை	213
யுத்தமின்றி ரத்தம்	235
இந்தியாவின் நேரடித் தலையீடு	242
தமிழ்ச்செல்வன் படுகொலை – சமாதான முயற்சிகளுக்கெதிரான தாக்குதல்	250
எண்ணித் துணிந்தே எடுத்த படுகொலை	259
காயங்களிலிருந்து பிறந்த ஒளி	270
அழிந்துபோன 97 ஆயிரம் நூல்களின் சொல்லப்படாத கதை	278
சோமிதரனுடன் ஒரு சந்திப்பு: “நினைவூட்டிக்கொள்ள முடியாத அளவுக்கு அது ஒரு பயங்கரமான நிகழ்வு”	282

தொகுப்புரை

இருபதாண்டுகால காலச்சுவடு இதழ்களில் வெளிவந்த இக்கட்டுரைகளைத் தொகுக்கும் பணி பல நினைவுகளைத் தூண்டியது. இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்ட இந்திய அமைதிப்படை (ஐ.பி.கே.எப்.) தமிழ் மக்களைக் காக்கும் படையாக இங்கு முன்வைக்கப்பட்ட பிரச்சாரத் திரையை தமிழக ஊடகச்சூழலில் கிழித்துநாட்டிய கட்டுரை 'சிங்கத்தின் நகங்களும் அசோகச் சக்கரமும்'. புனைபெயரில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சு.ரா.வின் நண்பர் ஒருவரால் அனுப்பப்பட்ட இக்கட்டுரை காலச்சுவடில் வெளிவர - பெங்களூரில் கல்லூரியில் படித்த நாட்களில் - படித்து மிதந்த மனப்பாதிப்புக்கு ஆளானேன். கல்லூரிச்சூழலில் அனைத்திந்திய மாணவரிடையே அமைதிப்படை அனுப்பப்பட்டமைக்கு எதிரான மனோபாவமும் ராஜீவ் காந்திமீது வெறுப்பின் நிழலாடும் கடும் விமர்சனச்சூழலும் அன்று இருந்தன. புலிகள்மீதிருந்த எனது வீரவணக்க மனோபாவமும் அவர்களின் மக்கள் படுகொலைகளால் கரையத் துவங்கிய காலம் அது. மேற்படிக்கட்டுரை மலையாளத்தில் குங்குமம் என்ற இதழிலும் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

பின்னர் ராஜீவ் காந்தி படுகொலை விசாரணை வரலாறு காணாத வீச்சுடன் நடைபெற்ற காலத்தில் இக்கட்டுரையை வெளியிட்டமைக்காகக் குங்குமம் இதழாசிரியர் விசாரணைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார். சு.ரா.வும் விசாரிக்கப்படலாம் என்ற எண்ணம் எங்களுக்கு வலுவாக இருந்தது. அது விசாரணையோடு நின்றுவிடுமா என்ற கவலையும் இருந்தது. அதற்கு இக்கடிதம் மட்டும் காரணமல்ல. புதுயுகம் பிறக்கிறது என்ற இதழோடு அவருக்கு இருந்த நெருக்கமும் அதனோடு இயங்கியவர்கள் தேடப்பட்ட சூழலும்.

இந்தப் பின்னணியில் காலச்சுவடு கோப்புகளிலிருந்து இக்கட்டுரையை மீட்டெடுத்தோம். மெல்லியப் பச்சைத் தாளில் அழகிய கையெழுத்தில் இருந்த அந்தப் பிரதியை அழிக்க மனம் வரவில்லை. எனவே அதை நான் பெங்களூருக்கு - மெல்லிய சாகச உணர்வுடன் - எடுத்துச் சென்றுவிட்டேன். பலமுறை அதைத் 'தட்டிப்பார்த்த' நினைவுகள். இன்றும் எமது கோப்புக்கட்டுகளில் இருக்க வேண்டும். காலம் இருபது ஆண்டுகளைக் கடந்து சென்று விட்டது. இன்றும் கட்டுரையை எழுதியவரின் பெயரை வெளியிடும் துழல் இல்லாமை ஈழ மக்களின் அவலத்தின் ஒரு குறியீடாகத் தெரிகிறது.

மீண்டும் காலச்சுவடைத் துவங்கிய பின்னர் நடந்த உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் கா. சிவத்தம்பி முதலான பல அறிஞர்கள் வெளியேற்றப்பட்டமைக்குத் தமிழ் அறிவுஜீவிகள் பெரும்பாலானோர் வழமையான முதுகெலும்பற்ற நிலையில் எதிர்கொண்டனர். அரசைக் கண்டித்து ஓர் அறிக்கையைக் கூட வெளியிட மறுத்து அன்பளிப்புப் பெட்டிகளை இறுக்கமாகப் பற்றியபடி மாநாட்டிலிருந்து வெளியேறினர். இதுபற்றி எழுதும்படி பேரா. சிவத்தம்பி அவர்களுக்கு கடிதம் எழுதினேன். பதில் இல்லை. பின்னர் ஒரு நேர்ச்சந்திப்பில் என் கடிதத்தின் உணர்வுகளுக்காக அவர் நன்றி தெரிவித்தமை கடிதம் அவருக்குக் கிடைத்ததை உறுதிப்படுத்தியது. அவரது அன்றைய மௌனம் அதிகாரத்துடன் உறவைப் பேணுவதில் அவருக்கு இருக்கும் தொலைநோக்கிற்குச் சான்றாக அமைகிறது - பின்னர் வ.அப். சுப்ரமணியம் அவர்களின் Dila Newsயில் பீட்டர் ஷால்க் மற்றும் ஏ. வேலுப்பிள்ளை எழுதிய பதிவுகளை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டோம்.

குலசிங்கம் அவர்கள் எங்களோடு தங்கியிருந்த நாட்களில் பதிவு செய்யப்பட்டது அவரது நேர்காணல். வற்றாத நகைச்சுவை உணர்வுடன் துயரத்தையும் மனவலியையும் உரையாடலில் மனதில் தைக்கும்வண்ணம் முன்வைப்பார் அவர். போர்க்கால வாழ்க்கை பற்றிய அவரது பதிவு பல புரிதல்களை இங்கு உருவாக்கியது.

ராஜீவ் காந்தி படுகொலைக்குப் பின்னர் ஈழப் பிரச்சனை தமிழ் ஊடகங்களில் தீண்டாமையின் புறக்கணிப்புக்கு ஆளான நிலையில் நடைபெற்ற துரியக்கதிர் - 2 நடவடிக்கையில் எங்களின் ஒரு குடும்ப நண்பரின் குடும்பத்தினரும் அகதிகளாகத் தமிழகம் வந்து அகதி முகாமில் சேர்ந்தனர். பின்னர் முகாமில் அனுமதிபெற்று சில நாட்கள் எங்களோடு தங்கியிருந்தனர். அயலிலிருக்கும் தந்தைக்கு எழுதும் கடிதமாக நண்பரின் மகனின் பதிவைப் பெற்று காலச்சுவடில் 'துரியக்கதிரின் நிழலும் நிழலும்' எனத் தலைப்பிட்டு வெளியிட்டோம். அக்கடிதத்தைக் கையெழுத்துப் பிரதியாகப் படித்தபோது இந்தச் துரியக்கதிருக்கு

ஒளிமயமான பக்கமே இல்லை என்று உறுதிப்பட்டதால் அவ்வாறு தலைப்பிட்டேன். பிரபாகரனின் மீது வீரவணக்க மனோபாவம் கொண்ட ஓர் இளைஞனின் அக்கடிதம் இவ்வாறு முடிகிறது:

நாங்க அன்றியாக்கள், மாமாக்கள், சித்தப்பா எல்லா ரையும் விட்டுட்டு வந்திற்றோம்.

அதெண்டாலும் பரவாயில்லை. எல்லாத்திலும் மேலான எங்கட நாட்ட விட்டு, உயிரிலும் மேலான எங்கட தலைவரை விட்டு வந்திற்றோமெண்டுதான் கவலை.

ஒரு வரியும் நீக்காமல் இக்கடிதத்தை வெளியிட்டோம். புலி எதிர்ப்பு, புலி ஆதரவு நிலைப்பாடுகளுக்கு அப்பால் நின்று பல குரல்களுக்கு இடமளிக்கும் இதழியல் பண்புடன் காலச்சுவடு செயல்பட்டமைக்கு இதுவும் ஒரு சான்று.

இலங்கையிலிருந்து எனக்கு வரும் கடிதங்களில் அதிகமும் போரும் வாழ்வும் பற்றிய வரிகள் இடம் பெற்றிருக்கும். பதில் எழுதும்போது பெரும் சங்கடத்தைத் தரும் வரிகளாக அவை இருக்கும். அவர்கள் துன்பத்தைப் பற்றி மேலோட்டமாக ஆறுதல் எழுத மனத்தடையும் நுண்ணணர்வுடன் எழுத அவசியமான அனுபவமின்மையும் இணையும்போது ஏற்படும் சங்கடம் அது. அக்கடிதங்களைக் கோப்பில் வைப்பது என் வழக்கம்.

ஒருமுறை கோப்புகளைப் புரட்டியபோது கண்ணில்பட்ட ஈழத்துக் கடிதங்களைத் தொகுத்தெடுத்தப் படித்துப் பார்த்தேன். ஈழம் பற்றிய அசலான செய்திகள் இல்லாத அக்காலகட்டத்தில் (எக்காலகட்டத்திலும்தான்!) இவற்றைப் பிரசுரிக்கலாம் என்று தோன்றியது. பெயர்களையும் அடையாளம் காட்டும் தகவல்களையும் நீக்கி ஓவியர் மருதுவின் கோட்டுச் சித்திரங்களுடன் இவற்றை வெளியிட்டோம். எக்ஸில் இதழில் இதற்காக எங்களை 'நாய்களா' என விளித்து இக்கடிதங்கள் இட்டுக்கட்டப்பட்டவை என எழுதியிருந்தார்கள். பொதுவான ஒரு நண்பர் குழுவிடம் இக்கடிதங்களைப் பரிசீலனைக்கு அனுப்பத் தயார் என எதிர்வினையாற்றினேன். இன்றுவரை பதில் இல்லை. அவதூறுகள் எதிர்கொள்ளலின் முன் கரைந்துவிடும் பண்புகொண்டவை. ஆனால் புதிய அவதூறுகளுக்கு இது தடையாக இருப்பதில்லை.

திமுக அரசு ஆட்சிக்கு வந்த புதிதில் சில மாதங்கள் நிலவிய 'ஜனநாயக'ச் சூழலில் அப்போது அதிமுக கூட்டணியிலிருந்த விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சி எம்.எல்.ஏ ரவிக்குமார் முதல்வரின் அனுமதி பெற்று இலங்கை அகதி முகாம்களைப் பார்வையிட்டு ஒரு அறிக்கையை சமர்ப்பித்தார். அந்த அறிக்கையைக் காலச்சுவடு வெளியிட்டது. முதல்வர் அவ்வுறிக்கையின்

அடிப்படையில் சில உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தார். இதனால் யதார்த்த தளத்தில் என்ன மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன என்பதை அறிய இன்னொரு சுற்றுப்பயணம்தான் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். இருப்பினும் நமது அதிகார வர்க்கத்தின் காண்டாமிருகத்தனத்தையும் தாண்டி சில முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும் என்பது என் நம்பிக்கை. இவ்வறிக்கை வெளிவந்ததும் ஒரு செய்தி வெட்டவெளிச்சமாகியது. ஈழத் தமிழருக்காக உயிரையும் ஈயத் தயாராக இருப்பதாக இருபதாண்டுகளுக்கு மேலாக முழங்கிவந்தோர் ஒருவரும், ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் இருக்கும் முகாம்களில் ஒன்றில் பக்கம்கூடச் சென்ற தில்லை. அகதிகளின் அவலம் போக்க எந்த முயற்சியும் மேற்கொண்டதில்லை. தமிழனைத் தமிழன் இழிவு செய்யலாம்; அதற்காக சிங்களவன் இழிவு செய்வதை அனுமதிக்கலாமா என்ன? ரவிக்குமார் முகாம்களைப் பார்வையிடப்போகும் செய்திகிடைத்ததும் அ. மார்க்ஸ் பெரும் பதற்றத்திற்கு உள்ளாகி இலங்கை தேசியகீதம் பாடும் சுகனுடன் அவரது வாலைப்பிடிக்க ஓடிய தமாசும் அரங்கேறியது. நமது ஈழத்து ஆவேச ஆதரவாளர்களின் இன்னொரு 'இன்மை' ஜூலை 1983 கலவரத்தின் 25ஆம் ஆண்டை அவர்கள் புறக்கணித்தமை. காலச்சுவடு ஒரு சிறப்பிதழ் வெளியிட்டுக் கவனப்படுத்திய இந்திகழ்வின கட்டுரைகள் இத்தொகுதியில் இறுதிப் பகுதியாக அமைகின்றன.

காலச்சுவடின் ஈழம் பற்றிய பார்வையை நெறிப்படுத்துவதில் 'தமிழ் இனி 2000'க்குப் பிந்தைய காலகட்டத்தில் சரிநிகர் நண்பர்களுக்கு முக்கியப் பங்களிப்பு உண்டு. இத்தொகுதியில் அதிக அளவில் இடம்பெற்றிருக்கும் சேரன், எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன் கட்டுரைகள் இதற்குச் சான்று. சிங்கள அரசு மற்றும் புலிகளைப் பற்றிய அவர்களது வெறுப்பற்ற விமர்சனப் பார்வையும் பிரச்சனையின் பல பரிமாணங்களைக் கணக்கெடுத்து விவாதிக்கும் பண்பும் அன்றும் இன்றும் எங்களுக்கு நெருக்கமானதாகவே இருந்துவருகின்றன. இத்தொகுப்பிற்கு சரிநிகர் சிவக்குமார் முன்னுரை அளித்திருப்பதும் இந்த இணக்கத்தின் தொடர்ச்சிதான். சிவக்குமாருக்கு நன்றி.

நாகர்கோவில்

கண்ணன்

16.12.09

முன்னுரை

இதழியலை வரலாற்றின் முதல் வரைவு என்று சொல்வார்கள். முன்னுரை எழுதுவதற்காக இக்கட்டுரைகளைத் திரும்ப வாசித்தபோது அவ்வுணர்வு மேலும் வலுப்பட்டது.

1988இலிருந்து 2008வரையான இரண்டு தசாப்த காலப் பகுதிக்குள் எழுதப்பட்ட இவ்வெழுத்துக்கள் இலங்கைத் தமிழ் மக்களுடைய போராட்டத்தின் குறித்த காலப் பகுதிக்குள் நடைபெற்ற பல்வேறு அரசியல் போக்குகள், சம்பவங்கள், நிகழ்வுகள் என்பன தொடர்பான பதிவுகளாகவும் விமர்சனங்களாகவும் அமைந்திருப்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இந்த இரண்டு தசாப்த காலமும் தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் முக்கியமான காலப் பகுதிகள். குறிப்பாக, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் எழுச்சியும் வளர்ச்சியும் வீழ்ச்சியும் இக்காலப்பகுதியுள் தான் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

மறுபுறத்தில் இந்த இரண்டு தசாப்த காலத்துள்ளும் பௌத்த சிங்களப் பேரினவாதம் என்பது ஐக்கிய தேசியக் கட்சி, சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி என்ற இரண்டு பிரதான அரசியல் கட்சிகளின் ஆட்சியதிகாரத்திற்கான அரசியல் வழிமுறை என்பதிலிருந்து மக்கள் விடுதலை முன்னணி எனப்படுகின்ற ஜேவிபி, ஜாதிக ஹெல உருமய ஊடாக சிங்கள சமூகத்தின் எல்லா அடுக்குகளுக்குள்ளும் இடையிட்டு வேர்விட்டு தன்னை ஆழப் பதித்துள்ளது மட்டுமன்றி அது தமிழ் மக்களுக்கு மாத்திரமல்லாமல் இலங்கையில் வாழும் அனைத்து சிறுபான்மையினருக்கு எதிரானதாகவும் விஸ்வரூபமெடுத்துள்ளது.

இத்தொகுப்பில் உள்ள முதலாவது கட்டுரை வெளியானது 1988இல். 1987 - 1988 என்பது தமிழ் மக்களின் போராட்ட வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையை ஏற்படுத்திய காலகட்டம்.

இனப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதற்காக திம்புவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பேச்சுவார்த்தையில் அனைத்து போராளிக் குழுக்களும் இணைந்து முன்வைத்த தீர்வு அடிப்படைகளுக்குப் பின்னர் அது புறக்கணிக்கப்பட்டு, 1987இல் இந்தியாவினால் ஒரு அரைகுறைத் தீர்வு முன்வைக்கப்பட்டதும் அதனை நடைமுறைப்படுத்த இந்திய அமைதிப்படை எனும் பேரிலான ஒரு ஆக்கிரமிப்புப் படை வந்திறங்கியதும் நடைபெற்றிருந்தது.

அதன் தொடர்ச்சி 1990இல் அதுகாலவரையான விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஒரு பண்பு ரீதியான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. 1984இல் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு தொடர்பில் ஒருமித்த நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்த போராளிக் குழுக்களில் ஒரு பகுதியினர் தொடர்ந்த 'இயக்க விதி' காரணமாக, எந்த அரசு தம்மை ஒடுக்குகிறது என்று அதனை எதிர்த்துப் போராட ஆரம்பித்தார்களோ அந்த அரசுக்கு ஆதரவானவர்களாக மாறியமை நிகழ்ந்தது.

அதேவேளை இலங்கையில் வாழும் சிறுபான்மையினரில் ஒரு பிரிவினரான தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத் திற்குத் தலைமை தாங்கிக்கொண்டே விடுதலைப் புலிகள் இன்னொரு சிறுபான்மையினரான முஸ்லிம்களை வடக்கி விருந்து முற்றாக 24 மணிநேரத்துக்குள் வெளியேற்றிய அவலமும் கிழக்கில் ஏறாவூர், காத்தான்குடி ஆகிய பிரதேசங்களில் உள்ள பள்ளிவாசல்களில் வைத்து நூற்றுக்கணக்கில் முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டதும் ஏறத்தாழ அதேகாலத்தில் நிகழ்ந்தன.

இந்த 1990இலிருந்து 1995வரை யாழ் குடாநாடு முற்று முழுதான விடுதலைப் புலிகளின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பிரதேசமாக மாறியது. இக்கால கட்டத்தில் விடுதலைப் புலிகள் தமக்கான ஆட்சி நிர்வாக அலகுகளை உருவாக்க ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

1994இல் பேச்சுவார்த்தை மூலம் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வைக் காணப்போவதாகச் சொல்லி ஆட்சியதிகாரத் திற்கு வந்த சந்திரிகா பண்டாரநாயக்கா 1995இல் 'சமாதானத் திற்கான யுத்தம்' என்ற பெயரில் யாழ் குடாநாடு மீதான போரைத்தொடங்கியதும் இதுவரை காலமும் தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்கு ஆதரவுக் குரல் எழுப்பிவந்த தென்னிலங்கை முற்போக்காளர் மற்றும் இடதுசாரிகளுள் ஒரு பிரிவினர் இந்த யுத்தத்திற்கு ஆதரவு நல்கியதும் நிகழ்ந்தது.

குறிப்பாக டியூ குணசேகரா தலைமையிலான கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ஷவினால் அனைத்துக் கட்சி மாநாட்டின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்ட திஸ்ஸ வித் தாரணவினது லங்கா சமசமாஜக் கட்சியும் இந்த யுத்தத்திற்குப் பூரண ஆதரவை வழங்கின. செனக பண்டார போன்ற புத்தி ஜீவிகளும் யுக்திய போன்ற மாற்றுப் பத்திரிகைகளும் கூட இந்த சமாதானத்திற்கான யுத்தத்தை ஆதரித்தார்கள். மனித உரிமைகளுக்கான பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் - யாழ்ப்பாணம் கூட சந்திரிகா அரசை ஆதரிக்க வேண்டும் எனப் பிரச்சாரம் செய்யுமளவிற்கு மனித உரிமை மற்றும் அரசியல் வங்குரோதத்துக்கு அவர்கள் ஆளாகியிருந்தார்கள். மனித உரிமைகளுக்கான பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களுள் ஒருவரான ராஜன் கூல் 'கௌன்ரர் பொயின்ற்' (Counter Point) எனும் இதழில் சந்திரிகாவை ஆதரித்து எழுதியிருந்தமை இங்கு குறித்துக்காட்டத்தக்கது. இவர்களுடைய வாதம் எல்லாம் பேச்சு வார்த்தை என்பது புலிகளைப் பலப்படுத்திவிடும். எனவே பேச்சு வார்த்தையைத் தவிர்த்துவிட்டு அரசாங்கம் யுத்தத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதே. இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு பற்றிய இவர்களுடைய அக்கறையைவிட சமாதானத்திற்கான யுத்தத்தில் இவர்களுக்கு மோகம் அதிகமிருந்தது. அரசாங்கம் மேற்கொண்ட இந்த யுத்தத்தின் விளைவாக யாழ்.குடாநாட்டு மக்கள் இரவோடிவாக வன்னிக்குப் புலம் பெயர்க்கப்பட்டனர்.

யாழ்ப்பாணம் கைப்பற்றப்பட்டதைத் தொடர்ந்து இலங்கை அரசால் வன்னியை நோக்கி ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஜெயசிக்குறு எனும் இராணுவ நடவடிக்கை மூலம் கிளிநொச்சிவரை முன்னேறிய இலங்கை இராணுவத்தை விடுதலைப் புலிகள் திருப்பித் தாக்கியதில் ஓமந்தைவரை பின்ன நகரச் செய்தனர். போர்க்களத்தின் இன்னொரு முனையான வடபகுதியிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கான அவர்களுடைய முயற்சியை இந்திய அரசாங்கத்தின் நெருக்குதல் காரணமாக அவர்கள் கைவிட நேர்ந்தது என்பர்.

இதன் பின்னர் விடுதலைப் புலிகள் கிளிநொச்சியைத் தமது நிர்வாக நகராகக்கொண்டு வன்னியில் தமது ஆட்சியதிகாரத் தையும் நிர்வாக அலகுகளையும் நிறுவியிருந்தனர். காவல் துறை, நீதித்துறை, கல்வித்துறை, சங்கத்துறை என்று பல நிர்வாக அலகுகள் உருவாக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டன. காணிச் சீர்திருத்தம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. தமிழ் மொழி அமலாக்கம் வலியுறுத்தப்பட்டது. இதனைத் தவிரத் தரைப்படை, கடற்படை, விமானப்படை எனப் படைகள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன. தமக்கான வானொலி தொலைக்

காட்சியை அவர்கள் உருவாக்கியிருந்தனர். ஒரு வகையில் ஒரு நிழல் அரசாங்கமாகவே (de facto state) அவர்கள் செயற்பட்டனர்.

ஏறத்தாழ 2000இல் ஆரம்பித்த நோர்வேயின் தலையீடு 2002இல் அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்குமிடையே போர் நிறுத்தத்தை அறிவிக்கவும் புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கை ஒன்றை கைச்சாத்திடவுமான நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்துவிட்டது. இப்புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையூடாக அரசாங்கத்திற்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்குமிடையே தாய்லாந்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பேச்சுவார்த்தை பல சுற்றுக்களாக நோர்வே, ஜெர்மனி, ஐப்பான் எனப் பல்வேறு இடங்களில் நடைபெற்று 2003இல் ஸ்தம்பிதத்திற்கு வந்தது.

இந்தப் பேச்சுவார்த்தையை சர்வதேச சமூகம் நேர்மையுடன் கையாளவில்லை. வழமைபோல விடுதலைப் புலிகளுடைய இறுக்கமான கட்டமைப்பை நீர்த்துப்போகச் செய்யவும் அவர்களுடைய இலக்கை பலவீனப்படுத்தவுமான ஒரு தந்திரோபாயமான வழிமுறையாகவே இதனைச் சர்வதேச சமூகம் பாவித்தது.

விடுதலைப் புலிகளும் இந்தப் பேச்சுவார்த்தையையோ பேச்சுவார்த்தைக் காலகட்டத்தையோ சரியாகக் கையாள முடியாதளவிற்கு அவர்களுடைய பார்வையும் இயக்கக் கட்டமைப்பும் இருந்தன. சர்வதேசத்துடன் ஊடாடக் கிடைத்த இந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி சர்வதேசத்தில் உள்ள நட்பு சக்திகளை இனம் காணவோ, அவர்களுடனான உறவை வலுப்படுத்தவோ அங்கீகாரத்திற்கான வாய்ப்புக்களைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளவோ அவர்களால் முடியவில்லை. குறைந்தபட்சம் நோர்வேயின் தலையீட்டுடன் இஸ்ரேலுக்கும் பலஸ்தீனத்திற்குமிடையே 1993இல் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்த ஒஸ்லோ உடன்படிக்கையில் இருந்து பலஸ்தீனியர்கள் பெற்றுக் கொண்ட படிப்பினைகளைக்கூட, ஒன்பது வருடங்களுக்குப் பின்னர் இந்த ஒப்பந்தம் மேற்கொள்ளப்படும்போது விடுதலைப் புலிகள் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. அதிலிருந்து கற்றுக்கொள்ள முயலவில்லை. அரசியலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காத வெறும் இராணுவவாதக் கண்ணோட்டம் அவர்களுடைய மிகப் பெரும் பலவீனமாக இருந்தது.

2003இல் பேச்சுவார்த்தை முறிவடைந்ததற்குப் பின்னர் விடுதலைப் புலிகள் தமது தரப்புத் தீர்வாக இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார சபை (ISGA) எனும் யோசனையை முன் வைத்தனர். அதில் அவர்கள் உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமை என்ற ஒரு விடயத்தை வலியுறுத்தி இருந்தனர். ஆனால் இதனைப்

பரிசீலிப்பதற்கு இலங்கை அரசாங்கமோ சர்வதேசமோ தயாராக இருக்கவில்லை. இது பரிசீலிக்கப்பட்டிருப்பின் அரசியல் கோட்பாட்டு ரீதியாகவும் நடைமுறை ரீதியாகவும் புதிய ஒரு வழிமுறையை இனம் காண்பதற்கான வாய்ப்பு உருவாகியிருக்கும்.

ஆனால், நடைபெற்றதோ தலைகீழானது. 2004இல் சுனாமி ஏற்பட்ட பின்னர் வடக்கு கிழக்கில் சுனாமியால் ஏற்பட்ட பாதிப்புக்களை மீள் நிர்மாணம் செய்வதற்காக உருவாக்கப் பட்ட சுனாமிக்குப் பின்னரான நடவடிக்கைக்கான முகாமைத்துவக் கட்டமைப்பையே (Post Tsunami Operational Management Structure-PTOMS) நடைமுறைப்படுத்த விரும்பாத தென்னிலங்கை இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார சபையைப் பரிசீலிக்கும் என்று எவ்வாறு நாம் எதிர்பார்க்க முடியும்?

பதிலாக இதற்கு எதிராக 'ஒரே நாடு, ஒரே மக்கள், ஒற்றை யாட்சி' என்ற கோஷத்தை முன்வைத்து சந்திரிகா பண்டார நாயக்கா குமாரதுங்க தலைமையிலான அரசாங்கம் மக்கள் விடுதலை முன்னணியுடன் (ஜே.வி.பி.) கூட்டுச் சேர்ந்து ஐக்கிய மக்கள் சுதந்திரக் கூட்டமைப்பு என்ற பெயரில் தேர்தலில் குதித்தது. இத்தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற அரசாங்கத்தின் பிரதமரானார் மகிந்த ராஜபக்ச. 2005இல் நடைபெற்ற ஜனாதிபதி தேர்தல் மூலம் அவர் ஜனாதிபதியுமானார்.

இனப்பிரச்சினை என்ற ஒன்றே இல்லை; இருப்பது பயங்கரவாதப் பிரச்சினை மட்டும்தான் என்று சொல்லிக்கொண்டு போரை ஆரம்பித்தார் அவர். எந்தச் சாத்தானுடனும் கூட்டுச் சேர்ந்தாவது இந்தப் பயங்கரவாதத்தை ஒழிப்பேன் என்று 1979இல் பேசினார் இலங்கையின் முதலாவது ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன. 2005இல் ஜனாதிபதியான மகிந்த ராஜபக்சவோ மியன்மார், லிபியா, இந்தியா, சீனா, பாகிஸ்தான், இஸ்ரேல், மேற்குலகு என்கிற எல்லாச் சாத்தான்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு போரை ஆரம்பித்தார்.

முதலில் கிழக்கைக் கைப்பற்றுவதற்கான யுத்தம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 2007இல் கிழக்கு கைப்பற்றப்பட்டது. மக்களை அகதி முகாம்களுக்குள் துரத்திவிட்டு இராணுவம் ஊருக்குள் குடிபுகுந்தது. 2008இல் வடக்கில் முனைப்புப் பெற்ற யுத்தம் முப்பதாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட மக்களைப் பலி கொடுத்து விடுதலைப் புலிகளை அழிப்பதோடு 2009 மேஇல் நிறைவு பெற்றிருக்கிறது.

இடையே விடுதலைப் புலிகளுக்கும் அரசாங்கத்திற்கு மிடையேயான பேச்சுவார்த்தைக் காலகட்டத்தில் கருணா

அணியினர் விடுதலைப் புலிகளிலிருந்து பிரிந்ததும் அது உருவாக்கிய அரசியல் அதிர்வலைகளும் குறித்துக்காட்டத் தக்கன. இது விடுதலைப் புலிகளுடைய கட்டமைப்பை நீர்த்துப் போகச் செய்தது. விளைவாக இலங்கை அரசாங்கம் ஒரு நீதிமன்றத் தீர்ப்பினூடாக வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களைத் துண்டாடிவிட்டது.

இவ்வளவு சம்பவங்களும் நடந்த இந்த நீண்ட நெடிய இரண்டு தசாப்தகாலப் போர்க்காலத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வெளியான காலச்சுவடு இதழில் அவ்வப்போது இலங்கை நிலவரம் தொடர்பாக வெவ்வேறுபட்டோரால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள், பத்திகள், நேர்காணல்கள், கடிதங்கள் என்ப வற்றைக்கொண்ட தொகுப்பு இது. இதன் காரணமாக இத் தொகுப்பு ஒரு வாசகருக்குப் பல்வேறுபட்ட அனுபவத்தைத் தரும் வாய்ப்பிருக்கிறது.

அதேவேளை வேறுபட்ட பார்வைகளும் வேறுபட்ட அரசியல் பின்னணியையும் இவ்வெழுத்தர்கள் கொண்டிருப் பதன் காரணமாக இனப்பிரச்சினையின் பல்வேறுபட்ட பரிமாணங்களையும் போக்குகளையும் புரிந்துகொள்வதற்கான ஒரு தூண்டுகோலாகவும் இக்கட்டுரைகள் அமைந்து விடு கின்றன.

தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தின் தலைமைப் பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டிருந்த விடுதலைப் புலிகளது செயற்பாடுகள், அப்போராட்டத்தை முறியடிக்க இலங்கை அரசு மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகள் மற்றும் காய் நகர்த்தல்கள், இலங்கைத் தமிழ் மக்களது 'தொப்புள் கொடி' உறவாகக் கற் பிக்கப்பட்ட இந்திய தமிழக அரசுகள் எடுத்திருந்த நிலைப் பாடுகள் நகர்த்திய காய்கள் என்று இந்த இரண்டு தசாப்த காலத்திற்குள்ளும் நடைபெற்ற பல்வேறு சம்பவங்களும் அதனது போக்குகளும் இக்கட்டுரைகளில் பதிவாகி இருக் கின்றன.

விடுதலைப் போராட்டத்தின் தலைமைப் பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டிருந்த விடுதலைப் புலிகள் 'விடுதலை' என்ற பதத்தின் பண்பைத் தமது நலன்களுக்கேற்றவாறு சுருக்கிக் கொண்டனர். வர்க்கம், இனத்துவம், பால், சாதியம் உட்பட்ட அனைத்துத் தளைகளிலிருந்துமான அரசியல் பொருளாதார சமூக விடுதலைக்கான போராட்டம் அதன் பன்முகப்பாட்டை இழந்து ஒற்றைப் பரிமாணம் கொண்டதாகச் சுருங்கியது. விடுதலைப் போராட்டம் துளிர்விட்டபோது இருந்த பண்பாடு மற்றும் கலாசாரத் தளைகளிலிருந்தான விடுதலை என்ற குறிக் கோள் பின்னர் காணாமலே போய்விட்டிருந்தது.

இதனைச் சேரன் தனது நேர்காணலில் 'மானுடம் தழுவிய விடுதலை என்பது வெறும் அரசியல் சுதந்திரமாகக் குறுகி விட்டது' எனப் பதிவு செய்திருக்கிறார். அவ்வாறு குறுகியதன் விளைவாக 'ஒன்றைப் பற்றிப் பேசும்போது அந்த இன்னொன்றைப் பற்றியும் பேச' வேண்டியதன் அவசியத்தையும் அது மறுதலித்தது. அதன் தர்க்கவிதியாகத் தன்னையும் தன் சார்ந்தவர்களையும் தவிர ஏனையோரை எதிரிகளாகவும் துரோகிகளாகவும் பிறராகவுமே காண விளைந்தது.

இதனால்தான் தமிழ் மக்களுடைய விடுதலைக்காகப் போராடிக்கொண்டே முஸ்லிம்களுடைய உரிமைகளை மறுக்க முடிந்திருக்கிறது. எல்லைக் கிராமங்களிலிருந்த சாதாரண சிங்கள மக்களுக்கெதிராக ஆயுதங்களைப் பாவிக்க முடிந்திருக்கிறது. பிரதேச ரீதியாக இருந்த ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஆயுத முனையில் தீர்க்க முனைந்திருக்கிறது. இவை தொடர்பான விமர்சனபூர்வமான பார்வையை வெளிப்படுத்தியவர்களை துரோகிகளாகவும் விரோதிகளாகவும் முத்திரை குத்தியது மட்டுமன்றி அவர்களுக்கெதிராக ஆயுதங்களையும் திருப்பியது. இந்தப் போக்கினால் நாம் இழந்த நண்பர்களுடைய பட்டியல் மிக நீளம்.

விடுதலைப் போராட்டத்தின் இத்தகைய தவறான போக்குகளை, ஜனநாயக மறுப்பை, மனித உரிமை மீறல்களை, கட்டற்ற வன்முறையின் விளைவுகளை, போராட்டத்தின் அறச் சிதைவைச் சேரன் தனது நேர்காணலில் விவாதிக்கிறார். இன்றும் அவசியம் கவனத்திலெடுக்கவும் மீளாய்வு செய்யவேண்டியதுமான பல விடயங்களை இந்நேர்காணல் கோடிகாட்டி நிற்கிறது.

மறுபுறத்தில் தமிழ் மக்களுடைய அரசியல் கோரிக்கையினை ஜனநாயக வழியில் தீர்த்து வைக்க முடியாத இலங்கையின் ஆட்சியாளர்கள் அதனை ஒடுக்குவதற்கு யுத்தத்தையும் காலத்திற்குக் காலம் தேவையேற்படும்போது பேச்சுவார்த்தையையும் பயன்படுத்திவந்தனர்.

1984இல் திம்புவில் அனைத்து இயக்கங்களாலும் இணைந்து முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகளின் அடிப்படையில் பிரச்சினையைத் தீர்க்க விரும்பாதது முதல் ஆணைப் பெண்ணாகவும் பெண்ணை ஆணாகவும் மாற்றுவதைத் தவிர அனைத்தையுமே செய்யக்கூடிய வல்லமை பொருந்திய இலங்கையின் முதலாவது ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன காலத்தில் கூட்டப்பட்ட சர்வகட்சி மாநாட்டிலிருந்து தற்போதைய ஜனாதிபதியின் அறிவுறுத்தலின்கீழ் நூறு தடவைகளுக்கு மேல் கூடியும் தீர்வெதுவுமின்றித் தொடரும் அனைத்துக் கட்சி மாநாடுவரை அவற்றிற்கான உதாரணங்களாக நம்முன் கொட்டிக் கிடக்கின்றன.

ஏதாவதொரு அதிகாரப் பகிர்வு ஊடாக இனசமத்துவத் தோடு வாழ விரும்பிய தென்னிலங்கைச் சிங்கள சக்திகள் கூட தேசத்துரோகிகளாகச் சித்திரிக்கப்பட்டார்கள். தமிழ் மக்களுடைய உரிமைகள் குறித்துப் பேசிய சுனந்த தேசப்ரிய, சுனிலா அபேசேகர, ஹிரு என்ற சஞ்சிகைக் குழுவைச் சேர்ந்த ரோஹித பாண தலைமையிலான பலர் துரோகிகளாக்கப் பட்டனர். உயிரச்சம் காரணமாக இவர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேற நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். தர்மசிறி பண்டாரநாயக்கா, அசோக ஹந்தகம, பிரசன்ன விதானகே போன்ற தமிழ் மக்களுடைய உரிமைகளை ஆதரித்த முற்போக்கான சிங்களக் கலைஞர்கள் அச்சத்துடன் வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இலங்கை இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வாக சமஷ்டி குறித்துப் பேசிய பாக்கியசோதி சரவணமுத்து, சட்டத்தரணி வெலியமுன போன்ற பல அரசுசார்பற்ற நிறுவனப் பிரதிநிதிகள் உயிரச்சுறுத்தலுக்குள்ளானார்கள். முள்ளிவாய்க் காலில் விடுதலைப் புலிகளோடு சமஷ்டியையும் சேர்த்துப் புதைத்தாயிற்று என்று திட்டவட்டமான அறிவித்துவிட்டது இலங்கை அரசு.

தமிழ் மக்களுடைய போராட்டம் இராணுவ ரீதியில் முறியடிக்கப்பட வேண்டும் என்ற தமது அரசியல் முன்னெடுப்பு அன்று சிறுபான்மையாக இருந்தாலும் இன்று அது யதார்த்தமாகவும் பெரும்பான்மையாகவும் ஆகியிருக்கிறது என்று ஜாதிக ஹெல உருமய மார்தட்டிக் கொள்ளுமளவுக்கு ஜேவிபியும் ஜாதிக ஹெல உருமயவும் இடதுசாரிகளும் மகிந்த ராஜபக்ச தலைமையிலான ஆட்சியாளர்களும் தென்னிலங்கைச் சமூகத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டிருக்கிறார்கள். 2004க்கும் 2008க்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் எஸ்.கே. விக்னேஸ் வரன் எழுதிய கட்டுரைகள் இந்தப் போக்கை துல்லியமாக வெளிப்படுத்தும் வகையில் அமைந்திருக்கின்றன.

ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்சவின் அரசாங்கம் இனவாத அரசியலின் தொடர்ச்சியாகவும் மேலும் அதை வலுப்படுத்தும் வகையிலும் சிறுபான்மை மக்களுக்கு எதிராக அது மேற்கொண்டுவந்த ஒடுக்குமுறை நடவடிக்கைகளையும் அக் கட்டுரைகள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. குறைந்தபட்ச முதலாளித்துவ ஜனநாயகத்தைக்கூட அது அனுமதிக்க முடியாதளவுக்குத் தென்னிலங்கைப் பேரினவாதமயப்பட்டுள்ள மையை அக்கட்டுரைகள் விளக்குகின்றன.

தமிழ் மக்களுடைய நியாயமான கோரிக்கையின்பால் ஆதரவு தெரிவித்த சக்திகள், நபர்கள் இலங்கை அரசால் வேட்டையாடப்பட்டார்கள், சட்டத்தரணி வெலியமுனவின் வீடு

பலமுறை கைக்குண்டுத் தாக்குதலுக்குள்ளானது. சண்டே லீடர் ஆசிரியர் லசந்த விக்ரமதுங்க பல தடவை உயிரச்சுறுத்தலுக்காளாக்கப்பட்ட பின்னர் படுகொலை செய்யப்பட்டார். விடுதலைப் புலிகளுடன் தொடர்பு என்கிற பொய்க்குற்றச் சாட்டின்கீழ் தமிழ் மக்களுடைய உரிமைகளை ஆதரித்த தொழிற்சங்கப் பிரமுகர்கள் கைது செய்யப்பட்டு விசாரணைகளின்றி தடுத்துவைக்கப்பட்டார்கள். இந்த வேட்டையாடல் குறித்துத் தென்னிலங்கையில் சிறு சலசலப்புக்கூட எழும்பி விடாதபடியான ஒரு உளவியலைச் சிங்கள மற்றும் ஆங்கில ஊடகங்கள் தென்னிலங்கை மக்கள் மத்தியில் வளர்த்து விட்டுள்ளன. இவ்வாறு வளர்த்துவிட்டதற்கு ஒரு காலத்தில் மாற்றுக் கருத்தாளர்களாகவும் தென்னிலங்கையின் முற்போக்கு சக்திகளாகவும் இனங்காணப்பட்ட ஊடகவியலாளர்களும் புத்திஜீவிகளும் கலைஞர்களும் பங்காற்றியிருக்கிறார்கள் என்பது தான் நம் முகத்திலறைகிற யதார்த்தமாக இருக்கிறது.

உதாரணமாக, விக்டர் ஜவனை ஆசிரியராகக்கொண்ட ராவய எனும் மாற்றுப் பத்திரிகை மகிந்த ராஜபக்ச அரசின் இந்த யுத்தத்தைப் பூரணமாக ஆதரித்திருக்கிறது. சுமணசிறி லியனகே போன்ற புத்திஜீவிகள் இந்த யுத்தத்திற்கு நியாயம் கற்பித்து எழுதியிருக்கிறார்கள். ஜெகான் பெரேராவின் தேசிய சமாதானப் பேரவை, குமார் ரூபசிங்கவின் சகவாழ்வு மன்றம் போன்ற பாரிய அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் அதுகாலவரை அவர்கள் பேசிய அதிகாரப்பகிர்வு சமஷ்டி ஆகியவற்றை கிடப்பில் போட்டுவிட்டு மகிந்த ராஜபக்ச அரசாங்கத்தோடு இந்த யுத்தத்திற்கு ஆதரவாக ஒத்தோடியுள்ளன.

1979இல் அவசரகாலச் சட்டம் அமல்படுத்தப்பட்ட காலத்திலிருந்தே கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம் அச்சுறுத்தலுக்குள் இருந்துவந்தது எனினும் கடந்த ஐந்தாறாண்டுகளாக அச்சந்தரும்வண்ணம் அதன்மீதான ஒடுக்குமுறை படுகொலை கலாசாரத்துடன் பின்னிப் பிணைந்து விட்டது. ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் ஊடக நிறுவனங்களும் ஊடகவியலாளர்களும் அச்சுறுத்தல்களுக்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள். தாக்குதல்களுக்கு ஆளாகி இருக்கிறார்கள். 35வரையான ஊடகவியலாளர்களின் படுகொலை குறித்த விசாரணைகள் ஏதும் நடைபெறவில்லை. முதன்முறையாக ஊடகவியலாளர் ஒருவருக்கு எழுதிய பிரசுரித்த குற்றத்திற்காகப் பயங்கரவாதத் தடைச்சட்டத்தின் கீழ் 20 வருட சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 2008 மார்ச்சில் கைது செய்யப்பட்ட ஜசிகரன், அவருடைய துணைவி வளர்மதி, திஸநாயகம் ஆகியோர் ஏறத்தாழ ஒரு வருடமாகக் குற்றப் பத்திரிகை எதுவும் தாக்கல் செய்யப்படாமலே பயங்கரவாதத்

தடைச்சட்டத்தின் கீழ் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜசிகரன் சரிநிகர் பத்திரிகையுடாகவே பத்திரிகை உலகிற்கு அறிமுகமானவர். நீண்டகாலம் சரிநிகருடன் பணியாற்றியவர். திஸநாயகம் சரிநிகரின் பத்தி எழுத்தாளர் களுள் ஒருவராக இருந்தார். பின்னர் அவுட்ரீச் எனும் இணையத்தளத்தில் இருவரும் இணைந்து பணியாற்றி வந்தனர்.

தடுத்துவைப்பின்போது இவர்கள் கடும் சித்திரவதைக்கு ஆளாகியுள்ளனர். சித்திரவதையும் அச்சுறுத்தலும் ஊடகவியலாளர்கள் எதிர்கொள்ளும் நாளாந்த விடயமாகிவிட்டன. 2008 ஜனவரியில் படுகொலை செய்யப்பட்ட லசந்த விக்ரமதுங்கவிலிருந்து அண்மையில் அச்சுறுத்தலுக்குள்ளான உதயன் பத்திரிகைவரை இதற்குத் தொடர் உதாரணங்கள் ஏராளம்.

உதயன் உட்பட யாழ்ப்பாணத் தினசரிகளின் அச்சுறுத்தலுக்கு இராணுவம் நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ பெரும் பங்காற்றியிருக்கிறது. இலங்கையின் முன்னாள் இராணுவத் தளபதி சரத் பொன்சேகா அரசியலில் குதிப்பதால் தான் அரசியல் இராணுவ மயப்படுத்தப்பட்டுவிடும் என்பதில்லை. அதற்கு முன்பாகவே இலங்கையின் அரசியல் இராணுவமயப்பட்டது மட்டுமன்றி இராணுவத்தின் மேலாதிக்கமும் சிறிதுசிறிதாக அரசியலில் முனைப்புப் பெற்றும் விட்டது என்கிற யதார்த்தத்தை நாம் கணக்கில்கொண்டாக வேண்டும்.

ஓற்றையாட்சியும் பௌத்த மேலாட்சியும் கொண்ட அரசு கட்டமைப்பில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி, சிறுபான்மை இனங்களைச் சமத்துவத்தோடு இணைத்துக்கொள்ளும் எந்த முனைப்பும் இப்போதைக்குச் சாத்தியமில்லை என்பது இலங்கையின் இன்றைய யதார்த்தமாக ஆகியிருக்கிறது.

எவ்வாறு விடுதலை என்கிற பதம் விடுதலைப் புலிகளுடைய அகராதியில் சுருங்கியிருந்ததோ அதேபோல் மாற்றுக் கருத்து, மாற்றுக் கட்சிகள் என்ற பதங்களும் இலங்கை அரசியலில் சுருங்கிவிட்டுள்ளன. அவை இலங்கை அரசு சார்ந்த கட்சிகளாகவும் கருத்துகளாகவும் ஆகிவிட்டிருப்பதுதான் நமது துழுவின் அவலம்.

விடுதலைப் புலிகளின் அதிகாரத்திற்கெதிராக மறுத்தோடியவர்களில் பெரும்பான்மையினரான இவர்கள் இன்று இலங்கை அரசாங்கத்தின் ஒத்தோடிகளாக ஆகியிருப்பது நம் வரலாறாகியிருக்கிறது. உதாரணமாக, புலம் பெயர்ந்த தேசங்களில்

மாற்றுக் கருத்தாளர்களாக அடையாளம் காணப்பட்ட பலர், பல பத்திரிகைகள், பல இணையத்தளங்கள், ஜனநாயகத்தைப் பெயரில் கொண்ட பல அமைப்புக்கள், தலித் இயக்கங்கள் முழுக்க முழுக்க இந்தப் போரில் சிங்களப் பேரினவாத அரசின் பிரச்சாரக்களாக மாறியிருப்பது நமது காலத்து அவலமாக இருக்கிறது.

ஆங்கிலத்தில் வெளியாகும் ஏசியன் டிரிபியூனிலிருந்து தமிழில் வெளியாகும் தேனி, தேசம், உட்பட ஈபிடிபி, சிறி ரெரோ மற்றும் கருணா குழுவினரின் இணையத்தளங்கள் வரை இந்தப் பட்டியல் மிக நீளம். பர்மிய ஜனநாயகப் போராளி ஆன் சாங் சுகியின் படத்தை முகப்பில் தாங்கியிருக்கும் ஏசியன் டிரிபியூன் அந்த ஆன் சாங் சுகியை ஐயாயிரம் நாட்களுக்கு மேலாக வீட்டுக்காவலில் (ஏசியன் டிரிபியூனே நாட்களைக் குறித்துக் காட்டுகிறது) வைத்திருக்கும் அரசு தலைவருக்கு செங்கம்பள வரவேற்புக் கொடுக்கும் மகிந்த ராஜபக்ச அரசை ஆதரிப்பது என்பது வெறுமனே ஒரு முரண் நகை மட்டுமல்ல, ஜனநாயகத்தை எவ்வளவு கேலிக்கூத்தாக இவர்கள் ஆக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதற்கும் இது ஒரு நல்ல உதாரணம் என்று சொல்வதில் தவறிருக்க முடியாது.

இதேவேளை எழுந்துவந்த இந்த தேசிய விடுதலைக்கான கோரிக்கையை எதிர்கொள்ள முடியாத இலங்கையின் இடது சாரிகள்கூட ஒன்றில் அதனைக் கடக்க விரும்பினார்கள். அல்லது அதனைப் புறந்தள்ளிவிட்டார்கள் என்று சொல்லலாம். இடதுசாரிகளின் சறுக்கலுக்கு இறுதி உதாரணம் வாகு தேச நாணயக்கார. அவர் வெறுமனே இன்றைய அரசாங்கத்தை ஆதரிப்பது மட்டுமல்லாமல், அதன் எல்லாவகையான ஒடுக்கு முறைகளையும் நியாயப்படுத்துபவராகவும் தற்போது ஆகி விட்டிருக்கிறார்.

தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை அனைத்து மக்களுக்குமான விடுதலைக்கான போராட்டமாக மாற்றுவதற்கான வழி முறைகளை இனம் காணவும் முன்னெடுக்கவுமான முயற்சிகள் குறித்து அவர்கள் கவனம் கொண்டிருந்திருக்காதது மட்டுமல்லாமல் அதற்கான தாற்பரியமின்மை காரணமாக ஒரு பகுதி இடதுசாரிகள் பேரினவாத அரசியந்திரத்தின் பல்லும் சில்லுமாக ஆகிவிட்டமை மட்டுமல்லாமல் எல்லாவகையான அடக்குமுறைச் சட்ட உருவாக்கத்திற்கும் ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் இடதுசாரியத்தின் பேரால் நியாயம் கற்பிப்பதும் நிகழ்ந்து வருகிறது.

குலசிங்கத்தினுடைய 'போரும் வாழ்வும்' என்ற நேர்காணலும் 'தூரியக் கதிரின் நிழலும் நிழலும்' எனும்

கடிதமும் போரைத் தமிழ் சமூகத்தின் பல்வேறு அடுக்கினரும் எவ்வாறு போருள் வாழ்ந்தனர் என்பதை, எவ்வாறு போரை எதிர்கொண்டனர் என்பதைப் பதிவு செய்திருக்கிறது.

‘தமிழ் மக்கள் இந்திய இராணுவம் வந்தபொழுது வாழ்வில் நிம்மதி வந்துவிட்டது என்று பெருமூச்சுவிட்டார்கள். ஆனால், மூன்று மாதங்களில் அசோகச் சக்கரத்தின் மீது அமர்ந்திருக்கும் சிங்கங்கள் எங்கள்மீது பாய்ந்து பிய்த்துக் குதறிச் சீரழித்துவிட்டன’ என்று அதிர்ச்சியடைகிறார் குலசிங்கம்.

மாபெரும் ‘ஜனநாயக’ நாடான இந்தியா விடுதலைப் புலிகளுக்கெதிராக யுத்தத்தை ஆரம்பித்தபோது முதன் முதலில் குண்டு வைத்துத் தகர்த்தது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியான முரசொலி சமூகசன தினசரிகளைத்தான் என்று பதிவு செய்யும் அமுதசாகரனோ இந்தியாவை எதிர்ப்பது தற் கொலைக்கு ஒப்பானது என்றும் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் நலன்களும் இந்திய நலன்களும் சமாந்தரமாகப் பேணப்பட வேண்டும் என்றும் எழுதுகிறார்.

1988இல் அவர் குறிப்பிட்டதிலிருந்து 2009இன் இறுதி நாட்கள்வரை அந்த நிலைப்பாட்டில் (இந்திய நலன்களும் தமிழ்த் தேசிய நலன்களும் சமாந்தரமாகப் பேணப்பட வேண்டும்) மாற்றமேதுமின்றி இருந்ததை – தேசியவாதக் குரல்கள் அவ்வாறு தொடர்ந்து ஒலித்ததை – நாம் அவதானிக்கலாம். அதன் விளைவுகளை இன்று முழுச் சிறுபான்மை மக்களுமே அனுபவிக்க நேரிட்டிருக்கிறது.

இத்தகைய பின்னணியிலிருந்துதான் தமிழ் மக்களுடைய எதிர்காலம் குறித்துப் பேச வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வாறு எதிர்காலம் குறித்துப் பேசுவதற்குக் கடந்த காலத்தின் வழிமுறைகளும் தவறுகளும் துல்லியமாக இனங்காணப்படல் வேண்டும். அதற்குக் கடந்த காலம் குறித்த பதிவுகளும் ஆவணங்களும் மிக முக்கியமானவை.

இன்று தமிழ் மக்கள் முக்கியமான திருப்புமுனையில் உள்ளார்கள். பிரபாகரனை மையப்படுத்திய ஒரு தலைமையும் போராட்டமும் முற்றாக முடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. புதிய ஜனாதிபதித் தேர்தல் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் மக்கள் மட்டுமல்லாமல் இலங்கையின் சிறுபான்மை மக்கள் அனைவரும் தமக்கான மரண தண்டனை நச்சு ஊசியினாலா மின்சாரக் கதிரையினாலா என்பது குறித்து மட்டுமே தேர்வு செய்வதற்கான சுதந்திரத்தை தற்போது கொண்டுள்ளார்கள். இந்தச் சுதந்திரத்தைத்தான் மறுத்தோடிகளும் இலங்கையின்

ஜனநாயகத்திற்கான காவலர்களும் தமிழ் மக்களுக்கான சுதந்திரமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

இது ஒரு சிக்கலான நிலைமை. எதிர்கொண்டு புதிய சிந்தனைகளின் அடிப்படையில் புதிதாகக் கருத்தாடல்களையும் வாத விவாதங்களையும் ஆரம்பிக்க வேண்டும். இலங்கை அரசு கட்டமைப்பைப் பொறுத்தளவில் 1948 இலிருந்து இன்று வரை அது தனது சிறுபான்மை விரோதப் போக்கைத் தெளிவாகக் கட்டமைத்து வெளிப்படுத்தி வருகிறது. மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வரும் எந்த அரசாங்கமானாலும் அவை இடையறாது திட்டமிட்ட வகையில் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றன.

ஆனால் சிறுபான்மை அரசியல் என்பது அதன் தவறான பாதைகளால் அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தா கூறும் 'இணக்க அரசியல்' என்றளவிற்குச் சுருங்கிவிட்டது. இந்த இணக்கப் பாட்டிலும் விட்டுக்கொடுப்பிலும் மீண்டும் மீண்டும் சிறுபான்மை இனங்களே ஈடுபட்டுவருகின்றனவேயன்றிப் பேரின வாத அரசியல் ஒருபோதும் எத்தகைய விட்டுக் கொடுப்பினையும் மேற்கொண்டதாக இதுவரை வரலாறில்லை. அதுகூட அசமத்துவமாக உள்ளது என்பதை இணக்க அரசியல் நடத்துபவர்கள் புரிந்துகொள்கிற நிலைமையை நோக்கி யதார்த்தம் உந்தித்தள்ளியிருக்கிறது. கடந்த மாநகரசபைத் தேர்தலில் தனது கட்சியின் சார்பில் தேர்தலில் நிற்க முடியாமல் நெருக்குதலுக்குள்ளான டக்ளஸ் தேவானந்தா, ஆளும் கட்சியின் சார்பில் தனது அணியினரைத் தேர்தலில் நிறுத்த வேண்டியிருந்தது நல்ல உதாரணம். அதேவேளை இனத்தினது பெயரையோ மதத்தினது பெயரையோ கட்சிகள் கொண்டிருக்கக் கூடாது என்று சட்டம் கொண்டுவர முற்பட்ட இலங்கை அரசாங்கம் இலங்கையின் அரசியலமைப்பில் பெரும்பான்மை இனத்தினருடைய மதமான பௌத்தம் மட்டும் அரசு மதமாக இருப்பதைப் பற்றி வெட்கப்படவில்லை.

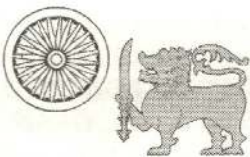
யுத்தம் முடிவுற்ற பின்னர் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம்களுடைய நிலங்கள் அரசாங்கத்தினால் பஸ்தேசியக் கம்பனிகளுக்கு வழங்கப்படுவதற்காகவும் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேறிகளாலும் தொடர்ந்து அபகரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. டக்ளஸ் தேவானந்தாவின் இணக்க அரசியலில் இது குறித்துப் பேசக்கூட இடமில்லை என்பதாகவும் இப்போது ஆகிவிட்டது.

இந்தப் பின்னணியில் வைத்து காலச்சுவடில் வெளியான இக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பை நோக்கும்போது அவற்றின் ஒரு குறுக்குவெட்டுமுகப் பார்வைக்கான பதிவுகளாக இவை இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. இலங்கைச் சூழலில் பேச,

விவாதிக்க முடியாத விடயங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கான ஒரு களமாகக் காலச்சுவடு இருந்துவந்திருக்கிறது. இவற்றைத் தேடிப் பெற்றுப் பிரசுரித்ததென்பது இப்பிரச்சினையில் அது கொண்டுள்ள அக்கறையை வெளிப்படுத்துகிறது. இரண்டு தசாப்தகாலப் போக்கையும் 24 கட்டுரைகளில் வெளிப்படுத்தி விடுவது என்பது சாத்தியமில்லைதான். ஆனால் வெளியான கட்டுரையில் இலங்கைப் பிரச்சினையின் முக்கியமான சில போக்குகள் குறித்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன என்பதில் மிகையிலலை.

சிவகுமார்

சிங்கத்தின் நகங்களும் அசோகச் சக்கரமும்

நா. அமுதசாகரன்

யாழ்ப்பாணம், ஒக்ரோபர் 10

பிரதான வீதியிலுள்ள அச்சகத்திற்குக் காலை சென்றிருந்தேன். மானேஜருடன் கதைத்துக்கொண்டிருக்கையில் இடையில், அவர் மூலமாயே அந்தச் செய்தி தெரியவந்தது. முரசொலி, ஈழமுரசு பத்திரிகைக் காரியாலயங்களை இந்திய இராணுவத்தினர் குண்டு வைத்துத் தகர்த்துவிட்டார்களாம். விடியற்காலை சிறிய இடைவெளியில் அடுத்தடுத்துக் கேட்ட இரண்டு வெடிச்சத்தத்தையும் அவர் ஞாபகப்படுத்தினார். சைக்கிளை நேரே முரசொலி காரியாலயத்தை நோக்கிச் செலுத்தினேன். ஸ்ரான்லி வீதியில் சனக்கூட்டம் மொய்த்திருந்தது. கிட்டே போய்ப் பார்த்தேன். பெரிய அச்சுயந்திரம் வைத்திருந்த பகுதியும் அதை அடுத்திருந்த பகுதிகளும் வெடிப்பினால் சேதமுற்றிருந்தன. விடியற்காலம் வந்த இந்திய இராணுவத்தினர் அங்கிருந்தவர்களை வெளியேறச் சொல்லிவிட்டு, குண்டு வைத்துத் தகர்த்ததாகவும் அந்நேரம் அங்கிருந்த வேலையாட்களைத் தம்முடன் கொண்டு சென்றதாகவும் சனங்கள் கதைத்துக் கொண்டனர். “சிங்களவன்கூட இப்படிச் செய்ய இல்ல; இந்தியாக்காரன் செய்து போட்டான்” – ஒருவர் எரிச்சலோடு சொன்னார். பலருக்கும் குழப்பம் – இந்தியா ஏன் இப்படிச் செய்ததென்று. இலங்கை – இந்தியா ஒப்பந்தம், இந்தியாவின் நிலைப்பாடு பற்றிய விமர்சனங்கள், செய்திகள், இரண்டு பத்திரிகைகளிலும் விரிவாக முன்பு வெளிவந்துள்ளன. இந்திய அரசினால் அவற்றைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை போலும்!

நாவலர் வீதியிலுள்ள ஈழமுரசு காரியாலயத்திற்குச் சென்றேன். அங்கும் சைக்கிள்களுடன் நெருக்கியடித்துக் கொண்டு சனக்கூட்டம். இயந்திரமும் கட்டடத்தின் மேல் மாடிப் பகுதியும் சேதமுற்றிருந்தன. அங்கு கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த 12 பேர்களை இந்திய இராணுவம் தம்முடன் கொண்டு சென்றதாயும் தெரியவந்தது. 1981 ஜூனில் நகரின் பல பகுதிகளைச் சிங்களப் போலிசார் எரித்த வேளை, 'ஈழநாடு பத்திரிகைக் காரியாலயத்தையும் எரித்தமை எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. 'கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கு இவையெல்லாம் பெரியதொரு அச்சுறுத்தல்தான். வேண்டுமென்றால் இரண்டு பத்திரிகைகளையும் தடை செய்திருக்கலாம் அல்லது சில பண்ணியிருக்கலாம். ஜனநாயக நாடான இந்தியா இப்படிச் செய்திருப்பதை மன்னிக்க முடியாது.' பலரின் அபிப்பிராயம் இப்படித்தான் இருந்தது.

பின்னேரம் இரண்டு மணிபோலக் கோட்டை இராணுவ முகாம் பக்கமாகப் பலத்த வெடிச்சத்தங்களும் துவக்குச் சூடுகளும் கேட்டன. நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு ஷெல் சத்தமாக - அதுவும் மிகப் பலமாக - முன்னர் கேட்டிராத சத்தமாய்த் தொடர்ந்து கேட்டன. "பொடியங்களுக்கும் இந்திய ஆமிக்கும் சண்டை தொடங்கியிற்று" என்று கதைகள் பரவிற்று. தெருக்களில் சிறு சிறு கும்பலாய்ச் சனங்கள் குழுமத் தொடங்கினர். அவர்களிடே, பதட்டமும் பரவத் தொடங்கியது. மூன்று நான்கு மாதங்கள் நிலவிய அமைதி - திகில் தரும் வெடிச் சத்தங்களேதும் காதில் விழாத அமைதி - திடீரென்று குலுங்கியதில், பழைய மனோநிலைக்கு - எதற்கும் தயாராகும் பாதுகாப்புத் தேடும் - மனோநிலைக்குத் திரும்பத் தொடங்கினர்.

ஷெல் சத்தங்கள் கோட்டை பக்கமாய்க் கேட்டபடியே இருந்தன. இரண்டரை மைல் தொலைவில் 'கலட்டி'யில் இருந்த ஒரு நண்பரின் வீட்டிற்குக் கட்டாயம் செல்ல வேண்டியிருந்தது; சில பொருட்களை அன்றே சேர்ப்பிக்க வேண்டும். நகரப் பகுதியைத் தவிர்த்துச் சுற்று வழியில் அங்கு சென்றேன். கண்டியிலிருந்து வந்திருந்த நண்பரின் உறவினர்கள் பலரும் அங்கு இருந்தனர். வாழ்வில் முதன்முறையாகக் கேட்க நேர்ந்த ஷெல் வெடிச் சத்தங்களினால் அவர்கள் பீதியடைந்திருந்தனர். "இப்படித்தான் யாழ்ப்பாணத்தில் மரணத்துக்குள்ள நான்கு வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறம்" என்று நண்பர் கசந்த தொனியில் சிரித்தபடியே உறவினர்களிற்குச் சொன்னார். இரவு ஏழேகால் போல் திரும்பி வருகையில் வேறொரு நண்பரும் கூடவே சிறிது தூரம்வரை வந்தார். கோட்டைக்குள் இருக்கும் சிங்கள ஆமிதான் இப்படி ஷெல் அடித்திருக்குமென நான் அபிப்பிராயப் பட்டேன். நண்பர் உடனே கேட்டார். "...ஏன், இந்தியன்

ஆமி அடிக்காதோ? அவங்கள்தான் அடிச்சிருப்பாங்கள். என்னெண்டு முரசொலிக்கும் ஈழமுரசுக்கும் குண்டு வைச்சவங்கள்?” என்னவோ. இந்திய ஆமி அப்படி ஷெல் அடித்திருக்காது என்றே என் மனம் நினைத்தது. ஆனால் சிங்களவர்கள் ஷெல் அடிக்க இவர்கள் சிலவேளை பார்த்துக்கொண்டும் இருக்கலாம் – தமிழ் மக்கள் மத்தியில் ‘பாதுகாப்பற்ற உணர்வை எழுப்புவதற்காக’ என்றும் ஓர் எண்ணம் நெஞ்சில் தலை தாக்கியது.

நல்லூரைக் கடந்து கைலாய பிள்ளையார் கோவிலடியில் வருகையில் அமுகுரல்கள் பலமாய்க் கேட்டன. அங்குமிங்கு மாய்ச் சில ஆட்கள். மரக்கிளைகள் முறிந்து றோட்டில் கிடந்தன. மின்சாரக் கம்பிகளும் தாறுமாறாய் அறுந்து கிடந்தன. அந்தப் பகுதியில் ஷெல்கள் அடுத்தடுத்து வீழ்ந்து வெடித்ததில் பலர் இறந்திருக்கிறார்கள்; பலருக்குப் பெருங்காயங்கள். “வயர் அறுந்து கிடக்கு. கவனம். கவனம்” எனக் குரல்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. தெரு விளக்குகள் எரியவில்லை; இருட்டு வேறு. தெரியாமல் அங்கு வந்துவிட்டேன். அரைகுறை இருளில், கிடைத்த இடைவெளிகளுடாய்ச் சைக்கிளைச் செலுத்தி ஒரு வாறு கடந்துவிட்டேன் – பயத்துடன். மின்சாரக் கம்பிகளில் முட்டுப்படாமல் தப்பியது அதிருஷ்டம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

கோட்டையிலிருந்து ஒன்றரை மைல்களுக்கப்பால் உள்ள இந்த இடத்தில் – வீடுகளிற்குள் இருந்த மக்களின் மேல்தான், ஷெல்கள் வெடித்திருக்கின்றன! எட்டோ ஒன்பதோ பேர் இறந்திருக்கிறார்கள். (நாளைய றேடியோ எட்டு பயங்கரவாதி இறந்ததாகச் சொல்லும்!) பலர் காயப்பட்டிருக்கிறார்கள். கோட்டையில் இருந்து ஷெல் அடிப்பவர்களிற்கு அது எங்கே போய் விழும் என்பதே தெரியாது. ஆனால் சன அடர்த்தி நிறைந்த நகரத்தில் எங்கு போய் விழுந்தாலும் யாராவது தமிழர்கள் சாவார்கள்; அல்லது காயப்படுவார்கள் – வீடுகள் சேதமடையும் என்பது மட்டும் நிச்சயமாய் அவர்களிற்குத் தெரியும். சிங்கள இராணுவம் இனவெறியுடன் இதைத்தான் நீண்டகாலமாய்ச் செய்து வந்தது. இப்போது, எம்மைப் பாதுகாக்க வந்ததாய்ச் சொல்லும் இந்திய இராணுவமும் கோட்டைக்குள் இருக்கிறது. ஆனால், இப்போதும் குடியிருப்புகளுக்குள் – அப்பாவிப் பொதுமக்கள்மீது ஷெல்கள் ஏவிவிடப்படுகின்றன; கொடுமைகள் தொடர்கின்றன. வீடு சேரும்வரை வழிகளில் ஷெல் விழாமலிருக்க வேண்டுமே என்று திகிலுடன் வந்தேன். எமது ஊரிலும் வீட்டிற்குச் சமீபமாகவும் இவ்வாறு முன்பு சில ஷெல்கள் வீழ்ந்திருக்கின்றன.

காலையில் வழமைபோல் தேநீரைக் குடித்துவிட்டு வாசித்த படி இருந்தேன். இன்னும் குளிக்கவில்லை; ஏன் முகங்கூடக் கழுவவில்லை! எட்டுமணி போல் அறை ஜன்னல்களை அதிரச் செய்தபடி பெரிய, வெடிச் சத்தமொன்று கேட்டது. மிக அருகாமையில் 'ஷெல்' விழுந்திருக்க வேண்டும். பதட்டத்துடன் எழுந்து முன்புறம் ஓடினேன். முன்புறம், கூரையின் கீழ் அகலமான கொங்கிறீர் பிளற் (concrete flat) துண்டு உண்டு; ஷெல்லிற்கு ஓரளவு பாதுகாப்பு. வீட்டில் இருந்தவர்களெல்லாம் அதன்கீழ் ஓடி வந்தார்கள்; நேற்றிரவு வந்து பாதுகாப்பிற்காகத் தங்கியிருந்த உறவினர்களுடன் (கோட்டைக்கு அருகில் வசிப்பவர்கள்) இருபத்தைந்து முப்பது பேர் இருக்கும். தொடர்ந்து ஷெல்கள் வீழ்ந்து வெடிக்கும் சத்தங்கள் கேட்டன. கண்ணெதிரே ஒரே புனைமுட்டந் தெரிந்தது. சத்தங்களால் திகலடைந்து குழந்தைகள் கத்தத் தொடங்கின. "கடவுளே ... கடவுளே ..." எனப் பெண்கள் மன்றாடத் தொடங்கினர். எதிரிலுள்ள கோவிற் பள்ளிக்கூடத் தின் மேல் அடுத்தடுத்து இரண்டு ஷெல்கள் விழுந்து வெடித்தன. ஓடுகள் சிதறின. கோவில் வளவில் புகை எழுந்தது. வீட்டிலிருந்த எல்லோருமே பெரிதாய்க் குழறினர். "எல்லோரும் நிலத்தோட படுங்க ... நிக்க வேணாம்" எனக் கத்தியபடியே விரைவாய் நானும் நிலத்தில் குந்தினேன். நிலத்தில் படுப்பது ஷெல் சிதறல்களிலிருந்து சிறிய பாதுகாப்பைத்தரும்; சிதறல்கள்கூட மரணத்தை ஏற்படுத்திவிடலாம். ஆனால் இடநெருக்கடியால் குந்தியிருக்கத்தான் முடிந்தது. எல்லோரும் குந்தியே இருந்தனர். இரத்தக் காயங்களுடன் இரண்டு பெண்கள் குழந்தைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு கத்தியபடி வீட்டுக்குள் ஓடி வந்தார்கள். "ஐயோ ... ஓடிவாங்க ... அம்மாவத் தூக்குங்க ... அம்மா ..." என அழுது புலம்பிய பெண்ணைத் தேற்றிக் கொஞ்சம் பொறுத்திருக்கச் சொன்னோம். முன்புற வாசற்படியில் இரத்தம் ஒழுகிப் படிந்தது. ஷெல் விழுந்து கொண்டிருக்கிறபோது உடனே போவது மேலும் ஆபத்து. சத்தங்களேதுமின்றி இருந்த சிறிய இடை நேரத்தைப் பயன்படுத்தி றோட்டில் சனங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். நிலைமை மேலும் மோசமடையலாம். எமது ஊர்ப்பகுதி ஷெல்லிற்கும் பாதுகாப்பான பகுதியல்ல; ஆகையால் வீட்டிலிருந்து ஓடிவிடுவதே புத்தியானது. எதிர்ப் பக்கத்துக்கு ஓடும்படித் தூண்டியபோது, இடத்தை விட்டு நகர எல்லோருமே பயந்தனர். குழந்தைகளோடு பெண்களும் கூடப் பயத்தில் கத்தியபடியே அசையாது இருந்தனர். எல்லோர் முகங்களிலும் மரண பயம் உறைந்திருந்தது. வெடிச் சத்தங்கள் ஓய்ந்து கொஞ்சம் அமைதி நிலவத் தொடங்கியது. இனிமேலும் தாமதிப்பது புத்தியல்ல. இதோடயே எதிர்ப்பக்கத்துக்கு ஓடும்

படி மறுபடியும் கடுமையாக ஏகங்குரலிற் சொன்னேன். வேறு இரண்டொருவரும் அதை ஆமோதிக்கவே குழந்தைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு இருவர் மூவராய் மரங்களின் கீழாக வீதியோரமாய் ஓடத் தொடங்கினர். பள்ளிக்கூடத்தில் காயம்பட்டவர்களை, சிறிய வாகனமொன்றைக் கொண்டு வந்து சிலர் ஏற்றிச் சென்றனர். அவர்களில் நான்கு பேர் இறந்ததாகப் பின்னர் அறிந்தோம். வெளியிற் கிடந்த ஈர உடுப்புகளை எடுத்து வீட்டினுள் போட்டுவிட்டு, எரிந்துகொண்டிருந்த சமையலறை அடுப்புகளையும் அணைத்துவிட்டு, வீட்டையும் பூட்டிக் கொண்டு சைக்கிளில் ஏறி, அவசரமாய் நானும் எதிர்ப்பக்கம் ஓடினேன். உடுத்தியிருந்த சாறத்தின் (லுங்கி) மேல் ஒரு சேர்ட்டை மட்டும் அவசரமாக எடுத்துப் போட்டிருந்தேன். வீட்டிற்கு வெளியில் சாறத்துடன் செல்லும் பழக்கம் எனக்கு இல்லை. இன்னும் பல் விளக்கவில்லை; ஷேவ் எடுக்கவில்லை; ஏன் முகங்கூடக் கழுவவில்லை. மற்றவர்களும் உடுத்தியிருந்த உடுப்புகளுடன் தான் ஓடியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இதையெல்லாம் இப்போது பார்க்க முடியாது. உயிர்; ஆம், உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே! அதுதான் இப்போது முக்கியம். நூறு இருநூறு யார்களிற்கப்பால் சென்றதும் தான் கொஞ்சமாவது நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டவர்களாய் ஓட்டத்தைக் குறைத்து சனங்கள் நடக்கத் தொடங்கினர். வீதியை நிறைத்துக் கூட்டமாய்ச் செல்லும் சனங்கள். கையில் கிடைத்த சாமான்களுடன், குழந்தைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு, வயது போனவர்களையும் நோயாளிகளையும் சைக்கிளில் ஏற்றி அல்லது மெல்லக் கைத்தாங்கலாய் நடத்திக்கொண்டு ... எங்கே போவது? அவர்களுக்கு நிச்சயமான ஒரு முடிவும் இல்லை. ஷெல் வரும் திசைக்கு எதிர்ப்பக்கம் எங்கு போக முடியுமோ ... அங்கு. அதுதான் அப்போதைய மனநிலை. தங்குவது பற்றிப் பிறகு தீர்மானிக்கலாம்.

நான் நினைத்தேன்: தமிழர்களின் இந்தச் சீரழிவுகளிற்கு முடிவே கிடையாதா? சுதந்திர நாடு என்று இலங்கையைச் சொல்லுகிறார்கள். இதுதான் எங்களது சுதந்திரமா? யாழ்ப்பாணத்தின் மற்றப் பகுதிகளிலும் இப்படித்தானே சனங்கள் அவலப்படுவார்கள்? போன 'மே' மாதத்திலும் இதேபோல்தான் வீட்டைவிட்டு ஓடினோம். வடமராட்சி பிணக்காடானது. இப்போதும் அதே கதை தொடங்கிவிட்டது! இப்போது எனக்குச் சந்தேகமில்லை. இந்தியன் ஆமிதான் ஷெல் அடிக்கிறாங்க! இந்த மாதிரி பயங்கரச் சத்தங்களை முன்பு சிங்கள ஆமி ஷெல் அடிக்கும்போது கேட்கவே இல்லை. கூடிய சக்தி வாய்ந்தவற்றை இந்தியர்கள் பாவிக்கிறாங்கள் போல ...

கோபமும் எரிச்சலும் பெருகியது. அதையும் மீறி 'துரோகம்' பற்றிய உணர்வு மேலெழுந்தது. எந்த மக்களைக் காப்பதற்காக

வந்தோம் என்று சொன்னார்களோ அந்த மக்களையே கொல்லு கிறார்கள்; திகில்கொண்டு சிதறி ஓடச் செய்கிறார்கள். இனவெறியுடனும் கண்முடித்தனத்துடனும் எவற்றைச் சிங்கள இராணுவம் செய்ததோ அதையே ஆணவத்துடன் இவர்களும் செய்கிறார்கள். இரண்டு பேர்களிற்குமிடையில் என்ன வித்தியாசம்? எங்கட மக்கள் - நாங்கள் எல்லோரும் அழிந்த படி... தங்களிற்குள் கதைத்தபடி சென்ற யாரோ ஒருவரின் கோபமான குரல் காதில் விழுந்தது. "...பெரியாக்கள் சும்மாவா சொல்லுவ... வயித்து வலிய நம்பினாலும் வடக்கன (இந்தியாக்காரன்) நம்பக் கூடாது என்று..." கசப்பான கூற்றுத்தான். ஆனால் சனங்களிடையில் இந்தக் கருத்தும் மனோபாவமும் தான் பரவலாய் நிலவுகிறது.

ஒக்ரோபர் 12

அடுத்த ஊரில் ஒரு பாடசாலையில் தங்கியிருந்தோம். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் - எல்லோரும் எங்கள் ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள் - அங்கு புகலிடந் தேடியிருந்தார்கள். நேற்றைப் போல் அல்லாது ஷெல் சத்தங்கள் ஓய்ந்திருந்தமை மெல்லிய அறுதல். காலையில் இரண்டொருவராக வீடுகளிற்குச் சென்று மிக அவசியமான பொருட்களை எடுத்துத் திரும்பினர். நானும் இன்னொருவரும் வீட்டிற்குச் சென்றோம். வீட்டு முற்றத்தில் நின்ற தென்னை மரங்களில் ஒன்று முறிந்து வீட்டுக் கூரைமேல் சாய்ந்து கிடந்தது. உடுப்புகள், சமையலுக் குரிய பொருட்கள் சிலவற்றை எடுத்துக்கொண்டு அவசரமாய்த் திரும்பினோம். பாடசாலையின் திறந்த வெளிகளில் கல்லுகளை வைத்துப் பலரும் சமையல் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். 'நேற்றுவரை தத்தம் வீடுகளில் வசித்த மக்கள் இன்று அகதிகளாக - நாடோடிகளைப் போல் வெளிகளில்...' நான் நினைத்தேன்.

பின்னேரம் குண்டு வீச்சு விமானங்களின் இரைச்சல் கேட்டது. சிறு சிறு கூட்டமாய்க் குழுவி வானத்தையே பார்த்த படி மக்கள் நின்றனர். மூன்று விமானங்கள் மிக உயரத்தில் வட்டமாய்ச் சுற்றித் திரிந்தன. ஹெலிகோப்டர் இரண்டும் தொலைவில் தெரிந்தன.

திருநெல்வேலிப் பக்கமாகக் குண்டு வீசும் விமானங்கள் வேகமாய்க் கீழே பாய்ந்து மேல் எழும்பின. பெரும் வெடிச் சத்தங்கள் கேட்டன; குண்டு போடுகிறார்கள். திருநெல்வேலியிலுள்ள பல்கலைக்கழகக் கட்டடங்கள் அதில் சேதமுற்றது பின்னரே தெரியவந்தது. மெல்ல மெல்லச் சேதிகள் பரவத் தொடங்கின. அன்று விடியற்புறம், பல்கலைக்கழகத்தைச் சுற்றிய

இடமொன்றில் இந்திய இராணுவம் பரகூட்டுகளில் இறங்கிய போது, போராளிகள் தாக்கியதில் ஐம்பது பேர் வரை கொல்லப் பட்டதாகவும் பலர் சிறை பிடிக்கப்பட்டதாகவும் சிலர் கதைத்தார்கள். மக்கள் மத்தியில் பெருமிதமும் மகிழ்ச்சியும் பரவியது. நாகவிகாரைக்காணியில் இறந்த இந்திய வீரர்களின் உடல்கள் பொடியங்களால் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் சனங்கள் அதைப் பார்த்துச் செல்வதாகவும் அங்கிருந்து வந்த ஒருவர் சொன்னார். விடியற்புறச் சம்பவத்தில் போராளிகளால் சுற்றி வளைக்கப்பட்ட ஒரு தொகை இராணுவத்தினரை மீட்ப தற்காகக் கவச வண்டிகளுடன் (tanks) வந்த இன்னொரு குழுவினர் 'பிரம்படி லேனில்' 40 பொதுமக்களைச் சுட்டும் வெட்டியும் கொலை செய்ததாகவும் சில உடல்கள் கவச வண்டிகளால் நசுக்கப் பட்டிருந்ததாகவும் செய்திகள் வந்தன. தத்தம் வீடுகளுக்குள் இருந்தவர்களே இப்படிக் கொல்லப்பட்ட வர்கள். இக்குரூர்ச் சம்பவம் ஆத்திரத்தையும் பயத்தையும் பரப்பியது.

திரும்பவும் ஷெல் சத்தங்கள் பலமாகக் கேட்கத் தொடங்கின. இப்போது, நாவற்குழி இராணுவ முகாம் பக்க மிருந்தும் சத்தங்கள் தொடர்ச்சியாகக் கேட்டன. நாவற்குழிக்குச் சமீபமாக அரியாலையில் - மணியந்தோட்டப் பகுதியிலிருந்து பயத்துடன் நாங்கள் இருந்த பாடசாலைக்குப் பலர் ஓடி வந்தனர். கோட்டை முகாமுக்கும் நாவற்குழி இராணுவ முகாமுக்கும் இடையில்தான் இந்தப் பாடசாலை இருக்கிறது. சத்தங்கள் மேலும் மேலும் பெரிதாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. பொடியங்களின் நாவற்குழி சென்றி (sentry)யை இந்திய ஆமி உடைத்துவிட்டதாகவும் எந்த நேரமும் இராணுவம் வெளியில் வந்துவிடுமெனவும் கதைகள் பரவியதில் சனங்களிடை ஒரே குழப்பமும் பீதியும் ஏற்பட்டது. அருகிலுள்ள கடலைக் கடந்தால் பூநகரிப் பக்கம் சென்றுவிடலாம்; தற்போது அங்கு பிரச்சினை யேதுமில்லை. சிறிய வள்ளங்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கடலைக் கடந்து அங்கு போகத் தொடங்கினர். கடலிற் செல்வது தடைசெய்யப்பட்டிருப்பதால் அதுவும் அபாயம் சூழ்ந்த ஒன்றே! உயிரைப் பணயம் வைத்தே இரவோடு இரவாயும் கடலைக் கடந்து பெருந்தொகையானோர் அடுத்த கரைக்குச் சென்றனர்.

மறுநாள் விடிகாலை எங்களின் குடும்பமும் உறவினர்களு மாகச் சுமார் நாற்பது பேர் ஒரு மோட்டார்ப்படகில் யாழ்ப் பாணக் கரையை நீங்கினோம். இருபத்தெட்டு மைல்களுக்கப்பால் பூநகரிக்கும் மன்னாருக்குமிடையிலுள்ள ஓர் இடத்தில் எமது தூரத்து உறவினரொருவர் இருந்தார். அங்குதான் படகில் சென்றோம். விடியத் தொடங்கியது. விமானம் ஏதும் வந்தால் ஆபத்து. நடுக்கடலில் தப்பவே முடியாது; கடற்படைக் கப்பல்

வந்தாலும் அப்படியே. பீரங்கிகளால் அடித்தால் படகும் நாமும் சிதறி விடுவோம்! ஆகையால், கரையோரமாயே படகு சென்றுகொண்டிருந்தது. ஆபத்து ஏதும் ஏற்பட்டால் உடனே கரையில் நிற்பாட்டி உட்புறம் ஓடித்தப்ப வசதிப்படும். குறுக்கே சென்றால் நான்கரை மணிநேரம் எடுக்கும் பயணம், கரை பிடித்துச்சென்றதால் அறு மணித் தியாலங்களை எடுத்தது. ஒரு தடவை சிறு தொலைவில் அவ்ரோ (Avro) விமானம் இரைச்சலுடன் தெரிந்தது. வழமைபோல் பெண்களிடையிலும் குழந்தைகளிடையிலும் திகில் உருவாகியது. 'கடவுளே... கடவுளே' என்ற முணுமுணுப்புகள் எழத் தொடங்கின. நல்ல காலம்! விமானம் எமது பக்கம் வரவில்லை. 'முன்பு சிங்கள ஆமிக்குப் பயந்து, கடலைக் கடந்து இந்தியாவுக்குப் பலர் ஓடினர். இப்போ இந்திய ஆமிக்குப் பயந்து வேறு தமிழ்ப் பகுதிகளிற்கு ஓடுகிறோம். அதே மாதிரிக் கடலைக் கடந்து! எவ்வளவு விசித்திர ஒற்றுமை!'

* * *

கடலோரம் அமைந்திருக்கிறது அந்தக் கிராமம். கரையிலிருந்து எதிரே இரண்டு சிறு தீவுகள். ஆழம் குறைந்த கடல்; முழங்கால் அளவு தண்ணீரில் ஒரு மைல்வரை செல்லலாம். சிறு நண்டுகளும் சிறு மீன்களும் காலடியில் ஓடிவிலகும். எப்போதும் வெள்ளைக் கொக்குகளும் வேறு வெள்ளைப் பறவைகளும் கூட்டமாய்ப் பறந்தபடியே இருக்கும். மாலையில் சொக்லேற் நிறத்தில் பொன் மஞ்சள் நிறக்கோடுகளும் கூர்ச் சொண்டுகளும் கொண்ட சிறு பறவைகள் நூற்றுக்கணக்கில் மணிநாதமெனக் குரலெடுத்தபடி கடற்கரையில் திரியும். நாங்கள் தங்கியிருந்தது தென்னந்தோட்டத்தின் நடுவில் இருந்த சிறு வீட்டில். வசதிக்காக மேலும் இரண்டு கொட்டில்கள் போட்டுத் தென்னோலைக் கிடுகுகளால் வேய்ந்துகொண்டோம். கிளி நொச்சி மாவட்டத்தினுள் வருவதால் உணவுப் பிரச்சினை இல்லை; கூட்டுறவுச் சங்கக் கடைகள் இரண்டு இருந்தன. வெளித்தொடர்புதான் குறைவு. பத்திரிகையைக் காணவே முடியாது. வானொலிப் பெட்டிதான் முக்கிய வெளித்தொடர்பு. இடைக்கிடை காட்டுப்பாதையில் பெருந்தொலைவு நடந்து சிலர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வரும்போதும் சில செய்திகளை நேரில் கேட்டு அறியலாம். இருபத்தெட்டு மைல் தொலைவு என்றாலும் யாழ்ப்பாணத்தில் வெடிக்கும் ஷெல் சத்தங்கள், இங்கும் பெரிதாய்க் கேட்டன. வாடைக் காற்று வீசிக்கொண்டிருந்ததும் திறந்த கடல் வெளியும் அதற்குக் காரணமாயிருக்கலாம். முன்னரைவிட இடி முழக்கம்போல் மூன்று நான்கு முறைகளிலான தொடர் வெடிச் சத்தங்கள் கேட்கத் தொடங்கின. எங்களிற்கு ஒருவகைப் பாதுகாப்புணர்வு இருந்தாலும் யாழ்ப்பாணம்

பாணத்திலுள்ள மற்றவர்கள் என்ன மாதிரி அவலப்படுவார்கள் என்ற நினைவு எம்மைக் கலக்கியபடியே இருந்தது. வீடு வாசல்களை - பொருட்களை எல்லாம் அப்படியே விட்டு விட்டு அங்கும் இங்குமாய் ஓடியிருக்கிறோம். அவை பற்றிய கவலைகளும் எப்போதும் இருந்தன. வீடு சேதமுற்றதால், பொருட்கள் களவு போனால் நாங்கள் எவ்வாறு அதிலிருந்து மீளமுடியும்? ஆனால் 'உயிர் தப்பியது காணும்; மற்றது நடக்கிறது நடக்கட்டும்' என்று ஒருவாறு எம்மை நாமே தேற்றிக்கொள்ளப் பார்த்தோம்.

இடையில் வந்தவர்கள் மூலம் யாழ்ப்பாண அழிவுகளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டோம். எங்கள் ஊரில் பலர் இறந்திருக்கின்றனர் - ஷெல்லினாலும் துப்பாக்கிச் சூட்டினாலும் வீடுகள் பல சேதமடைந்துள்ளன. கல்முனையிலிருந்து (பூநகரிப் பகுதியிலுள்ளது) கடுமையான நோயாளிகள் இருவரைச் சிகிச்சைக் காக ஏற்றிச் சென்ற மோட்டார்ப் படகைக் ஹெலிகொப்டர் தாக்கியதில் நான்கு பேர் இறந்ததோடு, மற்றும் பலர் படுகாயங்களிற்கு உள்ளானார்கள். இவ்வாறே அராலித் துறையினுடாக லேலணைப் பகுதிக்கு வள்ளங்களில் செல்ல முயன்ற எமது ஊரவர்களை ஹெலிகொப்டர் சுட்டதில் பதினேழு பேர் கொல்லப்பட்டனர். இவர்களைவிட இன்னும் முப்பது ஊரவர்கள் இறந்ததைப் பின்னர் அறிந்துகொண்டேன். உணவுப் பொருட்களிற்கு அங்கு பெருந்தட்டுப்பாடு நிலவியது. விலைகளெல்லாம் ஆனை விலை, குதிரை விலையாக மாறியது. ஒரு கிலோ எட்டு ரூபாவுக்கு முன்பு விற்பனையான அரிசி முப்பதைந்து ரூபா நாற்பது சதத்திற்குச் சென்றது. எட்டு ரூபா விற்கு கோதுமை மா முப்பது ரூபாவுக்கும் பதினேழு ரூபா விற்கு சீனி நாற்பது ரூபாவுக்கும் ஐந்து ரூபா விற்கு ஒரு தேங்காய் இருபது ரூபாவுக்கும் ஏழரை ரூபாய்க்கு விற்கு ஒரு போத்தல் மண்ணெண்ணெய் முப்பத்தி ரெண்டு ரூபா விற்கும் விற்பனையானதாம். கொஞ்சப் பொருட்கள் தான் கிடைக்கக்கூடிய நிலைமை. ஆனால் அவற்றை வாங்க எல்லோரிடமும் காசு இருந்ததா? இல்லை. கால வரையறையற்ற ஊரடங்கு உத்தரவு; உணவுப் பொருள்கள்தான் தட்டுப்பாடான நிலைமை; கைகளில் போதிய பணமின்மை; வைத்திய சாலைகள் பலவும் இயங்க முடியாததில் நோயாளிகளிற்கு மருந்தற்ற நிலை என்பவற்றால், வாழ்வு எவ்வளவு அவலமுற்றதாய் மாறிவிட்டிருந்தது என்பதையெல்லாம் அறிந்தோம். குடாநாட்டில் பல பகுதிகளிலும் உள்ள எட்டு லட்சம் மக்களில் ஐந்து லட்சம் மக்கள் வீடுகளை விட்டு ஓடி அகதிகளானதாகப் பின்னர் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பி.பி.சி தமிழோசை நிகழ்ச்சியின் மூலமும் பிலிப்பைன்சின் 'வெரித்தால்' வானொலி

மூலமும் அறிய முடிந்தது. ஆனால் இந்திய வானொலிச் செய்தி அறிக்கைகளும் விசேட நிகழ்ச்சிகளும் அவற்றுக்கு மாறானவற்றையே தொடர்ந்து வெளியிட்டு வந்தன: பேராளிகளே பொதுமக்களைக் கொலை செய்வதாகவும் வீடுகளைச் சூறையாடுவதாகவும் மின்சார டிறான்ஸ் போமர்களை உடைத்து குடா நாட்டை இருளில் மூழ்கச் செய்துள்ளதாகவும் பிரச்சாரம் செய்தன. 'போராளிகள் பெண்களையும் குழந்தைகளையும் முதியவர்களையும் முன்புறம் வரிசையாக இருத்திவிட்டு இந்திய இராணுவத்தின் மேல் குண்டுகளை வீசியபின் உடனே எல்லோரும் எழுந்து நிற்குமாறு கட்டளையிடுவார்களாம். இதனால் திருப்பித் தாக்க முடியாத நிலையில் இந்திய இராணுவத்தினர் உள்ளனர்' என்பது போன்ற கோமாளித்தனமான பிரச்சாரக் கதைகளைக் கூட அவை கட்டவிழ்த்துவிட்டன. அங்கு இங்கென நடந்த சண்டைகளில் போராளிகள் கொல்லப்பட்டதாகச் சில எண்ணிக்கைகளைத் தினமும் சொல்லி வந்தன. இறந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் அப்பாவிப் பொதுமக்களே என்பதை பி.பி.சி. போன்றவை மூலம் நாங்கள் அறிந்தோம். முன்பு சிறீலங்கா இராணுவமும் இப்பிடித்தான் அங்குமிங்குமாய் ஷெல் தாக்குதல்களாலும் துவக்கினாலும் விமானங்களினாலும் அப்பாவித் தமிழ் மக்களை - பெண்கள், வயோதிகள், குழந்தைகள் எனப் பேதம் பாராமல் - கொல்லும். உடனே இலங்கை வானொலியும் கொழும்பிலுள்ள ஆங்கில, சிங்களப் பத்திரிகைகளும் 'லங்கா புவத்'தை (இலங்கை அரசின் செய்தி நிறுவனம்) மேற்கோள் காட்டி 'பயங்கரவாதிகள்' கொல்லப்பட்டதாகவும் பொது மக்களில் சிலர் சண்டையின் இடையில் (crossfire) அகப்பட்டு இறந்ததாகவும் பிரச்சாரம் செய்யும். இது நான்கு ஆண்டுகளாகத் தமிழ் மக்கள் பழகிப்போன பிரச்சார மோசடியாகும். இந்திய வானொலியை 'இன்னொரு லங்கா புவத்' என்று மக்கள் கிண்டலாய்க் குறிப்பிடுவது வழக்கமாகிவிட்டது. அதிலும் சென்னை வானொலியின் 'நேசக்கரங்கள்', 'அன்பு வழி', 'வெற்றிமாலை' போன்ற நிகழ்ச்சிகள் முழுப்பொய்களை வாந்தி எடுத்தபடியே அன்பு, கருணை, மனிதத்தன்மை, பாரதப் பண்பாட்டின் பெருமை பற்றிப் புகழ்ந்தபடி இலங்கைத் தமிழர்களிற்கு உபதேசிக்கத் தொடங்கியிருந்தமையும் தமிழர்களைக் கௌரவமாக வாழ வைப்பதற்காகவே அமைதிப்படை இங்கு போராடிக் கொண்டிருக்கிறது எனத் தினமும் சொல்லி வந்தமையும் அருவருப்பையும் சிரிப்பையும் மட்டுமல்லாது ஆத்திரத்தையும் எழுப்பிக்கொண்டிருந்தன. ஷெல் தாக்குதல்களால் எமது உடல்களையும் வீடுகளையும் சிதறச் செய்வது எங்களின் நன்மைக்காகவாம்; பயங்கரச் சூழ்நிலையில் உணவற்று, நோய்க்கு

மருந்தற்று, பாதுகாப்பான இருப்பிடங்களற்ற உயிர்களைக் கைகளில் பிடித்தபடி அங்குமிங்குமாய் அலையும்படி செய்வது, எம்மைக் கௌரவமாக வாழ வைப்பதற்காகவாம்; இவற்றை நாங்கள் நம்ப வேண்டுமென டெல்லியிலுள்ள 'கூலிகளும்' எதிர்பார்க்கிறார்கள். இக்கேலிக்கூத்துகளைத் தினமும் கேட்டு ஒரு கவிதையை எழுதத் தோன்றியது:

சென்னை வானொலிக்கு

'நேசக் கரங்கள்' நீண்டு
பீரங்கி வெடிக்க
பொம்பர் சுற்றிக் குண்டுகள் போட
அரிய மனிதப் பிறவிகள், வீடுகள்
சிதறு தேங்காய்.
புகலிடந் தேடிச் சனங்கள்
புலம்பி ஓட
கவச வண்டிகளில்
அமைதிப் புறா நசி பட
'வெற்றிமாலை' துடி
'அன்புவழி'யில்
முன்னேறி வருகிறது அமைதிப் படை;
பராக் ...

திடீரென ஒரு நாள் இந்த வானொலி நிகழ்ச்சியொன்றில் யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரியில் நோயாளிகள்போல் வேஷமிட்டுத் தாக்குதல் செய்த விடுதலைப் புலிகள் பலர் கொல்லப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டது. அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த எல்லோருமே நினைத்தோம் - நோயாளிகளை அமைதிப்படை கொன்றிருக்கிறது; அதை மறைக்கும் பிரச்சாரமாகவே இது இருக்குமென. நாங்கள் நினைத்தது சரியெனப் பின்னர் அறிந்து கொண்டோம். ஆஸ்பத்திரிக்குள் புகுந்த அமைதிப்படை 'கிரேனேட்' (granade) வீசியதிலும் சுட்டதிலும் எண்பத்தி யொன்று பேர் கொல்லப்பட்டனர். அதில் மூன்று வைத்தியர்கள் உட்பட 21 பேர் ஆஸ்பத்திரி அலுவலர்கள். மிகுதிப்பேர் நோயாளிகளும் அவர்களிற்கு உதவியாகத் தங்கியிருந்தவர்களும்ாவர். இப்படியாக இருந்தது அமைதிப்படையின் கரை புரளும் மனிதாபிமானமும் இந்திய வானொலிச் செய்திச் சேவையும்.

ஜெயகாந்தனின் ஆவேசமான பேச்சும் இடையில், சில நாட்கள் தொடர்ந்து ஒலிபரப்பானது. அமைதிப்படை நடவடிக்கைகளை ஆதரித்துச் சென்னையில் நடந்த கூட்டமொன்றில் அவர் பேசிய பேச்சே அதுவாகும். மிகவும் உரத்த குரலில் கத்தியபடி (இங்கு இவ்வாறு பேசுவது வழமையில்லை) எல்லாம் தெரிந்த பாவனையில்ல்தான் அவரது பேச்சு இருந்தது.

“...புத்தருக்குப் பிறகு அவரது கொள்கைகளை அமைதிப்படை தான் நிறைவேற்றுகிறது...” என்ற மாதிரியும் பேச்சிடைவில் வருகிறது. பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த எனது அத்தான் (அக்காவின் கணவர்) “...ஆர் இவன்? உளறுறான். இங்கே நடக்கிற அட்டூழியங்கள் அவருக்குத் தெரிய இல்ல...புத்தன் கொள்கைகள் நிறைவேற்றினமாம்...” எனச் சத்தமாய்ச் சொன்னார்.

“இவர் ஜெயகாந்தன் எண்டு பெரிய எழுத்தாளர்” என்று நான் சொன்னேன்.

“வெறிகாரன் மாதிரி கத்துறான். இவன் என்ன எழுத்தாளன்?” என்று அவர் திருப்பிக் கேட்டார். நான் மௌனமானேன். கொம்யூனிஸத் தலைவர் எம். கல்யாண சுந்தரத்தின் பேச்சையும் இரண்டொரு நாட்களின் பின் கேட்டபோது, இருவருமே இந்திய தேசிய வெறிக்கு உட்பட்டிருப்பதாக உணர்ந்தேன். இங்குள்ள சீனக் கொம் யூனிஸற்றுகளும் ரஷ்யக் கொம் யூனிஸற்றுகளும் எமது விடு தலைப் போராட்டத் தொடர்பாக, துரோக நிலைப்பாடுகளையே கொண்டுள்ளனர். இவர்க ளெல்லாருமே ‘ஒரே குட்டையில் ஊறிய மட்டைகள்தான்’ என்ற உணர்வு தவிர்க்கவியலாது எழுந்தது. 1971இல் நடந்த ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சி பற்றி ‘அங்குள்ள ஒருவருக்கும் தெரியாது; எனக்கு மட்டுந்தான் தெரிவதால் சொல்லுகிறேன்’ என்ற தொனியில் ஜெயகாந்தன் தெரிவித்ததும், உண்மையல்ல. ஜெய காந்தனின் திமிரும் அறியாமையும்தான் அதில் தெரிந்தன. விடுதலைப் புலிகளை “அவர்கள் புலிகள் அல்ல; நரிகள்” என்று கிண்டல் பண்ணிவிட்டு, “காஸ்ட்ரோவின் ‘வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும்’ நூலைப் படியாதவர்களை எல்லாம் எப்படிப் புரட்சிக்காரர்கள் என்று சொல்ல முடியும்?” என்றும் கேள்வி கேட்டார். சரி! அந்தப் புத்தகத்தைப் படித்துக் கிழித்து விட்ட ஜெயகாந்தனின் ‘புரட்சிகரம்’ பற்றி எங்களுக்குத் தெரியாதா? ஆனந்த விகடன், குமுதம், தினமணி கதிர் என்று தொடங்கி இன்றுவரையான வியாபாரத் தளங்கள் பற்றி யெல்லாம் நாங்கள் அறிந்திருக்கவில்லையா என்ன? கோட்பாடு ரீதியாகக்கூட முரண்படலாம். ஆனால் மனித அவலம், துன்பம் பற்றி ஒரு வரிகூடச் சொல்லத் துணியாத இவர்களிடம் நேர்மை சிறிதளவாவது இருக்கும் என்பதை நான் சந்தேகிக்கிறேன்.

ஒன்றரை மாதங்களின் பின்னர் யாழ்ப்பாணம் வந்தோம்; மறுபடியும் கரையோரங்களை அண்டித்தான். யாழ்ப்பாண ஜெற்றியில் இறங்கி, குறுக்கு வீதியில் நடந்து பெரிய ரோட்டை அண்மிக்கையில் இருபுறமும் குறுகிய இடைவெளிகளில் ஆயுதந்

தாங்கிய இராணுவத்தினர் ரோந்து சென்றனர். கைகளில் தூக்கிய சிறு சாமான்களுடன் வந்த எம்மைத் திரும்பி உறுத்துப் பார்த்தபடியே நேரே சென்றனர். வெறுப்பும் குரோதமும் ஆணவமும் உறைத்த முகங்கள். ஆக்கிரமிப்பு இராணுவங்களுக்குரிய அதிகார நடை. முதலில் சிங்கள இராணுவம் எனத்தான் நினைத்தேன்; ஆனால் அவர்கள் இந்தியர்கள்தான்! 'புதிய சப்பாத்தின் கீழ்' கவிதைகளில் வரும் வரிகள் சில நினைவுக்கு வந்தன.

நிறந்தான் மாறியது:
மொழிதான் மாறியது:
நாங்கள் இன்றும்
அடக்குமுறையின் கீழ்...

♦ ♦ ♦

அத்தியாவசியப் பொருட்களின் விலைகள் சிறிது குறைந்த போதிலும், தட்டுப்பாடே நிலவியது. வாகனப் போக்குவரத் திற்கு இந்தியப் படை விதித்திருந்த பெருங்கட்டுப்பாடுகளினாலேயே, பொருட்களைக் குடா நாட்டினுள் கொண்டு வரமுடியாத நிலை. அன்றாடத் தொழில் செய்வோரிற்கு வருமானமேதுமில்லை; மீனவர்கள் கடலுக்குச் செல்ல முடியாது; அரசு ஊழியர்களிற்கும் சம்பளம் பெற முடியாத நிலை. பெரும் பணக்காரரையும் வர்த்தகர்களையும் தவிர்த்த ஏனையோரின் நிலைமை மிக மோசம். ஊர்களில் அமைந்திருந்த பெரிய தடை முகாம்களில் இடைக்கிடை கொடுக்கும் உணவுப் பொருள்களிற்கு முண்டி அடிப்பதைத் தவிர, வேறு வழியேதுமில்லை. பொருட்கள் கொடுக்கப்படும் நாட்களில் கூட்டம் அலை மோதும். நீண்ட வரிசையில் நெடுநேரங் காத்திருந்தால் சிறிய தகரப்போணி (small tin) யால் கொஞ்ச அரிசி அல்லது கோதுமை மா, ஒரு கைப்பிடியளவு சீனி (sugar), கொஞ்சம் கடலை எண்ணெய் (இதை எமது மக்கள் விரும்புவதில்லை; தேங்காய் எண்ணெய் தாராளமாகக் கிடைக்கும் நாடல்லவா!) கிடைக்கும். இவற்றை விநியோகத்திற்கும் 'வீரர்களின்' கெடுபிடிகளையும் மரியாதைக் குறைவான நடத்தைகளையும் தாங்கிக் கொண்டுதான் இவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஓர் ஆளின் ஒரு நாட்தேவைக்கே இது போதாது. இரண்டு மூன்று குடும்ப உறுப்பினர்கள் (வளர்ந்தவர்கள்) வரிசையில் நின்றால் தான் கொஞ்சமாவது சமாளிக்கலாம். இதுதான் நாம் அனுபவித்த யதார்த்தம். ஆனால் 'அன்பு வழி'யும் 'வெற்றிமாலை'யும் தொடர்ந்து ஓலமிடும், "...யாழ்ப்பாண மக்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்களையும் மற்ற அத்தியாவசியப் பொருள்களையும் அமைதிப்படை தாராளமாக வழங்கி வருகிறது..."

என. தமது தேவைக்காக மற்றவர்களிடம் கையேந்தி வாழும் நிலைமையில் வாழ்ந்தவர்களல்லர் எமது மக்கள். பொதுவாக எமது வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்தது. மிகவும் அடித்தட்டில் உள்ளவர்கள்கூட பட்டினியின்றிச் சமாளிக்கும் நிலையே பொதுவானது. நாற்பது ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து வரும் பௌத்த சிங்கப்பேரினவாத ஒடுக்குமுறைகளிற்கு எதிராக - சுதந்திரத் தாயகத்தை அமைக்க நாங்கள் போராடினோம். ஆனால் ஆயுத முனைகளினால் அடக்க முயன்றுகொண்டு, மறைமுகப் பொருளாதாரத் தடையை நடைமுறைப்படுத்திக் கொண்டு, அரிசியையும் கோதுமையையும் ஒரு கையினால் கிள்ளிப் போட்டபடி ... தனது 'மனிதநேச'த்தைப் பற்றித் தம்பட்டமடிக்கிறது இந்திய அரசு.

யாழ்நகரெங்கும் நூற்றுக்கணக்கிலான வீதித்தடை முகாம்கள். ஒவ்வொரு தடை முகாமிலும் ஆயுதந்தரித்த இருபது இருபத்தைந்து இராணுவத்தினர். அவர்களின் முன்னால் சைக்கிளில் ஓட முடியாது. இறங்கி நடந்துதான் செல்ல வேண்டும். அடிக்கடி இறங்கி நடந்து பிறகு ஏறிச்செல்ல வேண்டி நேர்வதில், மனது சங்கடப்படும். 'எங்கிருந்தோ வந்தவர்கள் எங்களை ஆட்டுவிக்கிறார்கள்' என்ற உணர்வே எரிச்சலோடு மேலெழும்பும். மிக அவசியமான தேவைகளுக்கல்லாமல் வெளியே வருதைக் குறைத்துக்கொண்டேன்; பலரும் அப்படித் தான். அப்படி வரும்போது இயன்றவரை தடை முகாம்களைச் சந்திக்காமல் செல்வதற்குரிய ஒழுங்குகளையே (by lanes) - அது எவ்வளவு சுற்றுப்பாதையாக இருந்தபோதிலும் - மனம் விரும்பியது.

சில வேளைகளில் முகாம் அருகில் சைக்கிளை உயரே தூக்கிச் செல்லும்படி சொல்லுவார்கள்; வீதியருகில் நிலத்தில் (வெயிலிலும்) பல மணி நேரம் குந்தியிருக்கச் செய்வார்கள். சில வேளைகளில் சேர்ட்டுக்களை உடனே கழற்றி வைத்துவிட்டே குந்தியிருக்கச் செய்வார்கள். உங்களிற்கு எவ்வளவோ அவசர வேலைகள் இருக்கும். அவர்களிற்கு அதுபற்றிப் பொருட்டில்லை. தமது மேலாதிக்க மனோபாவத்தைத் திருப்திப்படுத்த இத்தகைய இராணுவ விளையாட்டுகள் அவர்களிற்குத் தேவை போலும். நல்ல வேளை. நான் ஒருபோதும் இவ்வாறு அவஸ்தைப்படவில்லை. ஆனால், எனது நண்பர்களிற் சிலர் இரண்டு மூன்று முறை துன்பப்பட்டிருக்கின்றனர். இத்தகைய தடை முகாம்களிலும் வேறு இடங்களிலும் மொழி பிரச்சினையாய் இருக்கிறது. பெரும்பாலான இராணுவத்தினர் தமது தாய் மொழிகளிலேயே கேள்வி கேட்கின்றனர். ஆங்கிலம் சிறிது (இரண்டு மூன்று

சொற்களில்) கதைப்பவர்களையும் அரிதாய்த்தான் காணலாம். இதனால் துன்புறுப்பவர்கள் எமது மக்கள்தான். முன்பு சிங்களத் திணிப்பினால் விளைந்து வந்த கசப்புணர்வு இன்று பல்வேறு மொழிகளின் திணிப்பினால் விரிவடைந்திருக்கின்றது. பல இடங்களில், பெரிய எழுத்துகளில் ஹிந்தியில் பெயர்களை எழுதி வைத்திருப்பதைப் பார்க்கையில் தமிழகத்தில் நடந்த ஹிந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன.

♦ ♦ ♦

எமது இளம் பெண்களில் அதிகமானோர் மேற்சட்டையும் (blouse), Frocks உம் அல்லது 'கவுன் (Gown) அணிவதே வழக்கம். இரண்டு வகை உடுப்புகளுமே முழங்கால்களிற்குச் சிறிது கீழிறங்கி நிற்கும். வெளித்தெரியும் கால்களின் கீழ்ப் பகுதி களைக் கண்டு இந்திய வீரர்கள் தடுமாறுகிறார்கள் போலும். இத்தகைய வீதித் தடை முகாம்களில் இளம்பெண்களைக் கூடிய நேரம் நிறுத்தி, மேற்புறச் சட்டைக்குள் கைபோட்டுப் பார்க்கிறார்கள். அவ்வாறே இடுப்புப் பகுதிகளைக் கைகளால் பிசைந்து பிசைந்து பார்க்கிறார்கள். கிரனேட் (ஏறிவெடி) தேடுகிறார்களாம்.

♦ ♦ ♦

ஒரு தடவை டெம்பிள் ரோட்டில் வந்துகொண்டிருந்தேன். சிறு தொலைவில் சைக்கிளை விட்டிறங்கி உருட்டிக்கொண்டு வருகையில், தடை முகாமின் முன் 18 வயதளவிலான ஒரு மாணவி தனது சைக்கிளுடன் நிற்கக் கண்டேன். ஓர் இராணுவ வீரன், சிறிது தள்ளி நின்றபடி அந்த மாணவியை ஏதோ கேட்டான். மாணவி அடையாள அட்டையைக் கையில் பிடித்தபடி மிரட்சியுடன் நின்றுகொண்டிருந்தாள் எனக்கு விளங்கிவிட்டது. இரண்டொருவர்தான் அவ்வேளை, முகாமைக் கடந்து சென்றனர். நான் வேண்டுமென்றே மெதுவாக நடந்து போனேன். இராணுவத்தான் தனது யூனிபோமை இரண்டு கைகளாலும் தொட்டுக் காட்டியபடி அந்தப் பெண்ணை நோக்கி 'Open. open...' என்று சொல்லுவது கேட்டது. அந்த இளம் பெண்ணின் மேற்சட்டையைத் திறந்து காட்டச் சொல்லுகிறான். இவன் 'கை தொடாமல் கிரனேட் தேடும் வீரன் போலும்.' நான் எரிச்சலுடன் அவனையும் பெண்ணையும் பார்த்தபடியே நகர்ந்தேன். திடீரென மண் மூட்டை அரணின் பின்னிருந்து தலைதூக்கிய கிழட்டு இராணுவத்தான் 'Go! Go!' எனக் குரல் கொடுத்தபடி கையையும் ஆட்டினான். 'தப்பினேன் பிழைத்தேன்' என்பது போல் அந்த இளம் மாணவி சைக்கிளில் ஏறி அவசரமாய் ஓடினான். அப்பாடா! பசித்த ஓநாய்களிடமிருந்து ஓர் ஆட்டுக்குட்டி தப்பிவிட்டது. 'மதிப்புக் குரிய பாரத வீரனொருவன்' 79 வயது தமிழ் மூதாட்டியையும்

கற்பழித்திருக்கும் மகத்தான செயல் ஒன்று, இலங்கை நாடாளுமன்றம்வரை சென்றிருக்கிறது. பல தடவைகளிலான முறைப்பாடுகளின் பின், இத்தகைய 'இராணுவ லீலைகள்' குறைந்துள்ளன; சோதனைகளிற்காகப் பெண் போலீசார் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளனர்.

♦ ♦ ♦

வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்களில் 80,000 இந்திய இராணுவத்தினர் தற்போது உள்ளனர். ஆகவே, இராணுவப் பிரதேசங்களாகவே இவை மாறிவிட்டன. குறிப்பாக வடக்கில் கெடுபிடிகள் அதிகம். நாம் நினைப்பவற்றைப் பேசும், எழுதும் சுதந்திரம் நிலவவில்லை. நீண்டகால இடைவெளியின் பின் இரண்டு தினசரிப் பத்திரிகைகள் (முன்பு நான்கு வெளிவந்தன) வருகின்ற போது, பல்வேறு கூட்டுப்பாடுகளுக்குப்பட்டே வெளிவருகின்றன. இந்திய இராணுவ நடவடிக்கைகளையோ, இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தையோ அவை விமர்சிக்க முடியாது. அச்சக உரிமையாளர்களை வரவழைத்து யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்திய கூட்டமொன்றில் நகரப் படைத்தலைமை அதிகாரி வெளிப்படையாகவே குறிப்பிட்டார்: "இந்திய நலன்களிற்கு விரோதமாக, போராளிகளிற்கு ஆதரவாக எதையாவது அச்சடித்தால், அந்த அச்சகத்தைக் குண்டுவைத்துத் தகர்ப்பது தவிர்க்க இயலாது."

♦ ♦ ♦

ஆயுதங்களை வைத்திருப்பதாலேயே அமைதி குலைகின்றது என்று சொல்லிக்கொண்டே, இராணுவ நடவடிக்கைகளில் அமைதிப்படை ஈடுபடுகிறது! ஐந்து மாதங்கள் சென்ற பின்னரும் வடக்கு - கிழக்கில் அமைதி திரும்பவில்லை. நிபந்தனையற்ற யுத்த நிறுத்தத்தை அறிவித்து விடுதலைப் புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதின் மூலம் அமைதியை நிலைநாட்ட இந்திய அரசைக் கோரி, மட்டக்களப்பு அன்னையர் முன்னணியைச் சேர்ந்த இருவர் தற்போது உண்ணாவிரதம் இருந்து வருகின்றனர். இந்த காந்திய வழிமுறைக்கும் இந்தியா மதிப்புக் கொடுக்கவில்லை என்பதோடு செய்தியாளர் மகாநாடொன்றில் இந்தியத்தூதர் ஜே.என். தீக்ஷித் கிண்டல் வேறு செய்கிறார்: "உண்ணாவிரதம் இருப்பவர்கள் அன்னையர் முன்னணியர் அல்லர்; பாட்டிமார் முன்னணியினர்; இனிமேல் தாத்தாமார் முன்னணியும் தோன்றலாம்." யாழ்ப்பாணச் சுவரொன்றில் ஒரு வாசகம் பெரிதாய் எழுதப்பட்டிருக்கிறது: 'கோட்சே காந்தியைக் கொன்றான். ராஜீவ், காந்தியத்தையே கொன்று விட்டார்!' இது, அர்த்தபுஷ்டி நிறைந்த வசனமாகவே எனக்குத் தெரிகிறது.

♦ ♦ ♦

எல்லா அவலங்களிற்கும் காரணமாக இரண்டு முக்கிய விடயங்களே அமைந்துள்ளன.

1. இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம்

நாங்கள் ஒரு தேசிய இனம், வடக்கு - கிழக்கு மாகாணங்கள் எமது பாரம்பரிய தாயகம். இப்பிரதேசத்தில் எமது சுயநிர்ணய உரிமையை நிலைநிறுத்துவதற்கான தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தினையே நடத்திக்கொண்டிருக்கிறோம். இந்திய - இலங்கை அரசுகள் தமக்கிடையில் செய்துகொண்ட இந்த ஒப்பந்தம், எமது சுயநிர்ணய உரிமையினை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் பிரதிநிதிகள் யாரும் கையெழுத்திடாத நிலையில் அதனை எம்மீது திணிக்க முயல்வது, எமது சுயநிர்ணய உரிமையினை மறுத்தலேயாகும். ஒப்பந்தத்தில் தான் கைச்சாத்திடுவதற்கு முந்திய நாளே, தமிழ் விடுதலை இயக்கத் தலைவர்களுடன் ராஜீவ் காந்தி பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். அவர்கள் தமது அதிருப்திகளை வெளிக்காட்டிய போது, ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டே ஆக வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு அரசுகளின் நலன்களையே அந்த ஒப்பந்தம் நிறைவேற்றுகிறது. அதிகாரமற்ற மாகாணசபை, தற்காலிக வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பு, அரசியற் கைதிகளின் விடுதலை (இவர்களின் பெரும்பாலோர் சந்தேகத்தில் வருடக்கணக்கில் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள அப்பாவிகள்) தமிழும் ஆங்கிலமும் அரசாங்க மொழிகளாக்கப்படலாம் (எனவே அது கட்டாயமல்ல!) என்ற ஆலோசனை என்பனவே அதில் தமிழர்கள் பற்றி வருவன. இந்தியாவிற்கு விரோதமான சக்திகள் இலங்கையில் நிலைகொள்வதைத் தடுப்பதும் அதன் மூலம் தனது பிராந்திய மேலாதிக்க நலன்களைப் பேணுவதுமே இந்திய அரசின் முக்கிய நோக்கம்; அதை அடைவதற்காகவே இந்த ஒப்பந்தத்தினை உருவாக்கியது. தமிழர்களின் நலன்களைக் காப்பதற்காகவே ஒப்பந்தம் என்று சொல்லியது. பிரச்சார நோக்கங்களிற்காகவே ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்ட சில நாட்களின் பின்னர் சென்னை மொரீனா கடற்கரையில் நடந்த மாபெரும் கூட்டமொன்றில், “தமிழ்நாட்டுக்கு உரிய அதிகாரங்களைப் போன்ற கூடிய அதிகாரங்கள், இலங்கைத் தமிழர்களிற்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் கேட்டதையும் விடக் கூடுதலாக இந்த ஒப்பந்தம் வழங்கியுள்ளது” என்று ராஜீவ் சொன்னார். இது அப்பட்டமான மோசடியாகும். இலங்கைத் தமிழர்கள் கேட்டது சுதந்திரத் தனி நாடு. அவர்களிற்குத் தற்போது வழங்கப்பட்டிருப்பது வடக்கு - கிழக்கு பிரிக்கப்பட்ட, அதிகாரங்களற்ற இரண்டு மாகாண சபைகளாகும். தீவிரத் தன்மையற்ற தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித்

தலைவர்களை (T.U.L.F) இது பற்றிய தமது அதிருப்திகளை இப்போது வெளியிட்டுள்ளனர். இலங்கைத் தமிழர்களின் நலன்களிற்காகவே ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டது என்று இதுவரை கூறிவந்த இந்தியத் தலைவர்கள், இப்போது “இந்தியா விற்கு எதிரான சக்திகள் இலங்கையில் நிலைகொள்வதைத் தடுப்பதற்காகவும் இந்தியாவின் நீண்டகால நலன்களைப் பேணுவதற்காகவுமே ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டது” என்று வெளிப் படையாகவே கூறுகின்றனர். ராஜீவ் காந்தி, நட்வர்சிங், கேசி. பந்த் ஆகியோர் இவ்வாறு பேசியுள்ளனர். “பைக்குள் இருந்த பூனை இப்போது வெளியே வந்துவிட்டது.”

இந்தியாவின் நலன்கள் பேணப்படுவதற்கு இலங்கைத் தமிழ்த் தேசிய இனம் எதிரானதல்ல. ஆனால் தனது நலன்களை அடைவதற்காக, விடுதலைக்காகப் போராடிக்கொண்டிருந்த ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனமாகிய எமது நலன்களைப் பலி கொடுத்து இந்திய அரசு செய்துகொண்ட பெறுமதியற்ற ஒப்பந்தத்தையே நாம் எதிர்க்கிறோம். இந்தியாவின் முன்னாள் வெளியுறவுச் செயலாளர் ஏ.பி. வெங்கடேஸ்வரன் கூறிய கருத் தொன்றும் நினைவுக்கு வருகிறது: “ஒரு ஒப்பந்தம் எவ்வாறு செய்யப்படக் கூடாது என்பதற்கு, இந்த ஒப்பந்தமே சரியான உதாரணமாகும்.”

2. இராணுவத் தாக்குதல்கள்

தமிழர் மத்தியிலுள்ள முக்கிய விடுதலை இயக்கமும், தமிழ் பேசும் மக்களும் ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி செய்வதற்கே ‘ஆயுதக் களையெடுப்பு’ என்று சொல்லிக்கொண்டு, பிரகடனப்படுத்தாத யுத்தமொன்றை இந்திய அரசு கட்ட விழ்த்துவிட்டது. ‘இராணுவத் தீர்வின் மூலம் அரசியல் தீர்வைக் காணுதல்’ என்ற தந்திரோபாயத்தையே, இதுவரை இலங்கை அரசு கையாண்டது. இந்தப் போக்கினைக் கண்டித்து வந்த இந்திய அரசும் அதே பாதையில்தான் தற்போது செயற்படுகிறது. தான் விரும்பிய அரசியல் தீர்வினை இராணுவ பலத்தின் மூலம் திணிப்பதே - நடைமுறைப்படுத்துவதே அதன் நோக்கம். இதற்காகவே தனது உலகின் நான்காவது பெரிய இராணுவத் தினதும் விமானப் படையினதும் உதவியுடன், ஏற்கனவே இலங்கை அரசுப்படையினால் இனப்படுகொலைக்கு உள்ளாக்கப் பட்டுக்கொண்டிருந்த மக்களின் - மேல் எந்த மக்களின் துயரங் களுக்காக மனிதாபிமானரீதியில் தான் குரல் கொடுப்பதாக முன்பு இந்தியா சொல்லி வந்ததோ அதே மக்களின் மேல் - காட்டுமிராண்டித்தனமான தாக்குதலைச் செய்வதில் ஈடு பட்டுள்ளது. வேறு வார்த்தைகளிற் சொன்னால் ‘ஜெயவர்த்தனா

வும் அவரது படைகளும் செய்துவந்த அதே செயல்களை ராஜீவ் காந்தியும் இந்தியப் படைகளும் செய்கின்றன.' இலங்கை அரசிற்குப் பதிலளிக்கையில் முன்பொருமுறை ராஜீவ் காந்தி சொன்னார்: 'ஷெல் தாக்குதல்களையும் செய்து கண்மூடித்தனமாகச் சொந்த நாட்டு மக்களையே நீங்கள் கொல்வதுபோல் பஞ்சாபில் நடைபெறவில்லை.' ஆனால் ராஜீவ் காந்தி, இன்று இலங்கையில் அதைத்தான் செய்கிறார். விமானத் தாக்குதலை ஒருபோதும் செய்யவில்லையென இந்திய அரசு மறுத்தது. ஆனால் கல்முனைக் கடலில் (பூநகரிப் பகுதி), அராபிக்கடலில், கிழக்கு மாகாணப்பகுதிகளில் என்ன நடந்தது? சாவகச்சேரிச் சந்தையில் பொருள்களை வாங்கிக்கொண்டிருந்த மக்களின் மேல் மிக் - 24 ரக விமானத்தினால் தாக்கியதில் 55 பேர்கள் இறந்தனர். ஏராளமானோர் காயமடைந்தனர். விமானங்கள் குண்டு வீசியதில்தான் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக விஞ்ஞான பீடக் கட்டடமும் கணிதப்பகுதியிலுள்ள மைக்ரோ கம்ப்யூட்டர் செக்ஷனும் நூலகத்தில் தென்னாசியப் பிரிவிலுள்ள பெறுமதி வாய்ந்த சஞ்சிகைகள் சேமிப்புப் பகுதியும் சேதமடைந்தன. இதுவரை ஐயாயிரம் வரையிலான பொதுமக்கள் கொல்லப் பட்டும், பல்லாயிரக்கணக்கானோர் அங்கங்கள் சிதைக்கப் பட்டும், காயங்களிற்கும் உள்ளாக்கப்பட்டனர். அகதி முகாம் களில் இருந்தவர்கள்கூடக் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். உதாரணமாக, கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியினைக் கவச வண்டி யினால் (Tank) தாக்கியதில் முப்பதுபேர் கொல்லப்பட்டனர். நூற்றி ஐம்பது பேர்கள் காயமடைந்தனர். பெரும்பாலானோர் உளவியல் நெருக்கடிகளுக்கும் உள்ளாகினர். ஏராளமான பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டுள்ளனர். வேறு வகையான பாலியல் துன்புறுத்தல்களுக்கும் உள்ளாக்கப்பட்டனர். நூறுகோடி ரூபா பெறுமதியான சொத்துகள் - வீடுகள், பாடசாலைகள், கோவில்கள் சேதமாக்கப்பட்டுள்ளன. பெறுமதிமிக்க பொருள்கள் - தங்க நகைகள், பணம், றேடியோ, டி.வி. போன்ற எலக்ரோனிக் பொருட்கள், தையல் மெஷின்கள் போன்றன 'அமைதிப்படை வீரர்களால்' கொள்ளையடிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. 'உலகின் மிகவும் ஒழுக்கங்கெட்ட இராணுவம்' என்ற பெயரைச் சில வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகள் இலங்கை இராணுவத்திற்கு வழங்கியிருந்தன. தனது நடவடிக்கைகளின் மூலம், அந்த விருதினை இந்திய அமைதிப்படை சுவீகரித்துக் கொண்டு விட்டது. இந்த மகத்தான விருதும், ஆயிரம் பேர் வரை இழந்ததும் கிடைத்தது (சுதந்திரத்தின் பின் இந்தியா ஈடுபட்ட யுத்தங்களெல்லாவற்றிலும் இதிலேயே கூடுதலான இழப்புகளை - ஏராளமான உயர் அதிகாரிகளின் மரணம் உட்பட அடைந்திருப்பதாக இராணுவ நோக்கர்கள் மதிப்பிட்டிருக்

கின்றனர்.) தம்மை இரட்சகர்களென நம்பிக்கொண்டிருந்த தமிழ் மக்களின் வெறுப்பும்தான், இந்த இராணுவ நடவடிக்கைகளால் இந்தியா பெற்ற பலன்கள். நானூற்றி ஐம்பத்தி மூன்று போராளிகள் மட்டுமே இறந்துள்ளனர். தமிழ்ப் பகுதிகளில் நிலைமையை இன்னும் வழமைக்குத் திரும்பச் செய்யவும் முடியவில்லை.

இவ்வளவெல்லாம் நடந்த பிறகும் இந்தியாவின் நலன்களும் தமிழ் பேசும் மக்களின் நலன்களும் பரஸ்பரம் பேணப்படக்கூடிய வழிமுறைகளும் நடைமுறைகளும் எதிர்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இந்திய அரசினையும் தமிழர் நலன்களையும் மோத விடுவதில் இலங்கை அரசு தற்காலிகமாக வெற்றியடைந்திருக்கிறது. ஆனால், தென்னிலங்கையில் வளர்ந்துவரும் இந்திய எதிர்ப்பு (இதற்கு ஒரு வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியுமுண்டு) அணிகுள் - பாகிஸ்தான், சீனா, அமெரிக்கா, இஸ்ரேல் என விரியும் பரந்த வட்டத்தினுள் நாங்களும் இணைந்துகொள்வது தற்கொலைக்கு ஒப்பானது. தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் சுய நிர்ணய உரிமையினை ஒடுக்க முயலும் எத்தகைய சக்திகளிற்கும் எதிரான போராட்டம் தொடரும் என்பது நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் நலன்களைப் பேணியபடியேதான் இந்திய நலன்கள் பேணப்பட வேண்டும் என்ற நிலைமையினை நிர்ப்பந்திப்பதற்கு எமது மக்களினதும் தமிழக மக்களினதும் இந்திய மக்களினதும் விழிப்பினை உருவாக்குவதிலேயே எமது எதிர்காலம் தங்கியிருக்கிறது.

இதழ் 2, ஏப்ரல் - ஜூன் 88

உலகத் தமிழ் மாநாடு

இரண்டு கடிதங்கள்

பேராசிரியர் ஏ. வேலுப்பிள்ளையின் கடிதத்திலிருந்து...

ஜனவரி மாதம் முதல் வாரம் தஞ்சாவூரில் நடந்த உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள வந்த என்னை யும் இலங்கையைச் சேர்ந்த இன்னும் பல தமிழர்களை யும் இந்திய அரசாங்கம் வெளியேற்றியது. யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த, பேராசிரியராக இயங்கும் தகுதி பெற்ற பல பிரதிநிதிகளும் ஓட்டு மொத்தமாக வெளியேற்றப்பட்டனர். உலகத்திலேயே பெரும்பான்மை யான தமிழர் இனம் இருப்பது, இந்தியாவுக்கு அடுத்த படி இலங்கையில். கடந்த இரு நூற்றாண்டுகளில் இலங் கைத் தமிழ் ஆராய்ச்சி தமிழ்க் கல்விக்குத் தந்த பங்களிப்பு மிகவும் மெச்சத்தக்கது. இம்முறை மாநாட்டுக்கு வெகு சில பிரதிநிதிகளே அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். பிறகு இந்தச் சிலரும் அவமதிக்கப்பட்டனர். இலங்கையின் கல்விமான்களில் மிகவும் தகுதி வாய்ந்தவர்களை உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் பங்கு கொள்வதிலிருந்து ஒதுக்கியதன் மூலம் இம்மாநாடு வெறும் தேசிய மாநாட்டின் தரத் துக்குத் தாழ்த்தப்பட்டுவிட்டது.

நவம்பர் மாதம் இந்தியத் தூதரகத்துக்கு விசாவுக்கு விண்ணப்பித்துக் கொண்டபோது, தமிழக அரசாங்கத்தின் அரசாங்க விருந்தாளியாக நான் அழைக்கப்பட்டிருந்த அழைப்புக் கடிதத்தையும் அதனுடன் சம்பந்தப்பட்ட மற்றக் காகிதங்களையும் இணைத்திருந்தேன். 1989இல் உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் குழுவின் துணைப் பொதுக் காரியதரிசியாக நான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தேன். இந்தக் குழுவின் தலைவரான பேராசிரியர் நொபரு

கராஷிமா, அரசாங்க விருந்தாளியாக அழைக்கப்பட வெளி நாட்டைச் சேர்ந்த இருபது மதிப்பிற்குரியவர்களின் பெயர்களைப் பட்டியலிட்டுத் தமிழக அரசாங்கத்துக்கு அனுப்பினார். அதில் எங்கள் பிரயாணம் மற்றும் தங்குவதற்கான செலவுகளைத் தமிழக அரசாங்கமே ஏற்கும் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஏப்ரல் 1994இலேயே கராஷிமா முன்மொழிந்த கோரிக்கை மாநில அரசாங்கத்தால் ஏற்கப்பட்டு, ஏற்கப்பட்ட ஆணையின் பிரதிகள் சம்பந்தப்பட்ட அரசுத் துறைகளுக்கு அனுப்பப்பட்டு விட்டன. மே இரண்டாம் தேதி உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சிக் குழுவின் நிர்வாகக் காரியதரிசியான பேராசிரியர் சு. ராஜாராம் இந்த தஸ்தாவேஜுகளை எனக்குத் தபால் மூலம் அனுப்பி மாநாட்டுக்காகப் பதிவு செய்து கொள்ளும்படி என்னை வேண்டினார். நானும் பதிவு செய்துகொண்டேன். என் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையும் அதன்பின் ஏற்கப்பட்டது. மாநாட்டுச் சிறப்பிதழின் ஆசிரியரான டாக்டர் ஆர்.நாகசாமி, சிறப்பிதழுக்காக ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதும்படி கேட்டுப் பின்னர் என் கட்டுரையும் ஏற்கப்பட்டது. உயர் ஆராய்ச்சி முறைகளை மற்ற அறிஞர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த ஒரு சிறப்புச் சொற்பொழிவு ஆற்றும்படி பேராசிரியர் நொபொரு கராஷிமா எனக்கு எழுதினார். நான் ஒப்புக்கொண்டேன். இந்தச் சிறப்புச் சொற்பொழிவை எழுத நான் நிறைய நேரத்தையும் சக்தியையும் செலவிட்டேன். இன்னொரு பொதுக் காரியதரிசியான டாக்டர் இ. அண்ணாமலை, ஜனவரி மூன்றாம் தேதி நடக்கப் போகும் மதம் மற்றும் வேதாந்தம் என்ற தலைப்பிட்ட அமர்வுக்கு என்னைத் தலைமை தாங்கும்படி அழைத்தார். எனக்கு அளிக்கப் பட்ட இந்தக் கௌரவத்தை நான் ஏற்றுக்கொண்டு இந்த அமர்வை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தேன். தமிழ்நாட்டு அரசாங்கச் செலவில் ஜனவரி ஆறு முதல் பதினொன்றாம் தேதி வரை ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த சுற்றுலாவில் பங்கு பெற என் பெயரைச் சிபாரிசு செய்திருப்பதாகவும் பேராசிரியர் ராஜாராம் எனக்கு எழுதினார். இந்தச் சுற்றுலாவையும் நான் ஆவலுடன் எதிர்நோக்கினேன். சுற்றுலாவுக்குப் பின் 14ஆம் தேதி ஊர் திரும்பும் முன் தமிழ் அறிஞர்களைச் சந்தித்துவிட்டு, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகத்தின் நூல் நிலையத்தையும் பார்த்துவிட்டு வர விரும்பினேன்.

நடந்தது என்னவோ ஒரு கொடுங்கனவு - நான் எதிர் பார்க்காத, என் தகுதிப் பொருந்தாத ஒன்று. சென்னைக்கு நான் 27ஆம் தேதி வந்தபோது ஏர் இந்தியா பிரதிநிதிகளும் இந்தியா டீர்ஸ் இண்டர்நாஷனல் ஏஜன்டும் என்னை மாநில அரசாங்க விருந்தாளியாக வரவேற்றனர். 29ஆம் தேதி நடு இரவில் போலிசார் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு

பாதுகாப்பு குறித்து அச்சம் இருப்பதாகவும் எனக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படும் என்றும் கூறினர். டிசம்பர் 31ஆம் தேதி நான் சென்னையிலிருந்து கிளம்பும் முன் என் அறைக்கு ஒரு போலீஸ் அதிகாரி வந்தார். நான் திருச்சியில் இறங்கியபோது, மூன்று போலீஸார் என் பெயரைக் கூறியவாறே விமானத்தை அணுகினார். நான் கஜப்ரியா ஹோட்டலில் ஓரிரவு தங்கினேன். போலீஸார் என் நடமாட்டங்களை வரையறுத்துக் கொண்டிருந்தனர். என் பாதுகாப்புக்காக இப்படி முன்னெச்சரிக்கையான நடவடிக்கைகள் எடுப்பதாக அவர்கள் கூறினாலும், எனக்கு மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது. ஜனவரி ஒன்றாம் தேதி எட்டரை மணிக்கு அவர்கள் என்னிடம் எனக்குப் பாதுகாப்புத் தடைநீக்கம் இல்லையென்றும் நான் மாநாட்டில் பங்கேற்க முடியாது என்றும் அறிவித்தனர். இலங்கையின் தமிழ் அறிஞர்களான பேராசிரியர்கள் சிவத்தம்பி மற்றும் ஷண்முகதாஸ், ஸ்வீடனைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் பீட்டர் ஷாலக் இவர்களையும் தஞ்சாவூரிலிருந்து போகச் சொல்லிவிட்டதாகவும் அவர்களும் திருச்சிக்கு வருவார்கள் என்றும் எனக்குக் கூறப்பட்டது. நான் அவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்ட பின் நாங்கள் எல்லோரும் சென்னைக்குப் போக வேண்டும் என்று ஏற்பாடு. இதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி இல்லை. ஆனால் தஞ்சாவூரில் உள்ள மாநாட்டு மற்ற பிரதிநிதிகள் இந்திலையை மாற்ற ஏதாவது செய்வார்கள் என்று நினைத்தேன். மதியத்திற்குள் என் சாமான்களைக் கட்டிக்கொண்டு, சென்னை செல்ல அவர்கள் வண்டியில் ஏறும்படி போலீஸார் கூறினர். சென்னையிலிருந்து திருச்சிக்கு வெளிநாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு மரியாதைக் குரிய நபராக விமானத்தில் வந்த நான், ஒரு போலீஸ் வாகனத்தில், ஒரு வேண்டாத அந்நியனாக ஏற்றப்பட்டேன்.

இதுதான் என் பயணத்தின் திருப்புமுனை. இதன்பின் நான் போலீஸ் பாதுகாப்பிலேயே இருந்தேன் என்ற உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது. தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த பல போலீஸ்காரர்கள் என்னிடம் நல்லமுறையில் நடந்துகொண்டனர். மேலிடத்து உத்தரவுகளை நிறைவேற்ற வேண்டியிருப்பதாகவே கூறினர். அவர்கள் அன்புச் செயல்கள் பல எனக்கு நினைவிருக்கிறது என்றாலும் நான் இருந்த நிலைமையில் அவற்றை என்னால் பொருட்படுத்த முடியவில்லை. எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் அவர்களிடமிருந்து விடுபடவே விரும்பினேன். என் பாஸ்போர்ட்டை தத்தம் செய்யும்படிக் கூறினர். தஞ்சாவூரில் எஸ்.டி.டி.ஈ. குழுவின் ஊடுருவல் இருப்பதாகவும் இந்திய அரசாங்கம் இந்தியாவிலிருந்து ஜனவரி 2 அல்லது 3ஆம் தேதி நான் திருப்பி அனுப்பப்பட வேண்டுமென்று ஆணையிட்டிருப்பதாகவும் என் பயண ஏஜன்டிடம் கூறப்

பட்டது. அதன்பின்தான் எல்.டி.டி. ஈயுடன் எங்களை இணைத்துப் பார்க்கிறார்கள் என்று எனக்குப் புரிந்தது. அதன் பின்பு, எல்.டி.டி. ஈயுடனான தொடர்பு பற்றிச் சில செய்தித்தாள்கள் எழுதியிருந்ததையும் சில தினசரிகளில் பாதுகாப்பு அதிகாரிகள் மாநாட்டிலிருந்து நீக்கப்பட்டவர்களின் இத்தகைய தொடர்பு குறித்த தகவல்களை உறுதி செய்திருப்பதான அறிக்கைகளையும் காண நேரிட்டது. ஆதாரமற்ற இத்தகைய குற்றச்சாட்டுகளை அவர்கள் எய்திருந்தால் இதற்கான ஆதாரங்களை தரும்படி அவர்களுக்கு நான் சவால் விடுகிறேன்.

என் நிலைமையை நான் தெளிவாக்க வேண்டும். நான் அரசியலிலிருந்து முற்றும் விலகியிருக்கிறேன். எந்த அரசியல் கட்சியுடனோ, குழுவுடனோ எனக்குத் தொடர்பில்லை. என் ஆராய்ச்சி சரித்திர ஆய்வுப் பொருள்கள் பற்றியது; பழமைக் காலம் பற்றியது. தஞ்சாவூர் மாநாட்டுக்கு நான் எழுதிய கட்டுரையும் தமிழ் இலக்கிய நூலான மணிமேகலையில் வேற்று மதங்கள் எப்படி எதிர்மறையாக எடையிடப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைக் குறித்துதான். நான் அரசியல் கொள்கைளைப் பரப்புவதாகவோ யாரும் எந்த ஆதாரமும் காட்ட முடியாது. என்னுடைய சில வெளியீடுகளில், இலங்கையும் தமிழர்கள் காலம் காலமாக உறைந்த இடம் என்று வலியுறுத்தியிருக்கிறேன். இந்த நோக்கு அங்குள்ள எல்லாத் தமிழ்க் கட்சிகளும் குழுக்களும் ஏற்கும் ஒன்று. எனக்குத் தெரிந்த அளவு, இந்த நோக்கு தமிழ்நாடும் இந்தியாவும் ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒன்றுதான். செப்டம்பர் 1990இல் என் குடும்பத்துடன் ஸ்வீடன் வந்து இருக்கத் தொடங்கியபின் இலங்கைக்கு ஒருமுறைகூட இதுவரை செல்லவில்லை.

இந்திய அரசாங்கம் செய்த தவறை இப்போது நேராக்க முடியாது என்பதை நான் உணர்கிறேன். ஆனால் மிகுந்த அவமானத்துக்குள்ளாக்கிய இந்த மாநாட்டுத் தொடர்பாக நான் செய்த செலவை ஈடுகட்ட இழப்பீடுக்கான கோரிக்கையை நான் வைக்க விரும்புகிறேன். இந்தச் சோதனையிலிருந்து நான் இப்போதுதான் மீண்டு கொண்டிருக்கிறேன். தடுப்பூசி களுக்கும் மருந்துக்கும் விசா பெறவும் மற்ற ஏற்பாடுகளைச் செய்யவும் நான் நிறைய பணம் செலவிட நேர்ந்தது. இந்திய பயணத்துக்கும், அங்கு தங்கும்போதும் - குறிப்பாக, என்னைப் 'பாதுகாக்க' முற்பட்டபோது - எனக்கு ஏற்பட்ட செலவுகள் குறித்து நான் மிகவும் கசப்படைந்திருக்கிறேன். மிகவும் மனச் சோர்வுற்றதால் என் வேலைகளைச் சரியாகக் கவனிக்கும் மனநிலை இல்லாமல் போயிற்று. தமிழ்நாடு அரசாங்கம் விமானப் பயணச் சீட்டுகளை அனுப்பி, என் சில செலவுகளுக்கான பணத்தைக் கட்டியிருந்தாலும், வீணாக நான் நானாறு

டாலர்கள் செலவழிக்க நேர்ந்தது. சென்னை ஏர் இந்தியா ஸ்டாக்ஹோம் பயணியாக என்னை ஏற்றுக்கொண்டது என்றாலும், பம்பாய் ஏர் இந்தியா நான் பொறுப்பேற்க முடியாத ஏதோ ஒரு குறையைச் சுட்டிக்காட்டி, என் செல விலேயே என்னை ஜனவரி மூன்றாம் தேதி திருப்பி சென்னைக்கு அனுப்பியது. ஜனவரி ஐந்தாம் தேதி சென்னையிலிருந்து பம்பாய் மீண்டும் செல்வதற்கான விமான பயணச் செலவை நானே ஏற்க வேண்டும் என்று போலீஸ் அதிகாரி கூறிவிட்டார். 3ஆம் தேதியிலிருந்து 5ஆம் தேதிவரை போலீஸார் மூன்று முறை வேறு வேறு விருந்தினர் விடுதிகளுக்கு என்னை மாற்றிய படி இருந்தனர். பலமுறை சாமான்களைக் கட்டவும் அவிழ்க்க வும் நேரிட்டது. இங்கு வந்த பிறகுதான், திருச்சியில் 31ஆம் தேதி நான் வாங்கி, இன்னமும் அணிந்துகூடக் கொள்ளாத ஸஃபாரி உடை எங்கோ காணாமல் போனதைக் கவனித்தேன்.

இந்திய அரசாங்கத்தைத் தன் நல்ல பெயரை இழக்கச் செய்து, கேலிக்குள்ளாக்கிய அதிகாரிகளிடமிருந்து தகுந்த விளக்கங்களை இந்தியத் தூதரகம் பெற்றுத் தரமுடியுமா? பல வகைகளில் உயர்ந்த நாடான இந்தியாவின் நல்ல பெயரைக் காப்பது இந்தியத் தூதரகத்தின் பொறுப்பு ஆகும்.

ஏ. வேலுப்பிள்ளை

(DLA News Vol:19, No. 2 February 1995)

* * *

பேராசிரியர் பீட்டர் ஷால்கின் கடிதத்திலிருந்து...

என்னையும் என் குடும்பத்தையும் இந்தியாவிலிருந்து வெளியேற்ற இந்திய அரசு மூலம் தெரிவித்த முடிவு இத்துடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வித விளக்கமும் தரப்படவில்லை. எங்களுடன் பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் ஷண்முக தாஸ் மற்றும் பேராசிரியர் கே. சிவத்தம்பியும் அவர்கள் குடும்பங் களுடன் வெளியேற்றப்பட்டனர். இவர்கள் எல்லோரும் யாழ் பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர்கள். பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை உப்பசாலா பல்கலைக்கழகத்தில் வருகைதரு பேராசிரியராக இருக்கிறார். 1989லிருந்து எங்கள் கல்வி நிறுவனம் யாழ்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துடன் பரிமாற்றத் திட்டம் வைத்திருப்பதால் நானும் இப்பேராசிரியர்களுடன் இணைக்கப் பட்டுவிட்டேன். யாழ்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துடன் எங்களுக் குள்ள தொடர்புதான் வெளியேற்றத்துக்குக் காரணம் என்று நான் அனுமானிக்கிறேன். நாங்கள் பேராசிரியர்களாக இருப்ப தால் தலைப்புச் செய்திகளில் குறிப்பிடப்பட்டோம். ஆனால்

ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட இலங்கைத் தமிழர்கள் மாநாட்டிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டோ அல்லது மாநாட்டில் பங்கெடுப்பதிலிருந்து தடை செய்யப்பட்டோ இருக்கிறார்கள் என்பதை நானறிவேன். டில்லியின் குறுக்கீட்டால் தமிழர்களின் உலக மாநாடு ஒரு தேசிய அல்லது பிரதேச மாநாடாகிவிட்டது.

தமிழ்நாடு அரசு ஏற்பாடு செய்த மாநாட்டில் நாங்கள் அரசு விருந்தினர்களாகவும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதிப் பங்கேற்பவர்களாகவும் அழைக்கப்பட்டதற்கான சான்றுகளையும் நான் இத்துடன் இணைக்கிறேன். நாங்கள் எல்லோரும் தமிழ்நாடு அரசின் விருந்தினர்கள். எங்களில் சிலரின் பயணச் செலவும் ஏற்கப்பட்டது. பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளை மற்றும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி இருவரும் சிறப்புச் சொற்பொழிவு ஆற்ற அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். வழக்கமான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பைத் தவிர மாநாட்டின் சிறப்புத் தொகுப்பு ஒன்றுக்கு விசேஷக் கட்டுரைகள் வழங்கவும் அமர்வுகளுக்குத் தலைமை தாங்கவும் நானும் பேராசிரியர் வேலுப்பிள்ளையும் அழைக்கப்பட்டிருந்தோம்.

ஸ்டாக்ஹோமிலுள்ள இந்திய தூதரகத்துக்கு விசாவுக்காக விண்ணப்பித்தபோது, நான் மாநாட்டுக்கான அழைப்பை இணைத்து, நான் மாநாட்டுக்குப் போகப் போவதைத் தெளிவாக்கியிருந்தேன். எனக்கு விசா கிடைத்ததால் நான் சென்றேன். ஆனால் புது வருடப் பிறப்பின் முதல் நாள் நடு இரவில், தஞ்சாவூரில் மாநாட்டு ஸ்தலத்தில் நாங்கள் தங்கிருந்த இடத்துக்கு ஐந்து போலீஸ்காரர்கள் வந்து எங்களையும் மற்ற பேராசிரியர்களையும் சென்னைக்கும் திருச்சிக்கும் அழைத்துப் போயினர். சென்னையில் சில நாட்கள் நாங்கள் போலீஸ்காரர்களுக்கு இடையே கடத்த நேரிட்டது. ஆனால் நாங்கள் தமிழ்நாட்டுப் போலீஸாரால் நன்றாக நடத்தப்பட்டோம். டில்லியின் இந்த முடிவு அவர்களையும் சங்கடப்படுத்தியிருந்தது. கிளம்புவதற்கு முன்னால் சென்னை போலீஸாருடன் நடந்த பிரிவுபசார நிகழ்ச்சியில், ஒரு போலீஸ்காரர் என்னை அனைத்துக் கொண்டு, “தமிழ்நாடு போலீஸ் உங்களை விரும்புகிறது” என்று உளமாறச் சொன்னார். தஞ்சாவூரைத் தவிர்த்து விட்டுத் தமிழ்நாட்டில் தங்கவும் தமிழ்நாட்டுப் போலீஸாருடன் நாங்கள் உடன்பாடு செய்துகொள்ள முடிந்தது. இதுவும் டில்லியால் ரத்து செய்யப்பட்டது. என்னைப் பற்றிய சாதகமான கட்டுரைகள் செய்திப் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டன. மாநாட்டின் அங்கத்தினர்கள் ஒரு ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம் நடத்தவும் திட்டமிட்டிருந்தனர்.

இதிலிருந்து மத்திய அரசாங்கத்தின் தீர்மானம் எதிர்மறை விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது என்பது தெரிகிறது. மையத்

துக்கும் விளிம்புக்கும் இடையே வழக்கமாக உள்ள இறுக் கத்தை இது தெளிவாகக் காட்டியது. இந்தியத் தமிழர்களிடமும் தமிழ்நாட்டுப் போலீஸாரிடமும் டில்லிக்கு எதிர்வான உணர்வுகளை ஏற்படுத்தியது மத்திய அரசாங்கம். ஒரு கல்வி மாநாட்டில் அரசியல் தீர்மானத்துடன் புகுந்தது அனைத்துலக அறிஞர் சமூகத்தில் வியப்பையும் எதிர்ப்பையும் உண்டாக்கியது. இது கல்வியாளர் சமூகத்தில் கட்டாயமாக ஏற்கப்படாத ஒன்று. அடுத்தத் தமிழ் மாநாட்டுக்கான பொதுக் காரியதரிசியாக சிவத்தம்பியை பொதுஜன அபிப்பிராயப்படி ஏற்கனவே நியமித்தாயிற்று. டில்லியின் முடிவு முன்னெச்செரிக்கை எடுத்துக் கொள்வதற்கான உதாரணங்களாக இல்லாமல் வீரத்தியாகிகளை உருவாக்கிவிட்டது.

உங்கள் அரசாங்கம் ஒரு கல்வி மாநாட்டில் அரசியல் சார்ந்த தீர்மானத்தை எவ்வகையிலும் ஏற்க முடியாத அடிப்படையில் எடுத்திருக்கிறது. இவ்விடம் நான் குறிப்பிடுவது, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் எல்.டி.டி. ஈயின் ஆளுமையிலுள்ள பிரதேசத்தில் இருப்பதால் நாங்கள் எல்லோரும் எல்.டி.டி.ஈ சார்ந்த ஊடுருவல்வாதிகளாகக் கருதப்பட்ட வதந்திகளையும் யூகங்களையும்தான்.

இந்திய அரசாங்கம் எல்.டி.டி.ஈயைத் தடை செய்திருப்பதும், எல்.டி.டி.ஈ. ஆதரவாளர்களும் தடை செய்யப்படுவார்கள் என்பது நான் அறியாததல்ல. எங்கள் எல்லோருக்குமே இது பற்றித் தெரியும். ஆனால் இதற்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நாங்கள் யாரும் எல்.டி.டி.ஈயைச் செயல்நீதியில் ஆதரித்திருக்கிறோமா? டில்லி இதற்கான ஆதாரங்களைக் காட்ட நான் சவாலிடுகிறேன். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்துடன் கல்வி சம்பந்தமான தொடர்பு வைத்திருப்பது எங்களை எல்.டி.டி.ஈ. ஆதரவாளர்களாக்கிவிடாது. பல ஆண்டுகளாக எல்.டி.டி.ஈக்கு மனித உரிமைகள் பற்றிப் போதிக்க நாங்கள் முயற்சித்திருக்கிறோம்.

என்னைப் பற்றி மட்டுமே கூறப்போனால், 1970 முதல் தமிழர் - சிங்களர்களுக்கிடையே உள்ள பிரச்சனையை நான் கவனித்து வருகிறேன். 1981இல் யாழ்ப்பாணத்துப் பொது நூலகம் சிங்கள மந்திரிகளால் எரிக்கப்பட்டு கலாசார நீதியில் தமிழர்களை இன அழிவுக்குள்ளாக்க முயன்றபோது, தமிழர்கள் நம்மிடையே உள்ள நார்டிக் ஸாமிஸ் (Nordic Saamis) போன்றவர்கள், தன் உரிமையைப் பெற உரிமையுள்ளவர்கள், மாவட்ட ஆட்சி மன்றங்கள் உடைய தனியொருமை (Unitarian) அரசிலோ, கூட்டாட்சி (Federate) அரசிலோ, கூட்டமைவு (Confederate) அரசிலோ அல்லது தனிப்பட்ட அரசிலோ இருப்பது பற்றித்

தீர்மானிக்க உரிமையுள்ளவர்கள் என்பதை ஏற்க நான் தயாராக யிருந்தேன். சமீபத்து நிகழ்ச்சிகள் எல்.டி.டி. ஈ.யைத் தனி ஈழம் பற்றிய திட்டங்களைக் கைவிட்டு, மற்ற தமிழர்களுடன் பொது நோக்கை ஒட்டி நடக்க முற்படுவதைக் காட்டுகிறது. அவர்களுக்கும் அவர்கள் வாழும் தீவுக்கும் எது நல்லது என்று தமிழர்கள் தீர்மானிக்கிறார்களோ அதை நான் ஆதரிக்கிறேன். சமாதனத்துக்கான நம்பிக்கையை ஊட்டும் தற்போதைய நிகழ்ச்சி களை நான் வரவேற்கிறேன். இந்த என் மதிப்பீட்டு அடிப்படை தான் 1981இலிருந்த தமிழர்களுக்கான செயல்ரீதியான வேலை களுக்கு என்னை இட்டுச் சென்றிருக்கிறது. இலங்கையின் யு. என். பி. அரசுகள் என் செயலைத் தீவிரமாக வெறுத்தன. என்னை வன்மையாகப் பலமுறை எதிர்த்தன.

பல அனைத்துலகக் கருத்தரங்குகளில் தமிழர்கள் ஒரு மக்கள் இனமாக உணரப்பட வேண்டும் என்பதற்கான செய லாளியாக நான் இருந்திருக்கிறேன் என்பதை நான் எவ்வகை யிலும் மறுக்கவில்லை. இப்பிரச்சனையில் ஒரு மூன்றாம் நபர் புகுந்து இடையீட்டாளராகச் செயல்படுவதற்கான முயற்சி களிலும் பலமுறை நான் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறேன். இதற்கும் தமிழர்கள் எத்தகைய அரசு வேண்டும் என்று தீர்மானிப்பார்கள் என்று கணிப்பதற்கும் நிறைய வித்தியாசம் உண்டு. தமிழர்கள் மக்கள் குழுவாய் தீர்மானிக்க வேண்டிய ஒன்று இது. கல்வி சம்மந்தப்பட்ட என் வேலையினின்றும் மாறுபட்டது இது.

ஒரு செயலாளி என்ற முறையில் இலங்கை ராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தை அழித்தது பற்றி ஒரு புத்தகம் நான் வெளி யிட்டிருக்கிறேன். யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் குழுவின்னச் சேர்ந்த வர்கள் மக்களுக்கு எதிரான போரை நிறுத்தும்படி இலங்கைப் பிரதமருக்கு எழுதிய 62 கடிதங்களின், விளக்கங்களோடு கூடிய, தொகுப்பு இப்புத்தகம். யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் குழுவின் சிறப்பு அங்கத்தினராக நான் இருந்தேன். அனைத்துலக சமுதாயத் திற்கு இப்போரை நிறுத்தும்படி அவர்கள் எழுதிய முறையீடுகள் பலவற்றை எழுத நான் உதவியிருப்பதற்கு நான் எந்த வகை யிலும் வருத்தப்படவில்லை. இக்கடிதங்களில் ஒன்று இந்தியப் பிரதமருக்குக் கூடப் போயிற்று. புத்தகத்தின் தலைப்பு மிகுந்த நம்பிக்கையுடன் (Hoping Against Hope) என்பதாகும். ஒரு சமாதான உடன்படிக்கைக்கான நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகிறது தலைப்பு. மக்கள் குழுவைச் சேர்ந்த பலரும் செல்வநாயகத்தின் கொள்கையை ஏற்றவர்கள்.

கல்வி சார்ந்த என் பிரதான வேலை காலனிய ஆதிக்கத்துக்கு முற்பட்ட தமிழ் பெளத்தத்தைப் பற்றியது. இதற்கும் தற்காலப் பிரச்சனைகளுக்கும் எந்தவித சம்பந்தமுமில்லை.

தஞ்சாவூரில் நடந்த தமிழ் மாநாட்டில் பல ஆண்டுகள் இதுபற்றிச் செய்த ஆராய்ச்சியின் முடிவுகளைத்தான் முன் வைப்பதாக இருந்தேன். பௌத்த மதம் தமிழ் நிலத்தில் வந்த சரித்திர காலத்தை நான் மாற்றிக் கணித்திருக்கிறேன். தமிழர்கள் சரித்திரத்தில் பௌத்தம் (*Buddhism in the history of the Tamils*) என்ற தலைப்பிட்ட இப்புத்தகம் இரு பகுதிகளாக வரவிருக்கிறது.

நான் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் இன்னொரு ஆராய்ச்சி இலங்கையைச் சேர்ந்த தமிழர்களின் மதங்களின் சரித்திரம். நான் கொண்டுவரும் லங்கா இதழின் ஐந்து மற்றும் ஆறாம் இதழ்களில் இந்த பொருள் குறித்தது. தற்போதைய அரசியலுக்கும் இதற்கும் எந்தவிதத் தொடர்பும் இல்லை.

நான் ஈடுபட்டுள்ள மூன்றாவது ஆராய்ச்சி எல்.டி.டி.சியின் தியாகம் என்ற கோட்பாடு பற்றியது. வீரத்தியாகம் தான் முடிவாக வாழ்க்கையைத் துறப்பதைக் குறிக்கிறது என்று பொருள் படுத்தி பல கட்டுரைகளை வெளியிட்டிருக்கிறேன். இப்பொருள் பற்றிப் பல கட்டுரைகள் அகில உலக உயர் கல்வி பத்திரிகைகளில் வரையிருக்கின்றன. சைடாசியன் (*Sydasion*) என்ற ஸ்வீடனைச் சேர்ந்த பத்திரிகையில் இலங்கையின் இனப்போர் எப்படி மதத்தை உருவாக்குகிறது என்பது பற்றி ஸ்வீடனைச் சேர்ந்தவர்களுக்குப் பல ஆண்டுகளாகச் சொல்லி வருகிறேன். மதத்தைப் பற்றிய சரித்திராசிரியராக இருப்பதால், இந்தியாவின் புராதன மதக்கோட்பாடான தியாத்மையும், பகவத்கீதையும் கடைசிப் பகுதியையும் மூலாதாரமாக வைத்துக்கொண்டு அது எவ்வாறு காலம் காலமாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டது, எவ்வாறு இந்தியாவின் சுதந்திரப்போராட்டத்தில் இருந்து, தெலுங்கானா போராட்டம் மற்றும் இலங்கையின் தமிழர் போராட்டம் வரை எட்டியது என்பதைப் பற்றி எனக்கு மிகுந்த ஆர்வம் உண்டு. யாழ்ப்பாணத்துக்கு நான் பலமுறை சென்றிருக்கிறேன். தியாகம் என்ற கோட்பாடு பற்றிய நிறைய விவரங்கள் சேகரித்துள்ளேன். உலகத்திலேயே இது பற்றிய மிகச் சிறந்த தகவல் காப்பகம் என்னிடம்தான் உள்ளது எனலாம். ஒவ்வொரு நவம்பர் 27ஆம் தேதியும் ஒஸ்லோ, ஹெர்னிங், ஸ்டாக்ஹோம், லண்டன் மற்றும் பாரீஸில் நடைபெறும் மாவீரர்கள் தினத்திலும் நான் பங்கேற்று வீரத்தியாகம் பற்றிய தகவல்களைச் சேகரிக்க சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி வருகிறேன்.

டில்லி அரசாங்கத்திடமிருந்து நான் எதிர்பார்ப்பது தமிழர்களுக்காக நான் செயலாளியாக இருப்பதையும் என் கல்வி சார்ந்த வேலைகளையும் இரு வேறு விஷயங்களாக்குவதுதான். நான் அவற்றை ஒருபோதும் இணைப்பதில்லை. செயலாளியாக இருப்பதில் என் நோக்கம் தமிழர்கள் ஒரு மக்கள் குழுவாக

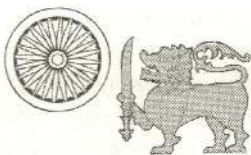
ஏற்கப்படுவதும் இலங்கை அரசும் தமிழர்களும் ஒத்துப் போவது மான இரண்டும்தான். டில்லி அரசாங்கத்தின் கடமை எல்.டி. டி.ஈ.யிடம் உள்ள தொடர்பு பற்றிக் கவனமாகப் பார்ப்பது தானே ஒழிய, ஒட்டுமொத்தமாக, எந்தவித வேறுபாடும் காணாமல், யாழ்ப்பாண அறிஞர்களை எல்லாம், எல்.டி.டி.ஈ. யின் ஆதரவாளர்களாக்குவது அல்ல. சிவத்தம்பி நவீன தமிழ் இலக்கிய வள்ளுவர் ஆவார். ஷண்முகதாஸ் தமிழ் இலக்கணத்தில் தமிழ் மற்றும் ஜப்பானிய கலாசாரத்தை ஒப்புநோக்கும் படிப்பிலும் வல்லுநர், அரசியல் கலந்த எதையும் அவர்கள் எழுதவில்லை. இவர்களை எல்.டி.டி.ஈ. ஆதரவாளர்களாக்குவதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. டில்லியில் தீர்மானங்களைச் செய்யும் சிலர் ஒரு பெருந்தவறைச் செய்து சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதில் உள்ள பலவீனத்தைக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவில் மெக்கார்த்தி காலத்தில் ஒவ்வொரு முற்போக்குவாதியையும் கம்யூனிஸ்டாக ஆக்கிய நிலமை இன்று இந்தியாவில் உள்ளது. டில்லி ஒவ்வொரு இலங்கைத் தமிழனையும் தமிழர்களை ஒரு மக்கள் குழுவாக ஏற்றுக்கொள்ள தமிழர் மேற்கொண்டுள்ள போராட்டத்தை ஆதரிக்கும் யாரையும் எல்.டி.டி.ஈ.யின் ஆதரவாளராகக் காண்கிறது.

டில்லி எடுத்த தீர்மானத்தை மாற்ற முடியாது. ஆனால் தகுந்த விசாவுடன் மாநாட்டுக்குப் பயணப்பட்ட எங்களுக்குப் பொருளாதார இழப்பீடு தரலாம்.

இங்கு ஸ்டாக்ஷோமில் உள்ள தூதரகத்துடன் கலாசார விஷயங்களில் எனக்கு இருக்கும் நல்லுறவு இந்நிகழ்ச்சியினால் பாதிக்கப்படாது என்று நம்புகிறேன். எனக்கு விசா அளித்ததில் நீங்கள் எந்தத் தவறையும் செய்யவில்லை. மாநில அரசாங்க விருந்தினர்களை வெளியேற்றி, தானே அளித்த விசாவை ஏன் ரத்து செய்கிறது என்பதை விளக்குவது டில்லியின் பிரச்சினையாகும்.

பீட்டர் ஷால்க்
(DLA News Vol:19, No. 2 February 1995)
தமிழாக்கம்: சி.எஸ். லக்ஷ்மி

இதழ் 12, டிசம்பர் 1995

போரும் வாழ்வும்

குலசிங்கம்

இலங்கையில், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் போரின் பாதிப்புகள் பற்றிய அக்கறையும் புரிதலும் தமிழகத்தில் இன்று குறைவாகவே உள்ளன. வாழ்க்கையின் பல்வேறு பரிணாமங்களைப் போர் பாதிக்கும் விதம் பற்றி அறியும் நோக்கில் ஒரு சிறு முயற்சியே இந்தப் பேட்டி.

திரு. துரை ராஜ குலசிங்கம், இலக்கிய ஆர்வலர். உதயம் புத்தக நிலையத்தின் உரிமையாளர். தமிழகம் வந்த அவருடன் காலச்சுவடு அலுவலகத்தில் இந்தப் பேட்டி 19 பிப்ரவரி முதல் வாரத்தில் இரண்டு அமர்வுகளில் பதிவு செய்யப்பட்டது. யாழ்ப்பாண வழக்கு, மாறுபட்ட உச்சரிப்பு காரணமாகப் பேட்டியை எழுதி எடுப்பதில் பல தவறுகள் நேரலாம் என அஞ்சி குலசிங்கம் அவர்களையே பேட்டியை ஒழுங்குபடுத்தித் தரும்படிக் கேட்டுக் கொண்டோம்.

இந்த நீண்ட போர் தமிழர்களின் சமூக - கலாச்சார வாழ்வினை எவ்வாறு பாதித்துள்ளது?

அன்றாட வாழ்க்கை ஓர் நிச்சயம் அற்ற தன்மைக் கூடாகவே நடைபெறுகிறது. எதிலும் பற்றற்ற வெறுமையைக் காணமுடிகிறது. போரின் கொடூரங்கள் சமூக வாழ்வைச் சிதைத்துவிட்டன என்றுதான் கூற வேண்டும். நாம் அந்த வாழ்வுக்குப் பழக்கப்படுத்தப்பட்டு விட்டோம். மெல்ல மெல்ல போரின் கொடூரம் வலை போல் பின்னப்பட்டு எம்மை அதற்குள் சிக்க வைத்து விட்டது. வெளியில் இருந்து ஒருவர் அதற்குள் வரும் போதுதான் எங்கள் அவல வாழ்வைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். போர் என்பது வெறும் மரணங்களை மட்டும்

தரவில்லை. எங்கள் வாழ்வின் சகல பரிமாணங்களையும் சிதைத்துவிட்டது. இளைஞர்கள் போருக்கும் வெளிநாட்டுக்கும் போய்விட்டார்கள். ஊரில் மிஞ்சி இருப்பவர்கள் சொற்ப இளைஞர்கள்தான். பெரும்பாலும் நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களும் பதினைந்து வயதுக்குட்பட்டவர்களும் தான் ஊரில் இருக்கின்றார்கள். பலவீடுகள் இருக்க ஆட்கள் இன்றி பாழடைந்து கிடக்கின்றன. பல கட்டிடங்கள் விமான குண்டு வீச்சுக்களைக் கண்டு சிதைந்துவிட்ட நிலையில் கிடக்கின்றன. குண்டு வீச்சுக்களால் சிதைவுறாத ஊர்களே இல்லை. இந்திய இராணுவம் இருந்தபோது எங்கள் ஊர் மூன்றுக்கு மேற்பட்ட முறை எரிக்கப்பட்டது. போர்க்கால வாழ்வில் மிகுந்த துன்பத்துக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஒவ்வொரு நாள் விடியும்போதும் இன்று எந்தப் பக்கத்தில் ஓடி உயிரைக்

காப்பது என்ற கேள்விதான் முன்நிற்கும். தமிழ் மக்கள் இந்திய இராணுவம் வந்தபொழுது வாழ்வில் நிம்மதி வந்துவிட்டது என்று பெருமூச்சுவிட்டார்கள். ஆனால் மூன்று மாதங்களில் அசோகச் சக்கரத்தின் மீது அமர்ந்திருக்கும் சிங்கங்கள் எங்கள் மீது பாய்ந்து பிய்த்துக் குதறிச் சீரழித்துவிட்டன. எங்கும் வயது சென்றவர்களே பெரும்பாலும் இருக்கின்றார்கள். வெளி நாட்டில் பிள்ளைகள், வெளிநாட்டில் கணவன்மார்கள் என்று ஒவ்வொரு வீட்டிலும் சிதைவுற்ற குடும்பங்களே வாழ்கின்றன. நான் எனது மகனை ஏழு வருடங்களின்பின் பார்ப்பதற்குத் தான் இங்கு வந்தேன். ஒரே மகன், ஏழு வருடங்களாக நாங்கள்

பார்க்கவில்லை என்றால் எப்படி எங்கள் மனநிலை பாதிக்கப் பட்டிருக்கும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள். இதே போன்றவர்கள் நிறைந்ததுதான் யாழ்ப்பாணம். ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களிடம் இருந்து கடிதங்களை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து இருப்பதும் கடிதம் வந்தால் அடுத்த கடிதம்வரை அந்தக் கடிதத்தை வைத்துக்கொண்டு திரும்பத் திரும்ப வாசிப்பதினாலேயே அந்தக் கடிதம் பிய்ந்துபோகும். அந்தக் கடிதத்தில் பெரிதாக ஒன்றும் இருக்காது “அப்பா, அம்மா அறிவது. சுகம். உங்கள் சுகம் எப்படி? நீங்கள் சுவனமாக இருங்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் விமான தாக்குதலாம். உங்களுக்கு ஒன்றும் இல்லையே? எப்போது தான் அம்மாவின் கையால் சாப்பிடப் போகின்றேன்.” வெறும் இந்த வரிகளைத்தான் நாங்கள் திரும்பத் திரும்ப வாசிக்கின்றோம். கம்பனும் இளங்கோவும் பார்க்க இவை எமது நெஞ்சுக்கு அறுதலைத் தருகின்றன. எமது பிரதேசத்துக்கான கடிதங்கள் கூட மூன்று நான்கு மாதங்களுக்கு ஒரு முறைதான் வரும். எங்கள் வாழ்வே கடிதங்களில்தான் பெரும் பகுதி தங்கியுள்ளன. வெளிநாட்டில் இருந்து வரும் பணம்தான் பெரும்பாலான குடும்பங்களை வாழ்விக்கின்றது. பணம் வந்தால்கூட அதனை மாற்றுவதற்கு மிகுந்த சிரமப்பட வேண்டியுள்ளது. ஆயிரம் ரூபாய் தானைச் சில்லறையாக மாற்றுவதற்கு ஐம்பது ரூபாய்க்கு மேல் கமிஷன் கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்கூட இருந்தது. தபால் போட முத்திரைகள் போதியளவு கிடைக்காது. அதைக் கூடக் கூடுதல் விலை கொடுத்துத்தான் வாங்க வேண்டும்.

இப்பொழுது எல்லாம் எங்கள் ஊரில் மாப்பிள்ளை இல்லாமல், மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் இல்லாமல்கூட, திருமணங்கள் நடக்கின்றன. மாப்பிள்ளை வெளிநாட்டில் இருப்பார். அவருக்கு நிச்சயம் செய்யப்பட்ட பெண் இங்கு இருப்பாள். வெளிநாட்டுக்குப் பெண்ணை அனுப்பிவைக்கும் முன் பெண் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்கு அழைத்து வரப்படுவார். சொந்தக்காரர்கள், நண்பர்கள் எல்லாம் வந்து விருந்துண்டு கொண்டாடுவார்கள். மணப்பெண்ணின் கையில் பரிசுப் பொருட்கள், பணம் கொடுக்கப்படும். இன்னொரு விதமானது கனடாவில் டோராண்டாவில் திருமணம் நடைபெறும் நாளில் ஊரில் உள்ள மணமகன் வீட்டிலோ, மணமகள் வீட்டிலோ கொண்டாட்டம் விருந்து எல்லாம் நடைபெறும். பின் ஒரு நாள் இந்தத் திருமணத்தின் வீடியோ கேசட் வந்தபின் இரவில் வீடியோ படம் போட்டு விருந்து நடக்கும். திருமணங்கள் மட்டும் அல்ல; பிள்ளையைத் தொட்டிலில் போடும் சடங்கு, பிறந்த நாள் நிகழ்வுகள் யாவும் வீடியோ கேசட்டுகளாக இங்கு வந்து பார்க்கப்படும். கொழும்பு சென்று தொலைபேசியில் கதைக்கும் தன் பெற்றோர்களுக்குத் தன் குழந்தையைக்

கிள்ளிவிட்டு அது அழும் குரல் தொலைபேசிக் கூடாகப் பெற்றோர்கள் கேட்க வைப்பதும், பேரப்பிள்ளையின் குரலைத் தொலைபேசிக்குள்ளாகக் கேட்ட சந்தோஷத்தில் அவர்கள் இருப்பதும் எங்கள் இன்றைய வாழ்வின் ஒரு பரிமாணம்தான்.

போர் எவ்வாறு குழந்தைகளைப் பாதித்துள்ளது?

பல விதங்களிலும் போர் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. மரணங்கள் எமக்குப் பெரிய அதிர்வினை இப்பொழுது தருவ தில்லை. முன்பெல்லாம் எங்கள் வீதியில் ஒரு மரண ஊர்வலம் போனால் சிறுவர்களான எங்களை வெளியில் போக விட மாட்டார்கள். எங்காவது ஓர் இடத்தில் விபத்து ஏற்பட்டு மரணம் நேர்ந்தால் அந்தப் பாதையை நாம் பல நாட்களுக்குத் தவிர்த்துக்கொள்வோம். ஆனால் இன்று எல்லாம் நேர்மாறு. சிலவேளைகளில் சிறுவர்கள் விளையாட்டுப் பொருள் என எடுத்து விளையாடும் டப்பாக்கள் கூட வெடித்து அவர்கள் காயப்படவோ மரணமுறவோ வைக்கின்றன. வெடிக்காத தோட்டாக்களை எடுத்து விளையாடுதல், மருந்து தீர்ந்துபோன வெற்றுத் தோட்டாக்களில் தீக்குச்சி மருந்துகளை நிரப்பி அதை வெடிக்க வைக்கும்பொழுது மரணமுறுவது, கைகால் களை இழப்பது என்று குழந்தைகள் பாதிக்கப்படுகின்றனர். பத்திரிகைகளில் 'இப்படி செய்யாதீர்கள்' என்று அறிவிக்கை கள் வரும் அளவிற்கு நிகழ்கின்றன. நாம் வளர்க்கும் மிருகங்கள் பறவைகள் கூடப் போர் விமானங்கள், எலிகேட்டர்கள், செல்லின் சத்தத்தைக் கேட்டவுடனேயே பாதுகாப்பைத் தேடி ஓடுவதைக் காண முடிகின்றது. நாம் பங்கருக்குச் செல்வதற்கு முதல் நாங்கள் வளர்க்கும் நாய், பூனை முதலியவை பங்கருக்குள் சென்று ஒளிந்து கொள்கின்றன.

சாதி மத உணர்வுகளில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளனவா?

சாதியைப் பற்றி யாரும் கவலைப்படுவதில்லை. ஆனால் அந்த உணர்வுகள் அடியோடு அழிந்துவிட்டன என்றும் சொல்ல முடியாது. என்றுமே தமிழர்களிடையே மதம் இங்குப் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது இல்லை. அதனால் இங்கு மதக்கல வரங்கள் இல்லை. இன்றைய சூழல் மக்களைக் கோயிலுக்குச் செல்ல வைக்கின்றன. இவற்றைவிட சத்திய சாயிபாபாவின் பாதிப்புகள் நிறையவே உண்டு. ஒவ்வொரு சிறு ஊரிலும் மண்டலிகள். சமுத்திகள் நிறுவப்பட்டு பஜனைகள் நடை பெறுகின்றன. சில இடங்களில் ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் இவை நடைபெறும். இளைஞர்கள் முதல் முதியோர் வரை இதில் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுடன் கலந்துகொள்கிறார்கள். இதே போன்று கிருஸ்துவ அமைப்புகளான தேவ சபை, யோகாவின் சாட்சியம், எக்காலதொனி, ஏசு வருகின்றார், பெந்துகோஸ்

போன்ற அமைப்புகளும் பிரார்த்தனைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். இவை இன்றைய போர் சூழலில் இருந்து மக்கள் விடுபடுவதற்கான ஒரு சுமைதாங்கியாக இருக்கின்றன.

தமிழர் பிரச்சனைகளுக்கு சிங்கள இலக்கியவாதிகள் முகம் கொடுக்கின்றார்களா?

முற்போக்குச் சிந்தனைகொண்ட இலக்கியவாதிகளும் இலக்கிய அமைப்புகளும் தமிழர்கள்மீது நடத்தப்படும் கொலை வெறிகளை, போர்களைக் கண்டித்து எழுதுகின்றார்கள். அதைப் பாடுகின்றார்கள். சில சிங்கள அமைப்புகள் கிராமங்கள்தோறும் போர்க்கு எதிரான கவிதா நிகழ்வுகளை நடத்தி வருகின்றனர். ராவையா போன்ற பத்திரிகைகள், பராகிரம கொடி துவக்த போன்றவர்கள் நீண்ட காலமாகப் போருக்கு எதிராக செயல்படுகின்றார்கள். ஆனாலும் இவையெல்லாம் சிங்கள மத, இன அடிப்படைவாதங்கள் முன் சிறு துரும்புகளாகிவிட்டன.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அண்மையில் கொழும்பில் நடத்திய மாநாட்டில் இங்கிருந்தும் எழுத்தாளர்கள் சென்றார்கள். அந்தச் சங்கம் பற்றிக் கூறமுடியுமா?

எங்கள் தாத்தாவுக்கு ஒரு யானை இருந்தது என்ற நிலை தான் இன்று. ஒருகாலத்தில் அவர்கள் செயல்பட்டார்கள். நல்ல இலக்கியங்களை வளர்த்தெடுத்தார்கள்தான். ஆனால் இன்று வெறும் மாநாடுகள் கூட்டிடும் சங்கம்தான். எழுபதுகளில் திருமதி சிறிமாவோ பண்டார நாயக்கா ஞாபகார்த்த மண்டபத்தில் ஒரு மாநாடு கூட்டி தமிழர் பிரச்சனைக்கு ஒரு தீர்வுத் திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்தார்கள். அது யாராலும் கவனத்தில் எடுக்கப்படவில்லை. நீண்டநாள் ஓய்வின் பின் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு மாநாட்டினைக் கூட்டினார்கள். அதாவது, 1986இன் கடைசியில்தான் தமிழர் பிரச்சனை ஒரு தேசிய இனப்பிரச்சனை என்று, அதையும் தெளிவாகச் சொல்லாமல், ரப்பர்போல் இழுத்து இழுத்து ஓர் தீர்மானம் வெளியிட்டார்கள். அன்று மாலை நடந்த அமர்வில் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை கேட்டார் 'நீங்கள் தெளிவாகத் தமிழர் பிரச்சனை பற்றிக் கூறுங்கள்' என்று. பதில் இல்லை. அன்று காலை சிறப்பு விருந்தினராக வந்து உரையாற்றிய யாழ்ப் பல்கலைக் கழக உபவேந்தர் சு. வித்தியானந்தன் நாங்கள் அன்று சொன்னதை மறுத்த நீங்கள் இன்றாவது இதை ஏற்றீர்களே அதற்கு எனது வாழ்த்துகள் என்றார். அதன்பின் கடந்த ஆண்டு ஜூலையில் அவர்கள் கூட்டிய மாநாடு மிகவும் வருந்துவதற்குரியதும் கேலிக்கிடமானதும் கூட. தமிழ் மக்கள் சிதறி சின்னாபின்னப் பட்டு குடும்பங்கள் ஒவ்வொன்றும் தங்கள் அங்கத்தவர்களையே பிரிந்து தவித்துக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் கலாச்சார அமைச்

சுடன் சேர்ந்து அந்த மாநாட்டைக் கூட்டினர். யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த எனது எழுத்தாள நண்பர் ஒருவர் மிகுந்த வேதனையுடன், அவர்கள் கொழும்பில் சுகமாக இருப்பதைப் பற்றி எங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. “ஆனால் அரசுடன் கூடி இப்படி ஒரு மாநாட்டைக் கூட்ட வேண்டுமா?” என்றார். அவர் நீண்ட காலமாக முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் முக்கிய பதவியில் இருந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சந்திப்பு : கண்ணன்

இதழ் 17, ஏப்ரல் - ஜூன் 1997இல்
வெளிவந்த நேர்காணலின் சில பகுதிகள்

சூரியக்கதிரின் நிழலும் நிழலும்

ஈழத்திலிருந்து அயலில் இருக்கும்
தந்தைக்கு எழுதிய கடிதம்

20.11.1996

அன்புள்ள அப்பாவிற்கு,

நான் நல்ல சுகம். அதேபோல் நீங்களும் சுகமாக இருக்க இறைவனைத் தினமும் வேண்டுகிறேன். அப்போய் நான் எழுதுறது எல்லாம் உண்மையாக நடந்தவை. ஒன்றும்கூட கற்பனை இல்லை. இது மறக்க முடியாத சம்பவங்கள் தான்.

சூரியக்கதிர் ஒன்று தோல்வியடைஞ்சதும் இரானு வம் பலாலி முகாமிலிருந்து, சிறிது நாட்களுக்குப் பிறகு சூரியக்கதிர் இரண்டைத் தொடக்கினான். அதை என்னெண்டு சொல்றது? அதாவது யாழ்ப்பாணத்தில சூரியஒளி விழாத மூலைமுடுக்கெல்லாம், சூரியக்கதிர் இரண்டு நடிகைகளாக அடிச்ச 'செல்' விழுந்தது எனலாம். அப்படி ஒரே செல் மழை. இப்படியே ஒவ்வொரு நாளும் அடிச்சக் கொண்டிருப்பான். நாங்க சென் பற்றிக்ஸ் கல்லூரியிலதான் இரவில் போய்ப் படுக்கிறனாங்க. முழுச் சனமும் அங்கதான் போய்ப் படுக்கிறது. ஆனா அங்கையும் எங்களுக்கு நித்திரை வராது. ஏனென்றால், எப்ப செல் எங்களுக்கு வந்து விழுகுதோ எங்கட உயிர் எப்ப போகப் போகுதோ என்ற யோசனைதான். இப்படியே விடிய வீட்டுக்கு வாறதும் சாப்பிட்டிட்டு இரவு என்றவுடன் படுக்கைக்குப் பற்றிக்கக்கு போயிடுவோம். ஒருநாள் வீட்டில படுத்தாலும் செல் வந்து எங்களை எழுப்பி பற்றிக்கக்குப் போகச் சொல்லும். அப்படி ஒரே செல்லடி. அந்த நேரத்தில எழுப்பி பற்றிக்கக்கு ஓடுவோம். அது மட்டுமா,

இரவில் சனங்கள் தொழிலுக்கு போனா அங்க கடலில் நேவி வந்து ஒரே வெட்டும், கொத்தும், சூடும். விடிய வீடுகளில் அவலச் சத்தம். இரவு 8 மணிக்குத் தொழிலுக்குப் போனா, காலை 5 மணிக்குப் பிரேதம் கடலில் அடையும். இல்லாட்டி 3 நாட்களின் பின்பு கரைய வந்தடையும். பின்னேரம் பார்க்கிற வர்களைக் காலையில் பார்க்க முடியாது. நேற்றுப் பார்த்த வரை நாளை பார்க்க முடியாது. இன்றைக்கு இருக்கிற நாங்க நாளைக்கு இருப்போமோ? எங்களுக்கே தெரியாத நிலையில் தான் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தனாங்க. கடலில் குறைஞ்சது மூன்று பிரேதமாவது இரண்டு நாளைக்கொருக்கா அடையும். அடையாளமே காண முடியாது. கண்ண மீன் திண்டு, காத கணவாய் திண்டு, மூக்க நண்டு திண்டு, சீக் அதை என்னென்று சொல்லுவன். நானே நேரில் கடலில் அடைஞ்சுவரைக்க பாத்தனான். ஒன்றா, இரண்டா, எத்தனை bodyகள் என்ற கண்ணால பாத்து என்னையறியாமலே அழுதிருக்கிறன். பற்றிக்கில படுத்திற்று விடிய எழும்பிப்போனாப் போற வழியில் இருக்கிற வீடுகளில் ஒரே ஓலக்குரல். ஐயோ, என்ற அண்ணா! ஐயோ என்ற தம்பி! ஐயோ என்ற அப்பா! எண்டு கேட்கும். என் கெண்டு பாத்தா, கடலில் சூடு விழுந்து வள்ளமும் இல்ல ஆக்களும் இல்ல. இதுவும் ஒரு வாழ்க்கையா? என்ன செய்வது? சரி இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை எண்டாலும் அத எங்கட சொந்த மண்ணிலதான் வாழ்ந்தனாங்க.

சூரியக்கதிர் - 2 ஆமிக்குச் சணல் வெற்றியாம். சுண்ணாகம், மல்லாகம், கோப்பாய் எல்லாம் பிடிச்சிற்றானாம் எண்டு சனமெல்லாம் கதைக்குதுகள். ஆமி நல்லா மூ பண்ணிக் கொண்டு வாறானாம். பொடியங்களுக்குச் சரியான இழப்பாம் எண்டும் கதைக்குதுகள். இயக்கமும் வாகனம் வளிய அறம் புறமா ஓடித்திரியிறாங்க. அவங்க என்ன செய்யுறது? பயறிங் சத்தமெல்லாம் எங்களுக்குக் கேட்குது. அவ்வளவுத்துக்குக் கிட்ட வந்திற்றான்.

ஆனா சனங்களெல்லாம் வளமைபோல பற்றிக்கில இருந்து வீட்டுக்கு வந்திற்றுதுகள். வந்து எல்லாரும் சமைச்சப்போட்டு, சாப்பிட்டிட்டு றோட்டுவளிய கூட்டம் கூட்டமாகக் குந்தியிருந்து கதைச்சுக்கொண்டிருக்குதுகள். எங்கட மாமியாக்கள் எல்லாரும் பெரிய மாமியட வாசற்படியில் இருந்து கதைச்சுக்கொண்டிருக்கிறா. இஞ்சால நாங்க, பெரியம்மா, நிலாக்கா, வாவண்ணா எல்லாரும் ஆமி மூ பண்ணான், எங்கபோவோம் எண்டதப்பற்றி கதைச்சுக்கொண்டிருக்கிறோம். எல்லாச் சனங்களும் அதைப் பற்றித்தான் கதைச்சுக்கொண்டிருக்குதுகள்.

இப்பிடியே இருக்க, திடீர் எண்டு எங்கட சந்தியில், இரு கார் ஸ்பீக்கரோட வந்துது. வந்தவுடன் காரைச் சுத்தி

சனமெல்லாம் நிண்டுதுகள். வீடுவளிய நிண்டவக காரைத்தேடி ஓட, காருக்கக்கிட்ட நிண்டதுக எல்லாரும் காரைவிட்டு விலகி ஓடுறாக. நான் அம்மாவட்ட சொல்லிற்று அதாவது என்ன பிரச்சனை எண்டு பாத்துக்கொண்டு வாறெண்டுட்டு காரை நோக்கி ஓடினன். ஓடிப்போய் காருக்குகிட்ட நிண்ட ஒரு அண்ணையிட்ட கேட்டேன், அண்ணே என்ன பிரச்சினை யாம் எண்டு. அதுக்கு அந்த அண்ணே சொன்னேர், “தம்பி எல்லாரையும் பாதுகாப்பான இடங்களைத் தேடிப் போகட்டாம், *but* எந்த இடமெண்டு சொல்லவில்லை.” எனக்குச் சொல்லிற்று அந்த அண்ணே மனமளவெண்டு நடத்திற்று. இந்த விஷயத்தை அம்மாவட்ட சொல்லுவோமெண்டு ஓடுறதுக்குக் காலைத் தூக்கினா கால் தூக்குப்படுதில்ல. என்ற கால் எங்க இருக்கெண்டு எனக்கே தெரியுதில்லை. அப்படி அதிர்ச்சியடைந்த நிலை மாதிரி. நான் வீட்ட ஓடி வாறன் இதைச் சொல்லுவோமெண்டு. அங்க சொல்லைக்கு முதல்ல பெரியம்மா அம்மாக்கள் எல்லாரும் ஆளுக்கொரு *bag* ஓட நிக்கிறாக.

அதுக்கிள என்ன நல்ல உடுப்பா, இல்லாட்டி சரியில்லாத பழம் உடுப்பா, ஒண்டும் பாக்காம எல்லாம் தூக்கிட்டாக. அங்கினைக்கக் கிடந்த மிச்ச உடுப்பையெல்லாம் ஒரு உர ஸஹைக்க போட்டுட்டு, அத சைக்கிளில் வைச்சுக் கட்டிற்று நாங்க வெளிக்கிடப் போறோம். ஆனா எங்க போறோமெண்டு தெரியாம, சும்மா சனங்களோட சனங்களா, சனம் போற இடத்துக்கு சைக்கிள உருட்டிக் கொண்டு நடக்கிறோம்.

ஆனா கறியும் சோறும் அப்படியே கிடக்கு. சட்டி பான ஒண்டும் எடுக்கையில்ல. அங்கினைக்க லோட்டாவும் கரண்டியும் தான் கொண்டு போறோம். எங்கட வீட்டுக் கதவைச் சாத்தி னோமா, பூட்டினோமா அதுவும் தெரியாது. மாமியாக்கள், அன்றியாக்கள் எங்கையெண்டு தெரியாது. மாமாக்கள், சித்தப் பாக்கள் எங்கையெண்டு தெரியாது. அந்த நேரம் ஆரு ஆரப் பாக்கிறது. தாய் மகனப் பாக்கிறதா, மகன் தாயப் பாக்கிறதா, அண்ணன பாக்கிறதா, தம்பியப் பாக்கிறதா. அந்த நேரம் சனங்கள் ஒரே பரபரப்பா ஓடித் திரியுதுகள். அதுகள் ஓடித் திரியுறதப் பாத்தாலே முதலில பயமாயிருக்கு. அந்த நேரம் நாங்க பட்டபாடு, அப்பப்பா சொல்ல முடியாது.

நாங்க சந்திக்கு வாறோம். அங்க பாத்தா சனங்கள் கையில் அகப்பட்டதையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு ஓடுதுகள். சில சனங்கள் பாயும், வாளியும், உரபாக்கும் தூக்கிக்கொண்டு நடக்குதுகள். சிலபேர் சாமான்களை சைக்கிளில் வைச்சு உறுட்டிக்கொண்டு நடக்குதுகள். தனிய தானே நடக்க முடியாத வயசில தன்னுடன் இன்னொரு சுமையையும் சுமந்துகொண்டும்,

இயலாத வருத்தக்காரர்களை வண்டியில் வைச்சுத் தள்ளிக் கொண்டும் பரபரப்பாக சனங்கள் நடக்குதுகள். சனம்பட்ட பதபதைப்பைப் பார்த்தால் ஏதோ மண்டதீவால ஆமி வெளிக் கிட்டுட்டானாக்குமெண்டு நினைச்சேன். அப்படி ஒரே சனங்கள் ஓடித்திரியுதுகள். நான், அண்ணா, வாவண்ணா, அத்தார், மோகன் எல்லாரும் சைக்கிளில் வைச்சு உருட்டிக்கொண்டு வாறோம். அம்மா, பெரியம்மா, நிலாக்கா குழந்தையுடன் எல்லாரும் நடந்து வாறாக. ஆனா, மாமியாக்கள், அன்றியாக்கள், மாமாக்கள், சித்தப்பாக்கள் எல்லாரும் எங்க போனாக என்ன ஆனாக ஒன்றுமே தெரியாது.

அவக எங்கையெண்டு தெரிஞ்சிருந்தாலும் நாங்க போய் கூட்டிக்கொண்டு போற அளவில் இல்லை. அப்படிப்பட்ட நிலை அது. சரி அவக எங்கையெண்டாலும் போகட்டும் என்று நினைச்சுக்கொண்டு நாங்க நடக்கிறோம். நாங்க நடந்து நம்மட றோமான் சிலையைக் கடக்கிறோம். சரியாக ஆறுமணி. ஆனா கோயிலில் மணி அடிக்கையில்ல. ஏனென் டால் மணி அடிக்க அங்க ஆக்களில்லை. அப்ப சனமெல்லாம் ஓடித்திரியுதுகள். டேவிற்றோட்டால போய்க்கொண்டிருக் கிறோம். அங்கினைக்க வந்த நம்மட சனத்தட்ட கேட்டோம் எங்க போறீங்கெண்டு. அது அதுகள் நீங்க எங்க போறீங்கெண்டு. எட போற இடமே தெரியாம இதென்ன கரைச்சலெண்டுட்டு. சரி வாங்க சனத்தோட சனமா போவோமெண்டு போனா, டேவிற்றோட் சந்தியில் சனங்கள் கதைக்குது. என்னெண்டா, இயக்கம் பலாலி அடிக்கப் போகுதாமெண்டு ஒரு ஆள் சொல்லுது. இன்னொ ராள் ஆமி மூ பண்ணிகிட்ட வந்திட் டானாம். வந்து செல்லடிக்காம நஞ்சப் புகை அடிக்கப் போறானா மெண்டுத்து. இண்டைக்கிடையில இராவோடு இராவா ஆமி நல்லாருக்கு வந்திடுவானாமெண்டு கதைக்கிறாங்க. நாங்க கேட்டுட்டு உடன நடக்க ஆரம்பித்தோம். நடந்து கச்சேரியடியை அடையக்க இரவாப் போயிற்று. நாங்க நடந்து போறோம். சில சனங்கள் கதைக்குதுகள் எல்லாரும் சாவகச் சேரிக்குத்தான் போறாங்கெண்டு. சரி எண்டு நாங்களும் சாவகச் சேரிக்குப் போறதா முடிவெடுத்து சனங்களோட சைக்கிள உருட்டிக்கொண்டு போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். Main Road ஆல வாகன ஓட்டமெண்டா சொல்ல முடியாது. அந்த இருட்டில் ஆரையாவது அடிச்சா ஒண்டும் செய்ய ஏலாது. இப்பிடியே நடந்து நடந்து யூதா கோயிலுக்குக் கிட்ட நெருங்கிறோம்.

றோட்டு நிறைய சனம். ஏன் சனம் குமிஞ்ச நடக் காம கொள்ளாமறோட்டில் அப்பிடியே நிக்குதெண்டு பாத் தா இதான் சங்கதி. என்னெண்டா, நாவற்குழி பாலம் கழிஞ்ச சந்தியில்

இருந்து யூதா கோயில் தட்ட சனக்கடல். என்னென்று சொல்ல சனத்த. அந்த ஒற்றையடி பாதையால 500,000 சனமும் போற தெண்டா அப்படித்தானே இருக்கும். ஆக்களுக்காக்கள் நூல் இடைவெளிகூட இல்லாமத்தான் நிக்குதுகள். றோட்டு நிறைய சனமும், சாமானும், சைக்கிளும், மாட்டு வண்டியும், வாகனமும் தான். வேற காத்துக்குக் கூட அங்க இடமில்லை. இந்த நெருக் கத்தில வருத்தக்கார ரெண்டில்ல, வயசானவங்க எண்டில்ல, குழந்தை எண்டில்ல, குட்டி எண்டில்ல ஒண்டும் பாக்காம எல்லாரும் நடதான். இதப் பாத்த உடனேயே எனக்குச் சரியான பயம் வந்திற்று. நான் சொன்னேன், அம்மா நாம இந்த நெரிசலில போய் மூச்சுமுட்டி சாகிறதவிட பேசாம வீட்டோய் செல்லடிபட்டு சாவோமெண்டு. அப்படிப் பயமாயிருந்தது. அம்மா சொன்னா, வேணாமடா, எல்லாச் சனமும் போகுது தானே. நாமும் போவோம். நடக்குறது நடக்கட்டும் என்று. அப்ப அண்ணா சொன்னேர், நாம இப்போதைக்கு மட்டா அரியாலைக்குப் போய் படுத்திற்று விடிய போவோம் என்று. அதுக்கு அம்மா சொன்னா, டேய் இப்ப நாவற்குழி பாலத்த இயக்கம் உடைக்கப் போகுதாமெண்டு. இதக் கேட்டவுடன பெரியம்மா சொன்னா, செத்தாலும் பறுவாயில்ல, பாலமுடைக் கைக்கு முன்னம் அங்கால போவோமெண்டு. சரிஎண்டு அந்தச் சனத்துக்குளால போறெண்டு முடிவெடுத்தாச்சு. அப்ப ஒரு 8, 9 மணி இருக்கும். நாங்க அந்தச் சனத்தோட சனமா ஊரத் தொடங்கிறோம்.

எனக்கு என்ன யோசனை எண்டா அங்கால போகைக்க மோகனத் தவற விட்டுடுவோமோ இல்ல அண்ணாவையோ இல்ல அம்மாவையோச்சு பெரியம்மாக்களையோ எண்ட பயம்தான். சரிஎண்டு நடந்து இரண்டடி எடுத்து வைச்சிருப் போம். அதுக்குப் புறகு ஒரு ½ மணித்தியாலம் தட்ட அப்பிடியே நிக்கிறோம். நின் டுட்டு பிறகு ஒரு ஸ்ரெப் எடுத்து வைக்கிறோம். பிறகு ஒரு அரமணித்தியாலத்துக்குப் புறகு அடுத்த ஸ்ரெப் நகரைக்க காலைத் தூக்க பிந்தினா பின்னால வாறவன் காலை மிரிச்சிடுவான். அப்பிடி கஸ்ரப்பட்டு எடுத்தாலும் கால கீழே வைக்க இடமிராது. அப்பிடி இடமிருந்தாலும் கால உடனே கீழ வைச்சுடனும், அது கல்லாயிருந்தாலும் சரி, முள்ளாயிருந்தாலும் சரி. கல்லு வெட்டினாலும் சரி, குத்தினாலும் சரி முதல் கால வைக்கணும். பிறகு பார்ப்போம் எண்ட மாதிரித்தான் கால தூக்கி வைக்கணும். நான் இப்ப பின்னால சைக்கிளில வாறவன், அண்ணே சைக்கிளால கால மிதிக்காதைங்க எண்டு சொன்னா, சொல்லி வாய் மூடைக்கு முதல் எனக்கு முன்னுக்கு நிக்கிறவன், தம்பி கால இடிக் காதைங்க எண்டு சொல்லுவான். நான் நெடுகிலும் அம்மோய்,

மோகன் எண்டு கூப்புட்டுக்கொண்டுதான் வாறனான். ஏனெண்டா அவக வாறாகளா எண்டு பாக்கிறதுக்கு. அவகளும் சாந்தன், நிலா எண்டு கூப்பிட்டுக்கொண்டு வருவாக.

இப்பிடியே ஊந்தும், அரக்கியும் போனா, சில சனங்கள பாத்றா அந்த றோட்டவிட்டு வயலுக்கிளால இறங்கி வரம்பால நடந்து கொஞ்சத்தாரம் போய் பிறகு ஏறுதுகள். அண்ணா சொன்னேர், டேய் வயலுக்க இறங்கி அதால நடப்போமாண்டு. சரி எண்டு வயலுக்க சைக்கிள இறக்கி நாங்க இறங்கினா முழங்கால் தட்ட தண்ணி. அந்தத் தண்ணியிக்கிளாலதான் நாங்க சைக்கிள தள்ளிக்கொண்டு வந்தனாங்க, ஒரே சேறும். நான் சைக்கிளோட விழுந்து, அம்மா விழுந்து பட்டபாடு. அங்க பாத்றாவான், மோட்டபைக் எல்லாம் சேத்துக்கக் கிடக்கு. ஆக்கள் அப்பிடியே விட்டுட்டு போறாங்க. என்ன பண்ணது. சரிஎண்டு அந்தச் சேத்துத் தண்ணியிக்கிளால நடந்து வாறோம். எங்களுக்குக் கொஞ்சம் முன்னுக்குக் குழறுதுகள். என்னெண்டா ஒரு 20 வயது அக்காவுக்குப் பாம்பு கடிச்சத்தாமெண்டு. இதக்கண்டுட்டு நாங்க மளமளவெண்டு சைக்கிளோட றோட்டுக்கு ஏற்றிறோம். எல்லாம் நனைஞ்சதோட ஊரத் தொடங்கினோம். கொஞ்ச நேரத்தால பாத்றா நிலாக்காவட புருசன காணல்ல. ஆள எங்கையோ மாறவிட்டுட்டோம். அந்த நேரம் அவரத் தேட முடியாது. அவருக்கு என்ன நடந்துதோ தெரியாது. அவர விட்டுட்டு நாங்க ஊந்து போறோம். ஆனா அந்தக் கடவுள் காத்தது, ஒரு செல்லும் அடிக்கையில்ல. அடிச்சவன்தான், ஒண்டும் சனத்துக்க விழயில்ல. அப்பிடி விழுந்திருந்தா சனத்த பிக்கான் போட்டும் கிள்ள இயலாத நிலதான் வந்திருக்கும். எல்லாம் அவன் செயல். சரி எண்டு ஒரு மாதிரி நாவற்குழி பாலம் கடந்திறோம். எண்டாலும் அந்த நெருக்கம் குறையில்ல, ஒரு மாதிரி பிறகு மெல்ல மெல்ல ஊந்து நாவற்குழி சந்திய அடைஞ்சாப்புறகுதான் ஒரு கொஞ்சம் லீவாயிருந்தது. ஆனா ஒரே தண்ணீர்த் தாகம். வாயில எச்சில் கூடச் சுரக்குதில்ல. பிறகு அதில ஒரு கிண றிருந்தது. அது நல்ல தண்ணியா கெட்ட தண்ணியாண்டு தெரியாது. முதல்ல குடிப்போமெண்டு எல்லாரும் போய் குடிச்சுக்கொண்டிருக்கிறோம். செல்லுகள் அடிச்சான். சும்மா காதப்பிளந்துதா, அப்பிடியே எல்லாரும் படுத்திறோம். ஆனா செல் தூரத்தான் அடிக்கிறான். Sound பிலனா கேட்குது. பிறகு எழும்பி நாங்க நடக்கத் தொடங்கிறோம்.

அங்க றோட்டு வளிய பாத்றா சனங்கள் 'அவர கண்டங்களா, இவர கண்டங்களா, எங்க' எண்டு வாற சனங்களட்ட விசாரிச்சுக்கொண்டு நிக்ருதுகள். நாங்க எங்கட அத்தார

நின்று பாக்கையில்ல, நடக்கிறோம். நிலாவக்கா அழுகிறா. என்ன செய்வது. ஒரே கச இருட்டு. அந்த இருட்டில ஆமி ஆனயிறவில இருந்து பரா light அடிக்கிறான். எப்ப செல் எங்களுக்க வந்து விழும் எண்ட பயத்தோட நடந்து போறோம். அங்க தவறவிட்டவக எல்லோரும் றோட்டுக் கரவளிய குந்திக்குந்தி இருக்கிறாக. சின்னப்புள்ளகனெல்லாம் அழுதுகொண்டு திரியுதுகள். அதப்பாத்தா சி இப்பிடியுமா வாழ வேண்டும் என்று எண்ணம் வரும். சரி என்று நாங்க வந்தா கைதடி சந்தியில சில சனங்கள் படுத்துக்கிடக்கு, சில சனம் அப்பிடியோ போகுதுகள். நாங்க எல்லாரும் ஒரு கட தாவாரத்துக்குக் கீழ்ப் படுக்கப் போனோம். நாங்க படுக்கைக்க ஒரு 11, 12 மணி இருக்கும். எனக்கு அன்றியாக்களையும், சித்தப்பாக்களையும், மாமாக்களையும், பெரிய மாமியையும் நினைச்சுத் தான் ஒரே கவலையாயிருந்தது. அவக எங்கெங்க கிடக்கிறா களோ இல்ல இன்னும் இஞ்சால வரையில்லையோ இல்ல வந்து கொண்டிருக்கிறார்களோ எண்ட யோசினையோட படுத்திற்றன், சைக்கிள ஒரு ஓரமா விட்டுட்டு. ஆனால் அப்பயும் செல்லடி பிலனா கேட்குது. ஆனால் தூரத்தில் விழுகுது. அப்படியே நாங்க நித்திரையாய் போயிற்றோம்.

ஒரு சாமம்போல விடிய 3 மணிக்குப் பெரியம்மா எல்லாரையும் அரட்டினா, எல்லாரும் எழும்புங்க போவோமெண்டு. சரி என்று நாங்களும் எழும்பி சைக்கிள எடுத்துக்கொண்டு சாவகச்சேரிய நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறோம். இன்னும் 7 கட்ட நடக்கோணும். சரி என்று நடக்கிறோம். சனங்களும் நடந்து வருகுதுகள். நித்திரைத் தூக்கம், பசிக்களை, பயம் இந்த நிலமையோட சைக்கிள உருட்டிக் கொண்டு போறோம். ஒரு 1½ கட்ட நடந்திருப்போம். மேகமெல்லாம் இருண்டு திடீரென சோவென்ற இரைச்சலோட பெரிய மழை வந்திற்று. வந்தா அம்மாக்களெல்லாரும் முன்னுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கினம். நாங்க பின்னுக்கு வந்துகொண்டு இருந்தனாங்க. மழை வந்தாப்போல அம்மாக்கள் எங்கையோ வீட்டுக்க ஒதுங்கிற்றினமாம். ஆனா நான், மோகன், அண்ணா, வாவண்ணா நாலு பேரும் நல்லா நனைஞ்சுகொண்டு றோட்டால போறோம். நடந்து வந்தா ஒரு வீட்டுக் கேட் திறந்து கிடந்தது. திறந்து கிடந்தாப்போல நாங்களும் ஒரு பத்து பதினைந்து சனமும் அதுக்க நுழைந்தோம். போனா அது ஒரு பெரிய கல்வீடு. ஆனா தாவாரம் மட்டும் கிடுகால மேஞ்சிருந்தது. அதுக்குக் கீழ்ப் போய் ஒதுங்கி நின்றோம். நின்றா அதுகும் ஒழுக்கு. மழையிக்க நனைஞ்சிற்று அதுக்குக் கீழ் ஒதுங்கினா எப்பிடியிருக்கும். ஒரே நடுக்கம். பல்லும் பல்லும் ஒரே மாதிரி அடிச்சக்கொண்டிருக்கு. கைகால் எல்லாம் உதறுது. இப்பிடியே

ஒராளப்பாத்து ஒரான் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். அப்ப அந்த வீட்டுக்காரன் எழும்பி லாம்போட வெளியில வந்தேர். நான் நினைச்சேன் உள்ள கூப்பிடப் போறேராக்குமெண்டு. அதுபாத்தா அந்தக் கழுதை எங்களப்பாத்து எங்க இருந்து வந்த நீங்க எண்டு விசாரிச்சப் போட்டு கதவச் சாத்திற்று உள்ள போய் படுத்திற்றான். எங்களுக்கு அந்த நேரம் அவன இழுத்து மழைக்க ஏறியோணும்போல இருந்தது.

இப்பிடியே ஒரு மணித்தியாலத்தால மழை மெல்ல மெல்ல விட்டுக்கொண்டு வருகுது. நாங்க நிண்ட இடத்தில இருந்து roadஐ பாத்தா, அந்த மழையிக்க இலாம்புகளோட கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நடந்து போகுதுகள். நாங்க மழை முற்றாக விட்டாப்புறகு போவோமெண்டு நிக்கிறோம். சரி எண்டு roadஐயே பாத்துக்கொண்டிருந்தா றோட்டால சின்ன சின்ன பிஞ்சுக்காலுகளெல்லாம் நடந்து போகுது. இந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தைகள்கூடவா மழையிக்கிளால நடந்து போகுதுகள். இனி என்ன நாங்களும் நடப்போமெண்டு அந்த மழையிக்கிளால நடந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறோம். போய் ஒரு மாதிரி அம்மாக் களையும் பிடிச்சிட்டோம். பிடிச்ச எல்லாருமா நடந்து வந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஒரே சேறும் சகதியும்தான். றோட்டெது, மண்ணெதெண்டு தெரியுதுமில்ல. அப்பிடியே நடந்து வந்தா பொழுதும் விடிஞ்சுகொண்டு வருகுது. எங்கட ஓட்டம் முடியுறதா காணைல்ல. மழையும் தூறிக்கொண்டிருக்கு.

சரி எண்டு விடிஞ்ச சாவகச்சேரியை ஒருமாதிரி அடைஞ் சிட்டோம். அடைஞ்சா எங்களுக்கு அங்க சகோதிரங்களா இருக்கு, சகோதிரங்களட வீட்டில போய் தங்கிறதுக்கு? சகோ திரங்கள் இருந்ததுகள் சகோதிரங்களட வீட்டில போய் தங்கினது கள். இல்லாததுகள் கோயில், பள்ளிக்கூடம் வளிய தங்கினது கள். நாங்க ஒரு பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போனா அங்க இடமில்ல. பிறகு கோயில் இருக்கெண்டாப்போல கோயிலுக்குப்போனா, அங்க சனம் கோயில் நிறைஞ்ச, கோயில் வளவு நிறைஞ்ச, கோயில் சுவருக்கு வெளியில றோட்டுவளிய நிக்ருதுகள். இப் பிடியே சனங்கள், இடத்துக்கு றோட்டு றோட்டா அலைஞ்ச மரங்களுக்குக் கீழையும் பத்தைகளுக்கு அருகிலையும், வேலிக் கரையிலையும் சாமானுகளை வைச்சட்டு கீழ்க் கிடக்குதுகள். Bus Stop எல்லாம் சனங்கள் சீலகளால அடைச் சுப் போட்டுட்டு இருக்குதுகள். இப்பிடியே நாங்க வீடு வீடா இடம் கேட்டுட்டு கடைசியா ஒரு கலை அரங்கத் துக்கிள்ள போய் சாறிகளால அடைச்சப் போட்டுட்டு இருந்தோம்.

எங்களுக்கு ஒரே பசி. கடவளிகளில சாப்பாடுகளும் இல்லை. இப்பிடியே சாப்பாட்டுக்கு அலைஞ்சுகொண்டு திரியு

றோம். பிறகு ஒரு கடையிலதான் 'கல் வாணிஸ்' கிடந்தாப்போல வாங்கிக்கொண்டு வந்து திண்டு, ஒரு மாதிரி எங்கட பசியைப் போக்கினோம். நாங்களாவது வந்து சாப்பிட்டோம். சில சனங்கள் சாப்பிடாமகூட இருந்ததுகள். எங்களுக்குப் பசி எல்லாம் தீர்ந்தாப்பிறகுதான் எங்கட சகோதிரங்களட நினைப்பு வந்திற்று. அதுகள் என்ன மாதிரியோ, இங்கால வந்து சேர்ந்திற்றினமோ இல்ல வராம அங்கால நிக்கிறினமோ அல்லது வந்தும் இடமில்லாம என்ன பாடுபடுகுதுகளோ அந்தக் கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்.

நாங்க வந்து இரண்டு மூன்று நாட்களாப்போயும் சனங்கள் வந்துகொண்டே இருக்குதுகள். வந்து நிக்கக்கூட இடமில்லாம கிளாலி, பளைப்பக்கம் போகுதுகள். இப்பிடியே சனங்கள் வாறதும் போறதுமாக இருக்குதுகள். இப்பிடியே சனங்கள் அவலப்பட்டுக்கொண்டிருந்த நேரத்தில பாத்தா, 'புக்கார' வந்து நாவற்குழியில குண்டுபோட்டு, 15 பேர் உடனடியா உடல் சிதறி அதிலயே மரணம். ஒரு 20, 30 பேருக்குக் காயம். இதக் கேட்டுட்டு சனங்களெல்லாம் ஓடித்திரியுதுகள். ஆற்றாற்ற சகோதிரங்களோ தெரியாது, நாங்க எங்கட சகோதிரங்கள் நினைச்ச கவலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு கிழமை கழிச்ச சனங்களெல்லாம் வீடுகளில விட்டுவிட்ட சாமான்களை எடுக்கப் போனாப் போல, நாங்களும் சைக்கிளில சாமான்கள் எடுக்கிறதுக்காக வெளிக்கிட்டு ஒரு ½ கட்டதூரம் போயிருப் போம். நாவற்குழியில புக்காரா வந்து மறுபடியும் குண்டு போட்டாப்போலச் சனங்களெல்லாம் திரும்பி ஓடி வருகுதுகள். நாங்களும் ஒண்டும் எடுக்காம திரும்பி வந்து சேர்ந்திற்றோம். வந்து ஒரு மர இணலுக்குக் கீழ் இருக்கிறோம். நிலாக்காவட புருஷன் அதால வாறேர், எல்லாம் வாடி வறண்டு. பார்த்தா ஆனையே மட்டுப்பிடிக்க ஏலாம போயிற்று. இவ்வளவு நாளும் சாப்பாடில்லாம எங்கனத் தேடி அலைஞ்ச ஒரு மாதிரி கண்டு பிடிச்சிட்டார். இவரெண்டாலும் கண்டுபிடிச்சிட்டார். சிலபேர் இன்னும் கண்டுபிடிக்காம கூடத் திரியுதுகள். சின்னப்புள்ளகள பாத்தா றோட்டு வளிய அழுதுகொண்டு திரியுதுகள். சில சின்னப் புள்ளகள் றோட்டுக் கரையோரங்களில, வேலிக்குப் பக்கத்தில எல்லாம் படுத்துக் கிடக்குதுகள். எங்கள இப்பிடி அலையவிடாமல் ஒன்றாய் கொண்டு வந்து சேர்த்ததுக்குக் கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லோணும்.

இப்படியே இருந்தா LTTE அறிவிச்சாங்க, "ஆமி நல்லா ருக்குக் கிட்ட வந்திற்றான்; மக்களே நீங்கள் வன்னிக்குச் செல்லுங்கள்" எண்டு. சொன்னதுதான் தாமதம், சனங்கள் கிளாலிக்கடல் கடந்து பறக்குதுகள். அங்க கிளாலிக் கடலில

சிலநேரம் நேவி வந்து வெட்டுவான் இல்லன்னா பீரங்கியால அடிச்சு தாட்டுவிடுவான். அதுக்கும் சரியான பயம்தான். நாங்க வன்னிக்குப் போறதுக்கு முடிவெடுத்தாச்சு. ஆனா எங்கட சகோதிரங்கள் என்ன மாதிரியோ, எங்க இருக்கினமோ எண்டுகூடத் தெரியாது. அந்த நேரம் என்ன செய்யிற, ஆர் ஆரப்பார்க்கிறதுக்கு முதல் தான்தான் தப்பிற வழிய பாக்கணும். அவகள எல்லாம் விட்டுட்டம்.

நாங்க ஒரு ஹைக்ரர் பிடிச்ச கிளாலிக்குப் புறப்பட்டுப் போறோம். போய்க்கொண்டிருந்தா சனங்கள் சாமான் சட்டு களோட வீதியால தொடர்ந்து நடந்துகொண்டே இருக்குது கள். கிளாலிய அடைஞ்சு கிளாலி போட்டில ஏறைக்க இரவு 7 மணி. அந்தக் கடல் குளிருக்க நடுங்க நடுங்க $3\frac{1}{2}$ மணித்தியாலம் ஓட்டம் எண்டா எப்பிடி இருக்கும்? அங்க ஆனயிறவில இருந்து ஒரே போக்கஸ் அடி. பராலைற் அடிக்கிறான். எப்ப நேவி வந்து வெட்டுறானோ எண்ட பயம். இப்பிடியே ஒரு மாதிரி அங்கால கரையை அடைஞ்சு, கிளிநொச்சி அகதி முகாமை வந்தடைஞ்சிட்டோம்.

அகதி முகாமுக்குப் போனா, அங்கே ஒரே குப்பையும், கூழமும். கண்ட கண்ட இடங்களில எல்லாம் மலங்கள கழிச்சு வச்சிருக்குதுகள். அங்க ஒரே சத்தியும் வயித்தாலையும். இருக்க இடமேயில்லாம சனங்கள் அந்தக் குப்பைகளுக்கு மேலையும், பழையபடி மரங்களுக்குக் கீழையும் இருக்குதுகள். வீதி ஓரங்களில அடுப்பு மூட்டி சமைக்குதுகள். நாங்க என்ன செய்தோமெண்டா, இதுக்க இருக்க ஏலாதெண்டு எங்கட சின்னம்மா வீட்ட போனோம். போனா அவ அங்கை வெறும் கொட்டில்கள் கிடக்காண்டு பாத்தா. ஆனா அங்க வெறும் வளவுகூட கிடைக்கயில்ல. எல்லாச்சனமும் வந்து இருந்திற்று.

பிறகு பாத்தா ஒரு கொட்டில் போட்ட Tuition Centre கிடைச்சிது. அதிலதான் இருந்தனாங்க. இங்க கிணறில்ல, வேற வளவிலதான் தண்ணி கிள்ளப் போறானாங்க. நாங்க ஒரு மாதம் இருந்திருப்போம். எங்கள் வந்து அந்த ஆக்கள் எழும்பச் சொல்லி நிக்கிறாங்க. நாங்க சொன்னோம் எழும்ப மாட்டோமெண்டு. அவங்க இயக்கத்த கூட்டிக் கொண்டு வந்திற்றாங்க. இயக்கமும் எங்கள் எழும்பச் சொன்னாங்க, அங்க Tuition கொடுக்கப் போறதாம் எண்டு. நாங்களும் சரி எழும்புறோம் எண்டுட்டு வேறோர் இடம் பார்த்துக்கொண்டு அலையிறோம். ஒரு வெறும்வளவுகூட கிடைக்கயில்ல. பிறகு வன்னி மாமா, தான் வாங்கின ஒரு வீட்டதான் எங்கள் இருத்தினார். அங்க இருந்தா சனங்களும் ஒரே மாதிரி வந்து

கொண்டே இருக்குதுகள். பார்த்தா, அன்றியாக்களும், துரமணி மாமாக்களும், பெரிய மாமியும் வந்திற்றாக. வந்த அவர்களும் அங்கதான் இருக்கிறாக. ஒரு 5 மாதம் இருந்திருப்போம். பார்த்தா, ஆமி யாழ்ப் பாணத்தைக் கைப்பற்றி கிளாலி, பனை எல்லாம் பிடிச் சிற்றானாம். பிடிச்ச கிளாலியால தப்பி ஓடிவந்த சனங்களுக்கு ஹெலியாலையும், பொம்பராலையும், செல்லாலையும் அடிச்ச அரைவாசி படகைக் கடலிலையே கவுட்டிட்டானாம்.

இங்க கிளிநொச்சியில வந்து சேர்ந்த சனங்களைப் பார்த்தா, ஓராள் சொல்லி அழுகுது, அண்ணா படகில ஏறினவராம் இங்கால இறங்கைக்க ஆள் இல்லையாம். என்ன நடந்த தெண்டே தெரியாது. அங்கால ஓராள் தப்பி மற்ற எல்லாரும் கடலுக்க பிரண்டிற்றினமாம். எங்க பார்த்தாலும் அழுகைச் சத்தமாத்தானிருக்கு. தாயை அங்கால விட்டுட்டு மகள் இங்கால வந்ததும், மகளுக்கு அங்கால சூடு விழ மற்ற எல்லோரும் விட்டுவிட்டுட்டு இங்கால வந்ததும், கடவுளே சனங்கள் பட்ட பாடு! தமிழனுக்கு மட்டும்தான் இந்தத் தலைவிதி!

பிறகு இப்பிடியே ரெண்டு மாதம் போயிருக்கும். யாழ்ப் பாணம் எல்லாம் பிடிச்ச ஆமி இனி வன்னியை யும் கைப் பற்றிறதுக்காகப் பரந்தனில இருந்து பழையபடி செல்லுகள் அடிச்சுக்கொண்டு முன்னேறிக் கொண்டு வாறான். கிளிநொச்சி யில இருந்த சனங்களெல்லாம் நாச்சிக்குடா, வலைப்பாடு, மாங்குளம் எண்டு ஓடுதுகள். ஒரே செல்லடி. நாங்க இருந்த வளவுக்கு முன்னால ஒரு கொட்டில் வீட்டில எல்லாம் விழுந்து எரிஞ்சது. இங்க விழுந்தாப்போல, நாங்க மளமளவெண்டு அங்கால நாச்சிக்குடாப் பக்கம் போறதுக்கு ஒரு வேன் பிடிப் போமெண்டா, ஒரு கார்கூட கிடைக்கவில்லை. சனங்க ளெல்லாம் மறுபடி பெட்டி படுக்கைகளோட நடக்குதுகள். இனி பழைய பல்லவிதான். சரி எண்டு ஒரு றைக்ரர் எங்கட காலத்துக்குக் கிடைச்சது. அங்கால 'கிபிர்' அடிக்கிறான்; இங்கால சனங்கள் போகுதுகள். நாங்க ஒருமாதிரி 'ஜெயபுரத் துக்கு' வந்து சேர்ந்திற்றோம்.

அதிபர் மளமளவெண்டு இயக்கத்துட் அறிவிச்சா, இயக்கம் வந்து, "கல்வி ஒரு காலமும் பாதிக்கப்படக் கூடாது" எண்டு எங்களுக்கு ஒரு காடு துப்புரவாக்கி, அதுக்க ஒரு கொட்டில் போட்டு, அதில எங்களை இருத்தினாங்க. அங்கையும் நிம்மதி இல்ல. பசி, பட்டினி, பயம். இங்கால பார்த்தா ஆமி கிளிநொச்சி யையும் பிடிச்சட்டானாம். இனி பூநகரியால இருந்து வெளிக் கிடப் போறானாம். எண்டாப்போல, இனி எங்க ஓடுறெண்டு தெரியாம இந்தியாவுக்குக் கடல் கடந்து ஓடுதுகள்.

நாங்க அன்றியாக்கள், மாமாக்கள், சித்தப்பா எல்லாரையும் விட்டுட்டு வந்திற்றோம். அதெண்டாலும் பரவாயில்லை. எல்லாத்திலும் மேலான எங்கட நாட்ட விட்டு, உயிரிலும் மேலான எங்கட தலைவரை விட்டு வந்திற்றோமெண்டுதான் கவலை.

இப்படிக்கு
அன்பு மகன்
சாந்தன்

(சூரியக்கதிர்: யாழ்ப்பாண மக்கள்மேல் இலங்கை ராணுவம் நடத்திய தாக்குதலின் குறியீட்டுப் பெயர்)

இதழ் 19, ஆகஸ்ட் - டிசம்பர் 1997

‘அறத்தைப் பேணுவதே படைப்பாளியின் கடப்பாடு’

சேரன்

ருத்ரமூர்த்தி சேரன் நவீன ஈழத்துக் கவிஞர்களில் முக்கியமானவர். ஈழ மக்களின் சுயவாழ்வு பேரின வாதத்தின் அடக்குமுறையாலும் வன்முறையாலும் கொடுங்கோன்மைக்கும் சித்திரவதைக்கும் ஆளானபோது, நெருப்பில் முளைத்த செடிபோல், சேரன் உருவாகி வந்தார். தத்துவம், கலைகள், இலக்கிய வடிவங்கள், அறிவுத் துறைகள், அறிவியல் துறைகள் இவற்றோடு கவிதையின் பேராற்றலை நேசிக்கும் வலுவையும் கொண்டவர். மனித உரிமைப் போராளி. பத்திரிகையாளர். எரியும் பிரச்சினைகளில் ஆழ்ந்த அக்கறை கொண்டவர் என்ற போதிலும் மானிட விடுதலை என்ற இறுதிக் குறிக்கோளை அதில் வீசி பொசுக்கிவிட மறுப்பவர்.

ஆயிரம் ஆயிரம் தோள்களின் மீது / ஏறி நின்று உரக்கச் சொல்கிறேன் / எனது நிலம் எனது நிலம்

என்றும் ஒங்கி ஒலித்த குரல் அவருடையது.

உணர்ச்சியை உள்வாங்கி விம்மச் செய்யும் சேரனின் கவிதைகள் நுட்பமானவை. நுண்ணுணர்வு கொண்டவை. துயரத்தில் கேவும் ஒரு பெண்ணின் முகமும் இசையும் பெண்மையும் இணைந்த உடலும் கொண்ட அவர் கவிதைகள் நம் மனத்தைக் கிளறத் தவறுவதில்லை. சோதனைக்கு உட்பட்ட ஈழ வாழ்வின் சொல்லொடுங்கிப் போன கேவலுக்குச் சொல் தந்தவர் அவர்.

சேரன் ஒரு செயல் வீரர். சொல்லை வாளென நம்பும் அவர் வாளுருவி நிற்பவர்களின் போர்க்களத்தில் ஆபத்

துக்கு அஞ்சாமல் செயல்பட்டு வரும் நிலை தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. எதிரிகள் ஒரு பக்கம். எதிரிகளாகிவிட்ட 'நண்பர்கள்' மறுபக்கம். இந்த இருமுனைப் போராட்டத்தில் அவர் இன்று வரையிலும் எதிர்கொண்டிருக்கும் சோதனைகள் பல. இருப்பினும் மனித குலத்தின் மீது நம்பிக்கை இழக்காமல் வெறுப்புக்கும் கசப்புக்கும் ஆளாகாமல் துருவ நட்சத்திரத்தில் கண் பதித்துத் துடுப்புப் பிடிக்கும் படகோட்டிபோல் அவர் செயல்பட்டு வருகிறார்.

தமிழ் மக்களின் உரிமைகளுக்காகக் குரல்தந்த முதல் ஆங்கில இதழான *Saturday Review* - வில் சேரன் 1984 முதல் 87 வரை சிங்கள இராணுவத்தின் செயல்பாடுகளை அம்பலப் படுத்தினார். 1990 ஜூனில் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து 'சரிநிகர்' இதழைத் தொடங்கினார். 1991 - 92இல் 'வீரகேசரி' தினசரியில் சனிக்கிழமைதோறும் அவர் எழுதி வந்த பத்தி (*Column*)யில் அரசியல், இலக்கியம், பண்பாடு பற்றிய குறிப்புகள் வெளி வந்தன.

இரண்டாவது சூரிய உதயம் (1983), யமன் (1984), கானல் வரி (1989), எலும்புக் கூடுகளின் ஊர்வலம் (1990), எரிந்துகொண்டிருக்கும் நேரம் (1993) ஆகியவை சேரனின் கவிதைத் தொகுப்புகள். மரணத்துள் வாழ்வோம் (1985), சோவியத் யூனியனின் உடைவு (1992) ஆகிய நூல்களின் இணைப்பதிப்பாசிரியர்.

சேரனின் கவிதைகள் சிங்களம், ஆங்கிலம், ஜெர்மன், டச்சு ஆகிய பல மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இப்போது டொரென்டோ, யார்க் பல்கலைக் கழகத்தில் சமூகவியல் துறையில் பகுதிநேர விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

கவிஞர் சேரனுடைய இப்பேட்டிக்கான கேள்விகளைக் 'காலச்சுவடு' அனுப்பி வைத்திருந்தது. பதில்களைத் தொகுத்துப் பேட்டியை ஒழுங்குசெய்தும் இறுதிப் பிரதியைத் தயார் செய்தோம். சில தவறிப் போனாலும் இவரது பன்முக ஆளுமையின் பல முக்கியமான அம்சங்களை இந்தப் பேட்டி வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளது.

செல்வம் செழியன்

1

தம்முடைய வரலாற்று நெருக்கடியைத் தற்கால ஈழத்துப் படைப்பாளிகள் சரியாக எதிர்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறீர்களா?

இது பற்றிய எனது அவதானத்தைச் சொல்வது காலத் துக்கு முந்தியதாகிவிடும் என அஞ்சுகிறேன். வரலாறுதான் இதனைத் தீர்மானிக்க வேண்டும். எனினும் இலக்கியத்தில் இன்றைய வாழ்வின் அவலமும் நெருக்கடியும் இருப்பின் இழப்பும் இழப்பின் இருப்பும் எதிர்ப்பின் துடிப்பும் பல தளங்களிலும் பேசப்படுகின்றன. போராட்டத்துக்குள் ஒரு போராட்டமாக போராளி இயக்கங்களின் அரசியலும் நடவடிக்கைகளும் குறைந்த அளவிலாயினும் விமர்சிக்கப்படுகின்றன. வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம் மக்கள் வெளியேற்றப்பட்டபோது, அதற்கெதிராக இலக்கியத்துடாக வந்த எதிர்ப்பும் பதிவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகவும் தாக்கமானதாகவும் இருந்தது. அந்த வகையில் அரசியல் தளத்திலும் அரசியல் கருத்துநிலையிலும் இல்லாத ஒரு பாய்ச்சல் இலக்கியத்தில் நிகழ்ந்திருக்கிறது. எனினும் இது ஒரு அம்சம் மட்டும்தான். இந்தப் பாய்ச்சல் கவிதைகளிலும் சிறுகதைகளிலும் நிகழ்ந்திருக்கிறது.

இந்தப் பாய்ச்சல் இன்னும் ஆழம்பெற வேண்டும் என்கிற தேவையும் உள்ளது. அரசியல்தளத்திலும் பகிரங்கமாகவும் பேசப்படாமல் இருக்கிற அல்லது பேசத்தயங்குகிற பல விஷயங்களைப் பற்றி இந்த இலக்கியம் பேசுகிறது. எனினும் அற்புதமான, உயிரோட்டமான மாற்றுப் பதிவுகளாகவே இவற்றுள் பல நின்று விடுகின்றன. இவற்றுக்கு அப்பால் செல்லவேண்டிய ஒரு தேவை இருக்கிறது. அதற்குத் தேவையானது காலம் என்றுதான் தோன்றுகிறது.

ஈழப்படைப்புகளில், குறிப்பாகக் கவிதைகளில் தர்க்கம் புரிதலை விட உணர்வின் அலைகளே மேலோங்கி இருக்கின்றன. பாலஸ் தீனக் கவிதைகள் அல்லது ஆப்பிரிக்கக் கவிதைகளில் காணப்படும் வரலாற்று உணர்வும் தத்துவார்த்த ஆழமும் ஈழக் கவிதைகளில் காணப்படுவதில்லை. இது ஈழக் கவிஞர்களின் சித்தாந்த வறுமையைக் காட்டுகிறதா?

உங்களுடைய கேள்வி கவிதைகளின் பன்முகச் சாத்தியப் பாட்டையும் கவனத்துக்கு எடுக்க வேண்டும். அறிவு, தர்க்கம் போன்றவற்றுக்கு முன்னுரிமை அளிப்பதும் உணர்வு / உணர்ச்சி போன்ற அம்சங்களை முக்கியத்துவம் குறைந்ததாகவும் பார்க்கிற இருதுருவ நிலைப்பாடு பொருத்தமானதாக எனக்குப் படவில்லை. இந்த இருதுருவ நிலைப்பாட்டின் எழுச்சி, தொடர்ச்சி, எல்லைப்பாடுகள் என்பனவற்றை இலக்கிய விமர்சனத்துறைக்குள் மட்டுமன்றி சமூக விஞ்ஞானங்கள், மெய்யியல், அறிவியல் ஆகிய துறைகளிலும் பார்க்க முடியும். உணர்வு, அனுபவங்களுக்கு மேலாக அறிவையும் புறவயத்தன்மையையும் வைப்பது, வாய் மொழி மரபைவிட உயர்ந்ததாக எழுத்து மரபைக் கருதுவது

என்னும் அம்சங்களையும் நாம் இதனோடு இணைந்ததாகப் பார்க்க முடியும். 'எழுதிய எழுத்து' இல்லை என்பதற்காகவே 'சொல்லிய சொல்'லாக இருந்து வந்த செழிப்பான பல இலக்கியங்களும் கலைகளும் ஐரோப்பிய மையவாதச் சிந்தனை முறைமையால் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தன. அறிவொளிக் காலத் தினது உபயங்களுள் ஒன்றாகவும் இதனை நாம் பார்க்க வேண்டும். கறுப்பு மக்கள், மூன்றாம் உலகம் என அழைக்கப் பட்ட நாடுகளின் இலக்கியங்கள், கலைகள் என்பனவெல்லாம் மெருகற்றதாகவும் உணர்ச்சியினடியாக வந்தவையாகவும் உணர்வுகளின் ஆதிக்கம் பெற்றவையாகவும் இனங்காணப் பட்டு ஒதுக்கப்பட்டன. Professionalism என்ற கருதுகோளே இத்தகைய கருத்தியல் அம்சங்களோடு பிணைந்து நிற்கிறது.

இன்னொரு முக்கியமான தளத்தில் பெண்ணியச் சிந்தனை முறைமைகள் இந்த இருதுருவ நிலைப்பாட்டைத் தீவிரமாக விமர்சனத்துக்குள்ளாக்குகிறது. பெண்ணியச் சிந்தனைகளும் அச்சிந்தனைகள் தொடர்ச்சியும் இலக்கிய விமர்சனம் மற்றும் சமூக விஞ்ஞானங்களுக்குள் இழுத்து வந்து நிறுத்திவிட்டிருக்கிற ஒரு ஆய்வு முறைமை, அனுபவத்தையும் அகத்தின் முக்கியத் துவத்தையும் ஆய்வு முறைமைகளில் உணர்ச்சி/தன்நிலை என்பனவற்றின் இன்றியமையாமையையும் வலியுறுத்துகிறது. இந்தத் தளத்திலேயே கோபம், காமம் போன்ற உணர்ச்சிகள் இலக்கியத்தில் பதிவு செய்யப்படுவதும் புதியதொரு தளத்தில் கவனம் பெறுகின்றன.

கவிதைக்கு ஊடாக உணர்வு, உணர்ச்சி, கொண்டாட்டம், குதூகலம், களிப்பு, திளைப்பு, சகிப்பு, வெறுப்பு, விசாரம், உசாவல், உலாவல், அறிவு, மெய்யியல் போன்ற பல அம்சங்கள் பல மாதிரியும் வெளிப்பட முடியும். ஒரே கவியிடம்கூட வேறு வேறு காலப்பகுதிகளில் வேறு வேறுபட்ட முறைகளில் இவை வெளிப்படலாம் அல்லது சில காலகட்டங்களில் சில அம்சங்கள் மட்டுமே வெளிப்படலாம். இந்த வெளிப்பாடு எப்படி இருக்கும் என்பதை நாம் திட்டமிட முடியாது. தனித்தனி ஆளுமைகளும் சூழலோடு அத்தகைய ஆளுமைகள் கொண்டுள்ள உறவின் நெருக்கம், தீவிரம் போன்ற பல அம்சங்கள் அவற்றைத் தீர்மானிக்கின்றன.

ஈழத்திலும் புலமைசார்ந்த கவிதைப் போக்கு ஒன்றை முருகையனின் கவிதைகளுக்கூடாக சிவத்தம்பி இனங்காண்பது உண்டு. அறிவும் தர்க்கப்பாடும் மேலோங்கப் பெற்ற கவிதைகள் இருக்கலாம் எனினும் அவைதான் உயர்ந்த கவிதைகள் என்று சொல்வது சிக்கலானதாகும். இதுபோலவே தான் கவிதையின் ஆத்மார்த்தத் தளத்தை முன்னுரிமையாக உயர்த்துகிற முத்.,

மு.பொ. ஆகியோரது வாதங்களும் சிக்கலானவை. “வசனத்தின் வலிமையைக் கவிதை பெற்றுவிட வேண்டும்” என்று க.நா.சு. புதுக்கவிதை தொடர்பாக எழுதியதும், அறிவு / தர்க்கம் என்பவற்றுக்கு முன்னுரிமை வழங்கி உணர்வைப் பின்தள்ளுகிற ஒரு செயல்தான். இந்த அறிவு/உணர்வு துருவநிலை பற்றி மரணத்துள் வாழ்வோம் தொகுதிக்கு எழுதிய முன்னுரையிலும் (1985) விரிவாகப் பேசியிருக்கிறேன்.

பலஸ்தீனக் கவிதைகளிலும் ஆபிரிக்கக் கவிதைகளிலும் உங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஒரு வரலாற்றுணர்வும் ஆழமும் ஈழக் கவிதைகளின் சில போக்குகளில் நீங்கள் காண முடியும் என்றுதான் கருதுகிறேன். பலஸ்தீன, ஆபிரிக்கக் கவிதைகளை நவீன ஈழக் கவிதைகளோடு ஒப்பிடுவதற்கு முன்பாக, அடிப்படையான ஒரு வரலாற்றுத்தரவையும் நாம் கணக்கிலெடுக்க வேண்டும்.

பலஸ்தீனியர்களுக்கு ஒரு ஐம்பது வருட கால எதிர்ப்புக் கவிதைப் பாரம்பரியம் உள்ளது. ஆபிரிக்கக் கவிதைகளுக்கும் கறுப்பு அமெரிக்கக் கவிதைகளுக்கும் எதிர்ப்பு, போராட்டம், இருப்பு, அடையாளம், பண்பாட்டுச் சிக்கல்கள் போன்ற பல தளங்களில் அடிமை வாழ்வின் பின்னணியில் நூற்றாண்டுகளான அனுபவம் இருக்கிறது. கூடவே பன்முகப்பாங்கும் உள்ளது. ஆபிரிக்கா ஒன்று அல்லவே! ஏராளமான ஆபிரிக்க காக்கள் அல்லவா உள்ளன. அந்த வகையில் ஈழக்கவிதைகளை ஒரு கட்டிறுக்கமான முறையில் இவற்றுடன் ஒப்பிட முடியாது.

சமூக நீதிக்கான போராட்டங்களோடு முக்கியமாகவும் முனைப்பாகவும் இலக்கியம் ஊடாடி வருகிறது என்ற அம்சத்தில் பலஸ்தீன, ஈழ, ஆபிரிக்கக் கவிதைகளுக்கு முக்கியமான பொதுமைப்பாடு உண்டு என்று சொல்லலாம். இந்தப் பொதுமைப்பாட்டின் இன்னொரு முக்கியமான அம்சம்தான் சமூக இருப்பு/அடையாளம் தொடர்பான இலக்கியப் பதிவுகளுமாகும். கறுப்பியல் (Magnitude) போன்ற இயக்கங்களும் இந்தச் சூழலிலேயே எழுகின்றன. கூடவே, புலம் பெயர்தல், பண்பாட்டுச் சிக்கல்கள், இருப்பழிதல் போன்றவையும் இப்போக்கின் பக்க விளைவுகளாக உள்ளன.

பலஸ்தீனக் கவிதைகள் தொடர்பாக Edward Said முன் வைக்கிற கருத்துகளையும் இந்த வகையில் நான் உதாரணமாகத் தரலாம். பலஸ்தீனக் கவிதைகள் பற்றி Hanan Ashrafi (அரஃபாதின் அமைச்சரவையில் முக்கியமான உறுப்பினராக இருந்து இப்போது முரண்பாடுற்றுள்ளவர்; பேச்சுவார்த்தைகளில் முக்கிய பங்கெடுத்தவர்; *This side of Peace* என்ற நூலின் ஆசிரியர்) அவர்களுடைய ஆய்வை நெறிப்படுத்தியவர் Saidதான். Ashrafi

கூறுகிற ஒரு விஷயம் கவனிக்கத்தக்கது. போராட்டம் சூழலும் எதிர்ப்பும் மட்டுமே நல்ல கவிதைகளை உருவாக்கி விடுவதில்லை. பெரும்பாலான பலஸ்தீனக் கவிதைகள் சாரமற்றுத் தான் இருக்கின்றன.

புதிய அனுபவங்கள் என்ற முறையில் புதிய பார்வை வீச்சுகளுக்கு அவை வழிவகுக்கக்கூடும். எனினும் தொடர்ந்தும் ஒரே வகையான வெளிப்பாடுகள் வருகிறபோது தேக்கம் ஏற்படத்தான் செய்யும். இதை நாங்கள் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும்.

80களின் ஆரம்பத்திலிருந்து இன்றுவரை நவீன ஈழத்துக் கவிதையை விமர்சனத்துக்குட்படுத்துகிறபோது பல முக்கியமான அம்சங்கள் தெளிவாகலாம். ஒரு சிறு உதாரணத்தை மட்டும் தரலாம். ஒடுக்குமுறையின் அவலம், பயங்கரம் என்பன ஆரம்பத்தில் ஜெயபாலன், சிவசேகரம், நுஃமான், வில்வரத் தினம் ஆகியோரிடம் வெளிப்பாடு பெற்றுள்ள முறைமையையும் சிவரமணி, ஊர்வசி போன்ற “சொல்லாத சேதிகள்” கவி களிடம் வெளிப்பட்டுள்ள முறைமையையும் பிற்பாடு சோலைக் கிளி அதை வெளிப் படுத்துகிற முறைமையையும் இப்போது அஸ்வகோஷ், ஆகர்ஷ்யா, நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன், ஆழியான், தேவஅபிரா, றஷ்மி, ஆத்மா போன்றோர் வெளிப் படுத்துகிற முறைமைக்கும் பல தளங்களிலும் பல அம்சங் களிலும் வேறுபாடுகள் உள்ளன. இவை பற்றிய சீரிய விமர் சனங்கள் உங்களுடைய பல கேள்விகளுக்கு விடை தர முடியும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

பலஸ்தீன எழுத்தாளர்களான மஃமூட் தர்விஷ், ஃபத்வாது கான், ஸமீம் அல் காஸிம், கஸான் காஃபானி போன்றோரை எடுத்துக் கொண்டால் நிச்சயமாகவே அவர்களின் தரத்துக்கும் தளத்துக்கும் இணையான படைப்பாளிகள் ஈழத்தில் இருக் கிறார்கள் என்றுதான் கூறுவேன்.

2

இனப்பிரச்சினை – ஈழப் போராட்டம் தொடர்பான பாதிப்பு களை எப்போது உணர ஆரம்பித்தீர்கள்?

1972இல் இலங்கை குடியரசாயிற்று. 1970இல் பதவிக்கு வந்த ஐக்கிய முன்னணி அரசில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி (SLEP), லங்கா சம சமாஜக் கட்சி (LSSP), இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆகியன பங்கேற்றிருந்தன. இப்போதைய ஜனாதிபதி சந்திரிகா குமாரதுங்கவின் தாயார் சிறிமாவோ பண்டார நாயக்கா பிரதம அமைச்சராக இருந்தார். அவர்களால் கொண்டு

வரப்பட்ட புதிய அரசியல் யாப்பு, ஏற்கனவே சட்ட மூலங்களாக இருந்து வந்த, சிறு பான்மையினருக்கு எதிரான பல சட்டங்களை அரசியல் யாப்பில் சேர்த்துக் கொண்டது. தமிழக கட்சிகள் இதனைப் பலமாக எதிர்த்ததோடு மே 22 குடியரசு நாளைக் 'கரி நாள்' எனப் பிரகடனப்படுத்தி ஹர்த்தாலுக்கும் கோரிக்கை விட்டிருந்தன. அன்றைய தினம் பாடசாலை பகிஷ்கரிப்பு, இலங்கையின் தேசியக் கொடி எரிப்பு என்று ஏராளமான விஷயங்கள் நடந்தேறின. எனக்குப் பதின்மூன்று வயது என்றாலும் எமது ஊரைச் சுற்றி வர உள்ள பாடசாலைகளில் புகுந்து எல்லோரையும் விரட்டியடித்த இளைஞர்களுடன் சேர்ந்து அன்று முழுவதும் அலைந்ததும் கொடிகளை எரித்ததும் ஒரு தொடக்கம் எனலாம். அப்போது தமிழரசுக் கட்சியின் பத்திரிகையான சுதந்திரனின் ஒழுங்கான வாசகனாகவும் இருந்தேன். தமிழர்களுக்குச் சமஷ்டி கிடைப்பதுதான் ஒரே தீர்வு என்று தீவிரமாகச் "சமஷ்டிக் கட்சியை" (தமிழரசுக் கட்சி) ஆதரித்து வேலை செய்து வந்த எனது அத்தான் தனஞ்செயனும் அப்போது ஒரு ஆதர்சமாக இருந்தார். இந்தக் காலப் பகுதியிலும் 'சுதந்திர'னிலும் எனது இரண்டு கவிதைகள் வெளியாகின (இரண்டு கவிதைகளிலும் பொதுவான அம்சங்கள்: வாள், துடிக்குதடா, வெடிக்குதடா ஆகிய சொற் பிரயோகங்கள் மற்றும் யாப்பு!)

விரைவிலேயே மார்க்சியத்துடனும் ரஷ்ய இலக்கியங்களுடனும் பரிச்சயம் ஏற்பட்டு தமிழரசுக் கட்சி அரசியலில் இருந்து விலகிப்போக ஆரம்பித்தேன். பாஸிஸ ஒழிப்பு தினத்தைக் கொண்டாடும் முகமாக அவர்கள் ஒழுங்கு செய்திருந்த கூட்டத்தில் கவிதை வாசித்தமையோடு இது ஆரம்பித்தது. இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முக்கியமான பிரதிநிதியாகவும் வசீகரம் மிக்க பேச்சாளராகவும் இருந்த தோழர் வ. பொன்னம்பலத்தின் தொடர்பு வர்க்க அரசியலையும் சாதி ஒழிப்புப் போர் பற்றிய விவரமான அரசியலையும் மேலெழ வைத்தது. இந்தக் காலகட்டப் பகுதியில் 1973 - 74 இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சிப் பத்திரிகையான 'தேசாபிமா'னியிலும் என்னுடைய இரண்டு கவிதைகள் வெளியாகின. ('மாற்றம்' என்ற தலைப்பிலான ஒரு கவிதை இதோ! : 'எங்கள் உடல் தான் / வெயிலில் உழைத்து / உழைத்து / கறுப்பாகிவிட்டது / ஆனால் / உதிரமோ இன்னும் உயிர்த் துடிப்புடன் / சிவப்பாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது!')

1975 - 76 காலப்பகுதியில் மாஓவின் எழுத்துகள் அறிமுகமாயின. இன்னொரு நெருங்கிய உறவினர் நா. முருகதாஸ் சண்முகதாசன் தலைமையிலான கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் தீவிர ஈடுபாடுள்ளவராக இருந்தார். அவர் நல்ல, தீவிரமான இலக்கிய

வாசகனாகவும் இருந்தார். அவருடாகவே மாஓவின் எழுத்துகளும் ‘கசடதபற்’ பத்திரிகையும் எனக்கு ஒரே நேரத்தில் அறிமுகமாயின. நல்ல முரண் நகை!

மாஓவின் எழுத்துகளில் தீவிர பிடிப்பு ஏற்பட்ட பிற்பாடு சோவியத் சார்பு கம்யூனிஸ்ட்களுடன் விவாதங்களும் முரண்பாடுகளும் ஏற்பட ஆரம்பித்தன. ஒருமுறை தோழர் வ. பொன்னம் பலத்திடம் மாஓ பற்றியும் சீனக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி பற்றியும் தர்க்கித்தபோது, “சீனாக் கம்யூனிஸம் சூனாக் கம்யூனிஸம் என்று ஒன்றும் கிடையாது. ஒரேயொரு கம்யூனிஸம்தான் உள்ளது. அதுவும் சோவியத் யூனியனில்தான் உள்ளது” என்ற அவரது சீற்றம்மிக்க குறிப்போடு தர்க்கம் முற்றுப் பெற்றது.

இதே காலத்தில் தமிழர் கூட்டணியின் இளைஞர்களோடும் முரண்பாடுகளும் விவாதங்களும் இடம் பெற்று வந்தன. குறிப்பாக, நண்பர்களாகவுமிருந்த இறை குமாரன், உமை குமாரன் போன்றோருடன் தீவிரமான அரசியல் விவாதங்கள், கருத்து மோதல்கள் அடிக்கடி இடம் பெற்று வந்தன. விவாதங்களின் மையமாக இருந்தது எது முதலில் – இனமா, வர்க்கமா, சாதியா? என்ற கேள்விதான்.

1977 இல் இலங்கையில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக இடம் பெற்ற இரண்டாவது இனப்படுகொலைகள் பல முக்கியமான சிந்தனை மாற்றங்களையும் விவாதங்களையும் கிளர்த்திவிட்டன. 1973 – 1977க்கு இடைப்பட்ட நாலு வருடங்களை இப்போது திரும்பிப் பார்க்கிறபோது, முக்கியமான சில கருத்தியல் பிரச்சினைகள் பற்றி ஆக்கபூர்வமாகச் சிந்திக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.

மார்க்சியத்துக்கும் தேசிய வாதங்களுக்கும் இடையேயான சிக்கலான உறவுகளினதும் முரண்பாடுகளினதும் ஒரு விளைவுதான் என்னுடைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த பல அரசியலரும் எழுத்தாளர்களும் என்று தோன்றுகிறது. தமிழர் கூட்டணியும் அதனோடு இயைபுற்றிருந்தவர்களும் வர்க்கம், சாதியம் ஆகியவற்றை முற்றாகவே கணக்கிலெடுக்காத அதேவேளை, பலவேறுபட்ட மார்க்சியர்களிடமும் மார்க்சியக் கட்சிகளிடமும் சோசலிஸம் வரும் வரை இனப்பிரச்சினையும் தமிழ் மக்கள் மீதான ஒடுக்கு முறையையும் அப்படியே வைத்திருப்பதா என்ற கேள்விக்கு விடை இருக்கவில்லை. மொஸ்கோ சார்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அப்பட்டமாக அரசுடன் இணைந்து நின்றது. சண்முகதாசரின் தலைமையிலான கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தமிழர்கள் ஒரு தனித் தேசிய இனம் அல்ல; ஏனெனில் அவர்களுக்கு ஒரு பொதுவான பொருளாதாரம் இல்லை என்று ஸ்டாலினை ஆதாரமாகக் காட்டி வாதிட்டது. எனவே, எனக்கும் என்னைப்

போன்ற ஏராளமான இளைஞர்களுக்கும் மாற்று அரசியலும் மாற்றுச் சிந்தனைகளும் தேவையாக இருந்தன. இந்தச் சூழலில் சோசலிசத் தமிழீழம், விடுதலைப் போராட்டம் என்ற வர்க்க விடுதலையையும் தேசிய இன விடுதலையும் ஒன்றிணைந்த ஒரு கருத்தியல் எங்களை ஈர்த்துக் கொண்டதில் வியப்பில்லை.

இந்தப் பின்னணியில் எனது கருத்தியலை 'ஈழத்து விடுதலை' என்ற சிந்தனை / அரசியல் போக்கிற்கு என்னை ஆற்றுப்படுத்தியதில் மூன்று நூல்கள் / கட்டுரைகள் முக்கிய இடம் வகித்தன. ஒன்று, தேசிய இனங்களின் சுய நிர்ணய உரிமை பற்றியதும் கொரில்லாப் போர்முறை பற்றியதுமான லெனினின் கட்டுரைகள்; இரண்டாவது, அன்றன் பாலசிங்கம் புரட்சிக் கம்யூனிஸ்ட் கழகத்தில் இருந்தபோது வெளியிட்ட தேசிய இனப்பிரச்சினை தொடர்பான நூல்; மூன்றாவது, ஆரம்பகால விடுதலைப் புலிகளால் வெளியிடப்பட்ட 'சோஷலிஸத் தமிழ் ஈழத்தை நோக்கி' என்ற நூல்.

இவ்வளர்ச்சிப் பின்னணியில்தான் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் என்ற அரசியல் கருத்துநிலைக்கு வருகிறேன். 1978 - 1980 காலப் பகுதியில் இது தொடர்பான எனது கட்டுரைகளும் வெளியாக ஆரம்பித்தன.

இது கருத்தியல் சார்ந்த ஒரு பதிவு. அனுபவங்கள், நேரடி ஈடுபாடு என்று பார்க்கிறபோது, 1979 ஜூலையில் வடக்கில் அவசரநிலை பிரகடனம் செய்யப்படுவதோடு நேரடியான இராணுவ வன்முறை உக்கிரம் பெற ஆரம்பிக்கிறது. அவசரநிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்ட அன்று இரவு இராணுவத்தால் சுடப்பட்டுத் தப்பியோடிய ஒருவர் நானும் எனது பல்கலைக் கழக நண்பர்களும் தங்கியிருந்த வீட்டுக்குள் வந்துதான் வேறு இடத்துக்குத் தப்பிச் சென்றார். அன்றிரவு முழுவதும் எங்கள் வீட்டையும் வீடு இருந்த பிரதேசத்தையும் இராணுவம் சுற்றி வளைத்திருந்தது. நல்ல காலமாக அவர்கள் உள்ளே நுழைய வில்லை.

காலையில் வந்து பார்த்தபொழுது வாசல் கதவிலும் படிகளிலும், உறைந்து கிடந்தது இரத்தம். மூன்று நான்கு பெரிய துளிகள்தான். ஆனால் தொடரப்போகும் பயங்கரத்திற்கும் அவலத்துக்கும் என்ன குரூரமான முன் மொழிவு அது!

உங்கள் கவிதைகளில் இன ஒடுக்குமுறையின் வன்முறை, வன்முறைக்கு எதிரான போர்க்குரல் மற்றும் பொதுவாக வன்முறை தொடர்பான ஒரு எதிர் மனோபாவம் ஆகியவை தொடர்ந்து இழையோடுகின்றன. வன்முறை பற்றிய உங்களது சித்தாந்தரீதியான பார்வை என்ன?

வன்முறை பற்றி எனக்கு முடிந்த முடிவான ஒரு கருத்து இல்லை. வன்முறை தொடர்பாக முடிந்த முடிவான ஒரு கருத்து நிலைக்கு வருவது சாத்தியப்படுமா என்பது குறித்தும் எனக்குச் சந்தேகமாகவே இருக்கிறது. எனினும் வன்முறை குறித்து நாங்கள் தீவிரமாகப் பேசியாக வேண்டிய தேவை இருக்கிறது.

கடந்த இருபது வருடங்களாகப் பயங்கரமான வன்முறை களுக்கிடாக வாழ்ந்த அனுபவத்தூடாக மனித இழப்பின் பெறுமதியையும் அளவற்ற சோகத்தையும் உணர்ந்திருக்கிறேன். வன்முறையை, வெளியே நின்று பார்க்கிறபோதுதான் அதற்கு ஒரு மாயக்கவர்ச்சியும் மனோரதியமும் அபரிமிதமாக இருக்கிறது. அதனூடாக இரத்தமும் தசையும் எலும்புமாக வாழ்ந்து பார்க்கிற போதுதான், வன்முறை மற்றும் புரட்சிகர வன்முறை அனைத்தின் மீதும் பூசப்பட்டுள்ள கவர்ச்சிகரமான மேற் பூச்சு இலகுவில் உலர்ந்துவிடும் என்று தோன்றுகிறது.

வன்முறையைப் பற்றிப் பேசுகிறபோதும் அது தொடர்பாக வாதிக்கும்போதும் நாங்கள் அருபமாகவும், பொதுப்படையாக வும் பேசுவது அவ்வளவு பயன் தராது. நாங்கள் எந்தத் தளத்தில் வன்முறையைப் பற்றிப் பேசுகிறோம் என்பதைப் பற்றிய ஒரு தெளிவையும் விளக்கத்தையும் இயலுமான வரை நாங்கள் பேண முயல வேண்டும். உதாரணமாக, நாங்கள் வன்முறையின் நடைமுறை அல்லது அமுலாக்கம் பற்றிப் பேசுகிறோமா அல்லது வன்முறையின் பல்வேறுபட்ட, பல்வேறு தரத்திலான வழிமுறைகள் பற்றிப் பேசுகிறோமா என்று தெரிய வேண்டும்.

வன்முறையைப் பாரதூரமாக அனுபவித்தவர்கள், வன்முறையின் விளைவாக எல்லாம் இழந்தவர்களின் வன்முறை பற்றிய பார்வையும் ஆயிரக்கணக்கான அடி உயரத்தில் பறந்து கொண்டு குண்டுகளை வீசிக் கொல்கின்ற விமானியினது வன்முறை பற்றிய பார்வையும் ஒன்றாக இருக்கும் என்று தோன்றவில்லை. எல்லா வகையான வன்முறைகளையும் ஒன்றாகப் போட்டு குழப்பி வன்முறை ஒன்றே வழி என்று கூறுவதோ அல்லது வன்முறையே வேண்டாம் அகிம்சையே ஒரே வழி என்று கூறுவதோ, அல்லது “எங்களுக்கு வேறு வழியில்லாமல்தான் வன்முறையில் இறங்கியிருக்கிறோம்; வேறு மாற்று இல்லை” என்று சொல்வதோ வன்முறை கிளர்த்தும் பிரச்சினைகளின் சிக்கலையும் ஆழத்தையும் பரிசீலனைக்கு எடுக்காத, ‘வெட்டுபொன்று துண்டு இரண்டு’ என்பது மாதிரியான கூற்றுகள் ஆகும் என்று கருதுகிறேன். அதுவும் வன்முறை கிளர்த்தும் பிரச்சினைகளின் சிக்கலையும் ஆழத்தையும் சிறிது கோடிட்டுக் காட்டுவதே இப்போது என்னால் செய்யக் கூடியது.

முதலாவதாக, இனப்படுகொலைகளுக்கு எதிரான தற்காப்புப் போராட்டம் என்ற வகையில் வன்முறை (ஆயுதம் தாங்கிய எதிரிகளைக் கொல்வது) நியாயமாக இருக்கும் என்பது உலகச் சட்டங்கள், மனித உரிமை மற்றும் மனிதாபிமானச் சட்டங்களிலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் இந்த எதிர்ப்பு வன்முறை / தற்காப்பு வன்முறை தொடர்பாகவும் உடனடியானதும், தீர விசாரணையற்றதுமான ஒரு பரந்த அங்கீகாரத்தை நாம் வழங்கிவிட முடியாது. வன்முறை பயன்படுத்தப்படுகிற ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் காலம், சூழல், சந்தர்ப்பம், வரலாற்றுப் பின்னணி என்பவற்றுடாகவே அந்த வன்முறையை நாம் எடைபோட வேண்டி இருக்கும்.

இரண்டாவதாக, எப்படி பாஸிலத்தை எதிர்ப்பதற்கு இன்னொரு பாஸிலத்தை நாங்கள் பாவிக்க முடியாதோ அதே போலவே மோசமான, கட்டற்ற, நெறிமுறை சாராத வன்முறையை எதிர்த்து அதே போன்ற வன்முறையையும் பாவிக்க முடியாது.

மூன்றாவதாக, வன்முறை என்பது இருபக்கமும், இருமுனையும் கூரான ஒரு வாள் மாதிரி. ஒவ்வொரு தரம் பாவிக்கிற போதும் எம்மையும் அது பாதிக்கிறது. இத்தகைய கவனமும் அவதானமும் எச்சரிக்கையுணர்வும் இருக்கிறதா என்ற கேள்வியை நாங்கள் எழுப்ப வேண்டும்.

நான்காவது, வன்முறைகளின் வழிமுறை அல்லது நடவடிக்கைகள் என்று பேசுகிறபொழுது 'நியாயமானவை' எவை 'அநியாயமானவை' எவை என்று எப்படி வரையறை செய்வது என்ற கேள்வி எழுகிறது. யார், எப்படி இந்த எல்லைக் கோட்டைப் போடுவது? இந்த எல்லைக் கோட்டு விவகாரத்தில் தான் இரண்டக நிலை என்ற முக்கியமான பிரச்சினையே எழுகிறது. உதாரணமாக, கைது செய்யப்பட்ட தமிழர்களை இலங்கை ராணுவத்தினர் வதை செய்கிறபோது நகங்களைப் பிடுங்குகிறார்கள்; ஆசனவாயுள் போத்தலையும் குண்டாந்தடியையும் திணிக்கிறார்கள்; அல்லது பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பால் முகத்தில் சூடு போடுகிறார்கள் என்றால் தமிழ்ப் போராளிகளும் அப்படிச் செய்யலாமா? அல்லது நாம் தமிழ்ப் போராளிகள் செய்யும் வதைகளைப் பற்றிப் பேசாது (ஏனென்றால் அவை நியாயமான எதிர்ப்புப் போராட்டத்தின் விளைவு!) இலங்கை ராணுவத்தினரின் வதையைப் பற்றி மட்டும் பேசுவது? அப்படிப் பேசுகிற போது அது இரண்டக நிலை. எனவே, அதை நியாயப்படுத்த முடியாது.

ஐந்தாவது, முற்று முழுதான அகிம்சையும் சாத்திய மற்றது என்று நினைக்கிறேன். ஏனெனில் வன்முறை பல தளங்களிலும்

பல தரங்களிலும் வியாபித்துள்ளது. அரசு நிறுவனங்கள், இராணுவம், காவல்துறை, பாடசாலைகள், ஒழுங்குசார்ந்த விதிகள், சட்டம், சிறைச்சாலை, குடும்ப அமைப்பு போன்ற பல வேறுபட்ட நிலைகளிலும் வன்முறை இயங்குகிறது. இதனுடைய அளவு / வீச்சு ஆகியவற்றில் வேறுபாடுகள் இருந்தாலும் இவை தொழிற்படுகின்றன. அந்த வகையில் இவற்றை நாம் விவாதித்தே ஆகவேண்டும்.

ஆறாவதாக, ஆணாதிக்க, ஆண் நிறுவன அமைப்புக் கூடாக வருகிற குடும்ப வன்முறை, பெண்களுக்கெதிரான வன்முறை இவை அனைத்தையும் கணக்கில் எடுக்காது வன்முறை பற்றிப் பேசமுடியாது.

ஏழாவதாக, வன்முறை தொடர்பாகப் பேசுகிறபொழுது தனிமனித உரிமைகள் மற்றும் மக்களுக்குக் கூட்டாக இருக்கக் கூடிய உரிமைகள் ஆகிய இரண்டு அம்சங்களிலும் ஏற்படுகிற முரண்பாடுகளையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, 'தேசத்தின் பாதுகாப்புக்காக' எந்த அளவுக்கு அல்லது எந்த அளவுக்காவது நாம் எமது தனிப்பட்ட உரிமைகளான உயிர்வாழும் உரிமை, பேச்சு உரிமை என்பவற்றை விட்டுக்கொடுப்பது / விட்டுக்கொடுப்பதா? என்ற கேள்வி இருக்கிறது. வன்முறையின் சமூக ஒழுங்கு, சமூக அமைவாக்கம், தார்மீக ஒழுங்கு என்பன பற்றிய பிரச்சினைகள் இன்னும் தீவிரமானவை மட்டுமல்ல நிறைய விவாதத்துக்கும் உரியவை. இவை பற்றித் தமிழ்ச் சூழலில் போதியளவு உரையாடல்கள், விவாதங்கள், பதிவுகள் இல்லை என்பது சங்கடமான ஒரு விஷயம்.

கட்டிற்றுக்கமான அஹிம்சையின் (அதுவும் வன்முறையின் ஒரு வடிவம் என்பது ஒருபுறம் இருக்க) இயலாமையை உணர்கிற அதேநேரம் வன்முறையை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்த உற்சாகமாக அனுமதிப்பதையும் ஏற்றுக் கொள்வதையும் செய்யவும் பெரிய தயக்கமாக உள்ளது. இந்த இரண்டு புள்ளிகளுக்கிடையில் ஏதாவது ஒரு இடத்தைக் கண்டு பிடிக்க முடியுமா என்பதுதான் என் சிந்தனை. இது ஒரு இலட்சியம் சார்ந்த நிலைப்பாடு என்று நீங்கள் சொல்லக்கூடும். ஆனால் என்ன செய்யலாம்? மறத்தின் கட்டற்ற இடர்ப்பாடுகளுக்கும் குறுகிய கற்பனைகளுக்கும் அப்பால் அறம் சார்ந்தவற்றைப் பேணுவது தான் படைப்பாளியின் வாழ்க்கையும் கடப்பாடும் என்று நினைக்கிறேன். இத்தகையதொரு கடப்பாடு எமது சூழலில் உயிராபத்துகளையும் கொண்டது. அந்த வகையில் வன்முறையோடு முற்று முழுதாகத் தொடர்பற்ற நிலையிலும் வாழ்க்கை அமையக்கூடிய சாத்தியமும் இப்போது இல்லை.

தமிழ்ப் போராளிகளின் எல்லை மீறிய வன்செயல்களைக் கூர்மையாக விமர்சித்தவர்களில் நீங்களும் ஒருவர். முக்கியமாக எந்தக் காரணத்துக்காக எந்த அடிப்படையில் இந்த விமர்சனங்களை முன் வைக்கிறீர்கள்?

எல்லை மீறிய செயல்கள் என்று நீங்கள் சொல்கிற போது சிக்கல்கள் ஆரம்பிக்கின்றன. எது எல்லை? எல்லையைத் தீர்மானிப்பவர்கள் யார்? அல்லது தீர்மானிப்பது எது? இது வெறுமனே நடைமுறை அரசியல், உடனடி ராணுவநிலை என்பவற்றோடு மட்டுமே சம்பந்தப்பட்டிருந்தால் நிலைமை வேறு. ஒரு தார்மீகப் பொறுப்பும் அற விழுமியங்களும் இத்துடன் தொடர்பாக உள்ளன.

‘எல்லை மீறிய செயல்கள்’ என்ற தொடரின் பாவனையே உத்தியோகபூர்வமான, அரசாங்க, ராணுவப் பேச்சாளர்களது பத்திரிகைக் குறிப்புகளிலும் நேர்முகங்களிலும் பரவலாக எமக்குக் கிடைப்பவை. ‘பயங்கரவாதம்’ என்பதை எதிர்த்துப் போராடுகிறபோது படையினர் தரப்பில் ‘சில எல்லை மீறல்கள்’ (excesses) நிகழக் கூடும். அவை எதிர்பாராதவிதமாக நேர்ந்த தவறுகள். ஓரிரு படையினரின் தன்னிச்சையான அல்லது பொறுப்புப் பற்ற நடவடிக்கைகளே இந்த எல்லை மீறல்களுக்கு (excesses) காரணம். அவை திருத்தப்பட்டுவிடும் என்பதே இலங்கை அரசினதும் இந்தியப்படை இலங்கையில் நிலை கொண்டிருந்தபோது இந்திய அரசினதும் உத்தி யோகபூர்வமான நிலைப்பாடாக இருந்தது. உலகிலுள்ள பல அரசுகள் இந்த நிலைப்பாட்டில்தான் உள்ளன. இந்த நிலைப்பாட்டின் பொய்மை என்னவெனில் ‘எல்லை மீறிய செயல்கள்’ எனக் குறிப்பிடப்படும் அப்பாவிப் பொது மக்களின் படுகொலைகள், பாலியல் வன்முறை, வதை ஆகியன உண்மையில் போரினதும் ராணுவ நடவடிக்கைகளதும் திட்டமிடப்பட்ட, ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட கட்டுறுதி யான கொள்கை யாகும் என்ற அம்சத்தை வசதியாக மறைத்துவிடுவதுதான். ஆயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள் கொல்லப்படுவதும் ராணுவ முகாம்களிலும் போலீஸ் நிலையங்களிலும் வதை என்பது வழக்கமானதாக இருந்து வருவதும் பாலியல் வன்முறை திட்டமிடப்பட்ட முறையில் இடம்பெறுவதும் எல்லா வகையான போர்களிலும் பொதுவான வழக்காக இருந்து வருகிறது. இலங்கை, இந்திய அரசுகளைப் பொறுத்தவரை இது முறைமையாக ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய விஷயங்களில் அமெரிக்காவின் இரண்டக நிலைப்பற்றி சோம்ஸ்கி (Chomsky) விரிவாகவே ஆவணப்படுத்தியிருக்கிறார்.

இத்தகைய திட்டமிடப்பட்ட, ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட வன்முறைக்கு எதிராகப் போராளியாகப் புறப்பட்டவர்கள் இதே

அளவுகோல்களைப் பாவிக்க முடியாது. போர் சூழலில் பொது மக்கள் தற்செயலாகக் கொல்லப்பட நேர்வதற்கும், அரசியல் காரணங்களுக்காகவும் பழிக்குப் பழி வாங்குவதற்காகவும் திட்டமிடப்பட்ட முறையில் பொதுமக்கள் கொல்லப்படுவதற்கும் இடையே மிகப் பெரிய வேறுபாடுகள் உள்ளன.

தமிழ்ப் போராளிகளைப் பொறுத்தவரை 1985ஆம் ஆண்டுக்குப் பிற்பாடே பொதுமக்களின் படுகொலை என்பது பெரிய அளவில், திட்டமிடப்பட்டு நடந்தேறியுள்ளன. அநுராத புரத்தில் 1985ல் இடம்பெற்ற படுகொலைகளில் நூற்றுக்கும் அதிகமான சிங்களப் பொதுமக்கள் - வயோதியர்கள், குழந்தைகள் உட்பட - கொல்லப்பட்டிருந்தனர். இப்படுகொலைகள் விடுதலைப் புலிகளால் நடத்தப்பட்டன. இக்காலகட்டப் பகுதியில் இந்திய உளவு சேவை மற்றும் இந்திய அரசு என்பன தமிழ்ப் போராளிகளோடு நெருங்கிய உறவு வைத்திருந்தனர். அப்பாவிச் சிங்கள மக்களைத் தாக்குவது பிரச்சினையைக் கூர்மையடையச் செய்யும் என்ற வகையில் அத்தகைய தாக்குதல்களில் ஈடுபடும்படி போராளிகளின் இந்தியப் பயிற்சியாளர்கள் வலியுறுத்தினர். PLOTE, EROS, EPRLF ஆகிய இயக்கங்களின் முக்கியமான பொறுப்பில் இருந்தவர்களிடம் இத்தகைய வேண்டுகோள் விடப்பட்டு அவர்கள் மறுத்து விட்டமை பற்றி அவ்வியக்கங்களின் சில முக்கியமானவர்கள் என்னிடம் தெரிவித்திருந்தமையை நான் இங்குப் பதிவுசெய்ய வேண்டும். இதனை நான் தெரிவிப்பதன் காரணம் இத்தகைய அப்பாவிப் பொதுமக்களின் படுகொலைகளுக்கான அடிப்படைப் பொறுப்பை இந்தியப் பயிற்சியாளர்களின் மேலோ அல்லது இந்திய உளவு சேவையின் மீதோ சுமத்துவதற்காக அல்ல. தமிழ்ப் போராளி இயக்கங்களின் ராணுவ நடவடிக்கைகளின் தர்க்கரீதியான ஒரு பக்க விளைவாக இத்தகைய படுகொலைகள் நிகழ்ந்துதான் இருக்கும்.

இத்தகைய படுகொலைகளுக்கு மேலும் சில உதாரணங்களைத் தர விரும்புகிறேன். காத்தான்குடி பள்ளி வாசல் முஸ்லிம் மக்கள் படுகொலை (1990), ஏறாவூரில் முஸ்லிம் மக்கள் படுகொலை (1990), அரந்தலாவை சிங்கள மக்கள் படுகொலை (1987), ஹபறணையில் சிங்கள மக்கள் படுகொலை (1987), அழிஞ்சிப் பொத்தானை முஸ்லிம் மக்கள் படுகொலை (1992) ... என்று இந்தப் பட்டியல் மிகவும் நீண்டுகொண்டே போகும். இந்தப் படுகொலைகள் அனைத்துக்கும் விடுதலைப் புலிகளே பொறுப்பானவர்கள். மேலே நான் தந்துள்ள உதாரணங்கள் எல்லாவற்றிலும், ஒவ்வொரு சம்பவத்திலும் கொல்லப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை அறுபதுக்கும் அதிகமானது ஆகும்.

பொதுமக்கள் கூடுகிற இடங்களில் நிகழ்த்தப்பட்ட குண்டு வெடிப்புகளையும் தாக்குதல்களையும் நான் இங்கு குறிப்பிட வில்லை என்பதையும் நீங்கள் இங்குக் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும்.

இவை எல்லாம் எல்லை மீறிய, தற்செயலான செயல்கள் அல்ல. ராணுவக் கண்ணோட்டம் தூக்கலாகவும் பிரதானமான ஆளும் கருத்தியலாகவும் இருக்கிறபோது, பொதுமக்கள் இழப்பு மற்றும் பொதுமக்களின் நலன்கள் குறித்த அலட்சிய மனோபாவம் மேலேழுவது தான் நடைமுறையாக இருக்கிறது. 'எமது போராளிகள் நூற்றுக்கணக்காக உயிர்த்தியாகம் செய்கிற போது பொது மக்கள் இழப்பதை நாம் பெரிதுபடுத்த முடியாது' என்பதும் பொதுமக்களிடமிருந்து பெரிய அளவில் கேள்விகளும் எதிர்ப்பும் கிளம்புகிறபோது 'ஒரு வெற்றிகரமான தாக்குதலை நிகழ்த்திவிட்டால் மக்களையும் அவர்கள் கவனத்தையும் திசைதிருப்பி விடலாம்' என்ற கருத்தும் போராளி இயக்கங்களிடையே சாதாரணமாக இருந்தது. பொதுமக்களுடைய கூட்டு ஞாபகத்தின் குறுகிய ஆயுள் காலத்தை நம்பி முதலிடப் படுகிற இத்தகைய தந்திரோபாயங்கள் நீண்ட காலத்துக்கு வெற்றி தராது. ஏனென்றால் இழப்பும் துயரமும் வரலாறாகப் போய் மறைந்து விடுவதைப் போலவே வீரமும் தியாகமும் மறைந்துவிடப் போகின்றன! (யூத இனப்படுகொலையை இன்றைய யூதச் சந்ததியினருக்கு நினைவுட்ட எத்தகைய சிரமங்களை அவர்கள் எடுக்க வேண்டியிருக்கிறது என்பதை நாங்கள் கவனிக்க வேண்டும்.)

உள்நாட்டு நெருக்கடிகளிலிருந்து கவனத்தைத் திசை திருப்ப 'நாட்டுப் பற்று', யுத்த பீதி, 'ஆக்கிரமிப்பு', 'தேசாபிமானம்' போன்ற விஷயங்களுக்கு அரசியல் தலைவர்கள் திரும்புவது வரலாற்றில் ஒன்றும் புதுமையான அம்சம் அல்லவே!

ஒரு ஆயுதம் தாங்கிய போராட்டத்தில் அதன் கடும் நெருக்கடிகளின் ஊடே நடக்கக் கூடிய சில தவறுதல்கள், அத்துமீறல்கள் எல்லாப் போராட்ட வரலாறுகளிலும் தவிர்க்க முடியாத ஒரு அம்சமாகத்தானே இருந்து வந்திருக்கிறது?

நான் ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டதுபோல எனது அடிப்படைப் பிரச்சினை 'தவிர்க்க முடியாதது' என்பதையும் 'வேண்டுமென்றே, திட்டமிடப்பட்டுச் செய்வது' என்பதையும் வேறுபடுத்திப் பார்க்க வேண்டும் என்று நான் வாதிடுவதில்தான் தங்கியுள்ளது. போரிலும் புணர்விலும் எல்லாம் நியாயமே என்ற வழக்குத் தொடர் ஒன்று உள்ளது. இந்த வழக்குத் தொடரைத்தான் போரில் ஈடுபட்டுள்ள அரசுகளும் சரி, ஒடுக்குமுறைக்கும் இனப்படுகொலைக்கும் எதிராக 'நியாயமான' போராட்டங்

களில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களும் சரி, தமக்கேற்ப வசதியாகப் பாவிக்கிறார்கள். இதன் அடிநாதமாக இருக்கிற தர்க்கத்தை விளங்கிக் கொள்வது எனிது: 'விளைவு வழிமுறைகளை நியாயப் படுத்தும்' என்பதே அது. எவ்வகையான படுகொலைகளுக்கு ஊடாகவும் எவ்வகையான அநியாய வழிமுறைகளுக்கு ஊடாகவும் நியாயம் என்ற விளைவை அடைந்துவிட்டால் வழிமுறைகளின் குரூரம் மன்னிக்கப்பட்டு / மறக்கப்பட்டு விடும் என்பதே இக்கருத்து நிலையின் விரிவாக்கம்.

ஆனால், என்னுடைய வாதம் என்னவென்றால் வழிமுறைகளின் நெறிமுறைகளுக்கும் விளைவுகளைத் தீர்மானிப்பதில் மிக முக்கியமான பங்கு இருக்கிறது என்பதாகும். வழிமுறைகள் திட்டமிடப்பட்ட அநியாயங்களுடாகப் போகிறபோது விளைவு ஒரு நியாயமான, தார்மீக வலுக்கொண்ட ஒன்றாக இருக்கும் என்று ஒப்புவதற்கு எந்த ஆதாரங்களும் இல்லை என்பது மட்டுமல்ல; நாம் எந்த இலட்சியத்தை, எந்த விளைவை எய்தப் புறப்பட்டோமோ அதனை எய்துவதும் சாத்தியப் படாது.

ஒடுக்குபவர்களின் அதர்ம யுத்தத்துக்கும் ஒடுக்கப்படுபவர்களின் தர்ம யுத்தத்துக்கும் விளைவுகளில் மட்டுமன்றி வழிமுறைகளிலும் வேறுபாடு இருக்க வேண்டும். அப்படி இருக்கிறபோது மட்டும்தான் ஒடுக்கப்படுபவர்களின் யுத்தத்துக்கு ஒரு உயர்ந்த தார்மீக நியாயப்பாடு இருக்க முடியும். அப்படி இல்லை என்றால் ஒடுக்கும் அரசு எந்திரத்தின் விம்பமாகத்தான் ஒடுக்கப்படுகிற மக்களின் இயக்கமும் மாறிவிடும்.

உலகின் பல்வேறு விடுதலைப் போராட்டங்களிலும் இத்தகைய சிக்கல்கள் மேலெழுந்து உள்ளன என்பது உண்மை. எனினும் ஒவ்வொரு போராட்டத்தையும் அதனது குறிப்பான சூழல், போராட்டத்தின் வழிமுறைகள் என்ற பின்னணியில் வைத்துப் பார்க்க வேண்டும். இப்படிப் பார்ப்பது எனது வாதத்தை மேலும் வலிவாக்கும் என்று கருதுகிறேன். போராளி அமைப்புகளும் அரசும் ஒரே வகையான அமைப்பையும் ஒரே தளத்திலான வளங்களையும் கொண்டிருப்பதில்லை என்பது உண்மைதான். கூடவே, ஒப்பீட்டளவில் ஒடுக்கும் அரசுகளுக்கு நிறுவனம் சார்ந்த அனுகூலங்களும் ஏராளமாக உள்ளன. இவற்றை நாம் கணக்கிலெடுத்துக்கொள்ளும் அதே வேளை இந்த அரசுகளுக்கு, அவை ஜனநாயக முறைப்படி தேர்தல்களுக்கூடாகப் பதவிக்கு வந்தவை என்றால் சர்வதேச மட்டத்திலும் சர்வதேச அரங்கங்கள் பலவற்றிலும் ஐநாடுகள் சபைகளின் பல ஆணைக் குழுக்களிடமும் பதில் சொல்ல வேண்டிய ஒரு கடப்பாடு உண்டு. (இந்தக் கடப்பாட்டின்

பலாபலன்கள், திறன், பயன்பாடு என்பவை பற்றிய விவாதத்தை இப்போதைக்கு விட்டுவிடுவோம் எனினும், ஈழத் தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தைப் பொறுத்தவரை 1982 – 1987 காலப்பகுதியில் போராட்டத்தின் நியாயத் தன்மையை உலகெங்கும் முன் கொண்டு வருவதில் இந்தச் சர்வதேச அமைப்புகளும் மேலும் ஏராளமான மனித உரிமை, சிறுபான்மை மக்கள் உரிமைக் குழுக்களுக்கும் முக்கியமான பங்கு இருந்தது என்பதை இங்குக் குறிப்பிட வேண்டும்.)

போராளி இயக்கங்களைப் பொறுத்தவரை இத்தகைய கடப்பாடு எதுவும் இல்லை. போராளிக் குழுக்களின் நெருக்கடி நிலைகளைப் புரிந்துகொண்டாலும் தமக்கு இருக்கக்கூடிய சூழ்நிலைகளிலும் குறைந்தபட்ச அளவிலாவது அறிவிமுமியங்களை அவர்கள் கடைப்பிடிக்கிறார்களா? அல்லது அப்பாவிப் பொதுமக்கள் கொலை, வதை போன்ற பிரச்சினைகளைப் பற்றித் திறந்த மனதுடன் விவாதிக்கிற உட்கூழல் இருக்கிறதா? அல்லது தவறுகளை நேர்மையாக ஒப்புக்கொண்டு வழிமுறைகளை மாற்றுவது பற்றிய புரிந்துணர்வு, விவாதம், உள் ஜனநாயகக் கட்டமைப்பு என்பன இருக்கின்றதா ஆகிய கேள்விகளை நாம் எழுப்பியாக வேண்டும். இத்தகைய கேள்விகளுக்கு இல்லை என்று பதில் வருகின்றபோதுதான் எனக்குப் பிரச்சினை எழுகிறது.

ANCயைப் பொறுத்தவரையில் 'மென்மையான இலக்குகள்' என்று அப்பாவி வெள்ளைப் பொதுமக்களையும் அவர்கள் இலக்காக்கியது போராட்டத்தின் பிற்பகுதிகளிலேயே ஏற்படுகிறது. எனினும் 'உளவாளிகள்' 'துரோகிகள்' என்று அவர்கள் சந்தேகித்தவர்களை *necklace treatment* என்று சொல்லப்படுகிற டயரை கழுத்தில் போட்டு, பெட்ரோல் ஊற்றி உயிரோடு கொளுத்துவது நடைபெற்றிருக்கிறது. பெரு நாட்டின் ஒளிரும் பாதை அமைப்பின் நடவடிக்கைகளிலும் வாக்களிக்கப் போனவர்களின் சின்ன விரலை வெட்டியதிலிருந்து, பல்கலைக் கழகங்களை குண்டுவைத்துத் தகர்த்தது என இத்தகையச் செயல்கள் ஏராளமாக இடம்பெற்றிருக்கின்றன. எனக்குத் தெரிந்தவரை கிழக்கு திமோரின் *Fretilin* அமைப்பு மட்டும்தான் 'திட்டவட்டமான முறையில் அப்பாவிப் பொதுமக்களைக் கொல்வதில்லை' என்ற நெறிமுறைகளைக் கடைப்பிடித்துள்ளது. *Fretilin* இன் ராணுவபலமும் தாக்குதல் வீச்சும் பாரதூரமாக வளர்ச்சியடையவில்லை என்பதால் இத்தகைய நிலைமை நீடித்திருக்குமோ என்ற சந்தேகம் எழுந்தாலும் *Fretilin* பற்றிக் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும். பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தைப் பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை! இவை சில உதாரணங்கள் மட்டுமே.

ANCயைப் பொறுத்தவரை தமது கடந்த கால நடவடிக்கைகளின் தவறுகள், அநியாயங்களைச் சுயவிமர்சனம் செய்து இணக்கப்பாடு ஏற்படுத்துவதற்கான வழி முறைகளை அவர்கள் நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பாகவே ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

தமிழ்ப் போராளி இயக்கங்கள், குறிப்பாக விடுதலைப் புலிகள், புரிந்திருக்கிற அப்பாவிப் பொதுமக்கள் படு கொலைகள், அவர்கள் பயன்படுத்துகிற வதை என்பன மிகப் பல மடங்கு அதிகமானவை. நடைமுறை அரசியலையும், 'நெருக்கடியான யுத்த சூழலையும்' முன் நிறுத்தி இவற்றை நியாயப்படுத்துவது சாத்தியமில்லை.

விடுதலைப் புலிகளின் பிரச்சினை அவர்களது கருத்திய விலேயே இருக்கிறது. விளைவு வழிமுறைகளை நியாயப்படுத்தும் என்பதை அப்படியே ஏற்றுப் பின்பற்றி வருகிற அதே நேரம், இன்னொரு பலம்வாய்ந்த - ஆனால் பிரச்சினைமிக்க - கவசத்தையும் அவர்கள் அணிந்திருக்கிறார்கள்: தேச விடுதலை என்ற ஒரு உயரிய விழுமியத்துக்காகவே பல அநியாயங்களையும், படுகொலைகளையும் புரியவேண்டி இருக்கிறது என்பதால் அத்தகைய உயரிய இலட்சியமும் விழுமியமும் சாதாரணமான ஒழுக்கத் தளைகளிலிருந்தும் பழி பாவங்களிலிருந்தும் அவர்களை விடுதலை செய்துவிடும் என்று அவர்களும் அவர்களது தலைவரும் நம்புகின்றனர். அர்ப்பணிப்பு, தியாகம் என்பவற்றை அவர்களும் வலியுறுத்துவதோடு தமது இயக்கத்தையும் இலட்சியத்தையும் சூழ ஒரு வகையான புனிதத்தையும் அவர்கள் கட்டியெழுப்பியிருக்கின்றனர். இந்தப் 'புனிதம்' தவிர்க்க முடியாத படி அறநெறி பற்றிய விவாதங்களுக்கு எம்மை இட்டுச் செல்கிறது. விடுதலைப் புலிகள் கட்டியெழுப்பி வைத்திருக்கிற புனிதத் தன்மையையும் தெய்வீகத் தன்மையையும் களைந்து அவர்களுடைய வன்முறைகளையும் வழிமுறைகளையும் விவாதத்துக்கு உட்படுத்த வேண்டும் என்பதுதான் எனது நிலைப்பாடு. இத்தகைய விவாதங்களை உள்ளேயும் வெளியேயும் அவர்கள் அனுமதிப்பதில்லை என்பதுதான் பிரச்சினை. இத்தகைய சூழல் புதிதான ஒன்று அல்ல என்பதற்காக நாம் அதனை ஏற்றுக்கொண்டு விட முடியுமா?

விடுதலைப் புலிகளின் கருத்தியல் தொடர்பாக இன்னுமொரு அம்சத்தையும் இங்குச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். ராணுவக் கண்ணோட்டமும் ராணுவ வழிமுறைகளும் தான் அவர்களுடைய சிந்தனையை நிறைத்திருப்பவை. இதன் விளைவாகப் பல சந்தர்ப்பங்களில் 'கூட்டுத் தண்டனை' வழங்குவதிலிருந்து பொதுமக்களைப் 'பயப்பீதி' ஊட்டுவது என்பதைத்

திட்டமிட்டுச் செய்வது வரை நடந்தேறியிருக்கின்றன. இவற்றைத் தெளிவான உதாரணங்கள் மூலம் நான் விளக்க வேண்டும்.

ஒரு சில முஸ்லிம் மக்கள் 'உளவாளிகளாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள்' என்று விடுதலைப் புலிகள் குற்றம் சாட்டுவது உண்மையென்று வைத்துக் கொண்டாலும், ஒட்டு மொத்தமாகவே எல்லா முஸ்லிம் மக்களையும் வடக்கிலிருந்து விரட்டியடிப்பதைத்தான் நான் கூட்டுத் தண்டனை என்று சொல்கிறேன். இந்தத் தர்க்கம் சரி என்றால் உளவாளிகளாக இருந்த தமிழர்கள் பிடிபட்டபோது (இப்படியான நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்கள் எல்லாத் தமிழ்ப் போராளிகளாலும் மின்கம்ப மரணதண்டனைக்கு ஆளாகியுள்ளனர்!) அத்தமிழர்கள் சார்ந்த கிராமத்தை அல்லது அவர்கள் 'சாதி'யைச் சேர்ந்த அனைவரையும் அல்லது ஒட்டு மொத்தமாகத் தமிழர்கள் அனைவரையும் அல்லவா வெளியேற்ற வேண்டும்?

இத்தகைய கூட்டுத் தண்டனையின் இன்னொரு வடிவம் தான் எதிர்த்தரப்பினர், மாற்றுக் கருத்துள்ளோர் ஆகியோரது குடும்ப உறுப்பினர்கள், நண்பர்கள் அனைவரையும் பல சந்தர்ப்பங்களில் கொல்லவும் சிறைவைக்கவும் வதை புரியவும் பணயக் கைதிகளாக வைத்திருக்கவும் வழி செய்கிறது. குடும்ப உறுப்பினர்களைக் கொல்வது என்பதை இந்திய ராணுவம் மற்றும் *EPRLF, ENDLF, PLOTE* ஆகிய இயக்கங்களும் பெருமளவு செய்திருக்கின்றன. போராளி இயக்கங்களுக்கு அவர்கள் கேட்டுக் கொள்ளும் அளவுக்கு நிதியை வழங்க முடியாதவர்கள் / வழங்க மறுப்பவர்கள் கடத்திச் செல்லப்பட்டுப் பணயமாக வைப்பது இன்றுவரை நடந்து வருகிறது. கூட்டுத் தண்டனைக்கும் வரலாற்று முன்னுதாரணங்கள் இல்லாமல் இல்லை.

தமது இருப்புக்கான அச்சுறுத்தல் என்ற வகையில் 'துரோகி'களின் குடும்பத்தவரையும் தமது வன்முறையால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் மனைவி, குழந்தைகளையும் கொன்றொழிப்பதை ஸ்டாலினும் அவருடைய உள்வட்டத்தினரும் திட்டமிட்டு மேற்கொண்டிருந்தனர் என்பதை றெஜி சிறிவர்த்தனா ஆதாரங்களுடன் எழுதி இருக்கிறார். நேரடியாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்களிடம் இருந்தும் அவர்களது நெருங்கிய குடும்ப வட்டத்துக்குள் இருந்தும் எழக்கூடிய ஆபத்துகளை முன்னேற்பாடாகவே ஒழித்து விடுவது என்று நாம் இதனைப் புரிந்து கொள்வதா? அல்லது வெறுமனே பழிவாங்கல் என்று சொல்வதா? இருவகையான விளக்கமும் சாத்தியம் என்று நினைக்கிறேன்.

1989இல் எங்களுடைய வீட்டுக்கு அண்மையிலிருக்கும் அம்பனைச் சந்தியில் விடுதலைப் புலிகளும் இந்திய ராணுவம்

EPRLF கூட்டும் மாறி மாறிப் பழிக்குப்பழி என்ற வகையில் இத்தகைய கொலைகளைப் புரிந்தமை எனக்குத் தெரியும். 1988 - 1990 காலப்பகுதியில் JVPயின் வன்முறைகளுக்கு எதிராக மிகப் பயங்கரமான வன்முறையைக் கட்டவிழ்த்துவிட்ட பிரேமதாச அரசு, JVP வன்முறைகளால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் குடும்பங்களிலிருந்து பலரைத் தெரிவுசெய்து பயிற்சி அளித்து 'கறுப்புப் பூனைகள்' என்ற ரகசிய மரணப்படையாகப் பயன்படுத்தியிருந்தமை மிக விவரமாக வெளிவந்துள்ளது. இதற்குப் பதிலடியாக படையினரதும், பொலிஸாரது குடும்பங்களையும் JVPயினர் கொல்ல ஆரம்பித்தனர்.

'இன்று', 'இப்போது', 'இக்கணம்' இருக்கக்கூடிய நெருக்கடித் தொல்லைகளை மீறுவதற்காக ஒரு நீண்ட காலக் கண்ணோட்டத்தையும் கண்முடித்தனமான மட்டற்ற வன்முறையினர் விளைவாகச் சமூகத்துக்கு ஏற்படக்கூடிய பாரதூரமான விளைவுகளையும் நாம் கணக்கில் எடுக்காமல் விட முடியாது. இத்தகைய வன்முறையில் பாதிக்கப்பட்ட ஏராளமான போராளிகளும் பொதுமக்களும் பல்வேறு வகையான மனநெருக்கடிகளுக்கு ஆளாகியுள்ளனர். உதாரணமாக, கனடாவிலும் டென்மார்க்கிலும் இருக்கிற வதையினால் பாதிப்படைந்தவர்களுக்கான உளவளச் சிகிச்சை நிலையங்களில் உளவளக் கவனிப்புப் பெற்ற / பெறுகிற ஏராளமான தமிழ்மக்களின் அனுபவங்களைப் பார்க்கிறபோதும் (இவர்களுள் படுகொலை புரிந்தவர்களும் உள்ளனர்; படுகொலைகளால் பாதிக்கப்பட்டவர்களும் உள்ளனர்) இது தெளிவாகிறது. ராணுவமயமாக்கல் சமூகத்தை நாம் எதிர்பார்த்திராத வழிகளில் எல்லாம் பாதிக்கிறது. இவை பற்றிய எத்தகைய முன் அனுபவங்களும் எம்மிடம் இருந்ததில்லை என்றாலும் இருபது வருட அனுபவத்துக்குப் பிற்பாடும் இவை பற்றிய சிந்தனைகளோ விவாதங்களோ இல்லாமல் இருப்பது எமது சமூக நலப்பாட்டுக்கு உதவாது. இவை பற்றிய சில விஷயங்களை உளவள மருத்துவர் தயா சோமசுந்தரம் தன்னுடைய *Scarred Minds* என்ற நூலில் பேசுகிறார். இந்நூல் மனவடு என்ற பெயரில் தமிழிலும் வெளிவந்துள்ளது.

“என்ன செய்யலாம்? பிரச்சினைகள் நிறைய உள்ளனதா; போராட்டத்தைத் தொடங்கியாயிற்று; முடிக்காமல் விட முடியுமா? என்ன அநியாயம் நிகழ்ந்தாலும், எத்தனை பலி கொடுத்தாலும் வெற்றியைப் பெற்று விட வேண்டும். மிச்ச விஷயங்களைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம்”

என்கிற ஒரு வெகு 'யதார்த்தமான' நிலைப்பாட்டையே பலரும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது.

இது ஒருவகையான தப்பியோடல்தான்; தப்பியோடல் என்பது மட்டுமின்றி இப்போது பலமாக இருக்கக்கூடிய கருத்து நிலையுடன் ஒத்தோடியாக இருப்பதும் ஆகும். விவாதங்களையும் எதிர்ப்பையும் முரண்பாடுகளையும் சுட்டிக்காட்டுவதையும் நாம் ஒத்திப்போட முடியாது. அப்படிச் செய்வது ஆரோக்கியமானதும் அல்ல. இந்த இடத்தில்தான் ஒரு போர் வீரனுக்கும் ஒத்தோடிக்கும் என்னைப் போன்ற ஒரு படைப்பாளிக்கும் வேறுபாடே வருகிறது.

ஈழப் போராட்டத்தின் இன்றைய தேக்கங்களுக்கு முக்கிய காரணங்கள் என்ன?

ஈழப் போராட்டத்தின் தேக்கங்கள் என்று பேசுவதைவிட அதனுடைய இயல்பும் தரமும் மாறிவிட்டிருக்கின்றன என்று சொல்வதே பொருத்தமானதாகும் என்று கருதுகிறேன். இந்தத் தரமாற்றம் பற்றி நாம் விரிவாகப் பேசவேண்டும்.

ஈழப் போராட்டத்தின் ஆரம்பக் கட்டங்களிலும் அதற்குச் சற்றுப் பின்னரும் எமது போராட்டத்தில் தார்மீக வலுவும் தார்மீக மேலாட்சியும் எமக்கே இருந்தது. நான் முன்பும் விபரித்தபடி அநியாயங்கள், திட்டமிட்ட பொதுமக்கள் படு கொலைகள், கருத்து வேறுபாடுகளை அழித்தொழிப்பு மூலமாகத் 'தீர்த்து' வைப்பது என்பன பெருமளவுக்கு இடம் பெறவில்லை. அப்படி இடம்பெற்றாலும் அவை பற்றிய விமர்சனங்கள் வாதங்களை எழுப்பக் கூடியதாக இருந்தது. இந்த நிலை விடுதலைப் புலிகள் மேலாதிக்க சக்தியாக எழுந்தமையுடன் முற்றுப்பெற்றுவிடுகிறது. ஒரு நியாயமான விடுதலைப் போராட்டம் என்ற நிலையில் உலகின் பல பகுதிகளிலும் எமக்கு இருந்த தார்மீக ஆதரவை இப்போது பெருமளவுக்கு நாம் இழந்துவிட்டோம். சிறுபான்மை மக்களின் அடிப்படை உரிமைகள் மீறல், மனித உரிமைகள் மீறல் என்ற தளங்களில் எமக்காக வாதிட்ட பல சர்வதேச வாதிகள் இப்போது பின் வாங்கி விட்டார்கள். எமது தரப்பிலும் விடுதலைப் புலிகள் புரியும் படுகொலைகளை மறைத்துவிட்டு இலங்கை அரசை மட்டுமே குற்றம் சாட்டி (அளவிலும், தரத்திலும் அரசு வன்முறை எவ்வளவோ மடங்கு அதிகம் எனினும்) உலக அரசங்கில் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகள், மனித உரிமைகள் மீறல் என வாதிட நேர்வதில் எமது தார்மீக பலம் குன்றிவிட்டது. இப்போது உலகளாவிய ரீதியில் எம்மிடம் இருப்பது விடுதலைப் புலிகளதும் அவர்களது ஆதரவாளர்களால் நடத்தப்படுகிற நிறுவனங்களும் அவற்றின் கிளைகளும் தான். இவை ஒருதலைப் பட்சமானவை. இவற்றுக்கூடாக வருகிற பிரசாரங்களுக்கும் தகவல்களுக்கும் உலக அரசங்கில் அவ்வளவு பெறுமதி இல்லை.

இது எம்மை மிகவும் பாதித்துள்ளது. இன்னொரு முக்கியமான தளத்தில், எமது போராட்டம் விடுதலைப் போராட்டம் என்ற நிலையிலிருந்து வெறுமனே ஒரு 'தேசியவாத' போராட்டமாகத் தாழ்ந்து விட்டது. இத்தரமாற்றம்தான் என்னைப் பொறுத்தவரை முக்கியமான பின்னடைவு. இதனைச் சற்று விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டும். எழுபதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து 80களின் நடுப்பகுதிவரை தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் என்ற கருத்தியலும் நடைமுறையும் மேலெழுந்திருந்தன. ஈழத்தின் தேசிய விடுதலையும் சோஷலிஸப் போராட்டமும் ஒன்றிணைந்ததாகவும் அதனது வெற்றியில்தான் இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களில் சோஷலிஸமும் ஜனநாயக வெற்றியும் தங்கியிருக்கிறது என்ற கருத்து முன் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

'விடுதலை' என்ற கருத்துவர்க்கம், பால், இனத்துவம், சாதியம் எல்லாவற்றின் தளைகளிலிருந்தும், 'விடுதலை' என்ற பரந்த ஆழமான நிலையிலும் முன்வைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்தக் கருத்துநிலைதான் பல சிங்கள முற்போக்குவாதிகளையும் புரட்சியாளர்களையும் ஈழப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவாக மாற்றியது. இந்தக் காலகட்டத்தில்தான் விடுதலைப் புலிகளிடமிருந்து சோஷலிஸத் தமிழீழத்தை நோக்கி, மற்றும் மாஓ, ஹோ - சிமின், சேகுவேரா, அமில்கார் கட்டி ஆகியோரின் எழுத்துக்களின் மொழிபெயர்ப்பு, வியட்நாமிய அனுபவங்கள் பற்றிய கட்டுரைகள், எண்பதுகளில் ஈழப் போராட்டத்திற்காகச் சிங்களப் புத்திஜீவிகள் மத்தியில் ஆதரவுடன் வாதாடிய தயான் ஜயதிலக் கவின் கட்டுரைகள் பல தமிழில் வெளியிடப்பட்டன. EPRLF, EROS, PLOTE ஆகியோரிடமிருந்தும் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் என்ற கருத்து நீண்டகாலமாக முன்வைக்கப்பட்டிருந்தது. மார்க்சியத்தையும் தேசியத்தையும் ஒரு புரட்சிகர நடைமுறையில் இணைத்ததாகவே விடுதலைப் போராட்டம் என்ற கருத்தியல் வலுப்பெற்று வந்தது. ஆனால் எண்பதுகளின் பிற்பகுதியில் இந்தக் கருத்துநிலை பெருமளவுக்குப் பின் தள்ளப்பட்டு 'தமிழீழப் போராட்டம்' என்பது ஒரு வெறும் தேசியவாதமாக மேலெழுந்துவிட்டது. ஈழப் போராட்டத்தில் இருந்து வந்த மார்க்சிய, இடதுசாரியச் சிந்தனைப் போக்கினது தோல்வியும் தேசியவாத சக்திகளின் எழுச்சியும்தான் இந்த நிலைமைக்குக் காரணம் என்று நான் கருதுகிறேன். எனினும் இதுபற்றிய விரிவான விவாதங்கள் தேவை. இத்தரமாற்றம் இங்கு மட்டுமல்ல பாலஸ்தீனத்திலும் நடைபெற்றிருக்கிறது. விடுதலை (Liberation) என்ற பரந்த ஆழமான போராட்டத்திலிருந்து அரசியல் சுதந்திரம் (Independence) என்ற நிலைக்கான பின்னடைவு என்றுதான் இதனை நான் பார்க்கிறேன். ஆபிரிக்க தேசிய காங்கிரஸும் தனது ஆரம்ப இலட்சியங்கள் பலவற்றை விட்டுவிட்டது.

மூன்றாவதாக, 83க்குப் பிற்பாடு தீவிரம் பெற்ற இந் தியாவின் தலையீடும் ஈழப் போராட்டத்தின் தரமாற்றத்துக்கு ஒரு காரணமாகும். சீரான முறையில் மெல்ல மெல்ல வளர்ந்து வந்த ஈழப் போராட்டம் 83 இனப்படுகொலை களுக்குப் பிறகு இந்திய அரசு வழங்கிய ராணுவப் பயிற்சி மூலம் திடீரென வீக்கம் பெற்றுவிட்டது. ஒரு குறுகிய காலப்பகுதி யில் ஆயிரக்கணக்கானோர் ஆயுதப்பயிற்சி பெற்று நாட்டுக்குத் திரும்பினர். போராளி இயக்கங்களின் எண்ணிக்கையும் வகை யற்றுப் பெருகியது. இந்த நிலை அரசியலுக்கும் ஆயுதத்துக்கும் இடையே ஒரு அசாதா ரணமான அசமத்துவத்தை ஏற்படுத்தி யது. இந்த அசமத் துவத்தின் பல விளைவுகளில் ஒன்றுதான் நான் கூறுகிற தரமாற்றம் ஆகும். இன்றைய போர்ச்சூழலைப் பார்க்கிற போது, விடுதலைப் புலிகளின் செயற்பாட்டையும் வளங்களையும் ராணுவ நடைமுறைகளையும் கணக்கிலெடுத்தால் - ராணுவம் என்ற வகையில் எவ்வகையான தேக்கத்தையும் அவர்கள் எதிர்நோக்கியிருக்கவில்லை. மாறாக, போர்முறை களிலும் போர்த்தளவாடங்களிலும் நவீனத்துவ வளர்ச்சிதான் அவர்களிடம் இடம்பெற்றிருக்கிறது. உலகிலேயே நவீனத்துவம் வாய்ந்த, பலமான, மூர்க்கமான, இயக்கம் என்ற பட்டப் பெயரைப் பல சர்வதேச நிறுவனங்கள் அவர்களுக்குச் சூட்டி யுள்ளன. இதனைத் 'தேசியப் பெருமை'யாகப் பறைசாற்றுவதும் தாராளமாக நடந்து வருகிறது.

அரசியல் சுதந்திரம் என்ற ஒற்றைப் பரிமாணம் கொண்ட ஒரு வேலைத் திட்டத்திற்கு இது வலுசேர்க்கக் கூடும். ஆனால் மானுடம் கூடரும் ஓர் விடுதலை என்கிற ஆழமான ஒரு கருத்தியலுக்கும் அதனையொட்டிய நடை முறைக்கும் இது எவ்வகையிலும் பெருமை தராது.

சந்திரிகா குமாரதுங்க பதவி ஏற்றபோது, சமாதானத்திற்கான ஒரு பரவலான எதிர்பார்ப்பு இருந்தது. பின்னர் அவரையும் தமிழ்ப் போராளிகளையும் மீண்டும் எதிர் எதிர் நிலைக்குத் தள்ளிய சக்திகள் எவை?

சந்திரிகா பதவிக்கு வந்தபோது சமாதானத்திற்கான ஒரு எதிர்பார்ப்புப் பரவலாக இருந்தது என்பது உண்மைதான். அதற்குச் சில காரணங்களும் இருந்தன. அவருக்கு முன்பு பதவியிலிருந்த எல்லோருமே இரத்தக்கறை படிந்த ஒரு வரலாற்றையே கொண்டிருந்தனர். சந்திரிகாவுக்கு அத்தகைய 'பாவச்சுமை' எதுவும் அப்போது இருக்கவில்லை. அதற்கும் மேலாக, அவருடைய கணவரும் சிறுபான்மை மக்களின் அபிமானத்தைப் பெற்றிருந்தவருமான விஜய குமாரதுங்க முன்பு படுகொலை செய்யப்பட்டமை சந்திரிகாவுக்கு, படு

கொலைகளால் பாதிக்கப்பட்ட, அவை பற்றி அனுபவ பூர்வமாக உணர்ந்த ஒருவர் என்ற அனுகூலத்தையும் வழங்கி இருந்தது. தேர்தல் காலத்தில் தென்னிலங்கை இடதுசாரிகளும் சமாதானக் குழுக்களும் அவரை மிகவும் பலப்படுத்தினர். 'சமாதானம்' என்பதுதான் அவருடைய தேர்தல் உச்சாடனமாகவும் இருந்தது. இவற்றைவிட அவர் ஒரு 'இடதுசாரி' என்ற பிரமையும் மயக்கமும் பலரிடமும் இருந்தது.

தமிழ் முஸ்லிம் மக்கள் வாழ்கிற பகுதிகளில் எல்லாம் ஜனாதிபதி தேர்தலில் அவருக்கு 70%, 80% என வாக்குகள் கிடைத்திருந்தன. விடுதலைப் புலிகளைத்தவிர மற்றைய எல்லாத் தமிழ்க் கட்சிகளும் குழுக்களும் அவரை ஆதரித்தன. கூடவே, ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஆட்சியின் 'பதினேழு வருடப் பயங்கரம்' சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும் வெறுப்பையும் அதிருப்தியையும் நன்கு கிளப்பிவிட்டிருந்தது. எனினும், அரசமைப்பின் அடிப்படையிலும் அரசின் கொள்கைகளிலும் பாரிய மாற்றங்கள் இல்லாமல் வெறுமனே தலைமை மாற்றமும் கட்சி மாற்றமும் விளைவுகளைக் கொண்டு வராது என்பதே நாம் திரும்பவும் காண நேர்ந்தது. தேர்தல் நேரம் முன்வைக்கப்பட்ட சந்திரிகா வின் - பொதுசன ஐக்கிய முன்னணி - வேலைத் திட்டத்தில் இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக எந்த வகையான திட்டங்களோ, பிரேரிப்புகளோ இருக்கவில்லை. உண்மையில் 'சமாதானம்' என்பது உச்சரிக்கப்பட்டிருந்ததே தவிர அதனை நடைமுறையில் கொண்டு வருவதற்கான ஒழுங்கான திட்டங்களோ, சிறுபான்மை மக்களின் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான வேலைத்திட்டமோ இருக்கவில்லை.

அந்த வகையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்துக்கும் சந்திரிகாவின் பொ.ஐ.மு. தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்துக்கும் அடிப்படையில் எந்த வேறுபாடுமே இருக்கவில்லை. (பொ.ஜ. முன்னணியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் இறுதிக் கணம் வரை தமிழில் வெளிவரவில்லை! 'சரிநிகர்' பத்திரிகையாளர்கள் இதுபற்றி கேட்ட பிற்பாடுதான் விஞ்ஞாபனம் அச்சுக் கூடத் திலிருந்து வெளியே எடுக்கப்பட்டது!)

சந்திரிகா ஆட்சிக்கு வந்த பிற்பாடு விடுதலைப் புலிகளுடன் சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகளை ஆரம்பித்தாலும் இருதரப் பிடையையும் பரஸ்பரம் நம்பிக்கையும் ஒத்துழைப்பும் இருக்க வில்லை. சுதந்திரத்துக்குப் பிறகு கட்டியெழுப்பப்பட்டு வந்த இலங்கை அரசு (State என்ற அர்த்தத்தில்) சிங்கள - பௌத்த அரசாகவும் அரசின் பணித்துறைகள்யாவும் சிங்கள, பௌத்த நலன்களை மட்டுமே பேணுகிறதாகவும் இறுக்கமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்தக் கட்டமைப்பு மேலும் மேலும்

பலமாக்கப்பட்டு வந்ததே தவிர எவ்வகையிலும் மாற்றத்துக்கு உரியதாக இருக்கவில்லை. இந்த அரசுக் கட்டமைப்பைத் திடீரென, 'மேலிருந்து' ஒருவரும் மாற்றிவிட முடியாது.

பிரச்சினை இந்த அரசுக் கட்டமைப்பில்தான் இருக்கிறது என்பதை ஓரளவுக்காவது சந்திரிகா உணர்ந்திருந்தார் என்பதை அவர் தரப்பு நியாயமாக நாங்கள் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். இலங்கையின் ஐம்பதாவது சுதந்திர தினக் கொண்டாட்டங்களைப் பேசும்போது, 'சுதந்திரத்துக்குப் பிறகு பல இனப் பரிமாணங்களைக் கொண்ட தேசத்தைக் கட்டி யெழுப்புவதில் நாங்கள் தோற்று விட்டோம்' என்று அவர் பகிரங்கமாகவே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்.

எனினும் அவருக்குக் கூட இந்த அரசுக் கட்டமைப்பை மீற முடியாமல் போனதோடு, இக்கட்டமைப்பைச் சேதனா பூர்வமாகப் பிணைத்து வைத்திருக்கிற சிங்கள - பௌத்தக் கருத்தியலையும் மீற முடியாமல் போய்விட்டது. அவர் சூழ்நிலையின் கைதி என்பதல்ல இதன் அர்த்தம். மாறாக, அடிப்படையில் அரசு மீள் கட்டமைப்பைச் செய்ய முடியாவிட்டால் ஏற்கனவே இருக்கிற நச்சுச் சூழலுள் சிக்க வேண்டியிருப்பது தான் இலங்கையின் இயக்கவியலாக இருக்கிறது.

பேச்சு வார்த்தைகளின் போதும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட பல விஷயங்களை அமுல்படுத்த முடியாமல் போய் விட்டது. ஜனாதிபதியின் அங்கீகாரம் கிடைத்த பிற்பாடும் கூடத் தளத்தில் ராணுவத்தினரும் படைத்தலைவர்களும் உத்தரவுகளை அமுலாக்கவில்லை. அரசு கட்டமைப்பு எவ்வளவு தூரம் மாற்றத்தை எதிர்க்கிறது என்பதற்கு இவை நல்ல உதாரணங்கள். உதாரணமாக, வடக்கு மீதான பொருளாதாரத்தடை நீக்கப்பட்டது. தடை செய்யப்பட்ட பட்டியலில் இருந்த ஒருசில பொருட்கள் நீங்கலாக (உதாரணம் : வெடிமருந்து) ஏனையவை எடுத்துச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தன. எனினும் தளத்தில் இருந்த படையினர் எல்லாப் பொருட்களையும் அனுமதிக்க வில்லை. ஜனாதிபதியின் உத்தரவுக்கு எவ்வகையிலும் 'மதிப்பு' இருக்கவில்லை. இத்தகைய விஷயங்கள் பல அரசின் தூதர்களாக யாழ்ப்பாணம் சென்று வந்த சார்ளஸ் அபேசேகரா, கலாநிதி ஜயதேவ உயங்கொட ஆகியோரால் ஜனாதிபதியிடம் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தன. இவை ஏற்கனவே நிலவிய சந்தேகங்கள், பரஸ்பர நம்பிக்கையின்மை என்பவற்றை அதிகரித்துவிட்டிருந்தன. படையினரின் இந்த நடவடிக்கை தற்செயலானது அல்ல. இனப்பிரச்சினையை அரசியல் பேச்சுவார்த்தைக் கூளுடாகத் தீர்த்துவிட முடியும் என்ற கருத்துடன் இலங்கைப் படைத் தலைமைக்கும் அவர்களோடு இணைந்திருக்கிற சிங்கள

மேலாதிக்கச் சக்திகள் பலவற்றுக்கும் உடன்பாடில்லை. 1977க்குப் பிற்பாடு மெல்ல மெல்ல இலங்கைப் படையினரும் அரசியலைத் தீர்மானிக்கிற ஒரு முக்கிய சக்தியாக வளர்ந்து விட்டிருக்கிறார்கள். அரசுக்குள்ளும் அரசியலுக்குள்ளும் படையினர் இவ்வாறு பெருமளவுக்கு ஆதிக்கம் செலுத்தும் நிலையை, பாகிஸ்தான், சிலி போன்ற நாடுகளில் நீங்கள் தெளிவாகப் பார்க்கலாம். இலங்கையிலும் பெருமளவுக்கு இதுதான் நிலை.

நீண்டகாலமாக நடந்து வருகிற ஒரு யுத்தத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வர எடுக்கும் பேச்சுவார்த்தைகள் மிகவும் பக்குவமாகவும் நுண்மையாகவும் திட்டமிடப்பட வேண்டும். அத்தகைய கவனங்கள் எதுவுமே அரசு தரப்பில் செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை. ஒரு பயங்கரமான அவநம் பிக்கையுடனும் சந்தேகத்துடனும் தான் அவை இடம்பெற்றன.

இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகள் குழம்பிப் போய்விட்ட மைக்கான பொறுப்பை இலங்கை அரசு செய்வதுபோல முற்று முழுதாக விடுதலைப் புலிகள்மேல் சுமத்திவிடுவதற்கு எவ்வித ஆதாரங்களும் இல்லை. சமாதானத்திற்கான தனது நல்லெண்ணத்தைக் கொள்கை அளவில் என்று இல்லாமல் நடவடிக்கைகள் ஊடாக இலங்கை அரசு காட்டியிருக்க வேண்டும். அதனை அரசினர் ஒருபோதும் செய்தது கிடையாது. வடக்கு மீதான பொருளாதாரத் தடையை நீக்குவதே, அப்பகுதி மக்களுக்குச் செய்கிற ஒரு சலுகையாக அவர்கள் கருதினார்கள். உணவு, உடை, மருத்துவச் சேவைகள் என்பன இலங்கையின் ஏனைய பிரதேச மக்களைப் போல அம்மக்களின் உரிமைகள் என்று உணர்திறன் அரசிடம் அப்போதும் இருக்கவில்லை; இப்போதும் இல்லை.

மறுபுறத்தில், விடுதலைப் புலிகளிடமும் அரசியல் பொறுமை, பொறுப்புணர்வு, நீண்டகால அரசியல்தார் மீக வெற்றிகளைச் சாதிப்பதற்காக ராணுவ நடவடிக்கைகளை நிறுத்துவது போன்ற அம்சங்கள் இருக்கவில்லை. பேச்சுவார்த்தைகள் குழம்பிய கையோடு, யுத்தத்தை மறு படியும் உடனே தொடக்கி வைத்தவர்கள் அவர்கள்தான்.

பேச்சுவார்த்தைகளை கையாள்வதில் சந்திரிகாவின் அனுபவமின்மை, புதிதாக ஆட்சிக்கு வந்தபடியால் அரசின் சிக்கல்கள், நுட்பங்கள் என்பவற்றைப் புரிந்துகொண்டு, தனது கட்சிக்குள் மேலோங்கியாக இருக்கக்கூடிய சிங்களப் பேரினவாதத்தையும் ஓரங்கட்டி, சமாதானம் குறித்துச் சாதகமான சில திட்டவட்டமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்குக் கால அவகாசம் தேவைப்பட்டது. அந்த அவகாசத்தை அவருக்கு வழங்கியிருக்க வேண்டிய பொறுப்புணர்விலிருந்து புலிகள்

தவறிவிட்டார்கள். “எண்பதுகளில் இருந்ததுபோல நாம் இப்போது ‘பொடியங்கள்’ (Boys) இல்லை; தேசியத் தலைவரும் தேசியத் தலைமையும் தான் நாங்கள்” என்பதாக அவர்கள் சொல்லி வருவது உண்மை என்றால் இத்தகைய தேசியத் தலைமையிடம் இருந்து ஒரு தேசியப் பொறுப்புணர்வை எதிர்பார்ப்பது நியாயம் அல்லவா?

போரை முந்திக்கொண்டு ஆரம்பித்தமைக்கு ராணுவக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து விளக்கங்கள் தரப்படக் கூடும். ஆனால் அவை சாரமற்றவை. எவ்வகையிலும் எமது தார்மீக நிலைப் பாட்டுக்கு வலுத் தராதவை.

அமிர்தலிங்கம் போன்ற இடைநிலை அரசியல் சக்திகள் அழிக்கப் பட்டது ஈழப் போராட்டத்தை எவ்வாறு பாதித்துள்ளது?

இடைநிலை சக்திகள் அழிக்கப்பட்டமை மாற்றுக் கருத்து களுக்கான சாத்தியப்பாட்டையும் ஒரு பிரச்சினை குறித்துப் பல்வேறுபட்ட, பன்முகப்பாங்கான கருத்துகள் இருக்கக்கூடிய, வெளிப்படக்கூடிய சூழலையும் அழித்து விட்டது. கருத்து சுதந்திரம் என்பதற்கு அப்பால் ஜனநாயக விழுமியங்கள் பலவும் இல்லாமல் போய்விட்டன.

போர்ச் சூழல், ‘அவசர நிலைமை’, இறுதி வெற்றிக்கு இவை அனைத்தும் தவிர்க்க முடியாதவை என்று எப்படித் தான் நியாயப்படுத்தப்பட்டாலும் ஈழப் போராட்டத்துக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் ஜனநாயகப் பண்பாட்டையும் மாற்றுக் கருத்துகளின் மதிப்பையும் பொறுமையையும் ராணுவக் கண்ணோட்டத்தின் தீவிரம் அழித்துவிட்டது. இதனுடைய விளைவுகள் மிகவும் ஆழமானவை. நீண்ட காலத்துக்கு எம்மோடு இருக்கப் போகிறவை அவை.

ஒரு ‘தேசிய இனம்’ என்ற வகையில் நாங்களும் ஈழப் போராட்டமும் வெற்றி பெறக்கூடும். எனினும் பன்முகப்பாங்கான, உயர்ந்த மனித விழுமியங்களைப் பேணுகிற, சீரிய பண்பாடுமிக்க ஒரு சமூகமாக நாங்கள் வெற்றி பெறுவோமா என்று எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது. இந்த விழுமியங்களுக்கான போராட்டமும் தொடர்ந்து இடம்பெறத்தான் போகிறது.

ஈழப் பிரச்சினையில் இந்தியாவின் தலையீடுகளை எத்தகைய நோக்கம் கொண்டதாகப் பார்க்கிறீர்கள்? அவற்றின் விளைவு என்ன?

ஈழப் போராட்டத்தில் இந்தியாவின் தலையீடுகளுக்குப் பலவகையான விளக்கங்கள் தரப்பட்டு வந்தாலும் மூன்று மையமான அம்சங்களை நாங்கள் கருத்தில் எடுக்க வேண்டும்.

முதலாவது, இதுவரை காலமும் கட்டி எழுப்பப்பட்டு வந்திருக்கிற இந்திய தேசியத்துக்கும் தேசிய இனங்களின் சுய நிர்ணய உரிமைப் போராட்டங்களுக்கிடையேயான முரண்பாடு இந்திய அரசைப் பொறுத்தவரையிலும் சரி, விடுதலைப் புலிகளைப் பொறுத்தவரையிலும் சரி, நிரந்தரமான நண்பர்கள், நிரந்தரமான பகைவர்கள் என எவரும் இல்லை. நிரந்தரமான நலன்கள் - சுயநலன்கள் என்று வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளலாம் - மட்டும்தான் உண்டு. இது ஒரு பாரம்பரியமான மணிமொழி என்றாலும் இந்தியா - ஈழப் பிரச்சினை தொடர்பாக இத்தகையதொரு சூழலே நிலவி வந்திருக்கிறது என்று கருதுகிறேன்.

இரண்டாவது, அரசியல் சூழல் எத்தகையதாக மாறினாலும் தவிர்க்க முடியாமல் ஈழப் பிரச்சினையும் - இந்தியாவும் சர்வதேச அரசியல், உள்நாட்டு உறவுகள் என்ற தளத்தில் பின்னிணைந்துள்ளன. இந்தப் பிணைப்பு தந்திரோபாய ரீதியான ஒத்துழைப்பாக இருந்தாலென்ன, எதிர்ப்பாக இருந்தாலென்ன, ஏதாவதொரு வடிவத்தில் நீடிப்பது தவிர்க்க இயலாது.

இந்தப் பிணைப்பின் பல அம்சங்கள் எங்களுக்குத் தெரியவராதவை; அந்த வகையில் உளவுச் சேவை, ராணுவ உறவுகள் என்று ரகசியமான பல விஷயங்கள் நடந்தேறியுள்ளன. இனியும் நடந்தேறும். இவை பற்றி எங்களுக்கு எதுவும் தெரியவராது. ஏனெனில் இந்த நடவடிக்கைகளுக்கும் அரசியலுக்கும் எவ்வகையான வெளிப்பாட்டுத் தன்மையும் இருப்பதில்லை.

இந்திய ராணுவம் விடுதலைப் புலிகளோடு போரில் ஈடுபட்டிருக்கிற காலகட்டங்களிலும் கூட விடுதலைப் புலிகளுக்கும் - இந்திய அரசுக்கும் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றிருந்தன. இவை வெளியே தெரியவராதவை. இதுபோலவே ராஜீவ் காந்தியின் படுகொலைக்கு முன்பாகவும் அவரும் விடுதலைப் புலிகளும் இந்திய-புலிகள் இணக்கப்பாடு, நல்லுறவு குறித்துப் பேசியிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இவை அவ்வப்போது வெளியே கசிந்த தகவல்கள். 83க்கு பிந்திய ஈழப் போராளிகள் - இந்திய உறவு பற்றி ஆழமான விவரங்கள் சம்பந்தப்பட்டவர்களிடமிருந்து தான் என்றோ ஒருநாள் வெளியே வர வேண்டும். எனினும் என்னுடைய முக்கியமான அவதானம் ஒன்றைப் பதிவு செய்து வைக்க விரும்புகிறேன். ஈழப்பிரச்சினை தொடர்பாக ஈழப் போராளிகளுடனும் அவர்களுடன் தொடர்பான ஏனையவர்களுடனும் குறிப்பாகவும், ஈழப் போராட்டம் / பிரச்சினை தொடர்பாகப் பொதுவாகவும் இந்திய அரசினதும், இந்தியத் தொடர்பு சாதனங்களாலும் அணுகுமுறை *condescending* ஆகவே இருந்து வந்துள்ளது.

கௌரவம், மதிப்பு, சமத்துவம் என்பன இவ்வுறவுகளின் முக்கியமான கூறாக ஒருபோதும் இருந்ததில்லை. இந்த அணுகுமுறையை ஒரு பெருநில மனோபாவம் என்று அழைக்க விரும்புகிறேன்.

1985இலிருந்து 1989 வரை (இது ஒரு மிக முக்கியமான காலகட்டம்) இலங்கையில் இந்தியாவின் உயர் ஆணையாளராக இருந்த ஜே.என். டிக்ஸீற்றின் Assignment Colombo எனும் நூலை வாசிப்பவர்களுக்கு என்னுடைய வாதம் இலகுவாகப் புரியக்கூடும். இந்த நூலிலிருந்து ஒரு சம்பவத்தைக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் எனது கருத்தை விரிவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

1985இல் இந்திய அரசின் வெளியுறவுச் செயலாளராக இருந்த ஹோமேஷ் பண்டாரி கொழும்புக்கு வந்திருந்தார். இலங்கை அரசுக்கும் ஈழப் போராளிகளுக்கும் இந்திய அரசின் அநுசரணையுடன் இடம்பெற்ற திம்புப் பேச்சுவார்த்தைகள் ஏலவே தகர்ந்து போயிருந்தன. அதற்கான காரணம் இலங்கை அரசின் விட்டுக்கொடுக்க முடியாத நிலைப்பாடும், போர் நிறுத்தம் நடைமுறையில் இருந்தபோதும் தமிழ் மக்கள் படு கொலைகள் இடம்பெற்றதும் தான் என்பது இந்திய அரசின் நிலைப்பாடாகவும் இருந்தது. ஹோமேஷ் பண்டாரியின் வருகை இலங்கை அரசின் நிலைப்பாட்டை மாற்றுவதற்கு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளில் ஒன்றாகும். அவர் தன்னோடு கூடவே தமிழ் மக்களுக்கான அதிகாரப் பரவலாக்கம் தொடர்பான ஒரு திட்டத்தையும் எடுத்து வந்திருந்தார். அத்திட்டத்தைப் பற்றி இலங்கை அரசுத் தலைவர்களோடு கலந்துரையாடி விட்டு டெல்லி திரும்பும் வழியில் ஈழப் போராளிக் குழுக்களையும் சென்னையில் சந்தித்தார்.

அதற்குப் பிற்பாடு டிக்ஸீற்றுடன் அவர் பேசியவற்றை - டிக்ஸீற்றின் வார்த்தைகளிலேயே தருகிறேன்:

“திட்டத்திலுள்ள விஷயங்கள் பற்றிய தகவலைக் கொழும்பிலிருக்கும் மிதவாதத் தலைவர்களுக்குக் கொடுத்தாயிற்றா என்று பண்டாரி என்னைக் கேட்டார். ஏற்கனவே; இந்த விஷயங்கள் இலங்கை அரசுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தன. மிதவாதத் தமிழ்த் தலைவர்களுக்கு இவை பற்றித் தெரிவிக்கும்படி எத்தகைய உத்தரவும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை என நான் அவரிடம் தெரிவித்தேன்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் தமிழ்த் தலைவர்கள் பற்றிய அவரது தெளிவற்ற அறிவு வெளிப்பட்டது. அவர் சொன்னார்: “மணி, நீங்கள் கொழும்பு திரும்பிய உடனேயே திட்டம் பற்றிய ஆவணங்களைச் செல்வநாயகத்திடம் சேர்ப்பித்து விடுங்கள்.” (தமிழ்த் தலைவர்) செல்வநாயகம் காலமாகிக்

கிட்டத்தட்ட இருபது ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன என நான் அவருக்குச் சுட்டிக் காட்டினேன். ஒருவேளை, கலாநிதி (நீலன்) திருச்செல்வத்திடம்தான் இவற்றை ஒப்படைக்க வேண்டுமோ எனக் கேட்டேன்.

பண்டாரி பொறுமையை இழந்தவராய், “மணி, செல்வ நாயகமோ, திருச்செல்வமோ யாரிடமென்றாலும் கொடுத்து விடுங்கள். எல்லாத் தென் இந்தியப் பெயர்களுமே எனக்குப் பெரிய குழப்பமாக இருக்கின்றன.”

இந்தத் தகவலை நான் விரிவாகத் தருவதன் காரணம் இது வெறுமனே ஒரு சுவாரசியமான துணுக்கு என்பதால் அல்ல. ஈழப் பிரச்சினை - இந்திய உறவுகள் என்ற தளத்தில் மிகுந்த உயர் பதவியில் இருந்த ஒருவரது அறியாமை, அலட்சியம் என்பன ஒட்டுமொத்தமாகவே இந்திய அரசின் பல தளங்களிலும் இருந்தன. “வடக்கையும் கிழக்கையும் ஏன் இணைக்க வேண்டும்? அவை இரண்டுக்கும் தமிழர்களைப் பொறுத்த வரை எந்த வகையான பூகோளத் தொடர்புமே இல்லையே” என்று ராஜீவ் காந்தி ஒருமுறை அமிர்தலிங்கத்தைக் கேட்டுள்ளார். பின்னர் இலங்கைப் படத்தை எடுத்து எவ்வாறு வடக்கும் கிழக்கும் இணைந்திருக்கின்றன என்றும் எப்படித் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்கள் மூலம் கிழக்கை வடக்கிலிருந்து பிரிக்க முயற்சி செய்கிறார்கள் என்றும் தான் விளக்க மளிக்க நேர்ந்ததாக அமிர்தலிங்கம் ஒருமுறை நேர்ப்பேச்சின் போது என்னிடம் தெரிவித்திருக்கிறார்.

இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில், தமிழ்நாட்டின் மிகப் பிரபலமான எழுத்தாளரும் எனது நண்பருமான ஒருவர் என்னைக் கேட்டது: அது சரி சேரன், ஈழத் தமிழர்கள் எல்லாம் பிரிட்டிஷ் காலத்தில்தானே இலங்கைக்குப் போய்க் குடியேறினார்கள். அங்கே போய்க் குடியேறியது போதாது என்று தனி ஈழம் என்று வேறு கேட்கலாமா? இது என்ன நியாயம்?

ஈழப் பிரச்சினை பற்றி ஆய்வு செய்தவர்களும் விவரங்களும் விளக்கங்களும் தெரிந்தவர்களும் நிறையப்பேர் இருக்கிறார்கள். பேராசிரியர்கள் எஸ்டி. முனி, ஊர்மிளா ஃபட்னிஸ், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துப் பேராசிரியர் சூரிய நாராயணன் போன்றோரை உதாரணமாகத் தரலாம். இவர்களையும் இவர்களோடு ஒத்த ஏனையோரையும் இந்திய வெளியுறவுத்துறை, உளவுத்துறை என்பன அழைத்து அவ்வப் போது ஆலோசனைகள் கேட்பதும் வழக்கம்தான். எனினும் ஈழத் தமிழர் பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரை, அலட்சியம் கலந்த பச்சாதாப உணர்வும், ‘கீழானவர்களை / தாழ்ந்தவர்களைப் பார்க்கிற ஒரு பார்வையும்தான் மேலோங்கி இருந்தது.

மைய நீரோட்டப் பத்திரிகைகளும் பெருமளவுக்கு உத்தியோக பூர்வமான இந்திய அரசு நிலைப்பாட்டையே எடுத்தோதி வந்துள்ளன.

டிக்ஸிற், பண்டாரி விவகாரம் தொடர்பாக இன்னொரு தகவலையும் தர வேண்டி இருக்கிறது. மேலே குறிப்பிட்ட திட்டத்தின் பிரதிகளோ, அல்லது 1987 இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின் பிரதிகளோ எந்தத் தமிழ்க் குழுவுடனும் கலந்துரையாடப்படவில்லை என்பதோடு 1987 இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் மிக இறுதிக் கணத்திலேயே தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்களுக்குத் தரப்பட்டதாக டிக்ஸிற் எழுதுகிறார்.

போராளித் தலைவர்களாக இருந்த / இருக்கிற பலர், இந்திய அரசுடனும் இந்திய உளவு சேவையுடனுமான தமது விரக்தியும் எரிச்சலும் வாய்ந்த அனுபவங்களை வெளியே சொல்ல முன்வருவார்களானால் எனது வாதங்களுக்கு மேலும் வலுக்கிடைக்கும்.

தமிழ்ப் போராளிகள் என்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் இந்திய மக்களிடம் - குறிப்பாகத் தமிழக மக்களிடம் - ஈழப் போராட்டத்தின் நியாயப்பாட்டை விளக்கிப் பிரசாரம் செய்யவும், மக்களோடு நிறுவனரீதியான ஒத்துழைப்பு அமைப்புகளை ஏற்படுத்தவும் முயன்றனர். ஈழ மக்கள் நட்புறவுக் கழகங்கள் ஏற்படுத்துகிற முயற்சியில் சில போராளி அமைப்புகள் தீவிரமாகவும் இருந்தன. ஏராளமான தமிழக நண்பர்களும் மக்களும் 83க்குப் பிற்பாடு மிகுந்த ஆர்வத்துடன் இத்தகைய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு உழைத்தனர். அவர்களுடைய ஆதரவும் அரசு வணைப்பும் இல்லையென்றால் ஈழப் போராட்டம் இவ்வளவு தூரத்துக்கு நகர்ந்திருக்க முடியாது.

இந்திய அரசும், பிற்பாடு எம்.ஜி.ஆர். அரசும் ஈழப் பிரச்சினையுடன் முற்றாகவே பிணைந்த பிற்பாடு போராளி இயக்கங்கள் தமிழக மக்களுடனான பிணைப்புகளைத் தொடர்ந்து வளர்ப்பதில் அக்கறை இழந்துவிட்டன. மக்களுக்குப் பதிலாக அரசியல் கட்சிகளையும் அரசுகளையுமே நம்பவும் அவர்களது பணத்தைப் பயன்படுத்தவும் ஆரம்பித்தனர். இவையும், இவற்றோடு கூடவே போராளி இயக்கங்களின் உட்பகையும் உட்பகையின் வன்முறையும் ஈழப் போராட்டத்தை மிகவும் பாதித்துள்ளது.

அமெரிக்கா இலங்கைப் பிரச்சினையில் எத்தகைய நிலைப்பாட்டை எடுத்தது?

அமெரிக்காவின் உத்தியோகபூர்வமான நிலைப்பாடு ஈழப் போராட்ட ஆரம்பங்களிலிருந்தே எங்களுக்குப் பாதகமான

தாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறது. என்பதுகளிலிருந்தே இலங்கை அரசுடன் நெருக்கமான அரசியல், ராணுவ உறவுகளை அவர்கள் வளர்த்து வந்திருக்கிறார்கள். இந்திய அரசு ஈழப் பிரச்சினையில் தலையிட, நேர்ந்தமைக்குக் காரணங்களுள் ஒன்றாக இதுவும் சொல்லப்படுவது வழக்கம். 80களில் இலங்கை - பாகிஸ்தான் - அமெரிக்கா என்ற ஒரு அரசியல் ராணுவ ஒத்துழைப்பு இருந்தது (இதில் இஸ்ரேலும் இணைந்திருந்தது என்பதும் ஒரு முரண்). இந்த ஒத்துழைப்பை முறியடிக்க இந்தியா - ஈழப் போராளிகள் என்ற மாற்று அமைப்பு உருவாக நேர்ந்தது. எனினும் இத்தகைய சமன்பாடுகள் இன்றைய உலகச் சூழலில் அர்த்தமிழந்து போய்விட்டன.

திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை, கட்டற்ற வியாபாரம், உலகமயமாக்கல், சந்தையும் லாபமுமே தேவதைகள் என்ற தன்னுடைய அடிப்படைக் கோட்பாட்டை நிலையாகப் பேணுவதே அமெரிக்காவின் எல்லாவகையான உறவுகளையும் நிர்ணயிக்கிறது. அந்த வகையில் எத்தகைய அநியாயங்களுடாகவும் தனது நலன்களை நிலைநிறுத்த அமெரிக்கா தயங்குவதில்லை.

இந்தியாவும் தன்னுடைய பெரிய சந்தையைத் திறந்து விட ஆரம்பித்த பிற்பாடு பழைய தந்திரோபாயங்களை அமெரிக்கா பாவிப்பது சாத்தியமில்லை. எனவே, நண்பர்கள் யார் எதிரிகள் யார் என்பது எப்படியும் மாறக்கூடும்.

ஈழப் போராட்டத்தைப் பொறுத்தவரை - அது ஒரு 'பயங்கரவாதப்' போராட்டம் என்பது அமெரிக்காவின் நிலைப்பாடு. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளை அவர்கள் 'பயங்கரவாத' இயக்கம் என்று பிரகடனம் செய்திருக்கிறார்கள். அதனை எதிர்த்தும் புலிகள் பயங்கரவாத இயக்கம் அல்ல; ஒரு தேசிய விடுதலைப் போராட்ட இயக்கம் என்றும் அமெரிக்க நீதிமன்றம் ஒன்றில் இப்போது வழக்கு நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

'தமிழ்ப் பயங்கரவாதத்துக்கு' எதிரான இலங்கை அரசின் 'எதிர்ப்புப் போராட்டத்துக்கு' அமெரிக்கா உளவு சேவைகள் விஷயத்திலும் சிறப்பு ராணுவப் பயிற்சிகள் என்ற வகையிலும் உதவி அளித்து வருகிறது. அமெரிக்க Green Berets இலங்கையின் உயர் அதிகாரிகளுக்குப் பயிற்சியளிக்கச் சென்ற வருடம் இலங்கை வந்திருந்தமையை Philadelphia Inquirer என்ற பத்திரிகை வெளிக் கொண்டு வந்த பிற்பாடு அமெரிக்க அரசு அதனை ஒப்புக் கொண்டுள்ளது.

எனினும் இதற்கு எதிராகவும், ஈழப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவாக அமெரிக்க செனட்டர்களை மாற்றுவதற்கான பிரச்சார முயற்சிகளும் தீவிரமாக உள்ளன. இப்போது ஈழத்

தேசியப் போராட்டத்தில் மேலாட்சி பெற்றவர்களாக இருக்கும் விடுதலைப் புலிகளது அரசியல் திட்டங்கள் எதுவும் அடிப்படையில் சந்தைப் பொருளாதாரத்துக்கும் உலகமயமாக்கலுக்கும் விரோதமானவையாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆரம்பத்தில் அவர்கள் பேசிய சோஷலிஸமும் (78) இடைக்காலத்தில் இடையிடை தெரிவித்த யூகோஸ்லாவியப்பாணி - சந்தை சோஷலிஸ முறையும் (85 - 86) இப்போது இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. தமிழ் ஈழம் பற்றிய அவர்களின் படிமங்களையும் கற்பனைகளையும் கட்டமைப்புகளையும் பார்க்கிறபோது (ஆதாரம் : தமிழீழ அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் பற்றிய மிக விரிவான அறிக்கை ஒன்று தொடராக உலகத் தமிழர் பத்திரிகையில் வெளியாகியிருக்கிறது; கூடவே தமிழீழ பொருண்மிய அபிவிருத்தி நிறுவனத்தின் வெளியீடுகள்) சந்தைப் பொருளாதாரமும் உலகமயமாக்கலின் ஒரு கண்ணியாக இணைவதும் தான் அவர்களது திட்டம் என்று தெரிகிறது.

இத்தகைய சூழலில் உலக அரசியலோடு ஈழப் போராட்டம் எப்படி உறவு கொள்கிறது என்பதை ராஜதந்திரமும் பொருத்தமான / சாதகமான சந்தர்ப்பங்களும் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

புலிகள் 'பயங்கரவாதிகள்' என்று சொல்கிற அதே வேளை, இலங்கை அரசும் புலிகளும் சமாதானப் பேச்சு வார்த்தைகளில் ஈடுபடுவதற்குத் தாம் ஆதரவு என்பதையும் அண்மையில் அமெரிக்க உயர் அதிகாரியொருவர் தெரியப்படுத்தி உள்ளார்.

ஹோஹண விஜேவீரவின் மரணத்திற்குப் பின் ஜே.வி.பி.யின் நிலை என்ன? ஜே.வி.பி.யின் அரசியல் போராட்டத்தோடு தமிழர்களின் அரசியல் போராட்டங்கள் இணையக்கூடிய இடம் ஏதேனும் உண்டா?

ஹோஹண விஜேவீரவின் மரணத்திற்குப் பிற்பாடு JVP துண்டுகளாகச் சிதறிவிட்டது. 1987 - 1989 காலப்பகுதியில் JVP மிகத் தீவிரமாகச் செயல்பட ஆரம்பித்தது. இந்தியப் படைகள் அந்தக் காலகட்டத்தில் இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கில் நிலை கொண்டிருந்தன. இந்திய எதிர்ப்பு, தமிழ் எதிர்ப்பு என்ற அடிப்படையில் தெற்கில் சிங்கள தேசிய வாதத்தின் தீவிர சக்திகளாக அவர்கள் இக்காலகட்டப் பகுதியில் இயங்கினர். இலங்கை அரசைப் பெருமளவுக்கு ஸ்தம்பிக்க வைத்ததாக இருந்தது அவர்களுடைய வன்முறை. எனினும் JVP வன்முறையைப் பல மடங்கு மீறக்கூடிய வகையில் இலங்கை அரசு வன்முறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. 60,000 பேர்வரை கொல்லப்பட்டோ, 'காணாமல் போயோ' இருக்கிறார்கள் என்பதோடு JVPயின் தலைமை சக்திகளும் அழிக்கப்பட்டிருந்தன.

இப்போது இலங்கையில் இருக்கக்கூடிய JVP தனது அடிப் படையான சிங்களப் பேரினவாதத்தைக் கைவிடவில்லை. அண்மையில் நடந்த வடமேல் மாகாண சபைத் தேர்தல்களில் அவர்கள் மூன்று இடங்களில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார்கள். JVPயை ஒரு பொதுவான இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணியில் கொண்டுவர வேண்டுமென NSSP முயன்று வருகிறது எனினும் தமிழ் மக்களின் போராட்டம் JVPயுடன் இணையக்கூடிய சாத்தியம் இல்லை.

யாழ் நகரம் காலி செய்யப்பட்டபோது உங்களுக்கு எத்தகைய உணர்வுகள் ஏற்பட்டன?

இந்தக் கேள்விக்குப் பதிலாக, “புலரிக் கலவியும் இரவில் சமருமாய்க் கழிந்த ஒரு காலத்தின் பாடல்” எனும் என்னுடைய கவிதையைத் தந்து விடுவதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும்.

எனினும் இந்த இடம்பெயர்வு குறித்த சில விஷயங்களை விவாதிப்பது பயனுள்ளதாக இருக்கும். யாழ்ப்பாணம் காலி செய்யப்படுகிறது என்கிற தகவல் கிடைத்தபோது அதிர்ச்சி, குழப்பம், கோபம் போன்ற பல உணர்வுகள் மாறி மாறி எழுந்தன. இலங்கை ராணுவத்தினர் தமது உச்சப்படைபலத்தைப் பாவித்து ஏதாவதொரு சந்தர்ப்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடித்து விடுவதற்கான சாத்தியம் இருந்தமை பற்றி ஏலவே அறிந்திருந்தாலும் ஒரேயடியாக மக்கள் அனைவரும் வெளியேறியது / வெளியேற்றப்பட்டது தான் அதிர்ச்சியைத் தந்தது.

யாழ்ப்பாணத்துக்குள்ளேயே மாறி மாறி இடம்பெயர்ந்த அனுபவங்கள் நிறைய இருந்தமையாலும் முஸ்லிம் மக்கள் வடக்கிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டமை ஏற்கனவே நிகழ்ந்திருந்தமையாலும் இடம்பெயர்வு என்பது ஒரு வகையில் புதிய விஷயமாக இல்லை. எனினும் இந்த இடம் பெயர்வின் பிரமாண்டம் உறைய வைத்தது.

1992 நவம்பர் அளவில் எங்களுடைய கிராமப்புறங்களை (அளவெட்டி) இலங்கை ராணுவம் ஆக்கிரமித்ததோடு எமது குடும்பமும் முற்றாக இடம்பெயர்ந்துவிட்டது. அதற்குப் பிற்பாடு எங்களுடைய ஊருக்கு முற்று முழுதாக இன்னும் ஒருவரும் திரும்பிச் செல்ல முடியவில்லை. எனவே, தனிப்பட்ட அளவில் இடம்பெயர்வின் அவலம் வாழ்வின் ஒரு தவிர்க்கமுடியாத அம்சமாக என்னோடு இணைந்து விட்டிருக்கிறது.

யாழ்ப்பாண இடம்பெயர்வு பற்றி ஆரம்பத்தில் குழப்ப உணர்வு ஏற்படக் காரணம், இடம்பெயர்வு பற்றிக் கிடைத்த தகவல்கள் ஆகும். மக்கள் தாமாகவே வெளியேறி விட்டார்கள் என்று ஒரு பகுதியினரும் விடுதலைப் புலிகளால் அவர்கள்

விரட்டி அடிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள் என்று இன்னொரு பகுதியினரும் தகவல்களை வீசி எறிந்துகொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு பகுதியினரும் சொல்லியதில் உண்மை இருந்தது என்று பின்னர், இடம்பெயர்ந்தவர்களில் பலரை நேரில் சந்தித்துத் தகவல் அறிந்தபோதுதான் தெரியவந்தது.

வெளியேறிய மக்கள் பட்ட அவலங்கள் மிகப் பயங்கரமானவை. இந்த அவலம் லட்சக்கணக்கான மக்களுக்கு ஒரே நேரத்தில் ஏற்பட்டதாகும். கோபம் ஏற்பட்டமைக்குக் காரணம் விடுதலைப் புலிகளின் பொறுப்பின்மையும் அந்தச் சூழலில் தமது நிறுவன நலன்களையும் சொந்த நலன்களையும் பொது மக்களின் நலன்களுக்கு மேலாக உயர்த்திப் பிடித்தமையும் ஆகும். பல இடங்களில் மக்களை அவர்கள் பலவந்தமாக வெளியேற்றியிருக்கிறார்கள் என்பதற்கு அப்பால் வெளியேறிய மக்களது வீட்டுத் தளவாடங்கள், கூரைகள் என்பவற்றைத் தமது நிறுவன வசதிகளைப் பயன்படுத்தி அப்புறப்படுத்தி வந்து, அகதிகளாக வெளியேறிய அதே மக்களுக்கு அவர்களுடைய தளவாடங்களையே பின்னர் வன்னியில் வைத்து விற்றிருக்கிறார்கள்! இது நான் தருகிற ஒரு உதாரணம் மட்டும் தான். இவை பற்றி அவர்களுடைய 'உத்தியோக பூர்வமான' தகவல் மற்றும் பிரசாரக் குறிப்புகளில் எதுவும் இல்லை என்பது ஆச்சரியம் தருவதில்லை. எனினும் இந்த இடம்பெயர்வு பற்றிப் பயனுள்ள ஆவணங்கள் வெளியாகியுள்ளன.

கெரில்லாப் போராளிகள் நீரில் வாழும் மீன்களைப் போல என்பதும் அவர்களுக்கு மக்கள்தான் நீர் என்றும் சொல்வதுண்டு. யாழ்ப்பாண இடம்பெயர்வின்போது மீன்கள் நீரையும் தம்மோடு சேர்த்துக் கொண்டு போக முயற்சி செய்தன என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது.

பொதுமக்களைப் பலவந்தமாக வெளியேற்றுவது, அல்லது தந்திரோபாயரீதியான குடியேற்றங்களை இடம் பெயர்க்கப் பட்ட மக்களைக் கொண்டு ஏற்படுத்துவது (Strategic Hamlets) அல்லது மக்கள் குழுக்களை வேரோடு பிடுங்கி இன்னோர் இடத்தில் வீசுவது என்பன ஒடுக்கும் அரசுகளாலும் அவர்களது ராணுவத் தந்திரோபாயங்களாகவுமே இடம்பெற்றுள்ளன. லத்தீன் அமெரிக்காவில் இதற்கான நிறைய உதாரணங்கள் உள்ளன. ஸ்டாலின் அதிகாரத்தில் இருந்தபோது, இர்மியன் தாத்தார் இன மக்களையும் செச்னியா மக்களையும் இவ்வாறு பலவந்தமாக இடம்பெயர்த்திருக்கிறார். 2600 கிராமங்களில் இருந்து குர்தீஷ் மக்களைத் துரத்தி அரசு இடம் பெயர்த்துள்ளது. எனினும் போராளி இயக்கங்கள் என்ற வகையில்

இத்தகைய பலவந்தமான இடப்பெயர்வை விடுதலைப் புலிகளை விட வேறு இயக்கங்கள் நிகழ்த்தியிருக்கின்றனவா என்பது எனக்கு ஐயமாக உள்ளது.

புரட்சிக்குப் பிற்பாடு நிக்கராகுவாவின் ஸான்டினில் டாக்கள் மிஸ்கிறோ இந்தியர்களை இவ்வாறு இடம் பெயர்த்திருக்கிறார்கள் என்று அறிந்திருக்கிறேன். அதனால் ஏற்பட்ட பாதிப்பில் இருந்து இன்னும் அவர்கள் அரசியல் ரீதியாக விடுபட முடியாமல் உள்ளது என்பதையும் நாங்கள் கவனிக்க வேண்டும்.

யாழ்ப்பாண மாவட்ட இடம்பெயர்விற்போது வெளியேறியவர்களில் பெரும்பாலானோர் பழையபடியும் அந்த மாவட்டத்துக்குத் திரும்பி விட்டார்கள் என்பதைப் பார்க்கிற போது, இத்தகைய பலவந்தமான இடம்பெயர்வுகளின் தர்க்கத்தை நாம் ஓரளவுக்கு விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

3

என்ன சூழலில் எப்போது புலம்பெயர்ந்தீர்கள்? புலம் பெயர்ந்த வாழ்வும் சூழலும் உங்களுக்கு எத்தகைய மனப்பதிவை ஏற்படுத்தியது?

1987 ஜூலை மாதம் இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் ஏற்பட்ட சூழலில்தான் நான் முதலாக யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு ஐரோப்பாவுக்குச் செல்கிறேன். இரண்டு வருடங்களுக்குப் பிற்பாடு யாழ்ப்பாணம் திரும்பி 1990 ஜூன் மாதம் வரை தங்கியிருந்தேன். அதன் பிற்பாடு யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேற நேர்ந்தமைதான் என்னுடைய புலம்பெயர்வு என்று நினைக்கிறேன். விடுதலைப் புலிகளுக்கும் எனக்கும் இடையே இருந்து வந்த அரசியல், கருத்து முரண்பாடுகளின் விளைவாகவே நான் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேற நேர்ந்தது. என்னுடைய பல நண்பர்கள் வெளியேற முடியாததால் அல்லது வெளியேறத் தேவையில்லை என நினைத்து ஊரிலேயே தங்கி நின்றதால் விடுதலைப் புலிகளால் கொல்லப்பட்டு விட்டார்கள்.

1992 இறுதிவரை கொழும்பில் தங்கி இருந்தேன். பிற்பாடு கனடா வருகிறேன். எனினும் இன்றுவரை வருடத்துக்கு ஓரிரு தடவைகள் கொழும்பு திரும்பி மாதக்கணக்காக அங்கே தங்கி நிற்கிறேன். அங்கு தங்கியிருக்கிற நாட்கள் 'சரிநிகர்' இதழோடு கழியும். இதற்கிடைப்பட்ட காலங்களில் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் பல தடவைகள் மாதக் கணக்கில் கழித்திருக்கிறேன். கனடிய அரசாங்கம் எனக்குத் தந்திருக்கிற விஸா 2000 ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் வரைச் செல்லுபடியாகும்.

1987இலிருந்து இதனை எழுதுகிற இந்தக் கணம் வரை ஏதோ ஒரு வகையில் பல்கலைக் கழக உதவித் தொகையும் புலமைப் பரிசிலும் பகுதி நேரம் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர் வேலையும் ஆய்வு நிறுவனங்கள் உதவியும் எனக்குக் கிடைத்து வந்துள்ளன. அந்தவகையில் புலம் பெயர்ந்த லட்சக்கணக்கான மக்களைவிட எனக்கு ஒரு வகையான சலுகைகள் சார்ந்த இருப்பு இருக்கிறது. இதனை மிகவும் தன்னடக்கத்துடன் நான் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

இதனால் இங்கே நான், 'உள்ளே இருக்கும் வெளியாள்' ஆகவும் ஈழத்தில் 'வெளியே இருக்கும் உள் ஆள்' ஆகவும் இருக்கிறேன். அந்த வகையில் எனது நிலை எந்த வகையில் 'புலம்பெயர்ந்த' என்ற வரையறைக்குள் அடங்கும் என்று தெரியவில்லை.

என்னுடைய வாழ்வின் முக்கியமான முதல் இருபத்தைந்து வருடங்களும் யாழ்ப்பாணத்தோடு பிணைந்து போய் உள்ளன. எனது இலக்கிய வாழ்வும் அரசியல் வாழ்வும் - ஏன் ஒட்டு மொத்தமான என் வாழ்வுப் படிமமுமே அங்கேதான் படிவம் பெற்றுள்ளது. அங்கு திரும்பிப்போகிற சாத்தியம் இப்போது இல்லை என்று இருக்கும் வரை ஒரு வகையான புலம்பெயர்வுச் சூழலும் மனோநிலையும்தான் எனக்கும் என்று தோன்றுகிறது. அடிக்கடி கொழும்பு நகர் திரும்பினாலும், 'சரிநிக்'ரை அங்கிருந்து தான் வெளியிடுகிறோம் என்றாலும், கொழும்பு நகரில் ஒரு போதுமே சுயமாக நான் உணர்ந்ததில்லை. தீவிரமான அந் நியத்தன்மை ஒன்று என்னைச் சூழ எப்போதுமே அங்கு இருக்கிறது. அரசியல் நிலைமைகளைப் பொறுத்து இந்த அந் நியத்தன்மை, ஆபத்தானதாகவும் பயங்கரமானதுமாக மாறி விடுவதற்கான சாத்தியம் எப்போதுமே உள்ளது. அந்த வகையில் கொழும்பு வாழ்வும் சாதாரணமான ஒரு வாழ்வு அல்ல.

ஐரோப்பிய, கனடிய அனுபவங்களுடாகவே காலனித் துவத்தை அனுபவபூர்வமாக உள்வாங்குகிற அதிர்ச்சி ஏற்படு கிறது. காலனித்துவமும் அதனுடைய நேரடி அடக்குமுறைகள், கொடுமைகள், உளவியல் பாதிப்புகள் என்பன ஈழத்தில் இருக்கும் வரை நான் நேரடியாக உய்த்துணர முடியாதவையாக இருந்தன. முதலில் ஒல்லாந்து (Holland) வந்தபோதும் பிற்பாடு லண்டன், கனடிய அனு பவங்களும்தான் காலனித்துவம், இனவாதம் / நிறவாதம் பற்றிய உணர்வோட்டமான அனுபவங்களையும் அவற்றினடியாக எழுந்த பலமான எதிர்ப்புணர்வையும் தந்தன. அறிவியல், பண்பாடு, கலைகள், சிந்தனைமுறை, நாளாந்த வாழ்வு என்ற பல முக்கியமான தளங்களில் இன்றுவரை உள்ளார்ந்து கிடக்கிற காலனித்துவம் பயங்கரமாக உள்ளது.

இந்த நாடுகளில் கறுப்பின மக்களும் சுதேசிய மக்களும் (Native or First nations, people) நிகழ்த்தியிருக்கிற நிகழ்த்தி வருகிற போராட்டங்கள், பண்பாட்டு எதிர்ப்புகள், கலை, இலக்கியப் புத்தெழுச்சிகளே என்னைப் பெருமளவுக்கு இப்போது ஈர்த்துள்ளது. இந்த மக்களுடைய அனுபவங்களோடு ஊடாடுவதும் பங்கு பெறுவதும் தருகிற அனுபவ ஆழமும் விரிவும் அற்புதமானவை.

East or west the home is best என்றும் *Home is where your Hearth is* என்றும் *Home is where your Hearth is* என்றும் பல வழிகளில் வீடு, வீடற்ற நிலை பேசப்படுவது எங்களுக்குத் தெரியும். மனித வாழ்விலும் மனித அனுபவங்களிலும் 'வீடு' ஒரு முக்கியமான இடம்பெறுகிறது என்பதையும் நான் உணர்கிறேன். எனினும் பலநாடுகளில் வாழ்ந்த/ வாழ்கிற அனுபவங்களோடாகப் பலசந்தர்ப்பங்களில் *Home is where the battle is* என்பதும் எனக்கு உடன்பாடானதாகவே இருக்கிறது. இந்த இரண்டு நிலைகளுக்கிடையேயும் என்னுடைய வாழ்க்கை அலைந்து திரிவதாகவே இப்போது நான் உணர்கிறேன். அதே நேரம், நீண்ட நாட்களாக - மிக நீண்ட நாட்களாக, எனக்கு வருகிற கனவுகளெல்லாம் எங்கள் ஊரைப் பற்றியதாகத்தான் இருக்கிறது. இது பல சந்தர்ப்பங்களில் ஆச்சரியமானதாகவும் துயரம் தருவதாகவும் இருக்கிறது. வேறு வகையான கனவுகள் எனக்கு ஏன் வருவதில்லை என்றும் புரியவில்லை. வெறுமனே *nostalgia* என்று இதனை உதறித் தள்ளிவிடுவதும் சாத்தியம் என்று தோன்றவில்லை.

Amsterdam, The Hague, Toronto, London, Frankfurt, Vienna, Colombo என்று பல நகரங்களில் என்னுடைய வாழ்க்கை பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கிறது. இவற்றுடாக எனக்குக் கிடைத்த அனுபவங்களும் அவற்றின் செறியும் எனது சிந்தனைப் படிமங்கள், வாழ்க்கை முறை, ரசனை, தெரிவு, மனித உறவுகள், குடும்பம் பற்றிய எனது பார்வைகள் எல்லாவற்றையும் தீவிரமாகப் பாதித்துள்ளன.

கல்விக்கும் கற்பிப்பதற்கும் பிரதானமான ஊடகமாக ஆங்கில மொழியே இருந்து வருகிறபோதும் தமிழ்தான் என்னுடைய படைப்பு மொழியாக இருக்கிறது. ஒரே நேரத்தில் பல உலகங்களுக்குள் கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்கிறதான அல்லது ஒருவகையான சித்து மனநிலைதான் எனக்கு உள்ளதோ என்றும் அடிக்கடி தோன்றுகிறது. இவை பற்றி எனக்குத் தெளிவாக ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் உள்ளது. இவைபற்றித் தெளிவாக ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் இருப்பதே எனது தேடலுக்கு ஆதாரம் என்றும் தோன்றுகிறது.

புலம்பெயர்ந்து சென்ற ஈழ அறிவுஜீவிகள் அங்குள்ள அறிவார்ந்த சூழலோடு எத்தகைய தொடர்பினைக் கொண்டிருக்கின்றனர்? ஈழத் தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் அம்மொழிகளிலிருந்து படைப்புகளைத் தமிழாக்கம் செய்வதற்கான வாய்ப்பு இருக்கிறதா?

எண்பதுகளில் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் பெருமளவுக்குத் தமிழ்ச் சூழலோடுதான் இணைந்திருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன். இவர்கள் எல்லோரையும் தீவிரமாக ஆட்கொண்டிருப்பது எங்களுடைய அரசியல் பிரச்சினையும் அதன் வழியாக வருகின்ற துன்ப துயரங்களும் தான். ஆங்கிலமொழியுடன் நல்ல ஈடுபாடுள்ளவர்கள் கனடா, இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகளில் பலர் இருந்தபோதும் தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்துக்கும் ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழுக்குமான மொழிபெயர்ப்புகளும் உறவுகளும் பெருமளவுக்கு இல்லை. எண்பதுகளுக்கு முன்பாகப் புலம் பெயர்ந்தவர்களுள் இருந்து இங்கிலாந்தில் குறிப்பிடத்தகுந்த எழுத்தாளராக அரசியல் போராளியாக உடனடியாக நினைவுக்கு வருபவர் அ. சிவானந்தன்தான். அவருக்கு நிறுவெறி/இனவெறி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களிலும் கறுப்பியலிலும் பாரிய ஈடுபாடு இருக்கிறது என்பதற்கு அப்பால், இங்கிலாந்து இடதுசாரி மற்றும் தொழிலாளர் இயக்கங்களுக்குள் அவருடைய சஞ்சிகை *Race and Class* மிகவும் பேசப்படுவதாகும். சிவானந்தனின் அரசியல் கட்டுரைகளின் தொகுப்பான *Communities of Resistance* மிகவும் முக்கியமான ஒரு நூல். அவருடைய நாவல் *When Memory Dies* ஈழத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை அனுபவங்களின் ஒரு தளத்தை மிகவும் நுட்பமாகவும் வீச்சாகவும் பதிவு செய்துள்ளது.

புலமையாளர்களான பல ஈழத் தமிழர்கள் அமெரிக்க, அவுஸ்திரேலிய, கனடிய, இங்கிலாந்துப் பல்கலைக் கழகங்களில் பணியாற்றி வருகின்றனர். சமூகவியல், அரசியல், மானுடவியல், வரலாறு, இலக்கிய விமர்சனம் போன்ற துறைகளில் முக்கியமானவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் எனினும் இவர்கள் எல்லோரையும் முற்று முழுதாகப் 'புலம்பெயர்ந்தோர்' என்ற வகைக்குள் அடக்கிவிடலாமா என்பது பற்றி எனக்குக் குழப்பங்கள் உள்ளன. எனக்கு அறிமுகமான சிலரைப் பற்றி நான் குறிப்பிடலாம்.

உலகளாவிய மதிப்புப்பெற்ற மானுடவியலாளர் எஸ்.ஜே. தம்பையா இருக்கிறார் (ஹாவார்ட்). ஏராளமான நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன எனினும் அனைவராலும் வாசிக்கக் கூடிய நூல்களாக *Ethnic Fratricide and the Dismantling of Democracy*, *Buddhism Betrayed* போன்ற நூல்களைக் குறிப்பிடலாம்.

சித்தார்த்தன் பேரின்பநாயகம் நியூயோர்க்கில் உள்ளார். யாழ்ப்பாண மரபுகள், குடும்பக் கருத்தியல் போன்றவை பற்றிய ஆய்வுகள் செய்திருப்பவர். *Karmic Cycle* என்ற அவருடைய நூல் முக்கியமானது. இப்போது அமெரிக்காவிலுள்ள மானுட வியலாளர்களில் மிகவும் முக்கியமான ஒருவராகக் கருதப்படுவர் வலன்ரைன் E. டானியல். மலையகத்தைச் சேர்ந்தவர். இப்போது கொலம்பியாப் பல்கலைக் கழகத்தில் (நியூயோர்க்) பணிபுரிகிறார். வன்முறை, அரசியல் வன்முறை என்பனவற்றின் மானுடவியலே இவரது இப்போதைய துறை. ஈழத்து வன்முறைகள் பற்றியும் புலம்பெயர்வு பற்றியும் ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளார். *Fluid Signs: On being a Person, The Tamil Way, Charred Lullaby; Anthropology of Violence* போன்றவை இவருடைய முக்கியமான நூல்கள்.

அரசியல் விஞ்ஞானத்தைப் பொறுத்தவரை ஏ.ஜே. வில்சன் இருக்கிறார். இலங்கை அரசியல் யாப்பு, சமஷ்டிக் கட்டமைப்புகள், இனத்துவ முரண்பாடுகளின் அரசியல் பற்றி ஏராளமான நூல்களை எழுதியிருக்கிறார். *The Break-up of Sri Lanka* அவருடைய முக்கியமான நூல்களுள் ஒன்று.

இவர்களில் ஒருவராவது தமிழில் எழுதுவதில்லை என்பதையும் இவர்களுடைய தளமே ஆங்கிலம் என்பதையும் குறிப்பிடுகிற அதேவேளை ஈழத் தமிழர்கள் என்ற உணர்திறனை இவர்களுடைய ஆய்வுகளிலும் படைப்புகளிலும் காண முடியும் என்பதையும் நாம் அவதானிக்க வேண்டும்.

பிறமொழிகளிலிருந்து தமிழுக்குக் கொண்டு வருவது இன்னும் அதிகளவில் இல்லை என்றாலும் ஜேர்மன், பிரஞ்சு ஆகிய மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள் நிறையவே உருவாகி வருகிறார்கள். மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளும் நிறைய இடம்பெறுகின்றன என்பதை ஜேர்மனி, பிரான்ஸ் ஆகிய இடங்களில் இருந்து வெளியாகிற சஞ்சிகைகளைப் பார்க்கிற போது தெரிகிறது. ஐரோப்பாவில் இடம்பெறும் இலக்கியச் சந்திப்புத் தொடரில் ஈடுபட்டுள்ள பெரும்பாலானவர்கள் ஜேர்மன், பிரஞ்சு மொழிகளில் புலமை பெற்றவர்கள். அவர்களிடமிருந்தும் அவர்களுக்கு அடுத்த தலைமுறையிலிருந்தும் இது தொடர்பாக எனக்கு மிகுந்த எதிர்பார்ப்புகள் உள்ளன.

இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை சிறுகதைகளிலும் கவிதைகளிலும் தாக்கமான படைப்புகள் புலம் பெயர்ந்தோரிடம் இருந்து வருகின்றன. நாடகத்துறையும் நம்பிக்கை தரக்கூடிய நிலையில் வளர்ந்து வருகிறது. கடந்த வருடம் கனடாவில் மேடையேறிய பா.அ. ஜெயகரன் இரண்டு நாடகங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. 'பொடிச்சி' என்பது ஒன்று. 'எல்லாப்

பக்கமும் வாசல்' என்பது மற்றொன்று. எல்லாப் பக்கமும் வாசல், நாடகப் பிரதி என்ற அளவிலும் சரி, அரங்கத் தயாரிப்பு என்ற அளவிலும் சரி, புலம் பெயர் வாழ்வைச் சித்திரிக்கிற உயர்ந்த கலைப் படைப்பாக இருந்தது.

புலம்பெயர்ந்த சூழலில் தமிழ்ப் பத்திரிகைத் துறை தான் அவல நிலையில் உள்ளது. புலம்பெயர்ந்த சூழலில் இருக்கக் கூடிய வாய்ப்புகள். சுதந்திரம், நவீனத்துவம் என்பவற்றைப் பயன்படுத்த மறுத்து வருவதால் தமிழ் நாட்டு வணிக வார சஞ்சிகைகளுக்கும் சினிமா இதழ்களுக்கும் ஈடுகொடுக்க முடியாமல் போகின்றன. மறுபுறம், அரசியலைப் பொறுத்தவரையும் சுயதனிக்கையும் பொறுப்பற்றதன்மையும் இப்பத்திரிகைகளை வெற்றுத் தாள்களாக்கி விடுகின்றன.

புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழர்கள் மேற்கத்தைய கலாச்சாரச் சூழலை எவ்விதமாக எதிர் கொள்கிறார்கள்? பாரம்பரிய தமிழ் மனோபாவம், குடும்ப உறவுகள் ஆகியவற்றில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவா?

மூன்று லட்சத்துக்கு மேற்பட்ட ஈழத் தமிழர்கள் கனடா, ஜேர்மனி, இங்கிலாந்து, ஸ்விட்சர்லாந்து, நோர்வே, பிரான்ஸ், டென்மார்க், அவுஸ்திரேலியா, ஸ்வீடன், நெதர்லாந்து ஆகிய நாடுகளில் வாழ்கிறார்கள். அமெரிக்காவில் புலம் பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்கள் பெருமளவுக்கு இல்லை. ஈழத் தமிழர்களை அரசியல் அகதிகள் என அமெரிக்க அரசு கருதுவதில்லை. நூறுக்கும் குறைவானவர்களே அங்கு அகதி நிலை பெற்றிருக்கிறார்கள். புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களில் மிகப் பெரும்பான்மையானோர் அகதிகளாக வந்து தஞ்சம் பெற்றிருப்பவர்கள்.

1983 ஜூலை இனப் படுகொலைகளுக்குப் பிற்பாடே பெரிய அளவில் புலம்பெயர்வு நிகழ்ந்துள்ளது. புலம் பெயர்ந்தோர் அனைவரும் அந்தந்த நாடுகளில் முகம் கொள்ளும் பிரச்சினைகள் ஒரே மாதிரியானவை அன்று. குடிவரவுச் சட்டங்கள், வெளிநாட்டார் என்ற பாகுபாடு, கறுப்பர்கள் என்ற முறையில் (தமிழர்களில் பெரும்பாலானோர் தம்மைக் கறுப்பர்கள் என்று கருதுவதில்லை என்பது வேறு விஷயம்!) இனவாதம்/நிறவாதம் என்பதை அடிப்படையில் ஒன்றாகவே இவர்கள் முகம் கொடுக்கின்றனர் எனினும் பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகள், இசைவாக்கம் அடையும் தகவி, ஒத்தோடுதல், புதுச் சமூகத்தோடு ஒன்றிப்பு போன்ற அம்சங்களில் நாட்டுக்கு நாடு பாரிய வேறுபாடுகள் உள்ளன.

இந்த நாடுகளில் எங்களுடைய தராதரம், குடி உரிமைகள் என்பனவும் ஒரே மாதிரியானதாக இல்லை. உதாரணமாக,

ஐக்கிய நாடுகள் அவையின் வரைவிலக்கணத்துக்கு அமைய அகதிகள் என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு தமிழரின் நிலை கனடாவிலும் ஜேர்மனியிலும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதில்லை. அகதி என அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒருவர் மூன்று அல்லது நான்கு வருடங்களுக்குள் கனடாவில் குடியுரிமை பெற்றுக்கொள்ளலாம். ஜேர்மனியில் இத்தகைய சாத்தியப்பாடுகள் அறவே இல்லை. இப்போதைய ஆட்சி மாற்றம் குடியுரிமை பெற்றுக்கொள்வதில் சில முக்கியமான மாற்றங்களை ஜேர்மனியில் கொண்டு வருகிறது என்பதால் இந்த நிலை கொஞ்சம் மாறக்கூடும். எனினும் ஜேர்மனியில் வாழ்கிற மிகப் பெரும்பாலான ஈழத் தமிழர்கள் குடியியல் உரிமைகளைப் பொறுத்தவரையில் அந்தரத்திலேயே உள்ளனர். ஏனெனில் இவர்கள் அகதிகள் என்று இன்னும் அங்கீகரிக்கப்படவே இல்லை. ஸ்விட்ஸர்லாந்து, நெதர்லாந்து ஆகிய நாடுகளிலும் இதுதான் நிலைமை. பிரான்ஸில் கிட்டத்தட்ட 55 - 60% தமிழர்களுக்குக் குடியியல் உரிமைகள் பெறக்கூடிய சாத்தியங்கள் உள்ளன. குடியுரிமை பெறத் தகுதியற்றோர், அகதிகள் என ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத தமிழர்களை இலங்கைக்கு நாடு கடத்துவதற்கான ஒப்பந்தங்களை இலங்கை அரசுடன் ஸ்விட்ஸர்லாந்து, நெதர்லாந்து, நோர்வே ஆகிய அரசுகள் செய்துள்ளன. இத்தகைய ஒப்பந்தத்துக்கான (அபத்தமான) அடிப்படை என்னவெனில், ஈழத் தமிழர்கள் வடக்குக் கிழக்குத் தவிர்ந்த ஏனைய பகுதிகளில், இலங்கையில் பாதுகாப்பாக வாழலாம் என்பதாகும். தொழில்நுட்ப வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் ஈழத் தமிழர்களுக்கு வடக்குக் கிழக்குக்கு வெளியே ஒரு *Internal Flight Alternative (IFA)* இருக்கிறது என்பதாகும். ஐக்கிய நாடுகள் அவையின் அகதிகளுக்கான ஆணைக் குழுவும் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ப இத்தகையதொரு நிலைப் பாட்டையே ஆதரிக்கிறது. எனவே, அகதி நிலை பெறமுடியாத லட்சக்கணக்கான ஈழத் தமிழர்கள் நாடற்றவர்களாக ஒருவகையான திரிசங்கு சொர்க்கத்திலேயே இருக்கிறார்கள் என்பதை நாங்கள் புரிந்துகொள்வது அவசியம். இதனால் ஒருவகையான பாதுகாப்பற்ற உணர்வும் பீதியும் நிச்சயமின்மையும் இவற்றின் விளைவான ஒரு அந்தரமும்தான் தூக்கலான மனோபாவமாக உள்ளது.

கனடாவில் நிலைமை பெருமளவுக்கு இத்தகையதாக இல்லை. கடந்த பத்து வருடங்களாகவே ஏறத்தாழ 70 - 80 வீதமான ஈழத் தமிழர்கள் அகதிகள் என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வந்திருக்கின்றனர். எனவே, பெரும்பாலான தமிழர்கள் குடியுரிமை பெற்றவர்களாகவே அல்லது நிரந்தர வதிவிட உரிமை பெற்றவர்களாகவே உள்ளனர். இங்கிலாந்து, ஈழத் தமிழர்களை அங்கீகரித்தமை மிகவும் குறைவான வீதத்திலேதான்.

எனினும் பெரும்பாலான ஈழத் தமிழர்களை, *Exceptional Leave to Remain (ELR)* எனும் பிரிவின் கீழ் நாட்டில் தங்க இங்கிலாந்து அனுமதித்துள்ளது. எனினும் மெல்ல மெல்ல அவர்களுக்கு குடியுரிமை கிடைக்கிற சாத்தியங்கள் உள்ளன.

இத்தகையதொரு பின்னணியில்தான் புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்கள் எதிர்கொள்கிற பண்பாட்டுச் சவால்களை நாங்கள் பார்க்கவேண்டி இருக்கிறது. புலம்பெயர்ந்த சூழலில் பிறந்து வளர்ந்து, சமூகமயப்பட்டு வருகிற ஒரு புதிய தலைமுறைக்கும் முந்தைய தலைமுறைக்கும், மொழி, சிந்தனை, பண்பாட்டுக் கோலங்கள் ஆகியவற்றில் பெரும் இடைவெளி உள்ளது. பண்பாட்டின் இதர கூறுகளான ஆண் - பெண் உறவுகள், குடும்பம், குடும்பச் சூழல் தொடர்பாகவும் முரண்பாடுகளும் சிக்கல்களும் ஏற்பட்டு வருகின்றன. இவை அனைத்தையும் ஒற்றைப் பரிமாணம் கொண்டவையாக நாம் பார்க்க முடியாது. பாரம் பரியத்திலிருந்து பலவகைகளிலும் விலகுகிற போக்குகள் இடம் பெறுகிற அதேவேளை கட்டுப் பெட்டித்தனமாகப் பாரம் பரியத்தையும் பழமை பேணுதலையும் பிரதி செய்வதும் இடம் பெறுகிறது.

‘தமிழர்’ என்ற அடையாளத்தின் பன்முகப்பாங்கான தன்மை காணப்படுவதும் மேலெழுவதும் நிகழ்கிற அதே வேளை ‘தமிழன்’ (ஆண்பாலைக் கவனியுங்கள்) என்ற பண்பாட்டு, கலாசார, அரசியல் அடிப்படைவாத இயல்பும் பல இடங்களில் வெறுப்புத் தரும் அளவுக்கு வலியுறுத்தப்படுகிறது. தமிழ் மொழி தான் ‘தமிழனின்’ பிரதான அடையாளக்கூறு என்பது வழக்கிழந்து வருகிற அதேநேரம் (ஜேர்மன் மொழி பேசுகிற, பிரஞ்சு மொழி பேசுகிற, ஆங்கில மொழி பேசுகிற தமிழர்கள் எனும் தலைமுறை உருவாகியுள்ளது) தமிழர் என்ற அடையாளம் பண்பாடு சார்ந்தும் அரசியல்சார்ந்தும் மீள் உருவாக்கம் பெறுகிறது. இந்த மீள் உருவாக்கம் சிக்கல்களும் கேள்விகளும் நிறைந்தது. இவற்றுள் இரண்டு அம்சங்கள் முரண்பட்ட நிலையில் தொழிற்படுகின்றன. ஒன்று, பழைய பிரதேச வாதங்கள், பண்பாட்டின் ஆண் மேலாதிக்க அம்சங்கள் மற்றும் தமிழ் மேலாதிக்கத்தின் பொற்காலக் கனவுகள் என்பன விடுதலைப் புலிகளின் அரசியலோடு இணைக்கப்பட்டுப் பேசப்படுகின்றன. இரண்டாவது, இவை பற்றிய சிரத்தையற்ற அல்லது இவற்றின் ‘அவசியம்’ தேவைப்படாத ஆங்கிலம் வழி / ஜேர்மன் வழி உருவாகிற ஒரு தலைமுறை; அதன் நிகழ்காலம். ‘தேசம்’ எனும் இயல்பின், கற்பனையின் அல்லது கருத்தியலின் ஒரு உள்ளடங்கிய விமர்சனமாகப் புலம்பெயர்தலை ஒரு தளத்தில் நாம் புரிந்துகொள்ளும் அதே வேளை தேசத்தின் மீள் கண்டுபிடிப்பும்/ கட்டமைப்பும் ஆரோக்கியமற்ற வழிகளிலும் புலம் பெயர்ந்த

சூழலில் இடம்பெற்று வருகிறது. உதாரணமாக, 'தமிழன் மட்டுமே வாழும் தனிநாடு அதுதான் எம் கனவு' என்று கனடாவிலிருந்து வெளிவருகிற விடுதலைப் புலிகளின் பத்திரிகையான 'உலகத் தமிழ்'ரில் ஒருவர் எழுதுகிறார்.

'ஒரு தமிழன் காட்டிக் கொடுத்தால் ஏனைய தமிழர்கள் அவனைக் கண்டுபிடித்து ஒப்படைத்து விடுவார்கள். ஆனால் ஒரு முஸ்லிம் காட்டிக் கொடுத்தாலோ முழு முஸ்லிம் சமூகமும் அமைதியாகப் பேசாமல் இருந்து விடும் அல்லவா?' என்று ஒரு முழுச் சமூகத்தையே காட்டிக் கொடுக்கும் சமூகமாக வகைமாதிரி செய்கிற பாணியில் (Stereo type) எழுதுகிறது முழக்கம் என்கிற இன்னொரு கனடியத் தமிழ்ப் பத்திரிகை. (இதனுடைய கௌரவ ஆசிரியர் சுதந்திர தாகம் (சுதா) என்கிற புனைபெயர் சூடியுள்ள தமிழக நண்பர் தியாகு என்பது எனக்கு அதிசயமாக உள்ளது!) இவை சில உதாரணங்கள் மட்டும்தான்.

இத்தகைய சிக்கலான நிலைமையின் எதிர்காலம் பற்றிய திட்டவட்டமான எதிர்வு கூறல் இப்போது சாத்தியம் இல்லை. ஏனெனில் சாதகமானதும் பாதகமானதுமான பல நிகழ்வுப் போக்குகளும் முரண்பாடுகளும் இரண்டக நிலையும் கொண்ட தான் ஒரு சூழலாகவே புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்களின் சூழல் இருக்கிறது.

கேள்விகள் : மனுஷ்ய புத்திரன்

இதழ் 26, ஜூலை - செப்டம்பர் 1992

இதழில் வெளிவந்த நேர்காணலின் சில பகுதிகள்

எதிர்வினை

நல்லூர் குமரன்

‘காலச்சுவ’டில் வெளியான சேரனின் நேர்காணலைப் படித்தேன். தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டக் காட்சியில் ஒரு கதாநாயகத் தோற்றத்தை, அந்த நேர்காணல் சேரனுக்குத் தருகிறது; ஆனால், அவருக்கு ஒரு துணை நடிகனுக்குரிய அந்தஸ்தை வழங்கலாமா என்பதுகூட சர்ச்சைக்குரியது என்பதே நடைமுறை உண்மை. ‘தார்மீகப் பொறுப்பு’, ‘அற விழுமியங்கள்’ என்ற சொற்பதங்களை அவர் கையாள்வது, அவரது நடைமுறைகளை அறிந்தவர்களுக்கு நகைப்பையே தரும்!

இந்த நேர்காணலைப் படித்து முடித்தபோது, சாண்டி ஸிஸ்டா தேசிய விடுதலை முன்னணியை நிறுவியவர்களில் ஒருவரான தோமஸ் போர்ஹெ ஒரு நேர்காணலில் தெரிவித்த, பின்வரும் கூற்றுகளே நினைவுக்கு வந்தன; இவை ஈழச் சூழலுக்கும் பொருந்தி வருபவை.

“... உண்மையில், மார்க்சின் ‘மூலதனத்’திலிருந்து அத்தியாயம் அத்தியாயமாக எடுத்து ஒதுகிறவர்கள், எங்கெல்லாம் அல்லது ஹெகலின் தத்துவத்தைக் கரைத்துக் குடித்தவர்கள் அல்லது மொந்தெஸ்கோவின் படைப்புகளைப் படிக்கக்கூடியவர்கள் சிலர் இருக்கவே செய்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் கருத்துகளுக்காகத் தமது உயிரை விடுவது இருக்கட்டும், ஒரு மயிரிழையைக்கூட இழப்பதற்குத் துணிச்சல் இல்லாதவர்கள். நமது சாண்டி ஸிஸ்டா இளைஞர்களோ தமது உயிர்களை இழப்பதற்குத் தயாராக உள்ளவர்கள் என்பதைத் தினந்தோறும் நிரூபித்து வருகிறார்கள். அவர்கள் மார்க்சை ஒருபோதும் படித்த தில்லை அல்லது மார்க்சியம் பற்றிய மிகச் சொற்பமான அறிவே அவர்களுக்கு உள்ளது. பைபிள் அவர்களுக்குத்

தெரியாது; ஹெகலிய தத்துவத்தை அவர்கள் படித்ததில்லை - அவர்கள் ஒருபோதும் படிக்கப்போவதுமில்லை. ஆனால், தங்களது நலன்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய சமயங்களிலெல்லாம் அவர்கள் சிங்கங்களைப்போல இருக்கக்கூடியவர்கள். இந்த நலன்கள் நிக்கரகுவாவில் ஆழமான புரட்சிகர மாற்றத்தை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சமூக அணியின் பகுதியாகும்.”

‘மயிர்பிளக்கும்’ வாதங்களை முன்வைக்கும் சேரன், இதுவரையில், தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்துக்காக, பெரிதாக ஒன்றையும் இழக்கவில்லை; மாறாக, இச்சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திப் பெற்றவை அநேகம். ஒல்லாந்துப் புலமைப் பரிசில், அமெரிக்கப் பண உதவியில் இயங்கும் ‘இனத்துவ ஆய்வுகளுக்கான சர்வதேச நிலையத்’தில் வேலை (இந்நிலையத்தின் தலைவர் கலாநிதி நீலன் திருச்செல்வம் - சந்திரிகா குமார துங்காவிற்கு மிக நெருக்கமானவர் - சந்திரிகாவிற்குச் ‘சமாதான தேவதை’த் தோற்றங்கொடுத்து, தமிழர்களுக்கெதிரான அவரது “சமாதானத்துக்கான யுத்தத்தையும்” சர்வதேச அரங்குகளில் நியாயப்படுத்துபவர்), வெளிநாட்டுப் பண உதவிகளில் இயங்கும் ‘மேர்ஜ்’ நிறுவனம் வெளியிடும் ‘சரிநிகர்’ பத்திரிகை ஆசிரியர் பதவி, தற்போது கனடிய பல்கலைக் கழக வேலை என ‘வசதியான வாழ்வு’ தான் அவருடையது! பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்களின் உயிர்களையும் உடைமைகளையும் அழித்தும் அவர்களை அகதிகளாக்கியும் வரும் பௌத்த சிங்களப் பேரினவாத அரசாங்கங்களின் இனக் கொலை யுத்தத்திற்கும் ஏனைய செயற்பாடுகளுக்கும் சவாலாக இருப்பது, சேரனின் பேனாவோ, அவரது கவிதைகளோ, தமிழ் மக்களின் தேசிய இனப்பிரச்சினைத் தீர்வில் தெளிவான நிலைப்பாடு இல்லாத - ‘சாம்பார்த் தனமான’ - ‘சரிநிகர்’ பத்திரிகையோ அல்ல. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் மட்டும் தான், தமிழ் மக்களை என்றும் கீழ்ப்படுத்தி வைக்க முனையும் பௌத்த சிங்களப் பேரினவாத அரசின் அபிலாசைகளை நிறைவேற்றவிடாது போராடும் பலம்மிக்க ஒரே சக்தியாக இருந்து வருகின்றனர். இவர்கள் அழிக்கப்பட்டாலோ பலவீனமடைந்தாலோ, தமிழ் மக்களுக்கெனப் பெறுமதியான ஒன்றுமே கிடைக்காது; சிங்கள அரசு, தான் நினைத்தவாறே தமிழ் மக்களின் தலைவிதியைத் தீர்மானிக்கும் நிலைதான் உருவாகும். இந்த வரலாற்று யதார்த்தத்தை ஒப்புக்கொள்ளும் நேர்மை உணர்வு, சேரனிடம் இல்லை; அந்தளவிற்கு ‘புலிகள் எதிர்ப்பு மனநோய்’ அவரைப் பீடித்துள்ளது!

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் சில தவறுகளைச் செய்துள்ளார்கள்; உதாரணமாக, முஸ்லிம் மக்கள்மீது இழைக்கப்பட்ட

தவறுகள். ஆனால், தவறுகள் இல்லாத - நூறு சதவீதம் சுத்தமான - புரட்சிகளோ விடுதலைப் போராட்டங்களோ உலகில் இல்லை. ஆப்பிரிக்க தேசிய கொங்கிரஸ், பேருவின் 'ஒளிரும் பாதை', ஸ்டாலின் எனச் சேரனே உதாரணங்கள் தருகிறார். தவறுகளுடனும் தான் முன்னோக்கிச் செல்ல வேண்டியுள்ளது. எனவே, விடுதலைப் புலிகளின் தவறுகளைச் சொல்லி யாரும் அவர்களை நிராகரிக்க முடியாது. ஒரு வகையில் அவர்கள் மட்டும் தான், தமிழ் மக்களின் தேசிய அபிவிருத்திகளை வென்றெடுப்பதற்காக - துரோகம் இழைக்காது, பதவி சொகுசுகளிற்காகச் சரணடையாது - தியாகத்துடன் போராடுபவர்களாக உள்ளனர். முஸ்லிம் மக்கள் மீது இழைக்கப்பட்ட தவறுகளைச் சொல்லுமவர், பெரும்பான்மையான முஸ்லிம் மக்கள் சிங்களப் பேரினவாதக் கட்சிகளான, ஐ.தே.க., சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிகளின் ஆதரவாளர்கள் என்பதையும் அவர்கள் ஆதரிக்கும் இன்னொரு கட்சியான 'முஸ்லிம் கொங்கிரசும்' தமிழ் மக்களின் போராட்டத்திற்கு எதிராக இயங்குகிறது என்பதையும் முஸ்லிம் ஊர்காவல் படை - ஜிகாத் இயக்கம் என்பவற்றால் ஆயிரக் கணக்கான தமிழ் மக்கள், போராளிகள் கொல்லப்பட்டும் துன்புறுத்தப்பட்டும், தமிழ்ப் பெண்கள் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டும் இருக்கும் வரலாற்றை மறைத்தது ஏன்? தாக்குதலுக்கு உள்ளாகும் சிங்கள மக்கள், தமிழர் தாயக நிலத்தை அபகரிக்கும் சிங்கள அரசின் திட்டத்தினால் குடியேற்றப்பட்ட ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் என்பதையும் எல்லைப்புறத் தமிழ்க் கிராமங்களைத் தாக்கித் தமிழ் மக்களைத் துன்புறுத்துவதோடு அவர்களின் வயல் நிலங்களை அவ்வப்போது அபகரித்து அந்த மக்களை விரட்டியடிப்பவர்கள் என்பதையும் சொல்லாமல் விட்டதும் ஏன்?

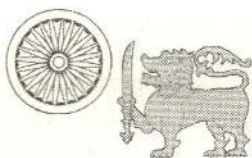
ஈழப் போராட்டத்தில் தேக்கம், வெளி உலகில் தார்மிக ஆதரவை இழந்த நிலை என்ற கருத்துகளையும் பரிசீலிக்க வேண்டும். தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை ஒடுக்குவதற்கு அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பாகிஸ்தான், சீனா போன்ற நாடுகளின் இராணுவ வளங்களைச் சிறீலங்கா அரசு பெறுகிறது. குறிப்பாக அமெரிக்கா, இராணுவ ஆலோசனைகளையும் சிறப்புப் படையணிகளிற்கான பயிற்சிகளையும் மேலதிகமாக வழங்குகிறது. அமெரிக்கச் செல்வாக்குக்குள் இருக்கும் நிறுவனங்கள், அவற்றிடமிருந்து நிதி உதவி பெற்று இலங்கையில் இயங்கும் மனித உரிமைக் குழுக்கள் - மகளிர் அமைப்புகள் என்பன சந்திரிகாவின் அரசாங்கத்துக்குச் 'சமாதானத் தோற்றங்' கொடுத்தும் விடுதலைப் புலிகளைக் கண்டித்தும் கருத்துகளைப் பரப்பி வருகின்றன. ஈ.பி.டி. பி., புளொட், ஈ.பி.ஆர். எல்.எஃப்., ரெலோ ஆகிய முன்னாள் போராளி

இயக்கங்களும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, இ.தொ.கா. ஆகிய கட்சிகளும் சுயலாபங்களுக்காக - தமிழ் மக்களின் தேசிய அபிவிருத்திக்குப் புறக்கணித்து - சந்திரிகா குமாரதுங்கவை ஆதரித்தே செயற்படுகின்றன. இந்த நிலைமை, "புலிகள், மக்கள் விரோத - தனிமைப்படுத்தப்பட்ட - பயங்கரவாதிகள்" என்ற தோற்றத்தை எழுப்ப உதவுகிறது. ஆனால், இவற்றையும் மீறி, தமிழர்களிற்கு எதிரான இலங்கை அரசின் 'கொடூர முகம்' வெளி உலகிற்குத் தெரியத்தான் செய்கிறது.

யுத்தத்தின் பேரில் இலங்கை அரசினால் செய்யப்படும் உயிர் அழிப்புகள், உடைமை அழிப்புகள், பொருளாதாரத் தடை, பட்டினிச் சாவுகள், அகதி வாழ்நிலை, வைத்திய வசதிக் குறைப்பு, போக்குவரத்துத் தடையெல்லாம் வெளி வருகின்றன. எதிர்பார்த்த இராணுவ இலக்குகளை அடைய முடியாததோடு, யுத்த களத்தில் படைத் தரப்பினருக்கு விழும் பாரிய அடிகளெல்லாம் ஈழத்தின் நிலைமைகளைக் கூர்மையடையச் செய்து வெளியுலகிற்கு வருகின்றன. ஐ.நா. செயலாளர் கோபி அனான் தெரிவித்த கவலை, அமெரிக்காவின் முன்னாள் வெளியுறவுச் செயலர் ஹென்றி கிசிங்கர், தமிழர்களுக்குச் சார்பாகத் தெரிவித்த கருத்து, சர்வதேச செஞ்சிலுவைக் குழு இலங்கை அரசின் பிரச்சாரத்துக்கு மாறாகத் தெரிவித்த கள நிலைமை, முன்றாவது தரப்பு மத்தியஸ்தம் வகிக்கச் சில நாடுகள் முன்வந்தமையெல்லாம் தமிழர் தரப்பிற்குச் சாதகமானவை. இந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் ஈழப் போராட்ட ஆதரவில் காணப்பட்ட தேக்க நிலையும் மாறத் தொடங்கியுள்ளது. எனவே, சேரன் போன்ற 'உதிரிப் புத்தி ஜீவி'களின் 'சாக்குருவிச் சோதிடத்திற்கு' அர்த்தமேயில்லை. அர்ப்பணிப்புகளுடனும் அளப்பரிய தியாகங்களுடனும் உருக்குப் போன்ற வளையாத தலைமையின் கீழ், தமிழ் மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் இனியும் தொடரும்!

(எதிர்வினை)

இதழ் 29, ஏப்ரல்-ஜூன் 2000

இலக்கியத்தின் தீர்க்கதரிசனம்

சேரன்

இந்தக் கட்டுரையை எழுத ஆரம்பிக்கிறபோது இரண்டு துயரமான விடயங்கள் எனது நினைவுக்கு வந்தன. முதலாவது அளவெட்டியை விட்டு நான் வெளியேறி, இந்த மார்ச் மாதத்துடன் பத்து ஆண்டுகள் நிறைவு பெற்று விடுகின்றன என்பது. 1990ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் எனது ஊரான அளவெட்டியை விட்டுப் புறப்பட்டபோது, இந்திய ராணுவத்தின் கடைசிச் சிப்பாய் திருகோணமலையில் இருந்து வெளியேறுவதைப் பற்றிய கட்டுரை ஒன்றை ஜேர்மன் பத்திரிகை ஒன்றுக்கு எழுதுவதற்காகவே எனது பயணம் அமைந்தது. போர் நிறுத்தம் நடைமுறையில் இருந்தமையால் எனது இரண்டு நண்பர்களுடன் - ஒருவர் ஜேர்மன் பத்திரிகையாளர்; மற்றவர் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகப் பணியாற்றிய குகமூர்த்தி - வாகனத்தில் வடக்குக் கிழக்கு முழுவதையும் ஊடறுத்துப் பயணம் செய்வது என்று தீர்மானித்திருந்தோம். பூநகரி, மன்னார், வவுனியா, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, அம்பாறை, பாணமை, பொத்துவில், நுவரஎலியா, டியனில்லை, கண்டி வழியாகக் கொழும்பு சேர்ந்தபோது, மறுபடி அளவெட்டிக்குத் திரும்பிப் போகிற சந்தர்ப்பம் மிக நீண்ட நாட்களுக்கு வராது என்பது எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. இரண்டாவது துயரமான விடயம், நண்பன் குகமூர்த்திக்கு நடந்தது. அது மிக அநியாயமானது. கொழும்பில் வேலை முடிந்து வீடு செல்லும் வழியில் இலங்கை அரச படைகளால் தமிழ்க்குழு ஒன்றின் உதவியுடன் கடத்தப்பட்ட அவர் அந்த வருடமே காணாமல் போய்விட்டார். அளவெட்டிக்குத் திரும்புகிற சந்தர்ப்பம்

என்றென்றைக்குமாகவே அவருக்குக் கிடைக்காமல் போய் விட்டது. 1990 ஜூனில் ஈழ யுத்தம் மறுபடி துவங்கிவிட்டது. 1992இன் இறுதிப் பகுதியில் இலங்கை ராணுவம் எங்கள் வீட்டுக்குள் நுழைந்தபோது, அம்மாவும் அம்மம்மாவும் மட்டுமே வீட்டில் எஞ்சியிருந்தார்கள். அது ஒரு அதிகாலை. உடனடியாகவே எல்லோரும் வெளியேற நேர்ந்தது. ஈழ யுத்தத்தின் போது ஏராளமானோர் அனுபவித்து, உழன்ற இடப்பெயர்வு எங்களையும் தாக்கிற்று. இது ஒரு வகையில் எதிர்பார்த்த துயரம்தான். எனினும் துயரங்கள் துயரங்கள்தானே. அவை மகிழ்வை மறுப்பன அல்லவா?

என்னுடைய வாழ்க்கையின் முதல் இருபத்தேழு வருடங்கள் அளவெட்டியிலேயே கழிந்தன. ஒருவருடைய வாழ்வில் இந்த முதல் கட்ட அனுபவங்களும் அந்த அனுபவங்களுக்கூடாக ஆழமாக உள்ளிறங்குகிற வாழ்வு பற்றிய படிமங்களும், சூழலும் இவற்றோடு இணைந்து வருகிற கருத்தியலும் முக்கியமானவை. ஊர் வாழ்வுக்கூடாக நாம் பெறுகிற வாழ்வியல் அனுபவங்களும் கருத்தியலும் முக்கியமானவை எனினும் அவை மாறாத தன்மை கொண்டன அல்ல என்பதையும் நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். மேலும், இந்த அனுபவங்களும் கருத்தியலும் எப்போதும் ஆரோக்கியமானதாகவும் முன் நோக்கிய சிந்தனைப் பாய்ச்சலுக்கு எம்மைத் தயார்படுத்துவதாகவும் இருக்கும் என்பதில்லை. அளவெட்டியைவிட்டு வெளியேறிப் பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, தொற்றாரோவில், தீராமல் பனி மழை பொழிந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு நடு இரவில், ஊரைப் பற்றியும் ஊர் என்ற படிமம் கிளப்புக்கிற சிந்தனைகளைப் பற்றியும் எழுதுகிறபோது தூக்கலாக மனத்தில் இருந்தது, தயக்கம்.

ஏன் தயக்கம் இருந்தது என்பதை நான் தெளிவாக விளக்க வேண்டும். ஏழு ஆண்டுகள் தொற்றாரோ வாழ்வும், தொற்றாரோவின் தமிழ்ச் சமூகம் பற்றிய சில சமூகவியல் ஆய்வுகளில் ஈடுபட்ட அனுபவமும், இங்கு வெளிவந்த, வெளிவருகிற எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் இடையறாமல் பார்த்தும், படித்தும் வந்த தனால் கிடைத்திருக்கின்ற எரிச்சலூட்டுகிற அனுபவமும் எனக்குப் பயத்தை ஊட்டுகின்றன. விட்டு வந்த ஊர், பள்ளிக் கூடம், வேலை (பொலிஸ் வேலைகூட!) என்பவற்றின் அடியாக எமக்குள் எழக்கூடிய கழிவிரக்கம் – சென்றொழிந்த காலம் பற்றியும், விட்டுவந்த ஊரின் அருமை பெருமை பற்றியுமான ஒரு நிறைவேறாத தாபம் தொற்றாரோவில் கட்டுமீறிப் போகின்ற தோ என்பதுதான் எனது பயம். பிரதேசவாதமும், ஊர் அபிமானமும் எல்லை மீறுகிறபோது எமது பிரதேசங்களிலும், ஊரிலும் மரபாக இருந்து வந்த நல்ல அம்சங்களோடு, மோசமான அம்சங்களான சாதியம், மற்றையவர்களையும் மற்றைய

ஊர்களையும் பழித்தல், பொருந்தாக் கற்பனைகளுக்குள்ளும் ஐதீகங்களுக்குள்ளும் ஊர் அனுபவங்களைச் சிறைப்படுத்தி விடுதல் என்பனவும் பெருமளவுக்கு மேலே வந்து விடுகின்றன. கழிவிரக்கத்தின் முக்கியமான இயல்பு மனிதருக்கு அது வழங்குகிற ஒத்த உணர்வுதான். எனினும் கழிவிரக்கத்தின் பேரால் மரபினதும் பண்பாட்டினதும் அசமத்துவக் கூறுகளுக்கு நாங்கள் திரும்ப முடியாது. அப்படித் திரும்புகிற ஒரு போக்கு தொறன் ரோவின் தமிழ்ச் சமூகத்தில் காணப்படுகின்றது என்னும் அவதானம்தான் எனது ஊரான அளவெட்டி பற்றி எழுத முற்பட்டபோது எனக்குத் தயக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. எனினும் இந்தக் கட்டுரை பற்றிச் சிந்தித்த பிற்பாடு, இந்தப் பத்தியை எழுதிக் கொண்டிருக்கிற இந்தக் கணம் எனக்கு அத்தகைய தயக்கம் பெருமளவுக்கு அற்றுப் போய்விட்டது.

எவ்வாறு இந்தத் தயக்கம் இல்லாமல் போயிற்று?

தமிழர்களுடைய தேசியவாதப் போராட்டம் உக்கிரமாக நடந்து கொண்டிருக்கிற இன்றைய சூழலில் தேசியவாதம், தேசியம் என்னும் 'அகன்ற' அரசியல் கருத்துநிலைகளுக்கும் ஊர் என்ற குறுகிய அனுபவ, இருப்பு நிலைக்கும் எத்தகைய உறவு இருக்க முடியும் என்ற ஒரு கேள்வி எழுகிறது. ஒரு புடமிடப்பட்ட தேசியவாதிக்குத் தேசம், தேசிய எல்லைகளின் விசாலத்துக்குள் ஏனைய பிரிவுகளும் குறுகிய பிரிப்புகளும் அற்றுப் போய்விட வேண்டும் என்பது முன்நிபந்தனையாகும். ஊரின் பேரால், மதத்தின் பேரால், சாதியின் பேரால், பெண்ணியத்தின் பேரால் தேசியப் போராட்டம் கூறுபடுவதை எந்தத் தேசியவாதியும் கொள்கைரீதியாக ஒப்புக்கொள்ள மிகுந்த தயக்கம் காட்டுவார். இந்த நிலைமையை இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கில் நாம் பார்க்கிறோம். ஆனால் தொறன்ரோவிலோ எனில் நிலைமை நேர்மாறாக இருக்கிறது. தேசியம், தேசியவாதம் என்கிற வேள்வித் தீயில் தமது 'குறுகிய' நலன்களை மக்கள் முற்று முழுதாக எரித்துவிடத் தயாராக இல்லை என்பதையே இது காட்டுகிறது. எனவே, போராட்டம் முடிந்த பிற்பாடு, புதிய தேசம் உருவான பிற்பாடு பழையபடியும் இத்தகைய குறுகிய நலன்கள் தமக்குள் மல்குத்தம் புரிய முற்பட மாட்டா என்பதற்கு எவ்வித உத்தரவாதமும் இல்லை. எல்லோரையும், எல்லாவற்றையும் ஓரணிக்குள் இணைத்து விடுகிற மாபெரும் வலு தேசியத்துக்கும் தேசியவாதத்துக்கும் இருக்கிறது என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இன்று ஆட்சி பெற்றிருக்கிற தமிழ்த் தேசியவாதத்துடனான எனது வழக்குகள் இன்னும் முற்றுப்பெறாதவை. எனினும் தமிழர் என்ற அடையாளத்தை வரைவதில் தேசியத்துக்கும் தேசியவாதத்துக்கும் இருக்கிற பங்கைவிட அல்லது அதேயளவு பங்காக ஊர்

மற்றும் பிரதேசங்கள் என்பனவும் முக்கியமானவையாக இருக்கின்றன என்பது என்னுடைய வாதமாகும். இன்னும் ஒருபடி மேலே போய்ச் சொல்வதானால், தமிழர் என்ற அடையாளமே ஊர் சார்ந்தும் இடம் சார்ந்தும் தான் வரலாற்றுரீதியாகக் கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது என் வாதம். புவியியல் பிரிப்புகள், தேசம் என்று இன்று நாம் வழங்குகிற அர்த்தத்தில் தமிழர் எனும் அடையாளம் முன்பு வரையறை செய்யப்படவில்லை. எனவே, யார் தமிழர் என்பதும் எது தமிழ்த் தேசம் என்பதும் வரலாற்றியல், பண்பாட்டியல், சமூகவியல் விவாதங்களைக் கிளப்புகின்றன.

தமிழர்களுடைய வாழ்விலும் தமிழிலும் ஊர் பெறுகிற முக்கியத்துவம் குறிப்பிடப்பட வேண்டியது. 'ஊருக்குப் போக வில்லையா?' என்று கேட்பது இப்போதும் பெருவழக்காக இருக்கிறது. 'ஊர் சிரிக்கிறது' அல்லது 'ஊருக்குத் தெரிந்து விட்டால்...' என்பது போன்ற சொற்றொடர்களில் இடம் பெறுகிற ஊர் வெறுமனே ஊர் என்ற புவியியல் பரப்பு அல்ல. இங்கு ஊர் என்பது ஆகுபெயராகவும் உருவமாகவும் ஒரே நேரத்தில் இயங்குகிறது. ஊர் என்பது மக்கள், அவர்களுடைய பண்பாட்டுக் கூறுகள், அவர்களுடைய ஐதீகங்கள், நம்பிக்கைகள், அதிகாரப் படிநிலை எல்லாவற்றையுமே சுட்டுகிறது. நாட்டார் வழக்குப் பாடலில் பேசப்படுகிற 'ஊரான ஊரிழந்தோம்' என்பது ஊர் பற்றிய இன்னுமொரு கவித்துவ உதாரணமாகக் கொள்ளப்படலாம்.

தமிழின் பழைய இலக்கியங்களிலும் ஊர் பெறுகிற முக்கியத்துவம் பேசற் பாலது. சிலப்பதிகாரத்திலும் கலிங்கத்துப்பரணியிலும் ஊர் பலமுறை பேசப்படுகிறது; பாடப்படுகிறது. சங்கப் புலவர் கணியன்பூங்குன்றனுக்கு 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' தான் அவருடைய நிலவியல் எல்லைப் பாட்டின் அலகு ஊர்தான். இவற்றுடாக நாம் பெற்றுக்கொள்கிற ஊர் என்பது ஒரே சமயத்தில் வாழிடமாகவும் பண்பாடாகவும் படிமமாகவும் இருத்தலாகவும் உள்ளது. இந்த அம்சங்கள்தான் எனது - தமிழரது - அடையாளத்தை வரலாற்றுரீதியாக வடிவமைத்துள்ளன. தமிழில் கிடைத்திருக்கும் தொன்மையான இலக்கியங்களான சங்க காலக் கவிதைகள் முன்மொழிகிற திணை என்கிற பிரிப்பு அல்லது எண்ணக்கருவையும் இதனோடு மிகவும் தொடர்புடையதாக நாங்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

தொல்காப்பியம் முதலான தொன்மைத் தமிழிலக்கியங்கள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்து வகையான நிலங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. இந்த வகைப்பாடு ஐந்திணை என்று தமிழில் வழங்கப்படுகிறது. குறிஞ்சி என்பது

மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் ஆகும். முல்லை, காடும் காடு சார்ந்த இடமும் ஆகும். இவ்வாறாகவே மருதம் என்பது வயலும் வயல் சார்ந்த இடமாகவும், நெய்தல், கடலும் கடல் சார்ந்த இடமாகவும், பாலை வறண்ட நிலமாகவும் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்வைந்திணைப் பிரிப்பு தமிழர் பண்பாட்டுக்கும் உரிய சிறப்பான ஒரு அம்சமாகும். ஐந்து திணைகளும் நிலத்தைக் குறித்ததாக இருக்கின்றன என்று தோன்றினாலும் உண்மையில் வெறுமனே நிலவியல், புவியியல் வரையறைகளுக்கு அப்பால் பண்பாட்டு நிலைக்களன்களாகவே ஐந்திணைகளும் காணப்படுகின்றன. ஏனெனில் ஒவ்வொரு திணைக்கும் முதற்பொருள், கருப் பொருள், உரிப்பொருள் என மூன்று வரையறைகள் உள்ளன. முதற்பொருள், கருப் பொருள், உரிப்பொருள் என்பனவற்றின் இயல்புகளைப் பார்க்கிற போதுதான் அவை ஆழமான பண்பாட்டு இலக்கிய நிலைக்களன்களாக விரிவுபெறுவதை நாம் இனங்காண முடியும். முதற் பொருளாவன ஒவ்வொரு திணைக்குமுரிய நிலம், பொழுது என்பனவாம். கருப்பொருள் அவ்வத் திணைகளுக்குரிய கடவுளர், உணவு, விலங்குகள், மரம் செடி கொடிகள், பறவை, தோற் கருவிகள் மற்றும் யாழ் போன்ற நரம்புக் கருவிகள், தொழில் ஆகியவை. உரிப்பொருளாவன திணை களுக்குரிய புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் ஆகிய உணர்நிலைகளும் அவற்றைச் சுட்டும் குணங்குறிகளுமாகும். எனவே ஐந்திணைப் பகுப்பு வெறும் நிலம் சார்ந்தது அன்று. தமிழர்களுடைய பண்பாட்டு இயல்பையும் அடையாளத்தையும் தீர்மானிக்கிற முக்கியமான தொரு கூறாக அது இருக்கிறது. கூடவே, தமிழ் இலக்கிய மரபில் ஐந்திணைப் பகுப்பு என்பது இலக்கண வகைகளாகவும் அமைகின்றது என்பதையும் நாம் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும்.

எனவே, பண்பாடு, இலக்கியம், கவிதை, நிலவியல் போன்ற முக்கியமான இயல்புகளை உள்ளடக்குகிற ஒரு அடையாளமாக, தமிழ் மரபு வழி சார்ந்த இனங்காணலாக ஐந்திணை அமைகிறது என நாங்கள் தெளிவாகக் கூற முடியும். இத்தகைய தமிழ் அடையாளத்துக்கு அரசியல் சார்ந்த நிலவியல் எல்லைகள் ஒருபோதுமே திட்டவட்டமாக இருந்ததில்லை.

நிலவியல் எல்லைகளைவிடப் பண்பாட்டு நிலைக்களன்களும் மொழியும் தமிழ் அடையாளத்தை வடிவமைப்பதில் முக்கியமான பங்காற்றின என்பதே என்னுடைய கருத்தாக இருக்கிறது. இந்தப் பின்னணியில் தான் 'தமிழ் கூறு நல்லுலகு' என்ற பழைய தொடரை நாம் அணுக வேண்டி இருக்கிறது. 'வடவேங்கடத் தென்குமரி ஆயிடை' என்று ஒரு பருமட்டான

நிலவியல் வரையறை கோடிட்டுக் காட்டப்பட்டபோதும் இந்த நிலவியல் வரையறைகள் துல்லியமானவை அல்ல. தமிழ் நிலத்தை நிலவியல்ரீதியாக வரையறை செய்து அவ் வரையறைக்குள் வாழ்பவர்களைத் தமிழர்கள் என்று இனங் காணுவதும் எமது மரபில் இருந்த ஒரு விடயம் அல்ல. மொழி, பண்பாடு, வாழ்வியல் சார்ந்து ஒரு பரந்த தமிழ் அடையாளம் தான் எமக்குத் தொன்மையான தமிழ் இலக்கியத்தின் வழி யாகக் கிடைக்கிறது. தமிழின், தமிழரின் தொல் வரலாற்றை ஆய்வு செய்வதில் எமக்கு இருக்கிற பலம்வாய்ந்த ஆதாரங்கள் தமிழ் இலக்கியங்கள்தான். அந்த வகையில் வரலாறு, சமூகவியல், மானுடவியல், தொல்லியல், அரசியல் என்பனவற்றைப் பொறுத்தவரை, தமிழ்ச் சூழலில் இலக்கியத்தை விட்டு விட்டு - குறிப்பாகக் கவிதையை விட்டுவிட்டு வேறு ஆதாரங்களை நாம் பேச முடியாது. இதுவும் தமிழுக்கே உரிய ஒரு சிறப்பான நிலைமை எனலாம். இது அன்றைக்கும் பொருந்திற்று. இன்றைக்கும் பொருந்தி வருகிறது.

ஒரு பரந்து விரிந்த பண்பாட்டு நிலைக்களனாகத் தமிழ் அடையாளம் தொழிற்பட்டமையால்தான் தமிழ் மொழியூடாக சைவம், சாக்தம், பௌத்தம், சமணம், வைணவம், கிறித்தவம், இஸ்லாமியம் ஆகிய மத மரபுகளும் இம்மரபுவழி தழைத்த இலக்கியங்களும் தமிழின், தமிழரின் பிரிக்க முடியாத கூறு களாயின. தமிழ் என்பது பண்பாட்டு நிலைக்களன் என்கிற உணர்வுதான் சிவை. தாமோதரம் பிள்ளை, விபுலானந்த அடிகள், அறுமுக நாவலர், தனிநாயகம் அடிகள் போன்றோரை மட்டக் களப்பு, யாழ்ப்பாணம், சென்னை, சிதம்பரம், மதுரை, மலேசியா என்று நிலவியல் எல்லைகளுக்கு அப்பாலும் இலகுவாகவும் எளிதாகவும் இயங்க வைத்தது.

தமிழர் என்ற அடையாளத்தை இந்த நிலவியல் வரையறைக்கு அப்பால் பன்முகப்பாட்டோடு விவாதிக்கிற, அணுகுகிற மற்றும் புரிந்துகொள்கிற ஒரு அவசியமான தேவை இன்று எங்கள் முன் உள்ளது. தொன்மையான ஐந்திணைப் பகுப்புக்கு நாம் மேலும் இரண்டு, புதிய திணைகளைச் சேர்க்க வேண்டியிருக்கிறது. சேர்க்க வேண்டிய புதிய திணைகள் என்று நான் முன்மொழிபவற்றுள் முதலாவது, புலம்பெயர்வு மற்றும் எமது அகதி வாழ்வைக் குறிக்கிற ஆறாம் திணை. இரண்டாவது, இன்றைய கணினி யுகத்துக்கு ஊடாக நாம் பெற்றிருக்கிற உலக இணைவலை (World Wide Web) மற்றும் இணைவலை (Internet) என்பவற்றைக் குறிக்கிற ஏழாம் திணை. இப்புதிய திணைகள் இரண்டுமே நிலவியல் எல்லைகள் அற்றவை. தேசங்கடந்தவை. இந்த நூற்றாண்டின் மூலக்கூறுகளாக

அமையப்போவன இத்தகைய புலம்பெயர்வும் இணைவலையும் தான். எனவே, பண்பாடும் தொடர் பாடலும் புலம்பெயர்வும் எவ்வாறு தமிழர் என்ற அடையாளத்தில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தப் போகின்றன என்பது நமது ஆழ்ந்த விசாரணைக்கும் விசாரத் துக்கும் உரியது. தமிழ் மொழியும் தமிழர்களும் இந்த நூற் றாண்டில் வெறும் நிலவியல் வரையறைகளைத் தாண்டிச் சென்றுவிடுவார்கள். தேசம் மற்றும் தேசியம் ஆகியவை இறுக்க மான, ஒரு பரிமாணமுள்ள, அடையாளமாகத் தமிழர்களைக் குறுக்கிவிடப் போவதில்லை. இந்த இடத்தில்தான் புதிய திணை களும் ஊர் என்பதும் பண்பாட்டு நிலைக்களன் என்ற தளத் திலும் அடையாளம் என்ற தளத்திலும் ஒன்றிணைவதை நான் காண்கிறேன்.

இப்போது, மறுபடியும் ஊருக்குத் திரும்பலாம். தமிழ் மரபுரீதியான பகுப்பின்படி, எங்களுடைய ஊர் மருத நிலந் தான். வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும். எனினும் முழு யாழ்ப் பாணமுமே பாலைத் திணைக்குள்தான் அடங்குகிறது என்றும் ஒருவர் வாதிட முடியும் (கடலோரப் பிரதேசங்கள் தவிர்த்து). திணை மயக்கம் ஏற்படுவதற்கும் இலக்கியம் இடம் அளிப்பதால் இந்தப் பிரிப்பு சரியா என்னும் விவாதத்தை விட்டுவிடலாம். அளவெட்டி எனும் ஊரை வாழ்வியலாகவும் பண்பாட்டு நிலைக்களனாகவும் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ள இலக்கியங்கள் நிறையவே உள்ளன. ஈழத் தமிழின் முக்கியமான எழுத்தாளர்கள் சிலருடைய கற்பனையையும் இளம் வாழ்வையும் வடிவமைத் திருப்பது இந்த மருத நிலந்தான். மஹாகவியின் கவிதைகளான வள்ளி, மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு, சிற்றூர் மயானம், யாழ்ப்பாணம் செல்வேன், தேர் போன்றவற்றில் மிகத் தெளிவாக வும் அழகாகவும் ஊர் சித்தரிக்கப்படுகிறது. அவருடைய ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம் எனும் காவியத்தின் களமும் கதையும் கதை மாந்தரும் கூட எங்களுடைய ஊரும் ஊரவருந்தான். அ.செ. முருகானந்தம் எழுதியுள்ள பல சிறுகதை களில் இந்த ஊர்வாசம் காணக் கிடைக்கிறது. அ.நா. கந்தசாமி அளவெட்டியைச் சேர்ந்தவர் எனினும் தொழிலாளி வர்க்கத் துக்கு நாடு இல்லை; தேசம் இல்லை; உலகமே வீடு என்கிற சர்வதேசியப் பார்வை அவரிடம் ஆழமாக ஓடியதால் ஊர் பற்றியவை அவருடைய படைப்புகளில் அரிதாகவே கிடைக் கின்றன. செ. கதிரேசர் பிள்ளையின் கவிதைகள் இன்னும் தொகுதியாக வெளிவரவில்லை. ஆங்காங்கு பிரகரமாகியுள்ள அவரது கவிதைகளிலும் ஊர் விரிவாகப் பேசப்படுகிறது. இளவாலை விஜயேந்திரன், பெயரில் இளவாலையைச் சேர்த்துக் கொண்டிருந்தாலும், அவருடைய இலக்கிய வாழ்வும் இளமை வாழ்வும் அளவெட்டிதான். நவீன தமிழ்க் கவிதையின் முக்கிய

மான ஆளுமைகளில் ஒருவரான அவருடைய பல கவிதைகளில் ஊர் மற்றும் ஊர் நினைவுகள் நளினமாகவும் அழகாகவும் அதே சமயம் துயரத்தோடும் சித்திரிக்கப்படுகின்றன.

அளவெட்டி பற்றிய மிகவும் விரிவான பதிவுகளும் சித்திரிப்புகளும் அ. இரவியின் கதைகளிலும் அவருடைய நினைவுக் குறிப்புகளிலும் எமக்குக் கிடைக்கின்றன. ஊரின் அழகும் இயற்கையும் வண்ணங்களும் மட்டுமன்றி அங்கு காணப்படுகிற சாதிப் பிரச்சினைகளை அவற்றின் பின்னணியுடன் அ. இரவி தொட்டுக் காட்டுகிறார். நான் உதாரணங்களுக்காகக் குறிப்பிடும் இந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை வாசிப்பவர்களுக்கு இந்தக் கட்டுரையில் எனது முக்கியமான வாதமாக அமையும் ஊர் என்பது ஒரு பண்பாட்டு நிலைக்களன் - அது அடையாளத்தைத் தீர்மானிப்பதில் ஒரு முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்வது மேலும் எளிதாக இருக்கக்கூடும்.

ஊரைப் பற்றி இப்படிப் பேசுகிறபோதே ஊருக்கு 'உள்ளே' ஊருக்கு 'வெளியே' என்பது பற்றியும் நாம் முக்கியமாகப் பேச வேண்டி இருக்கிறது. தமிழர்களுடைய ஊர் அமைப்பில் தலித்துகளும் அவர்களுடைய கடவுளரும் பண்பாடுகளும் ஊருக்கு வெளியேதான் இருந்தனர். ஊர் மட்டத்தில் மக்களால் பேணப்படும் அவைதீக, ஆகமநெறி சாராத வழிபாடுகள் நாட்டார் வழிபாடுகளாகும். இவையே அடித்தள மக்களுடைய பண்பாட்டின் முக்கிய மூலங்கள். இம் மக்களின் கடவுளர் வெளியே இருப்பதால்தான் 'காவல் தெய்வங்கள்' என்று இந்து மரபில் பின்னர் இணைக்கப்பட்டனர். இந்நாட்டார் வழிபாடுகளில் முக்கிய இடம்பெறுபவை வேம்பு, அரசு, நாவல், மருது போன்ற மரங்களும் அவற்றின் கீழமரும் கடவுளரும். பழந்தமிழ் மரபில் கடவுளர் வழிபாடு என்பது மூதாதையர் வழிபாடு, தாவர - விலங்கு வழிபாடு, குலக்குறி வழிபாடு என்பதாக இருந்தமையைச் சமூக வரலாற்றியல் மற்றும் மானுடவியல் ஆய்வாளர்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்.

நாட்டின் கடவுளருக்கும் அவர்களுடைய வழிபாட்டுத் தளங்களுக்கும் வடமொழி ஆகம விதிகள் கிடையாது. இடத்துக்கு இடம் மக்களுக்கு மக்கள் மாறுபடக்கூடிய சில நடைமுறை விதிகளே உண்டு. அடித்தள மக்களின் கடவுளர் உயிர்ப்பலி பெறுபவர். இந்து சமயத் தெய்வங்கள் பௌத்த, ஜைன மதத் தாக்கங்களுக்குப் பிற்பாடு உயிர்ப்பலி வாங்குவதை நிறுத்தி மரக்கறி தெய்வங்களாகிவிட்டன.

நாட்டார் வழிபாட்டுக் கடவுளரைச் சிறுதெய்வங்கள் என்றும் வைதீக, இந்து மதத் தெய்வங்களைப் பெருந் தெய்வங்கள்

என்றும் அழைக்கிற ஒரு மரபு உண்டு. சமூகவியல், மானிட வியல் போன்ற துறைகளிலும் பழமை பெறுகிற ஒரு மரபு இவற்றை *Great tradition, Little tradition* என்று வகுத்துள்ளது. இந்தப் பகுப்பு சமூக மேலாதிக்கச் சிந்தனையின் ஒரு நடைமுறை வெளிப்பாடுதான். ஊரின் அடிநிலை மக்கள் வழிபடுகிற கடவுளரான - காடன், மாடன், பெரியதம்பிரான், அண்ணன் மார், நாச்சிமார், மாரி, பிடாரி போன்றன ஆகமமயப்படுத்தப் பட்டு, சமஸ்கிருதமயமாக்கம் பெற்றால் மட்டுமே இந்து மதத் தினுள்ளும் சைவத்தினுள்ளும் அங்கீகரிக்கப்படும். அப்போது பெயர் மாற்றமும் ஏற்படும்.

வட இந்திய, சமஸ்கிருதமயப்பட்ட சமய முறை தமிழர் வாழ்விலும் பண்பாட்டிலும் வழிபாட்டிலும் நாட்டார் வழக்கியலும்கூட வெகுவாகக் கலந்து விட்டது. இக்கலப்பை அள வெட்டியின் கோவில்களிலும் வழிபாடுகளிலும் காணலாம். அய்யனார், முதலியார், நாக தம்பிரான், பெரிய தம்பிரான், மாரி, போன்ற கடவுளருடன் பிள்ளையார், விஷ்ணு போன்ற தெய்வங்களையும் காண்கிறோம். 'சிறு தெய்வ'க் கோவில்கள் 'கும்பாபிஷேகம்' பெற்று அந்தணர் பூசைசெய்யும் ஆகமக் கோவில்களாக மாற்றப்படுவதையும் காண்கிறோம். திராவிடத் தையும் தமிழ் மரபையும் இன்றைக்கு வலியுறுத்துகிற ஈழத் தமிழ்த் தேசியம்தான் இத்தகைய வட மொழி, 'ஆரிய', பார்ப்பனிய வழிபாட்டு முறைகள், கோவில் நெறிமுறைகளையும் பேணி வருகிறது. இந்தச் சுவாரசியமான உள் முரண்பாடுதான் எல்லாத் தேசியங்களதும் இயல்பாக இருக்கிறது.

ஈழத் தமிழர் புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாடுகளில் தேசியத்தின் உள் முரண்பாடுகள் தெளிவாகவே பார்க்கக்கூடியதாக உள்ளன. தமிழ்த் தேசியம் என்பதன் இரண்டு கண்கள் சைவமும் தமிழும்தான் என்று வலி யுறுத்துகிற 'முரசொலி', 'வெற்றி முரசு', 'தமிழ் மகன்' ஆகிய பத்திரிகைகள் தொற்றோவில் வெளியாகின்றன. அதேநேரம் மதச் சார்பற்ற, திராவிட - தமிழ்த் தேசியத்தையும் வடமொழி - பார்ப்பனிய எதிர்ப்பையும் கருத்தியலாகக் கொண்டு இயங்குகிற 'முழக்கம்' எனும் வாரப் பத்திரிகையும் வெளியாகிறது. இவ்விரண்டு போக்குகளையும் பிரதிபலிக்கிற இப்பத்திரிகைகளுக்குச் சோழர் காலமும் சோழனது, 'வீர' யுகமும் தான் ஆதர்சமாக உள்ளன. கூடவே, இந்தப் பத்திரிகைகள் அனைத்துமே விடுதலைப் புலிகளின் அபாரமான விசுவாசிகளாகவும் அவர்களைச் சோழனது வாரிசாக வழிபடுபவர்களாகவும் உள்ளனர்.

ஈழத் தேசியம் எனும் பெருங்கதைக்குள் சாதியம், பால், ஊர், பிரதேசம், வர்க்கம் போன்ற உள் முரண்பாடுகள் எந்த

அளவுக்குச் சிக்கலாக இருக்கக்கூடும் என்பது பற்றிய விவாதங்கள் புலம்பெயர்ந்த சூழலில் வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றன. தொற்றோராவில் மட்டுமே யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள முப்பத்தேழு ஊர்களுக்குச் சங்கங்கள் உள்ளன. இவற்றோடு மன்னார், முல்லைத்தீவு, வவுனியாப் பிரதேசங்களை உள்ளடக்கிய வன்னிப் பிரதேசத்துக்கு ஒரு சங்கமும் திருகோணமலைக்கு ஒரு சங்கமும் உள்ளன. தத்தமது ஊர் / பிரதேசங்களின் அபிவிருத்திக்கும் நல்வாழ்வுக்கும் துணை செய்யவே இத்தகைய சங்கங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. எனினும் ஈழ யுத்தங்களுக்கு முன்பான ஒரு சமூகக் கட்டமைப்பையும் கழிவிரக்கத்தையும் அதிகாரப்படி நிலை அமைப்பையுமே இவை கனவு காணுகின்றன. இம் முரண்பாடுகளை இன்று இலக்கியம்தான் நுட்பமாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

சமூகவியல், மானிடவியல் ஆய்வுகள் அரிதிலும் அரிதாகவே இருக்கிற எமது தமிழ்ச் சூழலில் இலக்கியங்கள் தான் ஊர் மரபுகளையும் அந்த மரபுகளுக்குள் காணப்படுகிற பிரச்சினைகள் மற்றும் அதிகாரம் பற்றிய இருத்துநிலை, சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள் என்பவற்றை எங்களுக்கு இனங்காட்டுகின்றன. வைதீக நெறிப்பட்ட பண்பாட்டு வழக்குகளும் வைதீக நெறியை உதறித் தள்ளிய நாட்டார் வழக்கியல் மரபும் பண்பாட்டு வடிவங்களும் ஊரில் காணப்படுவதையும் பின்னதன் முக்கிய வத்தையும் இலக்கியப் படைப்புகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. மாரி அம்மன் வழிபாடு, நாகதம்பிரான் வழிபாடு, பிராமண ரல்லாதோர் பூசுக்களாக இருப்பது, சாதியம், சாதிய எதிர்ப்பு என்பன பேசப்படுகின்றன. அ. இரவியின் நினைவுக் குறிப்புகளிலும் சிறுகதைகளிலும் அளவெட்டி - இத்தகைய முரண்பாடுகள், உட்சிக்கல்கள், என்பவற்றோடு சித்திரிக்கப்படுகிறது.

மஹாகவியின் 'தேரும் திங்களும்' என்ற கவிதை தேர்வடத்தைப் பிடிக்கும் அனுமதி பஞ்சமருக்கு மறுக்கப்பட்டதன் விளைவான போராட்டத்தையும் ஒரு பஞ்சம இளைஞனின் படுகொலையையும் சித்திரிக்கிறது. அந்த வகையில் இலக்கியம் வெறும் காலத்தின் கண்ணாடி மட்டுமல்ல, எதிர்காலத்திற்கான சீரிய, சமத்துவம் வாய்க்கப் பெற்ற ஒரு சமூகத்தை உருவாக்குவதற்கான உந்து சக்தியாகவும் தொழில்படுகிறது என்று கூற வேண்டும். இதனாலேயே இன்றைய ஈழச் சூழலில் இலக்கியம் அரசியலுக்கு வழிகாட்டுகிறது என்று நான் கூறுகிறேன். இந்த வழிகாட்டலை, இலக்கியத்தின் 'திர்க்க தரிசனத்தை' அரசியலார் புரிந்து கொள்வார்களா என்பது, துரதிர்ஷ்டவசமாக, வேறு விடயம்.

Daniel E.V., 1984. *Fluid Signs: Being a Person the Tamil Way*. Berkeley: University of California Press

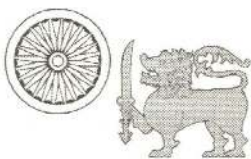
Olwig K.F., 1997. 'Cultural Sites: Sustaining a Home in a Deterritorialized World' in Olwing. K.F. and Hastrup (eds) Citing Culture: The shifting Anthropological Object, London: Routledge.

ஸ்மபன், ஞா., 1999, 'பண்பாட்டு வேர்களைத் தேடி', திருநெல்வேலி, நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம்.

(சற்று வேறுபட்ட வடிவத்தில் இக்கட்டுரை அருணோதயம் 2000 : பூச்சொரியும் பொன்னொச்சி மரம் (டொரண்டோ, மே 2000) என்னும் மலரில் இடம்பெற்றது)

இதழ் 30, ஜூலை - ஆகஸ்ட் 2000

கேட்டிருப்பாய் காற்றே

ஈழத் தமிழர்களின் துயரக் கதைகள் மற்றவர் களுக்குப் புதியதல்ல. ஆயினும் பயங்கரமும் பலியும் முடிவில்லாத குருதிப் பெருக்கும் எத்தனை முறை திரும்பச் சொன்னாலும் அதற்குள் சொல்லவே முடியாத வலியும் மௌனமும் உறைந்து இருக்கின்றன. ஈழத்திலிருந்து 'காலச்சுவட்' டிற்குக் கடிதங்கள் எழுதும் நண்பர்கள் தொடர்ச்சியாக இத்தகைய உறைந்த வரிகளை எழுதி வந்திருக்கிறார்கள். அவை பல சமயங்களில் பதிலளிக்க இயலாதவை. அந்தக் கடிதங்களிலிருந்து சில பகுதிகளை இங்கே பகிர்ந்து கொள்கிறோம். ஈழத்தின் துயரக்குரல் நமது வெகுஜன ஊடகங்களில் குரூரமாகப் புறக்கணிக்கப் படும் சூழலில் இந்தப் பதிவுகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. தனிப்பட்ட, அரசியல் காரணங்களுக்காக இக் கடிதங்களை எழுதியவர்களின் பெயர்கள் இங்கே இடம் பெறவில்லை.

05.9.99

நாங்கள் ஊரைப் பிரிந்து பத்து வருடங்களாகிறது. இப்போது நாமிருக்கும் இடத்திலிருந்து எங்களின் ஊர் - கிராமம் - 15 மைல் தூரத்தில்தான் இருக்கிறது. ஆனால் ஊரில் மக்கள் எவருமில்லை. முழுவதும் இராணுவமயம். ஊரைப் பிரிந்து அலையும் இந்த வாழ்வில் தான் தெரிகிறது ஊரின் அருமை. ஊர் பிரிந்தால் எதையும் செய்யமுடியாத நிலை.

யுத்தம் எந்த நிரந்தரத்தையும் சிதறடித்து விடுகிறது - தமிழர்களின் முட்டாள்தனத்தைத் தவிர. இனிவரும் நாட்கள் யுத்தத்தின் நாட்களாகவே இருக்க முடியும். நண்பரே, 'இக்கணத்திலேயே வாழ்ந்துவிடு' என்று எழுதிய மு. புஸ்பராஜனின் கவிதைதான் நினைவில் வருகிறது.

வாழ்வைப் பற்றிய அறிவு, வாழ்தலின் அருமை புரியாத காலமாகிவிட்டது. எந்த மகோன்னதமான சாவையும்விட நேரிய வாழ்வே மேலானது. ஜெயபாலன் எழுதினார், 'நாம் வாழ்வே எழுந்தோம் சாவை உதைத்து'. யுத்தம் தன்னைப் பற்றிச் சிந்திப்பதைவிட வேறு எதைப் பற்றியும் யோசிக்க அனுமதிக்காது. அப்படியொரு நிலை நம்மை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது. எனினுமென்ன வாழ்ந்துதானே ஆகவேணும். யுத்தம் தன் ஈர்ப்பு விசையுள் எல்லாவற்றையும் எடுத்துவிட்டது. இனி அதன் சுழற்சி வேகத்தில் நாம் சுழல வேண்டியதுதான். இந்த அனுபவம் தனியானது. அபாயங்களும் விபரீதமும் சுவாரஸ்யமும் மகிழ்வும் துயரமும் வேதனையும் களிப்பும் நிறைந்தது. மாபெரும் துயரமும் நமக்குத்தான். ஒருவகையில் எந்தத் துக்கமும் நமக்கில்லை. மரணம் நம் மூக்கருகில் வந்து முகர்ந்துவிட்டுப் போகும். இறந்து இறந்து பிழைக்கும் அனுபவம் யாருக்குக் கிட்டும?

இனிவரும் நாட்களில் இன்னும் இறுக்கமும் கொடூரமும் தீவிரமடையும். இப்போதே உணவு, மருத்துவம், தபால், பயணம் எல்லாம் கிட்டத்தட்ட முற்றாகத் தடை என்ற அளவுக்கு உள்ளது. இனி இது இன்னும் இறுக்கமாகும்.

♦ ♦ ♦

நான் மாறிமாறி வந்த மலேரியாவிலிருந்து தேறிவிட்டேன். வீட்டில் குழந்தைகள் மலேரியா, மூளை மலேரியா என்பவற்றால் ஆறு மாதங்களில் 4, 5 தடவை எனத் தொடர்ந்து தாக்கப் பட்டுள்ளனர். இது, இங்கே எல்லோரும் சந்திக்கும் ஒரு வழமை யான பிரச்சினையாகிவிட்டது. வன்னி ராஜ்ஜியங்களின் வீழ்ச்சி களும் அழிவுகளும் அநேகமான தருணங்களில் மலேரியாவா லேயே நிகழ்ந்துள்ளது. மலேரியாவின் வலிமையும் அதன் அழியாத நீட்சியும் அச்சமேற்றுகிறது.

நான்கு மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய வன்னி (மன்னார், வவுனியா, கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு) மிகவும் பின்தங்கியதாகவே இருக்கிறது. வன்னியின் புவிசார்நிலையும் அரசியல்ரீதியான ஒதுக்குதல்களும் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் பிரதேச வேறு பாட்டுணர்வும்தான் இதற்கு முக்கிய காரணங்கள். வன்னியின் வளங்களை அளவுக்கதிகமாகச் சுரண்டியவர்களும் அதிகாரம் செலுத்தியவர்களும் யாழ்ப்பாணத்தவரே. இன்று இராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்குட்படாமல் தப்பித்து மட்டக்களப்பு, திரு கோணமலை, அம்பாறை, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய மாவட்ட மக்கள் வன்னியிலேயே தஞ்சமடைந்துள்ளனர். வன்னி மக்களோடு பிற மாவட்ட மக்களும் சேரும்போது, வன்னியின் வளங்களும் வசதிகளும் பெரும் பற்றாக்குறையில் உள்ளன. இப்போது வன்னி பல நெருக்கடிகளின் மத்தியிலும் ஓரளவு புதிய வளர்ச்சியைப் பெற்று வருகிறது. அரசு விதித்துள்ள பொருளாதாரத் தடைகள், மருந்துத் தடைகள், பிரயாணத் தடைகள், சொந்த வாழிடங்களில் வசிக்கத் தடை, தொடர்ச்சி யான இராணுவ நடவடிக்கைகள், அவற்றின் மூலமான வேர் பிடுங்குதல்கள் (இடப்பெயர்வுகள்), சொத்தழிவு, உடமை இழப்பு, நில வளங்கள் கைவிடும் நிர்ப்பந்தம் என நீளும் இந்த நிலமை களினூடும் இந்த மண்ணில் நாங்கள் இருக்கிறோம், நம்பிக்கை என்ற ஒரு பற்றுக்கோலுடன்.

எங்கள் அன்புக்குரிய நண்பரே! இன்று யுத்தம், அதன் ரகசியங்களாக எப்போதுமிருக்கும் குரூரங்களுடனும் நீதியின் மையோடும் அத்துமீறல்களோடும் இரக்கமற்றும் எங்களின் தலைகளில் இறங்கியுள்ளது. கந்தக நெடியும் சாவின் துயரமும் மரணக் கதறலும் எங்கும் நிறைந்துள்ளன. ஓராண்டுக்கும் மேலாக ஒவ்வொரு நாளும் மரணம் நிகழும் முற்றமாகிவிட்டது, 'ஜெயசிக்குறு'வால் எங்களின் கிராமங்கள் - சிறுபட்டினங்கள் எல்லாம், ஒரு போர்க்களத்தில் எங்கள் உறவினரை, நண்பரை, அயலவரை என்று 1400க்கு மேலான போராளிகளை இழந்திருக் கிறோம். இவர்களெல்லாம் இந்த மண்ணிலும் எங்கள் மடியிலும்

தவழ்ந்து வளர்ந்த பிறவிகளல்லவா ! யுத்தம் ஏன் நம் முற்றங்களில் வந்தது? மரணம் நம் வீட்டு வாசலை முகர்ந்து பார்க்கிறதே நாளாந்தம். பௌத்தம் யுத்த சந்நதமாடுகிறது. ரத்தம் அதன் விருப்பத்துக்குரியதாகிவிட்டது.

‘ஜெயசிக்குறய்’ ஓராண்டுக்கும் மேலாகிவிட்டதை - அரசின் வெற்றிக்கனவுகள் பொய்த்துவிட்டதையிட்டு மக்களும் போராளிகளும் ‘வெற்றியை எமதாக்குவோம்’ எனக் கொண்டாடினார்கள். மதிப்பிழந்த இராணுவம் 10.6.98, 26.6.98 ஆகிய இரண்டு நாட்களிலும் நமது ஊர்களை மரணக் காடாக்கியிருக்கிறது.

மரணம் எங்களின் தலைகளின் மேலே சுழல்வதாக விமானங்கள் பேரிரைச்சலுடன் சுற்றிக் குண்டுகளை வீசின. ‘கிபிர்’ குண்டு வீசி மேலெழ தொடர்ச்சியாகக் கண்ணிமைக்கவே அவகாசமின்றிய அளவுக்கு இருமுனைகளில் இருந்து ‘ஆட்லறி ஷெல்’ தாக்குதல் நடத்தப்பட்டது. இராணுவத்தின் இந்தக் காட்டுமிராண்டித்தனத்தால் வன்னிகிழக்கில் வள்ளிபுளம், உடையார்கட்டு, சுதந்திரபுரம் கிராமங்களில் 26 பொதுமக்கள் - சிறுவர், முதியோர், பெண்கள், கர்ப்பிணிகள், குழந்தைகள் - கொல்லப்பட்டனர். 50க்கு மேற்பட்டோர் காயங்களுக்குள்ளாகி, உடலுறுப்புகள் துண்டிக்கப்பட்டு ... மனம் பதறுகிறது. என் நண்பர் ஒருவரின் மனைவியும் இதில் கொல்லப்பட்டாள்.

10.9.98

வன்னிப் பெருநிலப் பரப்பின் ஒரு சிறுபகுதி சுதந்திரபுரம். (குடியிருப்பு உருவாக்கிய காலத்தில் இந்த நாசக்கார அரசு இட்ட பெயர்தான்.) அண்மையில் அந்தச் சுதந்திரபுரத்தில் நடைபெற்ற அனர்த்தங்கள், கிபிர் தாக்குதல், தொடர் ஷெல் தாக்குதல் (இருமுனை) இவற்றால் சதைப் பிண்டங்களாகச் சிதறிக்கிடந்த கோலம் எழுத்தில் சொல்ல முடியாதுள்ளது. நேரில் பார்த்த கண்கள் எழுத்தை எழுதவிடாது கண்ணீரால் நிறைந்துவிட்டது. உண்மையில் எழுத முடியவில்லை.

சற்றுத் தாமதத்தின் பின் எழுதுகின்றேன். தொடர் விமானத் தாக்குதல்களும் ஆட்லறி ஷெல் தாக்குதல்களும் உயிர்களைக் கொண்டு போகின்றது. அத்தோடு இப்போது பொருளாதார நெருக்கடியின் அழுத்தம் மிக மோசம்.

ஒரு விடையம் மட்டும் உறுதியாகிறது. தங்களின் இருப்பிற்கான விடுதலையை நாடும் வகையில் மக்களைத் தூண்டுகின்றார் அம்மையார். இந்தத் தடை போராட்டத்தின்பால் மக்களின்

உறுதியை அதிகரிக்குமே தவிர குறைக்காது. போராட்டத்தின் பால் இணையும் இளைஞர், யுவதிகளின் எண்ணிக்கை இதை நிறுவிக்கொண்டிருக்கிறது.

அரசு, வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பில் முன்னேறும் வேலையை ஓய்வெடுப்பதுபோல் ஓயப்போட்டுள்ளது. பெரும் எடுப்பில் ஏதோ வழியில் முன்னேறத்திட்டம் தீட்டுகிறது போலும். அதை எதிர்நோக்க விடுதலைப்படையும் தன்னைத்தானே ஆயத்தம் செய்யும் நிலையில்தான் உள்ளது. எந்த இடத்திலும் எக்காலத்திலும் நீதிதான், தர்மம்தான் வென்றதாக வரலாறு உண்டு. அதையே இங்குள்ள மக்கள் நம்புகின்றார்கள். நானும் நம்புகின்றேன். இந்த இனவாதப் பேயையும் பிசாசையும் அழிக்க என் கரமும் கருவி தூக்கத் தயங்காது.

* * *

16.4.99

நாட்டு நடப்பு மோசம்தான். தமிழரின் வாழ்வு சாவு இனி நடக்கும் போராட்டத்தில்தான் தங்கியுள்ளது. வாழ்வு தான் என்பது திண்ணம், ஏனென்றால் போராட்டத்தில் மக்கள் இணையும் விதம் அதை உறுதிப்படுத்துகிறது. அத்தோடு தலைவனின் போர்த் திட்டங்கள் எம்மை நம்ப வைக்கிறது. இனி, ஆங்காங்கே இடி அதிரும். இனிதான் தலைவனின் தனிக்குணம் புரியும்.

மடுப் பிரதேசத்தில் 20000 பேர் பிடிப்பட்டுவிட்டார்கள். அவர்களை மனிதக் கேடயமாகப் பாவிக்கின்றார்கள். கத்தோலிக்கத் திருச்சபை இராணுவத்தின் நடவடிக்கையை வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றது.

* * *

28.6.98

இங்கே, எங்கள் வாழ்வில் எந்த மாற்றமுமில்லை. எப்போதும் போலவே அவலங்களைச் சுவைத்தபடி உள்ளோம். பொருளா தார நெருக்கடிகள் சுமத்துகின்ற பளுக்களைச் சுமக்க முடியாமல் எல்லோருமே நொண்டுகிறோம். நோய்கள் இயல்பாகிவிட்டன. ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் எல்லோருமே மலேரியா கிருமியை உடலில் சேமித்து வைத்திருக்கிறோம். எப்போதென்றில்லாமல் அது சந்தம் கொள்வதும் சாந்தமாவதுமாக இருக்கிறது. உயிர் கொத்தும் இராணுவ அச்சுறுத்தல்கள் நிழலாய்த் தொடர்கின்றன. எப்போதும் எங்கள் மடிகளில் சாவு கனக்கிறது. இவற்றை யெல்லாம் இயல்பாக்கி நாங்கள் வாழப் பழிக்கொண்டாலும், இந்த அவலங்களின் நீட்சி, எங்களின் அடுத்தடுத்த தலைமுறை

களின் ஆரோக்கிய வாழ்வைச் சிதைத்துவிடுமோ என்ற கலக்கம் இங்குள்ள ஒவ்வொருவரையும் பற்றி நிற்கிறது. விடிந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கையோடு இருளைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறோம். நிற்க.

கடந்த மே 13ம் திகதி ஜயசிக்குறிய் முறியடிப்புச் சமரின் ஒரு வருட நிறைவை (1997 மே 13 - 1998 மே 13) இங்கே மக்களும் புலிகளும் வெற்றிவிழாவாகக் கொண்டாடினார்கள். வெற்றிக் கொடிகளையும் வாழ்த்துச் செய்திகளையும் ஏந்திய எங்களின் மாணவர்கள் அஞ்சலோட்டமாகச் சென்று கள முனையில் உள்ள போராளிகளிடம் கையளித்தனர். ஒரு வருடத்தை நிறைவு செய்தும், ஈடேறா ஆசைகளுடன் ஜயசிக்குறிய் தொடர்கிறது.

இந்தத் தோல்வியைச் சகித்துக் கொள்ளமாட்டாத சிங்கள இராணுவம், தனது உயிரிழப்புகளையும் தளவாட இழப்புகளையும் ஈடுசெய்ய மக்கள் குடியிருப்புகள்மீது வெறித்தனமான எறிகணை மற்றும் விமானத் தாக்குதல்களை நிகழ்த்தி வருகிறது. இதன் உச்சமாகக் கடந்த 10ம் திகதி சுதந்திரபுரம், உடையார் கட்டு, வள்ளிபுனம் மக்கள் குடியிருப்புகள்மீது இரு முனைகளில் இருந்து (பரந்தன், கரிப்பட்டமுறிப்பு) ஆட்டிலறி பீரங்கித் தாக்குதல்களையும் கிபிர் விமானத் தாக்குதல்களையும் நடத்தியது. 100க்கு மேற்பட்ட எறிகணைகளும் 30க்கு மேற்பட்ட பாரிய கிபிர் விமானக் குண்டுகளும் மக்கள் குடியிருப்புகள் எங்கணும் வீழ்ந்து வெடித்தன. அது ஒரு கொடூரமான நிகழ்வு. அந்த இரத்தக்களரியை வெறுமனே விபரித்துவிட முடியாது. குழந்தைகள், சிறுவர்கள் உட்பட 28 பொதுமக்கள் கோரமான உடற் சிதைவுக்குள்ளாகிக் கொல்லப்பட்டனர். 50ற்கும் மேற்பட்டவர்கள் உறுப்புகள் துணிக்கப்பட்டும் உடல் பொத்தலாகியும் காயத்திற்குள்ளானார்கள். அன்று மூலங்கா அரசின் செய்தித் தொடர்பு ஊடகங்கள் அனைத்திலும் சுதந்திரபுரத்தில் 50ற்கும் மேற்பட்ட புலிகள் பலியென அறிவிக்கப்பட்டது. இப்படித் தான், இரத்தத்தில் முழிக்காமல் எங்கள் நாட்கள் கழிவதேயில்லை.

♦ ♦ ♦

27.6.98

ஏப்ரல், மேயில் நடந்த தபால் ஊழியர்களின் வேலை நிறுத்தத்தினால் தபால்கள் எமக்குக் கிடைக்காமல் இருந்தன. வாரத்தில் ஒருமுறை கிடைப்பது, சுமார் 60 நாட்கள் கிடைக்கவில்லை என்றால் எப்படி இருக்கும். தபால்கள்தான் எங்கள் உற்சாகத்தை வலுப்பெறச் செய்வன. 1½ லட்சம் தபால்கள் தேங்கிக் கிடக்கின்றனவாம். தொடர்ந்து இதே தொகையைத் தான் கூறிவருகின்றது தபால் திணைக்களம். என்னவோ தெரிய

வில்லை எங்கள் ஊரில் ஒரு தொகையைக் கூறினால் அதை விடாமல் பிடித்துக்கொள்வது மரபாகிவிட்டது. 10,000 இளைஞர்கள் சேர்ந்தால் போர் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடும் என்று போர் தொடங்கிய நாளிலிருந்து இளைஞர்களுக்கு அறைகூவல் விட்டு வருகின்றார்கள். இடைக்கிடை 9500, 9000 என்று குறைத்து அழைப்பு விடுத்தாலும் பரவாயில்லை. இன்றும் அதே 10,000தான். அதுபோல்தான் 1½ லட்சம் தபால்களும். எப்போது விநியோகிப்பார்களோ!

உங்களை நினைக்கும்பொழுது எங்களுக்குச் சிரிப்பு வருகின்றது. தெற்கத்திய அரிவாள் வீச்சுக்கும் நாட்டு வெடி குண்டு எறிதலுக்கும் கோவை குண்டுவெடிப்புக்கும் லபோ லபோ என்று அடித்துப் பரிதவிக்கும் நீங்கள் எல்லோரும் தமிழர்கள்தானா? சூப்பர்சோனிக்ஸ்களும், சிபீர்களும் வானத்தில் வட்டமிட, ஏ. கே.களும், ஜி. கே.களும் வெடித்தால் எப்படி இருப்பீர்கள் என்று யோசிக்கின்றேன். நாங்கள் காதலில் தோல்வியுற்று தற்கொலை செய்தாலும் கிரைனைற் வெடிக்க வைத்துத் தான் தற்கொலை செய்வோம்.

இங்கு இப்பொழுது கொலையுதிர் காலம் ஆரம்பித்து விட்டது. இனம்தெரியாத நபர்கள் இதைச் செய்கின்றார்கள். இனம் தெரிந்தவர்கள் இரத்த வெள்ளத்தில் இறந்து கிடக்கின்றார்கள். நேற்று E.P.R.L.F. ஓர் அறிக்கையை வெளியிட்டது, இப்படியான கொலைகள் கண்டிக்கப்பட வேண்டும் - உரிமை கோரப்படாமல் செய்யும் கொலைகளை நாம் கண்டிக்கின்றோம் என்று. உரிமை கோரி கொலை செய்தால் கண்டிக்கத் தேவையில்லையோ ...?

உங்கள் ஊர் பக்கங்களில் கலாட்டாக்கள் என்று அறிந்தேன். அடிப்படைவாதங்கள் இருக்கும் வரை இந்தக் கொடூரங்கள் நிகழ்ந்தே தீரும். இன்று அவற்றின் கொடூரங்களை நாங்கள் அனுபவிக்கின்றோம். குடும்பங்கள் எல்லாம் முக்குக்கு ஒன்றாய் சிதறிக்கிடக்கின்றோம். இங்கு எல்லா மக்களுக்கும் போர் அலுத்துவிட்டது. போருக்கும் போர் செய்யும் தலைவர்களுக்கும் தான் இன்று போர் வேண்டிக்கிடக்கிறது.

♦ ♦ ♦

19.8.98

‘மிரின்ஸஸ்காஷ் கப்பல் தகர்க்கப்பட்டதில் எங்கள் ஊர் வியாபாரிகளுக்குத்தான் கொண்டாட்டம். எல்லா பொருட்களும் 5, 6 மடங்கு விலை ஏறிவிட்டது. உப்பு சப்பற்ற வாழ்வில் இப்படியான ‘ஸ்டண்டுகள்’ இரண்டு மூன்று வாரத்துக்குச் சலசலப்பைத் தரும்.

வெளிநாட்டில் இருந்து பலர் விடுமுறையில் வருகின்றார்கள். கோவில் திருவிழாக்களில் 'வடம்' பிடித்துத் தேர் இழுக்கின்றார்கள். தங்கள் குழந்தைகளுக்கு அப்பப்பாவையும் அம்மம்மாவையும் காட்டிவிட்டுத் திரும்பவும் புகுந்த நாடு செல்லுகின்றார்கள். இதில் ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால் இவர்கள் எந்தத் தமிழ் ஈழத்துக்காக வெளிநாட்டில் ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்கின்றார்களோ அந்தத் தமிழ் ஈழ மாதிரி ஆட்சி நடந்தபோது இவர்கள் இங்கு வரவில்லை. தேர் வடம் பிடிக்கவில்லை. அப்பப்பாவையோ அம்மம்மாவையோ பார்க்க / காட்ட முயலவில்லை. அப்படி நாட்டுக்கு வந்தாலும் கொழும்பில் நின்று வயதுசென்ற அப்பாக்களையும் அம்மாக்களையும் 'கிளாசி கடலால்' பயணம் செய்யவைத்து கொழும்பிலேயே பார்த்துவிட்டுச் சென்றார்கள். ஏன் முன்பு வரவில்லை, இப்பொழுது ஏன் ஊருக்கு வருகின்றார்கள் என்று எங்களுக்குப் புரியவில்லை. அதுவும் சிங்கள இராணுவம் இருக்கும் பூமியில்! இவர்கள் தான் வெளிநாட்டில் தமிழ் ஈழத்துக்காக ஆர்ப்பாட்டம் செய்பவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

♦ ♦ ♦

24.11.98

இங்குப் போர் தொடர்வதற்கான காரியங்கள்தான் நடைபெறுகின்றன. போர் செய்வதில் ஏன் இந்தத் தலைவர்கள் உற்சாகம் காட்டுகிறார்களோ தெரியவில்லை. ஏதாவது ஒரு காரணம் இல்லாமலா போய்விடும் அவர்களுக்கு. சுவரொட்டிகள் அவை பற்றிய வதந்திகள் என்று மக்கள் வாழ்வைச் சிதைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

ஒலியாலும் ஒளியாலும் நிரம்பியதே உலகம் என்பார்கள். இதுபற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. ஆனால் இலங்கை பயத்தால் நிரம்பியிருக்கிறது என்பது மாத்திரம் தெரியும். அதுவும் நவம்பர் மாதம் 27ஆம் தேதி வருகின்றது என்றாலே இங்கு எல்லோருக்கும் ஒரு வகை கலக்கம் தொடங்கிவிடும். அக்டோபரிலேயே சொல்லத் தொடங்கிவிடுவார்கள். நவம்பர் வருது, கவனம் கவனம் என்று.

சுவரொட்டிகள் பயமுறுத்தல்களைப் புகட்டும். அதில் அதி விசேசம் என்னவென்றால் இதைக் கிழிப்பவர்களுக்கு மரண தண்டனை வழங்கப்படும் என்று எழுதி இருப்பதுதான். கிழி என்று படைவீரர் சொல்ல, கிழியாதே என்று மரண தண்டனை சொல்ல, இவற்றுக்கிடையில் ஏதோ மாதிரி வாழ்வை நாங்கள் ஓட்டுகின்றோம். சில சுவரொட்டிகள் ஒட்டப்பட்டவை தான். பல வதந்திகள் ஒட்டப்பட்டவை. எனக்குப் பயம்.

யாராவது ஒரு போக்கிரி வாழைப்பழம் தடை செய்யப்பட்டது என்று எழுதி ஓட்ட, உடனேயே சில தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் வாழைப்பழம் பண்டைத் தமிழர் வாழ்வில் இல்லை, சங்க இலக்கியங்களில்கூட அதைப் பற்றிப் பாடப்படவில்லை என்று ஆய்வு அறிக்கைகளை வெளியிட, மார்க்ஸிய பேராசிரியர்கள் “தமிழர் வாழ்வு இசைவாக்கமும் வாழைப்பழமும் : அதனுடாக வெளிப்படும் தமிழர் பண்பாட்டியல் கூறுகளைப் பின்நவீனத்துவ கூறாக உசாவுதல்” என்று கட்டுரை எழுத, கடைசியில் எங்களுக்குக் கிடைக்கும் வாழைப்பழமும் கிடைக்காமல் போய்விடும். இது கொஞ்சம் மிகைப்படுத்தப்பட்டது என்றாலும் நிலைமை இதுதான்.

போர் எவ்வளவு தூரம் மனித மனங்களை வக்கிரம் அடைய வைத்துவிட்டது என்பதை அண்மையில் நடந்த சம்பவங்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன. விமானம் காணாமல் போனதும் அதில் பிரயாணம் செய்த 47 தமிழர்கள் காணாமல் போனது பற்றியும் அறிந்திருப்பீர்கள். ஒரு விடுதலை இயக்கம் அவர்கள் மக்களுக்கு முன்கூட்டியே விமானத்தில் பிரயாணம் செய்யக் கூடாது என்று அறிவுறுத்தியிருந்தால் மக்கள் விமான பிரயாணங்களைத் தவிர்த்திருப்பார்கள் என்று அறிக்கைவிட, யாழ்ப் பாணத்திலிருந்து வெளிவரும் ‘உதயன்’, விமானப் பயணம் செய்யக் கூடாது என்று கணினியால் அச்சிட்டப் பிரசுரங்கள் விநியோகிக்கப்பட்டன என்று கட்டுரை எழுத (கணினியில் அச்சிடப்பட்டது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி எழுதியதைப் பார்த்து சிரிக்கத்தானே முடிந்தது), அந்த 47 உயிர்களின் சாவு அல்லது கொலை நியாயப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. சிறு சம்பவங்களுக்குக்கூட அறிக்கைவிடும் கத்தோலிக்க மத பீடங்களோ, சைவ ஆதீனங்களோ, பொதுநல ஸ்தாபனங்களோ ஒரு அலுதாப அறிக்கைகூட விடாமல் மௌனமாகிவிட்டது, இச்சம்பவம் நியாயப்படுத்தப்படுவதையே உறுதி செய்கிறது. விமானத்தில் பிரயாணம் செய்த பிரயாணிகளுக்கும் அரசியலுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்பது யாவருக்கும் தெரிந்ததே.

* * *

23.2.99

வன்னியில் பெரும் நடவடிக்கைக்கு இரு தரப்பினரும் தயாராகின்றனர் என்று எங்கள் ஊர் ‘உதயன்’ தினசரி இன்று தலைப்பிட்டுள்ளது. ஒரு வேடிக்கை பார்த்தீர்களா? இலங்கை தேசியக் கொடியில் சிங்கம். தமிழர் கொடியில் புலி. இரண்டுமே மனிதர்களை அடித்துத் தின்பதில் விருப்பம் உள்ளவை.

தயவுசெய்து அமைதி கிமைதி என்று பிற்போக்குத்தனமாகச் சிந்தனையைச் சிதையவிடாமல் சாகும்வரை போராரும் போராளியாக நீங்கள் வாழ வேண்டும் என அன்பாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* * *

7.6.99

வவுனியா, இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசமாக இருப்பதால் சூழல் மிகவும் பதற்றமாகவும் அச்சம் நிறைந்ததாகவும் இருக்கிறது. வவுனியா பயணம் எனக்கு இதுதான் முதற்தடவை. பாஸ் எடுத்துத்தான் தங்க வேண்டும் என்பது இராணுவச் சட்டம். மிக நீண்ட வரிசைகளில் பசியிலும் சோர்வோடும் எரிச்சல் ஆத்திரம் போன்ற பல்வேறு கலவை உணர்வோடு ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் பாஸ் எடுப்பதற்குக் காத்திருக்கிறார்கள். பாஸ் அலுவலகத்தில் கைதுகளும் நகரில் காணாமற்போதல்களும் இயக்க மோதல்களும் குண்டு வெடிப்பு களுமே தொடர் நிகழ்வுகளாகிப் போயின. கடிதம் எழுத நேரமே கிடைக்கவில்லை.

வவுனியாவில் இலக்கியச் செயற்பாடுகள் மிகவும் மந்த நிலையிலேயே இருக்கின்றன. இங்கே தரமான சஞ்சிகைகளோ புத்தகங்களோ கிடைப்பதென்பது கனவு. 'காலச்சுவடு' வருவதே யில்லையாம். இதைப் புத்தகக் கடைக்காரர்களின் தவறாகக் கருத முடியாது. இங்குள்ள இலக்கிய நண்பர்கள் மிகவும் அச்சமடைந்த நிலையில் செயற்படுகிறார்கள் என்று படுகிறது. உண்மையில் கிளிநொச்சியில் எமது இலக்கியச் செயற்பாடு களுக்கும் இங்கே தொலைபேசி, பேக்ஸ் போன்ற பல்வேறு தொடர்பூடக வசதிகள் இருந்தும் மிகமிக மந்த கதியிலேயே இருக்கிறது.

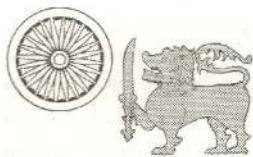
கணினி மூலம் புத்தகங்கள் என்ற பெயரில் குப்பைகளையே வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மரபுவாதிகளின் மேகம் இலக்கியத்தைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. இதற்கு இராணுவ அரசியல் நிலைமை ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

கிளிநொச்சியிலிருந்து எந்தப் புத்தகங்களையும் இங்கே எடுத்துவர முடியாது. நல்ல புத்தகங்கள் படித்து நீண்ட நாட்களாகிவிட்டன. எந்த வேலையும் இல்லாமல் வீட்டில் உட்கார்ந்திருப்பது எரிச்சல் அளிக்கிறது. புரட்சி பற்றிய இரண்டு மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளை அச்சிட்ட காரணத்தால் அதைக் காரணமாகக் காட்டி ஒரு அச்சக முகாமையாளரை இராணுவத்தினர் மிரட்டியுள்ளனர். அத்துடன் நின்றுவிடாது, இரண்டு அச்சிடப்பட்ட 'போரம்'களையும் எடுத்துச் சென்று

விட்டனர். அச்சமடைந்த அச்சக முகாமையாளர் முழுவதும்
அச்சிட்டு முடிக்கப்பட்ட போரங்கள் அனைத்தையும் எரித்து
விட்டார்.

இதழ் 30, ஜூலை - ஆகஸ்ட் 2000

ஆனையிறவிலிருந்து அமெரிக்கா வரை

சேரன்

ஆனையிறவிலிருந்து அமெரிக்கா வரை

இந்த முறை ஆனையிறவுப் பகுதியில் பெரும் போர் எழுந்தபோதும் வழமைபோலவே கவனிக்கப் படாத ஒரு போராக அல்லது வசதியாக மறந்து விடக் கூடிய ஒரு போராகவே அதனை உலகின் முக்கியமான நகரங்களில் இருந்து வெளியாகும் செய்தித்தாள்களும் அந்த நகரங்களை மையமாகக் கொண்டிருக்கும் பலம் வாய்ந்த செய்தி நிறுவனங்களும் கணிப்பிட்டிருந்தன. இந்தியாவின் செய்தி நிறுவனங்களும் ஆங்கிலச் செய்தித் தாள்களும் கூட இதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

எனினும் ஆனையிறவுப் பெரும் படைத்தளம் விடுதலைப் புலிகளிடம் வீழ்ச்சியுற்ற பிற்பாடு ஈழப் போரின் வரைபடம் அடிப்படையிலேயே மாறி விட்டது. இலங்கையின் தெற்குப் பகுதியிலிருந்து தரைவழியாக யாழ்ப்பாணத்திற்குள் நுழையும் வழியில், ஒரு முக்கியமான புள்ளியில், மக்களின் போக்குவரத்தைக் கட்டுப் படுத்தவும் தடுக்கவும் கூடியவகையில் அமைந்திருந்தது ஆனையிறவுப் பெரும் படைத்தளம். அதனோடு கூடவே பயணிகளைப் பரிசோதித்து, விசாரணை செய்து நுழைய லாமா இல்லையா எனத் தீர்ப்பு வழங்குகிற சோதனைச் சாவடியும் முன்பு இருந்தது. வெகுகாலத்திற்கு முன்பு, வடக்குக்கும் வடக்கை நீங்கியும் பயணம் செய்த ஒவ்வொருவருக்கும் ஆனையிறவு தாண்டுகிற அனுபவம் தகிலான ஒன்றாக இருந்திருக்கும். ஆனையிறவுப் படைத்

தளத்தினுள் இருந்த வாடிவீட்டு வதைமுகாமுள் கொல்லப் பட்டவர்கள், சித்திரவதை செய்யப்பட்டவர்களது எண்ணிக்கையும் கணக்கிலடங்காது. ஆனையிறவு ஒரு “பாடல் பெற்ற தலமும்” கூடத்தான். “சா விளைச்சல்” எனும் ஒரு உக்கிரமான கவிதையில் சா.இராமலிங்கம் ஆனையிறவு படைத்தள வதை முகாமைச் சொல்லுகிறார்.

இத்தகையதொரு பாடல் பெற்ற தலத்தின் வீழ்ச்சியும் அதன் நேரடி விளைவான பெருந்தொகையான இலங்கைப் படையினர் யாழ்ப்பாணத்தில் சிக்குண்டமையும் இவற்றோடு தொடர்புற்றதாக, இலங்கை அரசின் கோரிக்கையை ஏற்று இந்திய அரசு தலையிட்டு இலங்கைக்கு உதவி செய்து வருவதும் இப்போது பழமையான செய்தி. ஆனையிறவு வீழ்ச்சி, அதன் பின்னான போர்க்கள மாற்றங்கள், போரியல் நகர்வுகள் பற்றிய ஏராளமான கட்டுரைகளையும் தகவல்களையும் இரானுவ வல்லுநர்களும், போரியல் ஆய்வாளர்களும் குவித்திருக்கிறார்கள். அது என்னுடைய துறை அல்ல. இந்தக் கட்டுரையில் என்னுடைய கவனமும் அது அல்ல. படைத்தளம் வீழ்ச்சியுற்றபோதும் அதற்கு முன்பாகப் படைத்தளத்தின் சுற்றயலில் இருந்த சிறு படைத்தளங்கள் வீழ்ச்சியுற்று பெரும் படைத்தளத்தின் வீழ்ச்சியைக் குறி காட்டியபோதும் இலங்கை, இந்திய மற்றும் உலகச் செய்தித்தாள்கள், செய்தி நிறுவனங்கள் இந்நிகழ்வைப் பதிவுசெய்த முறையும் இதுபற்றிய அவர்களுடைய வியாக்யானங்களும் பற்றிய ஒரு மீள்பார்வை, போர் - செய்தித்தாள்கள் - சுருத்துச் சுதந்திரம் பற்றிய சில அடிப்படையான கேள்விகளை எழுப்ப உதவக்கூடும்.

செய்தித்தாள்கள் மட்டும் அல்ல இணை வலையிலும் செய்திகளைத் தருகிற நூற்றுக்கணக்கான இணையத் தளங்களிலும்கூட உச்சக்கட்ட கவனம் பெற்றதாகக் கருதப்படுகிற “யாழ்ப்பாணத்திற்கான யுத்தம்” (இது நியூயார்க் டைம்ஸ்ஸுடைய சித்தரிப்பு. என்னுடையது அல்ல.) தமிழ்நாடு, இலங்கை, புலம் பெயர்ந்து தமிழர் வாழும் புகலிடங்களிலெல்லாம் தமிழர்கள் மத்தியில் திகிலையும் ஆர்வத்தையும் எதிர்பார்ப்பையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

தொடர்பு ஊடகங்கள் இந்தப் போரை எவ்வாறு கையாண்டுள்ளன என்பதைப் பற்றி நாங்கள் இப்போது பரிசீலனை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. *If it bleeds; it leads* என்பதும் *War sells but peace sucks* என்பதும் தொழில்முறை தொடர்பு ஊடக வியலாளர்கள் மத்தியிலும் தொடர்பு ஊடகங்களைப் பெருமளவுக்கு வாங்கிக் குவித்து வைத்திருக்கும் மேலை நாட்டுச் செய்தித் தொலைக்காட்சி நிறுவனங்களது உரிமையாளர்கள்

மத்தியிலும் அடிக்கடிப் பேசப்படுகிற, உச்சாடனம் செய்யப் படுகிற ஒரு மந்திரமாகும். அந்தவகையில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு போர் என்ற வகையிலும் இந்தியத் தலையீட்டைப் பழையபடி மந்தகதியில் இருந்து தீவிர நிலைக்கு இழுத்துவிட்டது என்பதாலும் ஆனையிறவு கவனத்தைப் பெறுமளவுக்கு ஈர்த்து விட்டமையை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

இலங்கையின் வடகிழக்கு யுத்தப் பிரதேசங்களுக்குச் செய்தி யாளர்கள் எவரையும் இலங்கை அரசு அனுமதிப்பதில்லை. செய்தித்தடையும் தணிக்கையும் நடைமுறையில் உள்ளன. இவை முக்கியமானவை எனினும் கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக உலகச் செய்தி நிறுவனங்களோ அன்று இந்தியச் செய்தி நிறுவனங்களோ இதுபற்றிப் பெரிதுபடுத்தவில்லை. கொழும்பில் மையம் கொண்டிருக்கும் சிங்கள, ஆங்கிலச் செய்தித்தாள்களும் தொலைக்காட்சியும், ஈழப் போர் தொடர்பாக இலங்கை அரசின் நிலைப்பாட்டையே உணர்வுபூர்வமாகப் பின்பற்றி வருகின்றன. விதிவிலக்குகளாக சிங்கள மொழி வாரத் தாள் களான 'யுக் திய' மற்றும் 'ராவய' என்பவை உள்ளன. தணிக்கை பற்றிக் கூச்சலிடுகிற ஓரிரு ஆங்கிலத்தாள்களும் தணிக்கையை எதிர்ப்பதற்கான காரணம், போரின் அவலத்தைச் சொல்ல முடியவில்லை என்பதோ அன்றியும் அரசாங்கம் கூறிவருகிற பொய்களை அம்பலப்படுத்த முடியாமல் இருக்கிறதே என்பதோ அல்ல. மாறாக, இப்போரை அரசும் படையினரும் சிறப்பாகவும் சாதாரணமாகவும் வெற்றிகரமாகவும் நடத்த முடியாமல் இருக் கிறது என்பது பற்றிய தமது 'போரியல்' விமர்சனங்களையும் படைத்துறை ஆலோசனைகளையும் எழுத முடியாமல் இருக் கிறது என்பதுதான். இலங்கையின் Sunday Times வார இதழின் படைத்துறைச் சிறப்புக் கட்டுரையாளரான இக்பால் அத்தாஸி என்பவருடைய எழுத்துகள் இந்தப் போக்கிற்கு அற்புதமான உதாரணம். இந்தச் செய்தியாளர்தான் இலங்கையின் சிறந்த, 'துணிச்சல்' மிக்க செய்தியாளர் என்ற விருதைப் பெற்றவர் என்பது முரண்நகை. தணிக்கை நடைமுறையில் இல்லாத காலங்களில்கூட (இவை அத்திப் பூத்தாற் போல!) இந்தச் செய்தித்தாள்கள் வடக்கு - கிழக்கு அவலங்களைப் பற்றியும் படைத்துறை அட்டேழியங்களைப் பற்றியும் எழுதுவது இல்லை. இத்தகையதொரு போக்கு - 'சிறுபான்மை' மக்களது பிரச் சினைகள் அவலங்கள் அரசியல் என்பவற்றைப் புறந்தள்ளுவதும் அவற்றுக்கு மைய நீரோட்டத்தில் கவனிப்புத் தராததும் - இலங்கையின் பெரும் செய்தித்தாள்களது இயல்பு மட்டு மல்ல. உலகம் எங்கும் இத்தகைய ஒரு போக்கு உள்ளது. எனினும் ஒரு போர்ச்சூழலில் இந்தப் போக்கு ஏற்படுத்தக் கூடிய அபாயமும் பாதிப்புகளும் வகை தொகை அற்றவை.

ஈழப் போர் தொடர்பாக இலங்கையின் சிங்கள, ஆங்கிலச் செய்தித்தாள்கள் எழுதுவதையும் காஷ்மீர், மிசோரம் மற்றும் அஸ்ஸாம் நிலவரங்கள் பற்றி இந்திய மையநீரோட்ட நாளேடுகள் எழுதுவதையும் வளைகுடா யுத்தம் மற்றும் ஈராக் மீதான அமெரிக்க, பிரித்தானிய மற்றும் 'நேச' நாடுகளின் தொடர்ச்சியான குண்டு வீச்சுகள் பற்றிய மேலைத்தேயச் செய்தித்தாள்கள் / நிறுவனங்கள் எழுதுபவற்றையும் தொடர்ந்து கவனித்து வருபவர்களுக்கு இந்த மூன்று சூழலிலும், ஆட்சிபுரிபவர்களுக்கு விசுவாசமாக இந்தச் செய்தித்தாள்கள் இயங்குவதைத் தெளிவாக இனங்காண முடியும். 'இராணுவ வட்டாரங்கள்' (military sources) தெரிவிப்பதையும், அரசுகளின் அதிகாரபூர்வமான கள நிலவர அறிக்கைகளிருந்தும் பெற்றுக்கொண்ட தகவல்களையும் எவ்விதமான தயக்கமும் அற்றுத் தொடர்ச்சியாகப் பிரசுரித்து வருவதில் இந்த நிறுவனங்களுக்கும் செய்தித்தாள்களுக்கும் எவ்வகையான நாணமும் இருப்பதில்லை.

பத்திரிகைச் சுதந்திரம், கருத்துச் சுதந்திரம், ஜனநாயகம் என்பன செழித்திருப்பதாகக் கூறப்படும் அமெரிக்கா, கனடா, கூடவே இந்தியா போன்ற நாடுகளில் போர் - பத்திரிக்கை - 'தேசிய' நலன்கள் எப்படி ஊடாடுகின்றன என்பதைப் பார்ப்போம். இலங்கையில் இயங்கும் இந்தியச் செய்தி நிறுவனங்களில் United News of India (UNI), Press Trust of India (PTI) என்பன முக்கியமானவை. The Hindu, Frontline, Times of India, Indian Express ஆகிய செய்தித்தாள்களுக்குச் செய்தியாளர்கள் உள்ளனர். இந்நிறுவனங்களும், இவற்றின் செய்தியாளர்களும் பெருமளவுக்கு இந்தியாவிலிருந்து அனுப்பப்பட்டவர்கள். எனினும் இலங்கைப் பத்திரிகையாளர்களையும் தொழிலுக்கு அமர்த்தியுள்ளனர். முக்கியமான 'சம்பவங்கள்', 'திருப்பங்கள்' இலங்கையில் ஏற்படுகிற போது, இந்திய மேலிட நிறுவனத்திலிருந்தே சிறப்புப் பத்திரிகையாளர்கள் அனுப்பப்படுவதுடன் மேலிட முடிவுகளே செய்தியின் கருத்தியலைத் தீர்மானிப்பதாக இருக்கின்றன. ஆனையிறவு வீழ்ச்சியின் பிற்பாடும் ஆனையிறவுத் தளம்மீதான தாக்குதல்களின்போதும் மேற்குறிப்பிட்ட நிறுவனங்களும், செய்தித்தாள்களும் எழுதிய செய்திகளும் தலையங்கங்களும் நல்ல உதாரணங்களாகும். 'தமிழ்நாட்டையும் சேர்த்து உருவாக் கப்படுகிறது ஈழம்' என்பதாகவும், 'வடபுலம் முழுவதையும் முற்றாகப் புலிகள் கைப்பற்றிவிட்டால் ஈராக்குக்கு அடுத்த படியாக ஒரு பயங்கரவாதியின் கையில் பெருமளவு நிலப் பரப்பு சேர்ந்துவிடுகிற சூழல் ஏற்பட்டுவிடும். எனவே, இந்தியாவின் பாதுகாப்புக்கும் பெரும் அச்சுறுத்தல் ஏற்பட்டுள்ளது' என்பதாகவும் கருத்துகள் முன்வைக்கப்பட்டன. இலங்கை அரசின் 'அதிகாரபூர்வமான' செய்திகளை மட்டுமே இந்த

நிறுவனங்கள் பெருமளவுக்குப் பயன்படுத்தி வருகின்றன. இலங்கை அரசினதும் அதற்குச் சார்பான இணையத்தளங்களும் (உதாரணமாக LankaPages.com) இந்தியச் செய்தித்தாள்கள், நிறுவனங்கள் பிரசுரிக்கிற செய்திகளையும் கட்டுரைகளையும் மறுபிரசுரம் செய்வதன்மூலம் தமது பிரச்சாரத்தையும் இலகு வாக்கிவிடுகின்றனர். இந்தப் பொறி முறையில் மிகவும் தீவிரமாகவும் சாணக்கியமாகவும் தொழில்படுவன The Hindu நிறுவனமும் Frontline சஞ்சிகையும். அணு ஆயுத எதிர்ப்பு, அணுவெடிச் சோதனைகளுக்கு எதிர்ப்பு, சுற்றுச்சூழல் என்று ‘முற்போக்கு’ அரசியல் முலாம் காட்டுகிற Frontline (இதனுடைய ஆசிரியர் பீடத்தில் புகழ்பெற்ற சமூக விஞ்ஞானச் சிந்தனையாளரும் புலமையாளருமான ஏஜாஸ் அஹமது (Aijaz Ahmad) இப்போது சேர்ந்துகொண்டுள்ளார். அஹமது மார்க்சிய மரபில் வந்த சீரிய சிந்தனையாளர்களுள் ஒருவர் என்பது மட்டுமின்றி ஒடுக்கப்படுகிற மக்களின் போராட்டங்களுக்கும் தேசியத்துக்கும் ஆதரவானவராகத் தன்னை இனங்காட்டி உள்ளவர்.) இந்த விஷயத்தில் பல படிகள் முன்னேறியுள்ளது. “ஈழத் தமிழர்களுக்கு ஆதரவாக எழுதுவதென்பது புலிகளை ஆதரித்து எழுதுவதாகவே இருக்கும். எனவே, அத்தகைய ஒரு காரியத்தை எம்மால் செய்ய முடியாது” என்று இந்தியப் பத்திரிகை நிறுவனம் ஒன்றின் முக்கியமான உறுப்பினர் இலங்கைப் பத்திரிகையாளர்களிடம் தெரிவித்திருக்கிறார்.

1994ம் ஆண்டிலிருந்தே சந்திரிகா குமாரதுங்காவையும் அவரது அரசையும் ஆதரிப்பது என்ற நிலைப்பாட்டை இந்த நிறுவனங்கள் பின்பற்றி வருகின்றன. ‘தீர்வுப்பொதி’ என்று அழைக்கப்படுகிற அரசியலமைப்பு மாற்றங்கள் குறித்து இந்த நிறுவனங்கள் அனைத்தும் எழுதியவற்றைப் படிப்பவர்கள் தவறாமல் கண்டுகொள்ளக்கூடிய வசனங்களில் சில பின் வருமாறு:

“Wide ranging autonomy for Tamils”

“Granting wide powers to the Tamils”

“Unprecedented attempt by (The President) Chandrika”

தீர்வுப் பொதியும், உத்தேச அரசியலமைப்பு மாற்றமும் குப்பைக் கூடைக்குள் போய்விட்டதென்பது ஒருபுறமிருக்க, ஈழத் தமிழர்களின் அடிப்படைப் பிரச்சனைகளையே தீர்க்க வழிமுறையற்ற ஒரு பொதியை ‘wide ranging autonomy package’ என்று தொடர்ச்சியாக எழுதிவந்துள்ளன இந்த நிறுவனங்கள். இதே பாணியைத்தான் Reuters, AFP போன்ற பெருநிதிக் கூட்டுத் தாபனங்களும் பேணிவருகின்றன. இலங்கை அரசுக்கு இது

ஒரு பிரச்சார வெற்றி எனினும் இந்த வெற்றி ஒரு கானல் நீர் போன்றது என்பதைத் தீர்வுப் பொதியின் தோல்வியும் ஆனையிறவுக்குப் பின்பான அரசியல் சூழலும் காட்டுகின்றன. எந்த நிலையிலும் சந்திரிகாவை ஆதரிக்க வேண்டும் என்பது தான் இந்திய நலன்களுக்கு உகந்தது. அதை நாம் கைவிட முடியாது' என்பதுதான் இப்போதைய இந்தியப் பெரும் செய்தி நிறுவனங்களும் அவர்களது ராஜதந்திர நலன்களும் எமக்குத் தெரிவிப்பவை. இந்தப் பின்னணியில் இந்திய அரசு இலங்கைக்கு வழங்குகிற நூறுகோடி ரூபாய் உதவி, இந்தியாவில் இயங்கி வருகிற ஐம்பது ஆயுத உற்பத்தி சாலைகளில் இலங்கை அரசுக்கு இருக்கும் கடனைத் தீர்க்கவே உதவக்கூடும்.

இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் செய்தி, தொடர் பூடகங்கள் போன்றவற்றின் மீது கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடியதாகவும் தென்படாத முறையிலும் கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன. நேரடித் தணிக்கை என்பதை விடப் பெருநிறுவனங்களும் செய்தித்தாள்களும் கடைப்பிடிக்கிற சுய தணிக்கை முறைதான் போர்ச்சூழலிலும் நெருக்கடி நிலைகளிலும் பொதுமக்களுக்குத் தீங்கு விளைவிப்பவையாக உள்ளன.

வளைகுடா யுத்தம், கொலோவாச் சிக்கலுக்குப் பிற்பாடான நேட்டோவின் யுத்தம் இரண்டையும் மேற்குநாடுகளின் தொடர் பூடகங்கள் கையாண்டுள்ள முறைமையையும் இந்த யுத்தங்களின் போது நேட்டோ நாடுகள் கடைப்பிடித்த தணிக்கை, சுய தணிக்கை முறையையும் பார்க்கிறபோது, நிலைமை அங்கேயும் ஒன்றுதான் என்று தெரிகிறது. பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டமை, விவரமான தகவல்கள் என்பன உடனடியாகக் கிடைக்காமல் இருந்தன என்பதோடு பத்திரிகையாளர்கள் தளத்துக்கு அனுமதிக்கப்படவேயில்லை.

மேற்குநாடுகளையும் குறிப்பாக அமெரிக்கா, கனடா ஆகிய நாடுகளைப் பொறுத்தவரை உலகமயமாக்கலுடன் இணைந்ததாகச் செய்தித்தாள்கள், தொடர்பூடகங்கள், சினிமா, தொலைத்தொடர்பு, இணைவலை என்பன ஒரு சில பெருநிதி படைத்த தனியாட்களிடம் ஏக போகமாகச் சேர்வதை நாம் இப்போது பார்க்கிறோம். Conrad Black, Rupert Murdoch, Ted Turner போன்ற பெரும் பணக்காரர்கள் கையில் தொடர்பு சாதனங்கள் ஏகபோகமாகக் குவிகின்றன. இதன்மூலம் செய்தி, போர், தகவல் என்பன லாபம் தரும் முதலீட்டுப் பண்டமாக மாறிவிட்டன. உண்மைச் செய்திகளை வெளியிடுவது, சமூகத் துக்கும் பொதுநலத்துக்கும் உரியதான அணுகுமுறையுடன் செய்திகளையும் கட்டுரைகளையும் தருவது என்ற ஒரு அடிப் படைச் செய்தி உலக அறம் மீறப்பட்டு செய்தி, தகவல் என்பன

வெறும் லாபம்தரும் பொருளாக இன்று மாற்றப்பட்டு விட்டது. இதன் விளைவாகச் செய்தித்தாள் தொடர்பூடகங்கள் என்பவற்றை வைத்திருப்பதும் கோடல்ஸ்வர்களாக ஆவதற்கான ஒரு உபயமாகிவிட்டது. குறிப்பிட்ட ஒரு சிலரிடம் அல்லது குறிப்பிட்ட ஒரு சில நிறுவனங்களிடம் மட்டுமே பொதுசனத் தொடர்பு ஊடகங்களின் ஏகபோகம் இருப்பது கருத்துச் சுதந்திரத்தையும் பேச்சுச் சுதந்திரத்தையும் ஒடுக்குகிறது. இதன் மூலம் ஜனநாயகம் சீரழிகிறது. இதனைத்தான் *Rich Media, Poor Democracy* என்று Robert Mc Chesney என்னும் ஊடகவியல் ஆய்வாளர் குறிப்பிடுகிறார்.

இரண்டாவது உலகப் போரின் பிற்பாடு 'நேச' நாடுகள் ஜெர்மனிமீதும் ஜப்பான்மீதும் விதித்திருந்த கட்டுப் பாடுகளில் பிரதானமானது என்னவென்றால் அந்த நாடுகளில் பொதுசனத் தொடர்பு ஊடகங்கள் ஒருசிலரிடம் அல்லது ஒருசில நிறுவனங்களிடம் மட்டுமே குவிந்திருக்கக் கூடாது. 'நேச' நாடுகளின் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் ஒருசில கரங்களில் மட்டுமே பொதுசன ஊடகங்களின் குவிவு என்பது "ஜனநாயக விரோத, பாசிச அரசியல் கலாசாரத்தை உருவாக்கி விடும்" என்பதாகும். இன்று அமெரிக்காவிலும், கனடாவிலும் பொதுசனத் தொடர்பு ஊடகங்கள் ஒரு சிலரிடம்தான் குவிந்துள்ளன. இந்த ஒரு சிலர்தான் மாறிமாறி ஜோர்ஜ் புஷ்வுிற்கும், பில் கிளிண்டனுக்கும், அல்கோருக்கும் கட்சி நிதிக்கென கோடி கோடியாக வழங்குபவர்கள்.

அமெரிக்காவின் பெருநிதிக் கூட்டு நிறுவனங்களில் முக்கியமானது *Viacom* என்பது. இந்த நிறுவனம்தான் *CBS, MTV, Paramount Pictures, UPN Network, Block Buster Videos* பிரசுரிப்பாளர்கள், *Simon & Schuster* போன்ற தொலைக்காட்சி, பிரசுர, சினிமா, வீடியோ நிறுவனங்களின் உரிமையாளர். இன்னொரு பெருநிதிக் கூட்டுத்தாபனம் *American Online (AOL), Time-Warner* (இவை இரண்டும் இணைகின்றன). *Viacom* இன் உரிமையாளரும் கோடல்ஸ்வருமான *Summer Redstone* அண்மையில் சீனாவில் முதலீடுகளைப் பெருப்பிக்கும் விழாவில் கூறிய ஒரு வாசகத்தைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

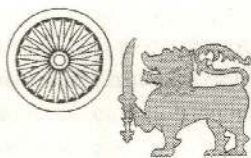
“எங்களுடைய நோக்கம் வியாபாரம் செய்வதுதான். சீனாவில் வியாபாரம் செய்யும்போது சீன அரசாங்கத்துடன் நட்பைப் பேணாமல் நாம் வியாபாரம் செய்ய முடியாது. பத்திரிகை சுதந்திரம், கருத்துச் சுதந்திரம் என்பன முக்கியமானவைதான். ஆனால் நாம் வியாபாரம் செய்யும் நாடுகளின் அரசுகளைப் புண்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு நாம் அவற்றைப் பாவிக்க முடியாது.”

இந்த மணிமொழிக்குப் பின்னால் ஒரு பெரிய உண்மை பொதிந்துள்ளது. பத்திரிகைச் சுதந்திரமும் கருத்துச் சுதந்திரமும் யாருக்கு உண்டென்றால் அது பத்திரிகையின் சொந்தக்காரருக்கு மட்டும்தான் !

பேச்சு சுதந்திரம், பத்திரிகைச் சுதந்திரம் என்பவற்றை ஒடுக்க முனையும் கொடுக்கிற்கு இரண்டு முனைகள் உள்ளது. ஒன்று 'தேசிய' நலன்களின் பெயரில் இச்சுதந்திரங்களை ஒடுக்குகிற, சுட்டுப்படுத்துகிற அரசுகளும் அவற்றுக்குத் துணை போகிற 'தேசிய' பத்திரிகை நிறுவனங்களும். மற்றது, தொடர்பு ஊடகங்களை அளவு கணக்கற்று வாங்கி வைத்திருக்கிற பெருநிதி நிறுவனங்கள். இந்தக் கொடுக்கிற்குத் தப்பி வெளி வரக்கூடிய குரல்கள் சிறியவை. அவற்றை 'ஜனநாயகத்தின் பெயரால்' சகித்துக் கொள்வதில் இந்த அரசுகளுக்கும் பெருநிதி நிறுவனங்களுக்கும் இருக்கும் அளப்பரிய உவகை கற்பனை கடந்தது.

இதழ் 31, செப்டம்பர் - அக்டோபர் 2000

வன்னில சஞ்சாரம்

ரவிக்குமார்

எவ்வளவு உயரத்தில் பறக்கிறீர்கள், கோணம் என்ன, வேகம் எவ்வளவு எல்லாமே புள்ளிவிவரங்களாக உங்கள் கண்களுக்கெதிரே திரையில் மாறிக்கொண்டிருக்கின்றன. காமிராக்களை மாற்றிக்கொள்வதற்கான வசதி உங்கள் கைவிரல்களின் அருகே இருக்கிறது. எதிரே பார்க்கலாம் அல்லது விமானத்தின் அடியில் நழுவும் நிலத்தை, கடலை, மரங்களின் பசுமையைப் பார்க்கவும் செய்யலாம். நீங்கள் அமர்ந்திருக்கிற இடம் அந்தரத்தில் பாய்ந்துகொண்டிருக்கிறது. சீழே எங்கோ ஓடி மறைகிறது உங்கள் தேசத்தின் எல்லைக்கோடு. (இப்படியொரு கோட்டைக் கடக்க முடியாமல்தானே தற்கொலை செய்துகொண்டான் வால்டர் பெஞ்சமின்.)

இப்போது கொழும்பு நகரில் நேரம் என்ன என்பதை உங்களுக்கு முன்னே உள்ள திரை காட்டுகிறது. நீங்கள் உங்கள் கடிகார நேரத்தை அரைமணி முன்னதாக மாற்றியமைத்துக் கொழும்புக்குத் தகவமைத்துக் கொள்கிறீர்கள். முடிந்தது, இப்போது நீங்கள் இந்தியாவில் இல்லை இலங்கைக்குப் போய்விட்டீர்கள். திரையில் ஜெயவர்த்தன புரா, கட்டுநாயக விமானத்தளம் பற்றிய செய்திகள் ஒலிர்ந்து கொண்டிருக்க, காற்றில் ஏறி இறங்கும் விமானத்தின் இயக்கம் தலைக்குள் இரத்த ஓட்டத்தை மாற்றிக் கொண்டிருக்க இந்த பயணத்தின் தொடக்கத்தை நினைத்துக்கொள்கிறேன்.

எனது பயணத்திட்டங்கள் நிச்சயமற்றவை. ஒரு கூட்டத்துக்கு வருவதாக ஒப்புக்கொண்டுவிட்டால் அடுத்த நொடியிலிருந்தே அந்தக் கூட்டத்துக்குப் போகாமல்

இருப்பதற்கான காரணங்கள் எனக்குத் தோன்ற ஆரம்பித்து விடும். நானொரு ‘மனித உரிமைப் போராளி’ எனவும் நான் ஊரிலிருந்து நகர்ந்துவிட்டால் அங்கே மனித உரிமை மீறல்கள் பெருகிவிடும் எனவும் எனக்குத் துலக்கப்படும். நான் ஒப்புக் கொண்ட கூட்டம் மிக மிகச் சாதாரணமானதாகத் தெரிய ஆரம்பித்துவிடும். அந்தக் கூட்டத்துக்குப் போகாமல் தவிர்ப் பதம்கூட ஒரு மனித உரிமைப் போராட்டம்தான் என்று நான் நினைத்துக்கொள்வதுண்டு.

இந்த முறையும் அப்படியான காரணங்கள் இருக்கவே செய்தன. எனது தலைமை அலுவலகத்திலிருந்து பெற வேண்டிய அனுமதி, டர்பனில் நடக்கவிருந்த நிறுவெறி எதிர்ப்பு மாநாடு தொடர்பாகச் செய்ய வேண்டிய சில வேலைகள், விடுப்பு இல்லாதது, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கொழும்பு விமான நிலையத்தில் விடுதலைப் புலிகள் நடத்திய தாக்குதல்... இப்படி எனது பயணத்தை ரத்து செய்யப் போதுமான நியாயமான காரணங்கள் இருந்தம்கூட நான் சொல்லியிருந்தபடி நாகர் கோயில் சென்று சேர்ந்துவிட்டேன். விடிகாலையில் பேருந்து நிலையத்தில் காத்திருந்து என்னை எழுப்பி அழைத்துப் போகும் வரை கண்ணனுக்கு நான் வருவேனென்ற நம்பிக்கையில்லை.

திருவனந்தபுரம் விமான நிலையத்தில் ஆரம்ப கட்ட சம்பிரதாயங்களை முடித்துக்கொண்டு “இமிக்ரேஷன் கவுன் டருக்கு” போகிறோம். அங்கிருந்த சப் - இன்ஸ்பெக்டர் எங்கள் பாஸ்போர்ட்டுகளையும் டிக்கெட்டுகளையும் வாங்கிப் பரிசோதித்தபடி தலையை நிமிர்த்தி எங்களைப் பார்த்த பார்வையிலேயே நாங்கள் இருவரும் குற்றவாளிகளாகிவிட்டோம். இந்திய சுதந்திர தினம் நெருங்குவதையொட்டி விமான நிலையங்களில் அதிகப்படியான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள்செய்யப்பட்டிருந்தன. முதல் முறையாக வெளிநாட்டுப் பயணம், அதுவும் இலங்கைக்கு, அதிலும் இந்தச் சமயத்தில்... அந்த சப் - இன்ஸ்பெக்டர் சந்தேகப்பட்டதில் தவறே இல்லை. எதற்காகப் போகிறீர்கள் என்று கேட்டால் சொல்வதற்குத் திருப்தியான பதில் எதுவும் எங்களிடம் இல்லை. பயணக் கட்டணம் குறைவாக இருப்பதால் போகிறோம் என்று சொல்லலாமா என யோசித்து நண்பர்களைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்று நான் பதில் கூறியபோது அந்த சப் - இன்ஸ்பெக்டரின் சந்தேகம் கூடிவிட்டது. கண்ணனைப் பார்த்தபடி “நீங்கள் மலையாளியா?” என்று கேட்டார். அவரது இல்லையென்ற பதில் எங்களை ஓரமாக நில்லுங்கள் எனக் கூறுவதற்குப் போதுமானதாயிருந்தது. எல்லாப் பயணிகளையும் பரிசோதித்து முடித்துவிட்டு எங்கள் பாஸ் போர்ட்டுகளை எடுத்துக்கொண்டு தொலைவில் அமர்ந்திருந்த

அவரது உயரதிகாரியிடம் சென்றார். நாங்களும் கூடவே போனோம். இது முதல் பயணம், அதுவும் இலங்கைக்குப் போகிறார்கள் என்பதாக அவரது சந்தேகங்களை அந்த அதிகாரியிடம் எடுத்துரைத்தபோது, அதனாலென்ன என்பதாக இருந்தது அந்த அதிகாரியின் பதில். சப் - இன்ஸ்பெக்டர் விடுவதாக இல்லை. தான் சந்தேகிப்பதற்கான காரணங்களை மேலும் மேலும் கூட்டி தனது தரப்பை வலுவாக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

கண்ணனின் பாஸ்போர்ட்டில் குறிக்கப்பட்டுள்ள ரிடர்ன் டிக்கெட் எண்ணும் கையில் உள்ள டிக்கெட்டில் உள்ள எண்ணும் பொருந்தவில்லை. அந்த நேரத்தில் வேறு இரண்டு பயணிகள் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களது டிக்கெட் எண்களும் மாறியிருந்தன. உடனே சப் - இன்ஸ்பெக்டரின் துப்பறியும் மூளை வேகம் பிடித்துவிட்டது. நாங்கள் நான்கு பேரும் ஒரே குழுப் எனவும் போலீஸை ஏமாற்றத் தனித்தனி ஆட்களாக நடிக்கிறோம் எனவும் அவருக்குத் தெரிந்துவிட்டது. நாங்கள் விமானத்தைக் கடத்த வந்தவர்கள் என்கூட அவர் எண்ணியிருக்கலாம். தேசப்பற்றுமிக்க அந்த போலீஸ் மூளை உடனே மீண்டும் அந்த அதிகாரியிடம் ஓடியது. பெரிய சதியைக் கண்டுபிடித்துச் சொல்வதான பாவனையோடு அவரிடம் வாதிட்டது. அந்த அதிகாரி தொந்தரவு தாளாமல் “ஏன் இப்படி டிக்கெட் நம்பர் மாறியிருக்கிறது?” எனக் கேட்டார். நாங்களே அதை அப்போதுதான் கவனித்தோம். எங்கள் டிக்கெட்டுகள் இரண்டுமுறை உறுதி செய்யப்பட்டு கான்சல் செய்யப்பட்டிருந்தன. அதனால் அப்படி ஆகியிருக்கலாம் என கண்ணன் கூறினார். அப்படியானால் கான்சல் செய்த டிக்கெட்டைக் காட்டுங்கள் என்றார் அதிகாரி. அது ஏஜெண்ட் வசமிருக்கும் என்றார் கண்ணன். அதை வாங்கிவந்து காண்பியுங்கள் என்றார் அதிகாரி.

இதனிடையே எங்கள் பயணம் ரத்து செய்யப்படுவதாக சப் - இன்ஸ்பெக்டர் முடிவெடுத்து அதற்கான தயாரிப்புகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்துவிட்டார். ஏற்றப்பட்ட எங்கள் லக்கேஜ்கள் விமானத்திலிருந்து இறக்கப்பட்டன. ‘நீங்கள் வேண்டுமானால் போகலாம்’ என என்னைப் பார்த்துக் கூறினார் அதிகாரி. கண்ணனும் ‘நீங்கள் போங்கள், நான் இதைச் சரிசெய்துவிட்டு நாளை வருகிறேன்’ என்றார். அதிகாரியும் கண்ணனும் சேர்ந்து என்னை இலங்கை ராணுவத்திடம் ஒப்படைக்கச் செய்யும் தந்திரம்தான் இந்த நாடகம் என எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. எனது மதியூகத்தைப் பயன்படுத்தி அதைக் கண்டறிந்த நான், உறுதியாக மறுத்துவிட்டேன். உடல் நிலை சரியில்லாததால் போகவில்லை என ஒரு கடிதம் எழுதித் தரச் சொல்லி வாங்கிக்

கொண்டு எனது பாஸ்போர்ட்டைத் தந்தார் சப் - இன்ஸ்பெக்டர்.

லக்கேஜ்களை எடுத்துக்கொண்டு விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியேறி கொழும்புக்கு ஃபோன் செய்து விக்கியிடம் விவரத்தைச் சொல்லிவிட்டு, ஏஜெண்டுக்குத் தகவல் சொல்லி விட்டு அவர் திரும்பவும் பேசச் சொன்னதால் விமான நிலையத்தின் வெளியே உட்கார்ந்தோம். சென்னையில் திமுக பேரணியில் போலீஸாரும், “ரவுடிகளும்” தாக்கி பலர் இறந்து போனதாகவும் பத்திரிகையாளர்களும் தாக்கப்பட்டனர் எனவும் காலையில் செய்தி வந்திருந்தது. எனக்குள் இருந்த “மனித உரிமைப் போராளிக்கு” ஊர் திரும்ப வலுவான காரணம் கிடைத்துவிட்டது. கொழும்புப் பயணம் ரத்தானதில் கவலை எதுவும் இல்லை. சொல்லப்போனால் இலங்கை ராணுவம் பிடித்துப் போவதிலிருந்தும்; புலிகளுக்கும் ராணுவத்துக்கும் இடையே நடக்கும் துப்பாக்கிச் சண்டையில் தவறுதலாகக் குண்டு பாய்ந்து சாவதிலிருந்தும்; நடுவானில் வெடிக்கும் விமானத்தில் கருகுவதிலிருந்தும் தப்பித்துவிட்டோம் என்ற நிம்மதிதான் இருந்தது. கண்ணன் விடாப்பிடியாகப் பயணத்தைத் தொடர்வதற்கான ஏற்பாடுகளில் இருக்க நானோ திரும்பி ஊருக்குப் போவது பற்றியே சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

கேன்சல் செய்த டிக்கெட்டுகளை ஃபேக்ஸ் பண்ணச் சொல்லி வாங்கிவிடலாம். இங்கேயே தங்கி நாளை கொழும்பு போவோமென்று கண்ணன் சொன்னார். விமான நிலையத்துக்கு எதிரில் மலிவான ஆனால் சுத்தமான ஒரு அறை எடுத்துத் தங்கினோம். கீழே சன் டிவியில் செய்தி நேரம் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. தினமலர் பேப்பர் கிடைத்தது. முழுமையாகச் சென்னை ஊர்வலத்தின் கலவர செய்திகளைப் படித்தபோது, சன் டிவி செய்தியில் ஒருத்தரை ஒரு ஆள் நீளமான கத்தியால் வெட்டுவதைப் பார்த்தபோது, இலங்கைக்கும் தமிழ்நாட்டுக்கும் இடையிலான தொலைவு மிக மிகக் குறைந்துவிட்டதாகப்பட்டது.

♦ ♦ ♦

அது வட்டமான மேசை, சுற்றிலும் அவர்கள் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். வேலைக்குச் சென்று திரும்புகிறார் அந்தப் பெண். தாய், சகோதரி, தனது மூன்று குழந்தைகள் எல்லோரும் மேசையைச் சுற்றி அமர்ந்திருப்பதைப் பார்க்கிறார். அவர்கள் மேசையில் தலையைக் கவிழ்த்து அமர்ந்திருக்கிறார்கள். இல்லை இல்லை அவர்களது தலைகள் துண்டிக்கப்பட்டு அவரவர்கைகளில் தாங்கிப் பிடித்திருக்கும்படி வைக்கப்பட்டுள்ளன.

குழந்தைகள் கைகள் சரியாகப் பற்றியிருக்கும் பொருட்டு ஆணிகளால் அறையப்பட்டுள்ளன. மேசையின் நடுவில் பெரிய பாத்திரமொன்று. அது முழுதும் ரத்தத்தால் நிரம்பியுள்ளது.

எல் சல்வடார் நாட்டில் நடந்த பயங்கரம் இது. டேனியல் சான்டியாகோ என்ற பாதிரியார் தெரிவித்த இந்தத் தகவலை நோம் சாம்ஸ்கி “பயத்தின் பண்பாடு” (1995) என்ற கட்டுரையில் குறிப்பிடுகிறார். அங்கே ஆண்கள்... ஆண்கள் கொல்லப் படவில்லை. அவர்களது பிறப்புறுப்பினை அறுத்தெடுத்து வாயில் திணித்து வைக்கப்பட்டார்கள். அங்கே பெண்கள்... பெண்கள் கற்பழிக்கப்படவில்லை. அவர்களது கர்ப்பப்பையைக் கிழித் தெடுத்து அதைக் கொண்டு அவர்களது முகங்கள் மூடப்பட்டன. அங்கே குழந்தைகள்... குழந்தைகள் கொல்லப்படவில்லை. முட்கம்பிகளில் இழுத்திழுத்து சதையெல்லாம் உதிர்ந்து எலும்புகளாக மாறும்வரை - அதுவும் அதைப் பெற்றோர்கள் கட்டாயம் பார்க்க வேண்டும். பலவிதங்களில் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளை நினைவுபடுத்தக் கூடியது இலங்கை. ரத்த ஜுலையிலும் அதற்குப் பிறகும் தொடரும் வன்முறைகளில் நாம் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

பயத்தின் மதிப்பைக் கொடுங்கோலர்கள் நன்றாகத் தெரிந்து வைத்துள்ளனர். ஜனநாயகத்தின் பெயரால் ஆட்சி செய்பவர்களுக்கோ அது இன்னும் அத்துப்படி. நாங்கள் கொழும்பு விமான நிலையத்தில் இறங்கியபோது ரன்வேயில் சற்றுமுன் பெய்த மழையின் ஈரம் தெரிந்தது. சில நாட்களுக்கு முன்னால் புலிகளால் நடத்தப்பட்ட தாக்குதலுக்கான எந்தவொரு தடயமும் அங்கில்லை. ஆங்காங்கே துப்பாக்கியை இறுகப் பற்றியபடி நிற்கும் ராணுவ வீரர்கள் தவிர. இமிக்ரேஷன் கவுண்டரில் நடக்கவிருக்கும் விசாரணையில் நாம் எவ்வாறெல்லாம் பதில் சொல்லலாம் என மனசுக்குள் ஒத்திகை பார்த்தபடி சென்றேன். எங்கள் விசாக்களைப் பரிசோதித்த அந்த அதிகாரி உங்களது பிரயாணத்தின் நோக்கமென்ன என்று கேட்டபோது “நண்பர்களைச் சந்திக்க” என பதில் சொன்னேன். நல்வரவு எனத் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கி முத்திரையிட்டு பாஸ்போர்ட்டைத் தந்தார் அவர். அடுத்துதான் தீவிர விசாரணை நடத்தப்படும் இடம் இருக்கும்போலும் என எண்ணியபடி போனோம். கஸ்டம்ஸ் சோதனைக்கான வரிசையில் நின்று அருகே போன போது “நீங்கள் வெளிநாட்டவரா? அப்படியானால் அந்த வழியாகப் போக வேண்டும்” எனக் கூறப்பட்டது. சரிதான், அந்த இடம்தான் நம்மை வறுத்தெடுக்கும் இடம்போலும் என்று எண்ணியபடி அங்கு போனோம். அங்கே பெட்டியைச் சரியாகக் கூட திறந்து பார்க்கவில்லை.

சரி, விசாரணை நடக்குமிடம் எதுவென்று கேட்டே விடலாம் என பயணி ஒருவரிடம் கேட்டோம். “இனி நேரே போக வேண்டியதுதான். வேறெந்த விசாரணையும் கிடையாது” என்று அவர் கூறியதை எங்களால் நம்பவே முடியவில்லை. வெளியே ‘சரிநிகர்’ ஆசிரியர்கள் விக்கியும் சிவக்குமாரும் ஒரு டொயோட்டா ஹேஸ் வேனுடன் காத்திருந்தார். கொழும்பின் புறநகர் பகுதியான வத்தலையில்தான் விக்கியின் வீடு இருந்தது. விக்கி - கவிஞர் அவ்வையின் கணவர், ‘சரிநிகர்’ ஆசிரியர்களில் ஒருவர். பெங்களூரை நினைவுபடுத்தும் சாலைகள், புறநகர்கூட அப்படித்தான் இருக்கிறது. ஆங்காங்கே ராணுவ சோதனைச் சாவடிகள்; ஆனால் அவை நம் ஊரில் இருப்பதுபோல சாலையை மறித்து அமைக்கப்படவில்லை.

நாங்கள் ஒருநாள் தாமதித்துச் சென்றதால் அவர்கள் போட்டு வைத்திருந்த பயணத்திட்டத்தில் நிறைய மாற்றங்கள். மட்டக்களப்பு பயணம் ரத்துசெய்யப்பட்டது. மெல்ல மெல்ல நண்பர்கள் கூடத் தொடங்கிவிட்டனர். விக்கி, அவ்வை, சிவா, தர்ஷி, ரஞ்சகுமார், பௌசர். மொட்டைமாடியில் இலக்கியம் பற்றியதாக ஆரம்பித்த பேச்சு அரசியலுக்கு மாறி இலக்கிய அரசியல், மொழிக்கும் இயக்க செயல்பாடுகளுக்குமுள்ள தொடர்பு என நீண்டது. இரவின் ஆழத்தில் அவ்வையும் தர்ஷியும் குரலெடுத்துப் பாடிய கவிதைகள்... வார்த்தைகளின் தடயமழித்து போனபின்பும் நெஞ்சை அறுத்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

அடுத்து இரண்டு நாட்கள் கண்டியில். தென் ஆசியாவின் மிகப் பெரிய பல்கலைக்கழகமான பேராதனையில்தான் எம்.ஏ.நுஃமான், சிவசேகரம் இருவரும் பணிபுரிகின்றனர். அங்கே மாணவர்களிடையே ஒரு இலக்கியச் சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம் குறித்து நாங்கள் பேசினோம். ஆனால் மாணவர்களோ நிகழ்கால அரசியல் குறித்து நிறைய கேள்விகளை எழுப்பினார்கள். மட்டக்களப் பிலிருந்து எழுத்தாளர் எஸ்.எல்.எம்.ஹனீபா வந்திருந்தார். அவர் இருக்கும் இடத்தைச் சிரிப்பை வைத்து அடையாளம் சொல்லலாம். அப்படியொரு மனிதர். வயது வித்தியாசம், பால் பேதம் எல்லாவற்றையும் அழித்துவிடும் நப்பு அவருடையது. இரவு, நுஃமான் வீட்டில் நெடுநேரம் உரையாடல். மார்க்சியம், பின்நவீனத்துவம் என அலைந்து திரிந்தது பேச்சு. மறுநாள் கொழும்புக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டுப் போனார் நுஃமான். அன்று மாலை கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கத்தில் ஒரு இலக்கியச் சந்திப்புக்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது.

எழுத்தாளர்கள் ரகுநாதன், மு.பொன்னம்பலம், தெளிவத்தை ஜோசப், றஷ்மி, தேவ கௌரி, கைலாசநாதன், கேதாரி நாதன், ரஞ்சகுமார் எனத் தெரிந்த பெயர்கள், தெரியாத பல முகங்கள். கூட்டம் முடியும்வரை அதை ஏற்பாடு செய்திருந்த நண்பர்கள் பதற்றமாகவே இருந்தனர். முடிந்த பின்புதான் காரணம் தெரிந்தது. இந்தக் கூட்டத்தை நடத்தவிடமாட்டோம், முட்டை அடிப்போம், குழப்பம் செய்வோம் என்று மிரட்டல் கடிதமொன்று தமிழ்ச் சங்கத்தினருக்கு வந்துள்ளது. தமிழ்நாட்டின் கொடை.

ஈழத்துத் தமிழ் நூல்களைத் தமிழ்நாட்டுக்கு இறக்குமதி செய்ய முடியாது. மத்திய அரசின் தடை இருக்கிறது. அதற்கு என்ன செய்யலாம் என்பது பற்றிப் பேசினோம். தமிழ் இனி 2000ன் அடுத்த சந்திப்பை ஈழத்தில் வைக்கலாமா என ஆலோசித்தோம். இதெல்லாம் அங்கு போனபின் உருவான விஷயங்களே தவிர நாங்கள் இலங்கை போவதற்கு இவையல்ல காரணங்கள்.

மலையகத்துக்குப் போக வேண்டும், அங்குள்ள நிலை குறித்து விரிவாக யாரிடமாவது பேட்டியொன்றை எடுக்க வேண்டும். கொழும்பில் இருக்கும் தலித் பகுதிகளைச் சென்று பார்க்க வேண்டும் என எனக்குச் சில விருப்பங்கள் இருந்தன. இவற்றை ஒழுங்கு செய்ய நண்பர் சரவணன் அங்கு தங்கியிருக்க முடியவில்லை. டொமினிக் ஜீவாவைச் சந்தித்து பேட்டி எடுத்தது தவிர இந்தத் திசையில் வேறெதையும் செய்ய முடியவில்லை.

இலங்கையில் இருந்த மிகச் சில நாட்களின் அனுபவத்தைக் கொண்டு அங்குள்ள அரசியல் சூழலை மதிப்பிட முடியாது தான். ஆனால் தெளிவாகப் புலப்பட்ட இரண்டு விஷயங்களை நான் கூறத்தான் வேண்டும். ஒன்று: தமிழ்நாட்டில் இருப்பதை விட கண்காணிப்பின் அளவு குறைவு. இரண்டு: தமிழ்நாட்டில் இருப்பவர்களைவிட ஈழ மக்களிடம் சுதந்திரத்துக்கான வேட்கை மிக மிக அதிகம்.

1971ல் ஜே.வி.பிக்கு எதிராக ஆரம்பித்த நரவேட்டையில் தொடங்கி கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக ஒடுக்குமுறையை மட்டுமே கையாண்டு பழகிய நாடு இலங்கை. அதனால்தானோ என்னவோ அதன் அரசு எந்திரம் உளுத்து உதிர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. விமான நிலையத் தாக்குதல் இலங்கையின் யுத்த பொருளாதாரத்தை நிலைகுலையச் செய்துவிட்டது. விமான நிலைய தாக்குதலுக்குப் பிறகு வெளிநாட்டில் இன்சூரன்சு நிறுவனங்கள் இன்சூரன்ஸ் பிரிமியத்தைப் பல மடங்கு உயர்த்தி விட்டதால் ஏற்றுமதி இறக்குமதி எல்லாம் கடுமையாகப்

பாதிக்கப்பட்டுவிட்டன. எதிர்க்கட்சிகள் தேசிய அரசொன்றை அமைக்க முயன்றுகொண்டிருந்தன. ஆளும் கட்சியோ ஜேவிபி யுடன் கூட்டு சேர்ந்து ஆட்சியைக் காப்பாற்றிக்கொண்டது. எல்லாமே தற்காலிகம்தான். சந்திரிகா அரசு ரொம்ப நாள் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது என்பதை நாங்கள் உணர்ந்தோம்.

கிழக்குப் பகுதியிலிருந்தும் வடக்குப் பகுதியிலிருந்தும் பல நண்பர்கள் தொலைபேசியில் பேசினார்கள். தங்கள் ஊர்களுக்கு நாங்கள் வர வேண்டும் என்பது அவர்கள் விருப்பமாகவிருந்தது. யுத்தத்தின் பாதிப்புகளை நேரில் சென்று பார்க்க முடியாமல் திரும்புவதில் எங்களுக்கும் வருத்தம்தான். “ஜூலை யிலிருந்து நவம்பர் வரை போர் உச்சகட்டத்திலிருக்கும். எனவே, யாழ்ப்பாணம் செல்வதை தவிர்த்து விடுங்கள்” என நண்பர்கள் சிலர் அறிவுரை கூறியிருந்தனர். என்றாலும் கொஞ்சம் ரிஸ்க் எடுக்கவே விரும்பினோம். ஆனால் நான் அலுவலகத்துக்குத் திரும்பியாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். அடுத்தமுறை வரலாம் என்பதில் ஏற்பட்ட நிச்சயத்தன்மை ஆகியவற்றால் ஊர் திரும்ப முடிவு செய்தோம்.

ரூபவாஹினியில் நேரடி ஒளிபரப்பு நிகழ்ச்சி ஒன்றுக்காக எங்களை அழைத்தார்கள். நம் ஊரில் வானொலியில் பேசினால் கூட பேச்சின் எழுத்து வடிவத்தைக் காட்டி ஒப்புதல் பெற்றாக வேண்டும். இத்தனை தொலைக்காட்சி சேனல்கள் இருந்தும் இங்கு நேரடி ஒளிபரப்புப் பற்றி யோசிக்கவே முடியாது. ரூபவாஹினியில் பணிபுரியும் தமிழர்கள்தான் எங்களை அழைக்க ஏற்பாடு செய்தவர்கள். அவர்கள் இந்த யுத்த நெருக்கடியிலும் தங்களது விருப்பங்களில் சமரசம் செய்து கொள்ளாமல் இருப்பது வியப்பளித்தது.

வன்னிய குலம், ஆத்மா, கமலினி செல்வராசா முதலியவர்கள் அங்கே பணிபுரிகின்றனர். கமலினிதான் எங்களைப் பேட்டி கண்டார். நம் ஊரில் தொடர்பு ஊடகங்களில் வேலை செய்பவர்களிடையே நிலவும் ‘சுய தணிக்கை’ அங்கு இல்லை. மிகவும் நெருக்கடியான சூழலில் வெளிவரும் தினக்குரல், வீரகேசரி பத்திரிகைகளில் பணியாற்றுவவர்கள் பல அரசு ஒடுக்குமுறைகளை சந்தித்தும்கூட உறுதியாக இருக்கின்றனர். அவர்களில் பலர் வெவ்வேறு இயக்கங்களில் செயல்பட்டு அனுபவப்பட்டவர்கள் என்பது அதற்கொரு காரணமாக இருக்கக்கூடும்.

ஊர் திரும்பும்போது ஒருவார காலமும் கனவில் சஞ்சரித்தது போலத்தான் இருந்தது. கலையாத கனவாக வெகு காலம் நீடிக்கப் போகிறது என்பதற்கான தடயங்களையும் உணர்ந்தேன். திருவனந்தபுரம் வந்து இறங்கி இமிக்ரேஷன்

அதிகாரிகளைக் கடந்து போனபோது ஒரு அதிகாரி எனது பாஸ்போர்ட்டை வாங்கி சோதிப்பதுபோல பாவனை செய்த படி ரகசியக் குரலில் “நூறு ரூபாய் கொடு” என்று கேட்டார். கிளம்பும்போது ஏற்பட்ட அனுபவம் எந்தவிதத் தயக்கமுமின்றி நூறு ரூபாயை எடுத்துத் தரவைத்தது. இந்தியாவுக்கு வந்து விட்டோம் என்பதற்கு இதைவிட வலுவான அத்தாட்சி வேறென்ன இருக்க முடியும்?

இதழ் 38, நவம்பர்-டிசம்பர் 2001

வதையின் கதை

சேரன்

ஒன்று

இடம் : மிருகவில், யாழ்ப்பாணம்

காலம் : டிசம்பர், 2000

இலங்கையின் வட புலத்தில் மையங் கொண்டிருக்கும் அரசு படைகள் எட்டுத் தமிழர்களை வதை செய்த பிற்பாடு கொல்கிறார்கள்; புதைக்கிறார்கள். புதைகுழி பின்னர் அடையாளம் காணப்பட்டுத் தோண்டப்பட்ட போது கிடைத்த உடல்களில் ஒன்று, எட்டு வயதான சிறுவன் வில்வராஜா பிரசாத்தினுடையது. பிரசாத்தின் முழங்கால்களும் கணுக்கால்களும் அடித்து முறிக்கப் பட்டிருந்தன. வயிறு கிழிக்கப்பட்டிருந்தது.

இரண்டு

இடம் : இந்தியாவையும் இலங்கையையும் பிரிக்கும் பாக்கு நீரிணை

காலம் : 16.07.1995

சின்னராசா அந்தோனிமாலாவுக்குப் பதினேழு வயது. யாழ்ப்பாணத்தின் பெண்கள் கல்லூரி ஒன்றில் சுற்றுக் கொண்டிருந்தவர். அவரும் அவருடைய குடும்பத்தினரும் அகதிகளாகத் தமிழ்நாட்டுக்குப் படகு மூலம் பயணப் பட்டனர். இடைவழியில் இலங்கைக் கடற்படை யினர் படகைத் தாக்கியதில் படகு கவிழ்ந்தது. வலது தொடையில் துப்பாக்கிச் சூட்டுக் காயத்துடன் கடலில் தத்தளித்த அந்தோனிமாலாவைக் கடற்படையினர் கைதுசெய்தனர்.

ஒன்றரை மாதங்கள் காங்கேசன்துறைக் கடற்படை முகாமில் அந்தோனிமாலா வதை செய்யப்பட்டார். 24.03.1998 அன்று சட்ட மருத்துவ அலுவலர் வழங்கிய மருத்துவ அறிக்கையின் படி, வதையின் விவரம்: ஆடை களையப்பட்டு, உடலெங்கும் மின்சாரம் செலுத்தப்பட்டது; சிகரெட்டால் உடலெங்கும் சுட்ட காயங்கள், சூடான இரும்புக் கம்பியால் தாக்கப்பட்டதில் மண்டை உடைந்தது; தலைகீழாகத் தொங்க விடப்பட்டுத் தாக்கப்பட்டார்; வேகமாகச் சுழலும் மின்விசிறியில் கட்டித் தூக்கப்பட்டு, மின்விசிறியோடு சேர்ந்து, சுழல நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டார்.

இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிற்பாடு கொழும்பில் உள்ள குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டு வதை செய்யப்பட்டார். அப்போது அவரின் பற்களை உடைத் தார்கள்; கழுத்தில் வெட்டுக் காயம் விளைவித்தார்கள். 44 காயங்களுடன், குற்றம் சாட்டப்படாமலேயே, சிறைக்கு அனுப் ப்பட்ட அந்தோனிமாலா இலங்கையின் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழும் அவசரகாலச் சட்டங்களின் கீழும் எவ்வித உரிமைகளுமற்றுச் சிறையிலிருக்கிறார்.

மூன்று

இடம் : அட்டன், மலையகம்

காலம் : 05.06.1998

பிச்சமுத்து சந்திரன், மலையகத் தமிழர். தமிழர் என்ற ஒரே காரணத்துக்காக இலங்கைப் பொலிசாரால் கைது செய்யப் பட்டவர். மூன்று மாதங்கள் பொலிஸ் நிலையத்திலும் பின்னர், கொழும்பின் குற்றப் புலனாய்வுத் திணைக்களத்தின் தடை முகாமிலும் வதை செய்யப்பட்டார். அவருக்கு 'வழங்கப்பட்ட' வதையின் பெயர்களில் ஒன்று, தர்மச் சக்கரம். மற்றையது Water Submarine.

இலங்கைப் படையினரும் பொலிசாரும் வழங்குகிற வதை முறைகளில் 'தர்மச் சக்கரம்' தான் சாதாரணமானது. மணிக்கட் டையும் கணுக்கால்களையும் ஒருசேரக் கட்டிவிட்டு, ஏற்படுகிற இடைவெளிக்கிடாக ஒரு கழியைச் செலுத்த வேண்டும். அந்தக் கழியை இருபுறமும் உத்தரத்தில் இருந்து தொங்கவிட்டால், உடல் அந்தரத்தில் ஆடும். அந்த நேரம், உள்ளங்கால், குதிக்கால், தலை என எல்லா இடங்களிலும் பலர், மாறி மாறித் தாக்கு வர்கள். தொடர்ந்து தலையை நீருள் ஆழ்த்தி, ஆழ்த்தி எடுப்பது Water Submarine.

எவ்விதமான குற்றச்சாட்டுகளும் இல்லாமலேயே சிறைக்கு அனுப்பப்பட்ட சந்திரன் இன்னும் விடுதலையாகவில்லை.

நாள்தோறும் இலங்கையில் இடம்பெற்று வருகிற வதையின் கதைகளிலிருந்து மூன்று எடுத்துக்காட்டுகளைத் தந்திருக்கிறேன். இத்தகையதும் இதைவிட மோசமானதுமான ஏராளம் வதையின் கதைகள் எங்கள் மத்தியிலும் உலகெங்கும் பல நாடுகளிலும் இடம்பெற்று வருகின்றன. இலங்கையில் இடம்பெற்று வருகிற வதையின் கதைகள் பற்றிய பெரும்பாலான விவரங்கள், *UN Special Rapporteur on Violence against Women*, *Amnesty International*, *Human Rights Watch Newyork*; *World Organization Against Torture*, Geneva; *US State department Country Reports on Human Rights Practices*, *Medical Foundation for the Care of Victims of Torture*, UK போன்ற நிறுவனங்களில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. 'காணாமல் போனோரின்' எண்ணிக்கையில் உலகிலேயே இரண்டாவது இடத்தில் இருக்கும் இலங்கைக்கு (முதலாமிடம் : ஈராக்), ஜனநாயகம் செழிப்பாக உள்ள நாடு என்ற பட்டப்பெயரை அமெரிக்கா, ஃபிரான்ஸ், இந்தியா, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகள் வழங்கியுள்ளன. இந்த நாடுகள் அனைத்தும் வதைகளுக்கு எதிரான ஐக்கிய நாடுகள் அவையின் சாசனத்தில் (*UN Convention Against Torture*) கையொப்ப மிட்டவை என்பது மட்டுமல்ல, வதை செய்வதைத் தடைசெய்திருக்கும் நாடுகள்தான். எனினும், வேற்று நாட்டவர்களையும் அகதிகளையும் 'பயங்கரவாதி'களையும் வதை செய்வதில் ஃபிரான்ஸ், இங்கிலாந்து, ஜேர்மனி போன்ற நாடுகளும் பின்னிற்பவை அல்ல. வதைகளின் விளைவாக, பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு வாழ்நாள் முழுவதுமே உடல், உள வடுக்கள் இருக்கும். தூக்க மின்மை, கொடுங்கனவுகள், நம்பிக்கை இழப்பு, கோபம், பழி வாங்கும் உணர்வு, அச்சம், நினைவழிதல், தற்கொலை உணர்வு, பசியின்மை போன்ற உளவளப் பிரச்சினைகளும் பாரதூரமான உடல்சார்ந்த பிரச்சினைகளும் தொடர்ந்து இருக்கும். இறப்பை மட்டுமே பெரிதுபடுத்துகிற நாம் உடல், உளக் காயங்களுக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் தருவதில்லை.

வதை செய்வது என்பது இஸ்ரேல் நாட்டில் சட்ட அனுமதியும் அரசு அங்கீகாரமும் பெற்றது. செப்டெம்பர் 11, நியூயார்க் நகரத் தாக்குதல்களுக்குப் பிற்பாடு வதையைப் பயன்படுத்துவது பற்றித் தீவிரமான ஆலோசனையில் அமெரிக்க அரசு இறங்கியிருக்கிறது. 'உத்தியோகப் பற்றற்ற' முறையில் கறுப்பு மக்கள்மீது அமெரிக்கச் சிறைகளிலும் பொலிஸ் நிலையங்களிலும் இடம்பெறும் வதை இன்னொரு வகையான பிரச்சினை.

அடிப்படை உரிமைகள், சிவில் உரிமைகள் போன்ற வற்றுக்காக வாதாடி வரும் சிறப்பான சில அறிஞர்களும் நெருக்கடிச் சூழலில் தவிர்க்க இயலாமல் வதை செய்வதை

ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்று இப்போது வாதிட ஆரம்பித்துள்ளனர் என்பது மிகுந்த அச்சத்தைத் தருகிறது. வட அமெரிக்கச் சூழலில் இந்த வாதம் இன்று எப்படி முன்வைக்கப்படுகிறது என்பதைத் தாங்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

அலன் டேர்ஷோவிட்ஸ் (Alan Dershowitz) அமெரிக்காவில் மிகவும் புகழ்பெற்ற ஒரு வழக்கறிஞர். ஹாவார்ட் பல்கலைக் கழகத்தின் சட்டத்துறைப் பேராசிரியர். முக்கியமான பல குற்றவியல் வழக்குகளில் குற்றம் சாட்டப் பட்டவர்களுக்காக வாதாடியவர்; குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்களின் உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பாக நீண்ட காலமாக எழுதியும் கற்பித்தும் வாதாடி வருபவர். பின் லாடன் கைதுசெய்யப்பட்டு நீதிமன்றத்தின் முன் கொண்டு வரப் பட்டால் பின் லாடனுக்காக வாதாட முன் வந்திருப்பவர்; “பின் லாடனுக்காக வாதாடுவது அமெரிக்க நாட்டுப்பற்றை வளர்க்கிற ஒரு செயல்” என்று கூறுபவர். அவருடைய அண்மைய நூல் ஒன்று, *Shouting Fine: Civil Liberties in a Turbulent Age*; New York: Little, Brown & Company) நெருக்கடிச் சூழலில் வதை செய்வதை முன் மொழிகிறது. டேர்ஷோவிட்ஸுடனான நேர் முகங்களும் செப்டெம்பர் 11க்குப் பிற்பாடு அடிக்கடி ஒளி பரப்பப்பட்டன.

தேசியப் பாதுகாப்பு முன்னுரிமை பெற்றிருக்கிற ஒரு சூழலில் பேச்சுச் சுதந்திரம் உள்ளிட்ட சில அடிப்படை உரிமைகளைத் தடை செய்யலாம் என்பதும் வருமுன் காப்போம் என்ற வகையில் ஏராளமானோரைச் சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் கைதுசெய்து நீதி விசாரணையின்றிச் சிறையிலடைக்கலாம் என்பதும் படுகொலைகளைத் தெரிந்தெடுத்த முறையில் (Selected or targeted assassinations) செய்யலாம் என்பதும் அவருடைய வாதம். சில சந்தர்ப்பங்களில் வதை செய்வதும் தேசியப் பாதுகாப்பு என்ற முறையில் புரிந்துகொள்ளப்பட வேண்டும் என்று அவர் மேலும் வாதிடுகிறார்.

செப்டெம்பர் 11ம் தேதித் தாக்குதல்களுக்கு முன்பாக அத்தாக்குதலில் தொடர்புற்றவர்கள் என்று யாராவது கைது செய்யப்பட்டிருந்தால், எங்கே, எப்போது, என்ன வகையான தாக்குதல்கள் நிகழப் போகிறது என்பதைப் பிடுங்கிக்கொள்ள வதை செய்வதைவிட வேறு வழியே இல்லை என்கிறார் அலன் டேர்ஷோவிட்ஸ். அடிப்படை உரிமைகளும் மனித உரிமைகளும் வலியிலிருந்தும் மரணத்திலிருந்தும் விடுதலை என்பதும் கடவுளின் அருட்கொடைகளோ அன்றி எப்போதுமே முழுமை யானவோ அல்ல என்று மேலும் கூறுகிறார் டேர்ஷோவிட்ஸ்.

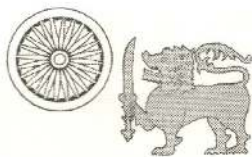
“அப்பழுக்கற்ற அநியாயம் (perfect injustice) நிகழ்கிறபோது, இவற்றைவிட வேறு வழி இல்லை” என்று உறுதியாக நம்புகிறார் இந்த ஹார்வர்ட் பல்கலைக் கழகத்தின் புகழ் பூத்த பேராசிரியர்.

ஏராளமான அப்பாவிப் பொதுமக்களைப் பயங்கரமான முறையில் கொல்வது எவ்வளவு தூரம் அப்பழுக்கற்ற அநியாயமோ அதே அளவுக்கு அப்பழுக்கற்ற அநியாயம்தான் வயிற்றைக் கிழிப்பதும் நகங்களைப் பிடுங்குவதும் மலவாயுள் குண்டாந்தடியைச் செலுத்துவதும் குறிக்குள் மின்சாரம் செலுத்துவதும். எப்போது இந்த இரண்டு விடயங்களையும் ஒப்பிட்டு, அப்பாவி மக்களின் உயிரைக் காப்பதற்காகப் பின்னையதைச் செய்யலாம் என்று முடிவுக்கு வருகிறோமோ அப்போதே மானுடம் என்ற மலை உச்சியிலிருந்து எங்களுடைய சரிவு ஆரம்பித்து விடுகிறது. இலங்கை, இந்திய அரசுகளுக்கும் அவர்களுடைய போலீஸ், படையினர் மற்றும் பாதுகாப்புத் துறைக்கும் இத்தகைய தார்மீகப் பிரச்சினைகள் இருப்பதில்லை என்பது நன்கு ஆவணப்படுத்தப் பட்டிருந்தாலும் ஜனநாயகத்தினதும் சுதந்திரத்தினதும் ‘முடிசூடிய’ மன்னராகக் கருதப்படுகிற அமெரிக்காவில் முன்வைக்கப் படுகிற இந்த வாதங்கள் எங்களுக்குச் சொல்பவை இதுதான் :

கொல்வதே அறம்!

இதழ் 40, மார்ச் - ஏப்ரல் 2002

தமிழ் சினிமாவும் ஈழத் தமிழ் பிரச்சினையும்

கார்த்திகா பாலசுந்தரம்

பொதுவில் வியாபார ரீதியிலான தென்னிந்திய சினிமாவின் வாய்ப்பாடு அல்லது சூத்திரம் (formula) (i) அடிதடி, (ii) உடல்பயிற்சிகளுடன் கூடிய பாடல் காட்சிகள், (iii) நகைச்சுவை, (iv) (i) + (ii) + (iii) + ஏதேனும் மையப்பிரச்சினை என்ற அடிப்படையில் நோக்கப்படலாம். காலத்திற்குக் காலம் முனைப்புக்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை இச்சூத்திரத்தினுள் மையப் பிரச்சினையாக உட்புகுத்திப் படம் பண்ணுதல் சிறப்பானதொரு வியாபார உத்தியாக அமைந்துவிடுகிறது. இந்த அடிப்படையில் அண்மைக் காலங்களில் முனைப்புப் பெற்றுள்ள ஈழத் தமிழர் பிரச்சினைகளைப் புகுத்திப் படம் பண்ணும் உத்தி தென்னிந்திய சினிமாவில் தலைதூக்க ஆரம்பித்திருப்பதனை அவதானிக்கலாம். இது உலகளாவிய சந்தையை நோக்கிய நகர்வாகும். அதாவது, 'புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள்' (ஈழத் தமிழர்) எனும் சந்தைத் துண்டத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள்வதற்கான உத்தியாகவே இதைக் கருத வேண்டும். ஆனால் ஈழத் தமிழர் பிரச்சினைகளைத் தென்னிந்திய சினிமாக்கள் யதார்த்தப் பாங்குடன் காட்சிப்படுத்துகின்றனவா என்பதே பிரதான வினாவாக எம்முன் எழுகிறது. உண்மையில், கவனிக்கத்தக்க அடிப்படையான தவறுகளோடு ஈழத் தமிழர் பிரச்சினைகள் சிதைவுறும் கருக்களாகவே தென்னிந்திய சினிமாவில் உருக்கொள்கின்றன. இதுவரை ஈழத் தமிழர்ப் பிரச்சினைகளை மையப்படுத்தி வந்திருக்கும் திரைப்படங்களாகப் பின் வருவன கவனிப்பிற்குள்ளாகின்றன:

(i) தெனாலி (ii) கன்னத்தில் முத்தமிட்டால் (iii) நந்தா
(iv) காற்றுக்கென்ன வேலி.

தெனாலி

கதாநாயகன் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் பேசி நடித்திருப்பதாகத் திரைக்கு வருவதற்கு முன்பே கிடைத்திருந்த தகவல்கள் பெரும் எதிர்பார்ப்பை ஏற்படுத்திவிட்டிருந்தன. ஆனால் ஏமாற்றமே மிஞ்சியிருந்தது. அடிப்படையில் தெனாலியில் கதாநாயகனின் வசனங்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழை ஒத்திருக்கவில்லை. இங்கு கையாளப்பட்ட மொழி இலங்கை வானொலியின் நாடகங்களுக்குரிய மொழியாகும். குறிப்பாக, மனைவி கணவனை “இஞ்சேருங்கோ” என அழைப்பது இலங்கை வானொலி நாடகங்களில்தான் பெரும்பாலும் செறிவாயுள்ளது. மேலும் நடுத்தர வயதைத் தாண்டிய கணவன் மனைவிகளுக்கிடையிலே தான் “இஞ்சேரும்”, “இஞ்சேருங்கோ” ஆகிய கையாளல்கள் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ளன. அதுவும் இப்போது அருகிக்கொண்டே வருகிறது. தவிரவும் இளம் வயதுடைய மனைவி கணவனை “அத்தான்” அல்லது “அப்பா” என அழைப்பதுதான் யாழ்ப்பாணத்தில் வழமையாயுள்ளது.

இந்த அடிப்படையான தவறு நிகழக் காரணம் இலங்கை வானொலி அறிவிப்பாளர் அப்துல் ஹமீடும் கே.எஸ். பாலச் சந்திரன் எனும் இலங்கை வானொலி நாடக நடிகரின் நாடக ஒலிப்பதிவு நாடாவும் தான். கமலஹாசனுக்கு யாழ்ப்பாணத் தமிழ் சொல்லித்தருவதில் அப்துல் ஹமீட் கணிசமான பங்கினை வகித்திருந்ததைப் போலவே பாலச் சந்திரனின் நாடக ஒலி நாடாவும் வகித்திருந்தது. இவ்விரண்டு அம்சங்களும் தவறான வழிகாட்டலையே வழங்கியிருப்பது திரைப்படத்தில் கமல் பேசி நடிக்கும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ், உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளுக்குரிய ஏற்ற இறக்கங்களின்றி நேர்கோட்டிலே பயணிப்பதிலிருந்து தெளிவாகப் புலனாகிறது.

அப்துல் ஹமீட்டைப் பொறுத்தவரை, விசாலாட்சியென்ற யாழ்ப்பாணப் பெண்மணியை மணந்துகொண்டதைத் தவிர யாழ்ப்பாணத் தமிழுடனான முழுமையான பரிச்சயம் அவருக்கில்லை. அவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்திருக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் மிகவும் அரிதானவை.

அந்த அடிப்படையில் கமலஹாசன் உள்வாங்கியுள்ள ‘யாழ்ப்பாணத் தமிழ்’ திரைப்படத்தில் காட்சிகளோடு ஒட்டாமல் கோமாளித்தனமாக விலகி நிற்கிறது. கதாநாயகன் ஒரு ‘விசரனா’ கவே படம் முழுதும் வருவதனால், உணர்வு பூர்வமான பகுதிகளில்கூடப் பெரும் சறுக்கல் நிகழ்ந்து விடுகிறது.

எடுத்துக்காட்டாகத் தெனாலி பாத்திரம் தனக்கு எப்படி விசர் வந்தது என விவரிக்கும் இடம்கூடக் கோமானித்தனம் சிறிதும் குன்றாமல் முனைப்புடன் நிற்பதனால் காட்சியுடன் நெருக்கமாக ஒன்ற முடியாமல் போகிறது.

ஈழத் தமிழர் பிரச்சினைகளைத் தட்டையானதாக நோக்கினால், தெனாலி போன்ற அபத்தங்கள் தவிர்க்க முடியாத வையே. சிறிதளவேனும் யதார்த்தப் பாங்கின்றிக் கட்டமைக்கப் பட்ட 'தெனாலி', ஒரு கவனிப்புக்குரிய பிரச்சினையின் பகுதியைச் சிதைத்து நகைப்புக்குரியதாக மாற்றியிருப்பது உண்மையில் வேதனைக்குரியதொன்றாகும்.

கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்

ஈழத் தமிழர்ப் பிரச்சினையை மையப்படுத்தி மிகவும் தட்டையான இயல்புகளோடு வந்திருக்கிறது 'கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்' எனும் திரைப்படம். 2:15 மணித்தியால நீளமுடைய இத்திரைப்படத்தில் 1:15 மணித்தியாலங்கள் இலங்கை அல்லது ஈழத்தில் கதை நடக்கிறது. இங்கே முக்கியமாக எவ்விதத் தர்க்கரீதியான அடிப்படைகளும் இன்றி ஒட்டிவைக்கப்பட்ட காட்சிகள் நகர்ந்துகொண்டிருப்பதைக் காணலாம். இங்கே பலவீனமான அம்சங்களாக குறிப்பிடக்கூடியவை:

1. ஈழத் தமிழ் வசனங்கள் இடம்பெறும் காட்சிகள், குறிப்பாக ஆரம்பக் காட்சிகள், நாடகத்தொடர்போல அமைந்திருப்பதுடன் மொழி உணர்ச்சிபூர்வமாகக் கையாளப்படவில்லை. அது தனித்தே நிற்கிறது.

2. புவியியல்ரீதியான இட அமைவுகளை வேறுபடுத்திக் காட்டத் தவறியிருத்தல். யாழ்ப்பாணத்தில் அமைந்திருக்கும் சுப்பிரமணியம் பூங்காவை மாங்குளத்தின் ஒரு பகுதியாக அதாவது, மாங்குளத்திலிருக்கும் ஒரு பூங்காவாக உள்ளது போன்ற மனப்பதிவைப் பார்வையாளருக்கு ஏற்படுத்துகின்றது.

3. "இராணுவம் வருகிறது இடம்பெயர்ந்து செல்லுங்கள்" என இராணுவமே பொதுமக்களுக்கு அறிவித்துக்கொண்டு செல்வதுபோல் காட்சியமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது அடிப்படையான தவறாகும். பொதுவான இயல்பு யாதெனில் புலிகளே மக்களுக்கு "இராணுவம் வருகிறது இடம்பெயர்ந்து செல்லுங்கள்" என அறிவிப்பர்.

4. மரணத்துள் வாழ்வோம் - ஈழத்துக் கவிதைகள் தொகுப்பிலிருந்து சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் "இன்று இல்லெங்கிலும்

நாளை” எனும் கவிதை பாவிக்கப்பட்டிருப்பது வரவேற்பிற் குரியதே. ஆயினும் கவிதை பாவிக்கப்பட்டிருக்கும் காட்சிகள் கவிதையின் மெய்ப் பெறுமானத்தை வலுவிழக்கச் செய்து விடுகின்றன. போராளிகள் சிங்கள டொக்ரரையும் எழுத்தாளரையும் நிலத்தில் தேய்பட இழுத்துச் செல்கையில் எழுத்தாளர் கவிதையைச் சொல்லிக்கொண்டே இழுபடுதல் போலித்தனத்தின் உச்சப்புள்ளியாகும்.

5. சிங்கள டொக்ரரின் வீட்டில் தங்கியிருக்கும் எழுத்தாளர் வெளியே அவருடன் புல்வெளிகளினூடாக உரையாடியபடியே நடந்து செல்கையில் போராளிகள் வந்து சுற்றி வளைப்பது இன்னொரு மிகைப்படுத்தலேயாகும். மேலும் போராளிகளின் தோற்ற அமைப்பு பார்வையாளர்களை ஒவ்வாமைக்கு இட்டுச் செல்லக்கூடியதாகவேயுள்ளது. தவிர்வும் கைதுசெய்யப் படுவோரை நிலத்தில் தேய்பட இழுத்துச்செல்வது இராணுவத்திற்கான பொதுவியல்பாகும்.

6. மாங்குளத்திற்குப் புறப்பட்டுச் செல்லும் டொக்ரரும் எழுத்தாளர் குடும்பமும் போர்ச் சூழலின் நடுவே அகப்படும் எதுவிதக் காயங்களுக்கும் உள்ளாகாமல் திரும்பிவருவது சாதாரண சாகசச் சினிமாவிற்குள் படத்தை இறக்கிவிடுகிறது.

7. போராளிகளின் முகாம் தொடர்பிலான காட்சிகளும் அங்கே நகரும் உரையாடலும் இயல்பினை இழந்து வலிந்து திணிக்கப்பட்டிருப்பது இன்னொரு பலவீனமான அம்சமாகும்.

8. படத்தினைப் பார்க்கும்போது எல்லாவற்றையும்விட முன்னே துருத்திக்கொண்டிருக்கும் வினா, அகதி முகாமிலிருக்கும் பெண் ஒரு குழந்தையைப் பெற்று, அதை அங்கேயே விட்டுவிட்டு எப்படித் தாயகம் திரும்பும் துணிவைப் பெற்றாள்?

9. மக்கள் இடம்பெயர்ந்து செல்லும் காட்சிகளில்கூடச் சற்றேனும் இயல்பில்லை.

10. “தெய்வம் தந்த பூவே” பாடல் காட்சியில் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் புத்தபிக்குகளின் ஆடைகளில்கூட இலங்கைப் பிக்குகளின் சாயல் சிறிதுமில்லை.

11. ஈழத் தமிழர்களை, போராளிகள் உட்பட, தொட்டால் ஒட்டிக்கொள்ளும் கறுப்பு நிறத்தவர் எனக் காட்டுவதில் மாத்திரம் அதிக சிரத்தை எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

12. போராளிகளின் பயிற்சி முகாமில் பயிற்சியில் ஈடுபடுபவர்களில் அநேகர் சிறுவர்களெனக் காட்டப்படுகிறது. இவ்வாறு காட்டப்படுவதன் நோக்கம் என்ன என்பது இங்கே எழுகின்ற பிரதானமான வினாவாகும்.

இப்படத்தை “ஈழத் தமிழர் பிரச்சினை பற்றிய அதியற் புதமான படம்” என எவரேனும் சிலாகித்துக் கூறுவார்களாயின், ஈழத்தின் யதார்த்தத்தை அறிந்திராத, அதன் வரலாறுகளைப் புரிந்திராதவர்களுக்கே அது சாத்தியமாகும்.

ஆயுதங்களையெல்லாம் கொண்டுபோய்க் கடலில் கொட்டி விட்டால் ஈழத் தமிழர் பிரச்சினையெல்லாம் தீர்ந்துவிடும் என்ற அற்புதமான தகவலை இப்படத்தின் மூலம் சொல்லியிருக்கும் இயக்குனரின் முத்திரையை ‘பம்பா’யில் ‘உயிரே உயிரே’ பாடலுக்கு மொனிஷா கொய்ராலா துப்பட்டா நழுவி மார்புகள் குலுங்க ஓடி வருவதிலும் ஒன்பது வயதுக் குழந்தையின் சட்டையைக் காற்றினால் மேலே கிளப்புவதிலும் பார்க்கிறோம்.

காற்றுக்கென்ன வேலி

இத்திரைப்படம் ஒரு விடுதலைப் போராளியின் கதையை ஓரளவிற்கேனும் சிதைக்காமல் சொல்வதில் கவனிப்பிற்குரியதாகின்றது. மக்களது உணர்வுகளை, அவர்களது போராட்ட வாழ்வினைச் சிதைத்துப் படம் எடுக்கும் இயக்குனர்கள் மத்தியிலே இந்தியாவில் தடைசெய்யப்பட்டிருக்கும் இயக்க உறுப்பினர்களுடைய வாழ்வனுபவங்களைப் போராளி எனும் நிலையில் வைத்துச் சித்தரிக்கும் சவால் நிறைந்த வேலையைச் செய்துகாட்டியிருக்கும் புகழேந்தி – தங்கராஜ் எனும் இயக்குனர் தனித்து நோக்கப்பட வேண்டியவராகியுள்ளார்.

2000ஆம் ஆண்டளவில் தயாரிப்பிலிருந்தபோதே அதிக அளவில் சர்ச்சைகளுக்குள்ளாகி ‘தமிழ்த் தீவிரவாதத்துக்கு ஆதரவான படம்’ எனும் முத்திரை குத்தி வெளியிடப்படாமல் ‘காற்றுக்கென்ன வேலி’ தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. புகழேந்தி உண்ணாவிரதமிருந்து பெரும் போராட்டத்திற்குப் பின்னர்தான் ‘காற்றுக்கென்ன வேலி’ வெளியே வந்தது. போராளிகளைப் பயங்கரவாதிகளாகச் சித்தரித்து அவர்களை மனிதாபிமானம் அற்றவர்களாக, கடத்திச் செல்லல் மூலம் சித்திரவதை செய்யும் மிலேச்சத்தனம் மிகுந்த கும்பலாகக் காட்சிப்படுத்தி, கடைசியில் அவர்களைத் தீர்த்துக்கட்டும் தேசபக்தி மிகுந்த கதாநாயகனின் கதையைப் படமாக்கியிருந்தால் புகழேந்திக்கு எவ்விதப் பிரச்சினைகளும் இருந்திருக்காது.

ஆனால் ஓர் ஈழப் பெண் போராளி காயமடைந்து சிகிச்சைக்காக இன்னுமிரு போராளிகளோடு தமிழ்நாட்டில் கரை ஒதுங்கி அதன்பின் அங்கு சிகிச்சை பெறுவதில் பிரச்சினையை எதிர்நோக்கிக் கடைசியில் அங்கிருந்து சிகிச்சை முடித்து

ஈழம் நோக்கித் திரும்பும் கதையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டதால் போராட வேண்டியிருந்தது. தங்களது நலன்சார் வர்க்கத்தின் ஊதுகுழல்களாகச் செயற்படும் இயக்குனர்களுக்கு மத்தியில் புகழேந்தி பல படிகள் மேலே உயர்ந்து நிற்கிறார். இதனால் தான் காற்று வேலியைக் கடந்து வீசதல் சாத்தியமாயிற்று.

“ஈழப் போராளிகள் பற்றிய திரைப்படம்” என்ற அடிப்படையில் ‘காற்றுக்கென்ன வேலி’யின் பலம், பலவீனங்களைப் பகுத்து நோக்க வேண்டியுள்ளது.

பலம்

- ◆ ஊடகங்களில் ஒரு தியாகி அல்லது தேசபக்தனுக்கு மகனான மருத்துவனைத் தேசத்துரோகியாகக் காட்டுவதும் அவனிடமிருந்து ஆயுதங்களை மீட்டதாக அறிக்கையிடுவதும் இந்திய ஊடகத்துறை இந்த நிலைமைகள் தொடர்பில் எவரது நலனிலிருந்து செயற்படுகின்றன என்பதற்குச் சிறப்பானதொரு எடுத்துக்காட்டாகும்.
- ◆ பாரதியின் பாடல்கள் இத்திரைப்படத்திற்கு உயிர்ப்பூட்டுகின்றன. ஒரு போராளியே பாரதியின் பாடலைப் பாடுவதாகக் காட்டுவதன் மூலம் சாதாரண மனிதனாகப் போராளியைக் காட்சிப்படுத்த எடுத்திருக்கும் முயற்சி சிறப்பானதாகும்.
- ◆ இன்னொரு விதத்தில் போராளிகளைச் சமூகத்திற்குப் புறத்தே ஒதுக்கிக் கலக்காரர்களாகவும் வெறிபிடித்தலையும் மிருகங்களாகவும் சித்தரிக்காமல் அவர்களை மக்களின் உரிமைக்காகப் போராடுபவர்களாகச் சித்தரித்திருத்தல்.
- ◆ படத்தின் உச்சக் கட்டத்தில் படகில் தப்பிச்செல்லும் போராளிகளைக் கடல் எல்லைக்குள் வைத்துப் பிடித்து விட வேண்டும் என அந்தரப்படும் பொலிஸ் அதிகாரிக்கு மருத்துவர் “உங்களுக்கு இது கடமை; அவர்களுக்கு வாழ்க்கை. அரைமணி நேரத்தில் அவர்கள் கடல் எல்லையைத் தாண்டியிருப்பார்கள்” எனத் தெரிவிப்பது போராளிகளின் வாழ்வுணர்வு நிலையினை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைகின்றது.

பலவீனம்

- ◆ சிங்கள இராணுவத்தினரால் பாலியல் வல்லுறவுக்குள்ளாகும் ஈழத்துப் பெண் தற்கொலை செய்துகொள்வதாகக் காட்டியிருப்பது கற்பொழுக்கம் பேசுவதாக

நினைத்துக்கொண்டு பிற்போக்கான முட்டாள்தனங்களுக்கு வழிகாட்டலை அனுமதிப்பதாக அமைந்துவிடுகிறது.

- ◆ சட்டத்தை அமலாக்கும் காவல்துறையிடம் மனித நேயத்தை வேண்டிநிற்கும் இத்திரைப்படத்தில் தமிழகத்து மக்களின் மனநிலையை எடுத்துக்காட்ட மறந்திருப்பது இன்னொரு பலவீனமான அம்சமாகும்.

இத்திரைப்படத்திலும் வழமைபோல் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் சிதைவுறுகிறது.

இருப்பினும் ஈழ விடுதலைப் போராளிகளை மக்களின் உரிமைக்காகப் போராடுபவர்களாகச் சித்தரித்து, பிரச்சினையின் மையக்கருவைச் சிதைக்காமல் யதார்த்தமாக, மனிதநேயத்தை வேண்டிநிற்கும் இத்திரைப்படம் வேலியைக் கடந்திருக்கும் காற்றுதான்.

♦ ♦ ♦

நந்தா

இத்திரைப்படத்தில் ஈழத் தமிழர் பிரச்சினை ஒரு பகுதியாகவே பார்க்கப்படுகிறது. கதாநாயகனுடைய காதலியாக ஈழத் தமிழ் அகதி வருகிறாள். கம்பாயம் தரித்திடும் சிட்டாகவும் அவளைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் ஈழத் தமிழ்ப் பெண்கள் கம்பாயம் கட்டுவதில்லை என்பது கவனத்தில் எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். சிங்களப் பெண்களின் வழமையான உடையாகவே இலங்கையில் கம்பாயம் அறியப்பட்டுள்ளது.

நந்தாவிலும் ஈழத் தமிழ் சிதைந்து அவலத்திற்குள்ளாகியுள்ளது. ஆனால் கதாநாயகியின் தோற்றம் ஈழத் தமிழ்ப் பெண்களையொத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாயுள்ளது.

ஈழத் தமிழ் அகதிகளின் மனவுணர்வுகள், அகதி முகாமில் அவர்களுக்கிருக்கக்கூடிய பிரச்சினைகள், தமிழக மக்களின் மனிதநேயம் என்பவற்றை ஓரளவிற்கேனும் நியாயபூர்வமாகவும் நிதானமாகவும் காட்சிப்படுத்த முனைந்திருப்பது கவனிப்பிற்குரியது. இங்கேயும் “ஏன் ஈழத்தவர்களைக் கறுப்பர்களாகக் காட்ட முனைகிறார்கள்?” என்ற கேள்வி எழாமல் இல்லை.

உண்மையில் ஈழத் தமிழர் பிரச்சினைகளை அக்கறையோடு காட்ட முனைந்திருந்தால் ஈழத் தமிழர் எவரும் பாலாவை ஒரு வார்த்தையேனும் பாராட்டாமல் இருந்துவிட முடியாது. ஆனால் ‘சேது’வின் எதிர்பாராத வெற்றியைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள, ஒருவிதப் பரபரப்போடும் ஆர்வத்தோடும் தமது

கவனத்தைக் குவித்துப் பார்வையாளர்கள் திரையரங்கிற்குப் படையெடுக்க வேண்டுமென்பதற்காக ஈழத் தமிழர் பிரச்சினையை ஊறுகாயாக்கி நந்தாவை ஒரு கருவியாகப் பாவித்திருப்பது தான் வேதனைக்குரியது.

முழுமையில் 'நந்தா' ஈழத் தமிழர்ப் பிரச்சினையைத் தட்டையாகவன்றி ஓரளவு முனைப்புடன் காட்ட முற்பட்டிருந்தாலும் 'காற்றுக்கென்ன வேலி'யில் துணிவுடனும் சவால்களுக்கு மத்தியிலும் யதார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விடயங்கள் நந்தாவில் இல்லை.

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தின் போது, ஜப்பானின் ஹிரோஷிமா, நாகசாகி நகரங்கள் மீது அணுகுண்டு வீசப்பட்டுப் பத்தாண்டுகளின் பின்பு ஏற்பட்ட விளைவுகளை "*Hiroshima mon Amour (1957)*" எனும் திரைப்படமாக வெளிக்கொணர்ந்துள்ளனர். இதை "அலன்ரனே" இயக்கியுள்ளனர். உண்மையில் யுத்தத்தின் பின்பாக ஏற்பட்ட மக்களுடைய உடல், உள ரீதியான விளைவுகளைப் பார்வையாளர்களுக்கு மனக்கலக்கத் தையும் பரபரப்பையும் ஏற்படுத்தும் விதத்தில் ஆவணப்பாங்கின் இயல்புகளுடன் காட்டும் முக்கியமான திரைப்படமாகவே இது உள்ளது. இந்த இடத்தில் எழும் முக்கியமான வினா, "ஈழத் தமிழர் பிரச்சினையைச் சிதைவுகள் ஏதுமின்றி முழுமையாக, துணிவுடனும் யதார்த்தபூர்வமாகக் காட்டும் திரைப்படங்கள் எப்போது வரும்?" என்பதே. இலங்கையில் அதற்கான சாத்தியப்பாடுகள் குறைவாக இருப்பதனால், இந்தியாவி லிருந்தோ அல்லது வேறெங்கிலும் இருந்தோ வியாபார ரீதியாக வன்றி மனிதாபிமான அடிப்படையில் படம் எடுக்கும் ஓர் இயக்குனரின் உன்னதப் படைப்பிற்காகக் காத்திருக்க வேண்டி யுள்ளது.

இதழ் 52, மார்ச் - ஏப்ரல் 2004

இனங்கை : மரணமும் வாழ்வும்

எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன்

கிழக்கு மாகாணப் பத்திரிகையாளர் ஐயாத்துரை நடேசன் நடுத்தெருவில் வைத்துச் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட சம்பவம் இலங்கை ஊடகவியலாளர்கள் மத்தியில் பெரும் அதிர்ச்சி அலைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளது. அவரது படுகொலையைக் கண்டித்து நாடளாவிய ரீதியில் பரவலாக ஊடகவியலாளர் அமைப்புகளால் எதிர்ப்புக் கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

ஆயினும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் வன்னித் தலைமையின் கருத்துகளுக்கு ஆதரவாக இருந்தவரான பத்திரிகையாளர் நடேசன் அவர்களின் படுகொலை நடைபெற்றபோது, அவருக்கு உதவவோ, அவரை வைத்தியச் சாலைக்கு இட்டுச் செல்லவோ உடனடியாக யாரும் முன்வரவில்லை. ஒருவகை அச்சம் உறைந்த சூழ்நிலை அந்த வீதியில் நிலவியது.

புலிகளின் ஆதரவாளர்கள் தொடர்பாக மட்டக்களப்பில் ஏற்பட்டுவருகின்ற மாற்றம் என்ன என்பதைத் தெளிவு படுத்துகின்ற இரண்டாம் சம்பவமாக இது அமைந்துள்ளது. ஏற்கெனவே, கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த கலாநிதி கு.தம்பையா அவர்களும் வன்னிப் புலிகளுக்குச் சார்பானவர் என்ற காரணத்திற்காகப் படுகொலை செய்யப்பட்டமை தெரிந்ததே.

கிழக்கில், குறிப்பாக மட்டக்களப்பில், வன்னிப் புலிகளுக்குச் சார்பானவர்களைக் களையெடுக்கும் முயற்சி தொடங்கிவிட்டது என்பதை இக்கொலைகள் தெளிவு படுத்துகின்றன. கொழும்பில் நடைபெற்ற நடேசன்

அவர்களின் கொலைக்கெதிரான கண்டனக் கூட்டத்தில் பங்குபெற வந்திருந்த கிழக்கைச் சேர்ந்த பத்திரிகையாளர்கள் கிழக்கு நோக்கித் திரும்பத் தயங்குவதும் அங்குள்ள சூழல் அச்சம் தருவதாக உள்ளது என்று அபிப்பிராயப்படுவதும் நிலைமையின் பாரதூரத் தன்மையைத் தெளிவாக இனங்காட்டுகின்றன. இவ்விரு படுகொலைகளும் புலிகளின் வன்னித் தலைமைக்குச் சார்பாகச் செயற்படுபவர்களை எச்சரிக்கும் நோக்குடன் செய்யப்பட்டவை மட்டுமல்ல, வன்னித் தலைமையின் கருத்துக்குக் கிழக்கில் எந்த இடமும் இல்லாமல் செய்யும் நோக்கத்தையும் உள்ளடக்கியவை என்பது தெளிவு. மட்டக்களப்பில் புலிகளின் முன்னாள் தளபதி கருணாவின் அணியினர் இன்னமும் நகரில் அச்சுறுத்தும்விதத்தில் நடமாடுவதும் பத்திரிகையாளர்கள், அரசியல்வாதிகள், புத்திஜீவிகளுக்கு அச்சுறுத்தலாக இருப்பதும் பகிரங்கமாகப் பேசப்படாத உண்மைகளாக உள்ளன.

புலிகளின் வன்னித் தலைமை, மட்டக்களப்பைத் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குக் கீழ்க் கொண்டுவந்துவிட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றபோதும் நடைமுறையில் அவர்களுக்கு ஆதரவான செயற்பாடுகளைச் செய்ய முடியாமல் இருப்பதையும் முன்னின்று செய்யக்கூடிய நபர்கள் பின் வாங்குவதையும் அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. அந்தவகையில் மட்டக்களப்பில் புலிகளின் ஆதிக்கத்தைப் பலவீனப்படுத்தி, இல்லாமல் ஆக்கும் இலங்கை அரசாங்கத்தின் நோக்கம் கணிசமான அளவு வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

பத்திரிகையாளர் நடேசனின் படுகொலை மிகவும் மோசமான கண்டனத்துக்குரிய மன்னிக்க முடியாத செயல் என்பதில் யாருக்கும் வேறு கருத்து இருக்க முடியாது.

* * *

புலிகள் அமைப்பில் ஏற்பட்ட கருணா தலைமையிலான பிளவை அவர்கள் ஆரம்பத்தில் கையாண்டவிதமும் கிட்டத்தட்ட இதே மாதிரியான தன்மையையே கொண்டிருந்தது. பேராசிரியர் திருச்செல்வம், அரசு அதிபர் மோனகுருசாமி ஆகியோர் மீதான சூட்டுச் சம்பவங்கள் கருணா சார்பு அரசியல் கருத்துகளை 'அடக்கம்' பண்ணும் நோக்குடன் செய்யப்பட்டவை என்பதை ஊகிக்க அதிக அனுபவம் தேவையில்லை.

தமிழ் ஊடகங்கள் இந்தப் பிளவு சம்மந்தமான அறிக்கையிடலின்போது நடந்துகொண்ட முறையானது வழமையான பக்கச்சார்புத்தன்மை கொண்டதாகவே அமைந்திருந்தது.

கருணாவின் அணியினரால் சுட்டிக் காட்டப்பட்ட பிரதேச அரசியல் சார்ந்த பிரச்சினைகளின் முக்கியத்துவம் கணக் கெடுக்கப்படாமலேயே அவரது தனிப்பட்ட நடத்தைகள் அம்பலப்படுத்தப்பட்டன. அவரது அணிக்கு ஆதரவாக இருந்து செயற்பட்டவர்களது வாய்கள் மௌனமாக்கப்பட்டன. தமிழ் ஊடகங்கள் இந்தக் குரல்வளை நசுக்கலை இட்டுப் பாராமுகமாக நடந்துகொண்டன. இன்று இலங்கை அரசினது படைகளின் பக்கபலத்துடன் கருணா அணியினர் அதே முறையில் செயற்படத் தொடங்கிய பின் இவ்வூடகங்கள் மிகவும் தீவிரமாக எதிர்ப்புத் தெரிவித்துவருகின்றன.

இந்த இரட்டைத்தன்மை, ஊடகங்கள் மத்தியில் தொடர்ச்சியாக இருந்துவரும் ஒரு போக்காக உள்ளது. இவர்கள் புலிகளுக்கு ஆதரவாக இருந்துவருவதாகக் காட்டிக்கொள்வது உண்மையில் தமிழ்த் தேசியம்மீதான பற்றினாலோ விடுதலைப் புலிகள் என்ற அமைப்பின் மீதான அக்கறையினாலோ அல்ல. மாறாக, தமது தொழில் இலாபம் கருதியே என்பதை அவதானமாகக் கவனிப்பவர்களால் இலகுவாக அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியும். உண்மையில் வன்னித் தலைமை பலம்பெற்றதற்குப் பதிலாகக் கருணா அணியினர் பலம் பெற்றவர்களாக மாறி இருந்தால் இவ்வூடகங்கள் இன்று அவர்கள் கொண்டுள்ள நிலைப்பாட்டுக்கு எதிரான நிலைக்குப் போயிருக்கமாட்டார்கள் என்பதற்கு எந்த உத்தரவாதமும் இல்லை.

இப்போது, இந்திய அரசாங்கத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை அடுத்து இலங்கைத் தமிழ் ஊடகங்கள் மற்றும் புத்திஜீவிகள் மத்தியில் புதிய போக்கு ஒன்று உருவாகியுள்ளது. அண்மைக் காலம்வரை இந்தியாவைத் தீவிரமாக விமர்சித்துவந்த பலருடைய பேனாக்கள் தற்போது இந்தியா சார்பாக எழுதத் தொடங்கியுள்ளன.

புச்சிற் அவர்கள் தேசியப் பாதுகாப்பு ஆலோசகராக நியமிக்கப்பட்டதும் புதிய அரசாங்கம் இலங்கை தொடர்பாகத் தமது நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்தியிருப்பதும் அவர்களுக்குப் புதிய நம்பிக்கைகளைக் கொடுத்துள்ளது. இதன் காரணமாக இவர்கள் இந்திய அரசாங்கம் இலங்கையின் இனப் பிரச்சினையில் தமிழர்களுக்குச் சாதகமாக நடந்து கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கையைத் திரும்பவும் மக்கள் மத்தியில் விதைக்கவும் புலிகள்மீது செல்வாக்குச் செலுத்தும் விதத்தில் இக்கருத்தைப் பேசவும் தொடங்கியுள்ளனர்.

கடந்த வாரம் கொழும்பிலிருந்து வரும் ஒரு தமிழ்த் தினசரியின் ஞாயிறு இதழில் வெளியான கட்டுரை ஒன்று

தமிழ் ஊடகவியலாளர்கள் கூறும் புத்திஜீவிகள் மட்டத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மனோநிலை மாற்றத்தைத் தெளிவாக இனங்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

இந்தியாவில் பதவிக்கு வந்துள்ள புதிய ஐக்கிய முற்போக்கு அணி ஈழப் பிரச்சினையில் 'ஆக்கப்பார்வை'யுள்ள அனுசூழ்முறையைக் கடைப்பிடிக்கப்போகிறது என்று இக்கட்டுரை சிலாக்கிறது.

இந்தியாவின் புதிய அரசாங்கம் தயாரித்திருக்கும் குறைந்த பட்சத் தொழிற்பாட்டுக்கான நிகழ்ச்சி நிரலில் இலங்கை பற்றிய "ஐயம் திரிபுக்கு இடம் கொடாத ஒரு தனி வாசகம்" காணப்பட்டதாக அக்கட்டுரை சுட்டிக்காட்டுகிறது. அவ்வாசகம் இதுதான்:

"ஐக்கிய முற்போக்கு அணி இலங்கையில் தமிழர்களின் சட்டபூர்வ உரிமைகளுக்கும் மதச் சிறுபான்மையினர் உரிமைக்கும் இடமளிக்கும் விதத்தில் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கு ஆதரவளிக்கும்."

இந்த வாசகத்தில் உள்ள 'ஐயம் திரிபுக்கு இடம் கொடாத' புதிய வாசகம் என்ன என்பதைக் கட்டுரையாளர் விளக்கியுள்ள விதம், ஈழத் தமிழர்கள் இந்தியாவில் முற்று முழுதாக நம்பிக்கை வைத்து, அதன் அனுசரணையுடன் தீர்வைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று போதிப்பதாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாசகத்தில் உள்ள 'சட்டபூர்வ உரிமைகள்' மற்றும் 'மதச் சிறுபான்மையினர்' என்ற பதங்கள் முன்னொருபோதும் பேசப்படாத புதிய விடயங்கள் என்று அக்கட்டுரை சிலாக்கிறது. இன்னும் ஒருபடி மேலேபோய் அது, 'மதச் சிறுபான்மையினர்' பற்றிப் பிரஸ்தாபித்திருப்பது இந்திய அரசியல், ஹிந்துத்துவப் பிடியிலிருந்து விடுபட்டுவிட்டதைக் காட்டுகிறது என்றும் கூறுகிறது. இந்த மாற்றம் இந்திரா காலத்துக் கொள்கையை நோக்கிச் செல்வதாகக் கூறிக் கட்டுரையாளர் புளகாங்கிதம் அடைந்துள்ளார். புலிகளும் தமிழ் மக்களும் எப்படி இந்தியாவுக்கு எதிராகச் செயற்படமாட்டோம் என்றும் இந்தியாவின் நலன்களுக்கு நாம் எதிரானவர்கள் அல்ல என்றும் வலியுறுத்தும் விதத்தில் சொல்லவும் செய்யவும் வேண்டும் என்றும் கட்டுரை போதிக்கின்றது.

இந்தக் கட்டுரை ஓர் உதாரணம் மட்டுமே. இந்தக் கருத்துதான் இன்று பரவலாக அனைத்துத் தமிழ் ஊடகங்களிலும் அரசியல்வாதிகள் மத்தியிலும் அடிநாதமாக நிலவிவருகிறது.

இலங்கையில் இனப்பிரச்சினையை இந்திய அரசுகையாண்ட விதம் தொடர்பாக எந்த விமர்சனமும் இன்றி,

புதிய அரசாங்கத்தின் ஓரிரு வார்த்தை மாற்றங்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, அது முற்றாகவே மாறிவிட்டது என்ற அடிப்படையில் பேசுவதை வெறும் கண்முடித்தனமான ஒரு செயல் என்று ஒதுக்கிவிட முடியாது. அது இந்திய அரசு தொடர்பான நல்லபிப்பிராயத்தை உருவாக்கும் திட்டமிட்ட முயற்சியின் ஓர் அம்சம் என்றும் உயர் ஸ்தானிகர் நிருபம் சென் அவர்களது இடையறாத முயற்சிக்குக் கிடைத்துள்ள ஒரு வெற்றி என்றுமே சொல்ல வேண்டும். இலங்கைத் தமிழ் அரசியல்வாதிகள், புத்திஜீவிகளின் விலைபோகும் இயல்பு அவரது வெற்றியை இலகுவாக்கிவிட்டிருக்கிறது. நிருபம் சென் அவர்களின் தொடர்ச்சியான இலங்கைத் தமிழ் ஊடகங்கள் மீதான விமர்சனமும் அணுகுமுறையும் அவரது நோக்கில் அவரை வெற்றிபெறச் செய்துள்ளன.

இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், “சர்வதேசப் பிரகடனங்களில் வார்த்தைகளுக்கு மட்டுமல்ல நிறுத்தக் குறிகளுக்கும் கூட அர்த்தமும் உள்ளர்த்தமும் உண்டு” என்று குறிப்பிடும் மேற்படி கட்டுரையாளர், தான் மேற்கோள்காட்டிய வாசகத்திற்கு முதலில் இருந்த ‘இலங்கையின் இறையாண்மை மீறும் ஆட்புல ஒருமைப் பாட்டுக்குக் குந்தகமில்லாத விதத்தில்’ இந்திய அரசு செயற்படும் என்ற வாசகத்தை வசதியாக மறந்துவிட்டார். மறந்துவிட்டது மட்டுமல்லாமல், தான் விரும்பிய படி வார்த்தைகட்குப் புதிய அர்த்தங்களைக் கற்பிக்கவும் முற்பட்டுள்ளார்.

உண்மையில், இந்திய அரசு இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக வைத்துள்ள அணுகுமுறையில் 'ஐயம் திரிபுக்கு அப்பாற்பட்ட விதத்தில்' தெரியும் உண்மை என்னவென்றால் அதன் அணுகுமுறையில் எந்தப் புதிய மாற்றமும் அடிப்படையாக ஏற்படவில்லை என்பதுதான். இலங்கையின் இறைமை மீறும் ஆட்புல ஒருமைபாட்டுக்குக் குந்தகம் ஏற்படாத விதத்தில் ஒரு தீர்வைக் காண்பதற்கான முயற்சியில் 'தமிழர்களின் சட்டபூர்வ உரிமைகள்' என்ற பதத்திற்கு என்ன அர்த்தம் இருக்க முடியும்? எந்தச் சட்டத்தின் கீழான 'சட்டபூர்வ உரிமைகள்' அவை?

ஒற்றை ஆட்சிமுறையின் கீழ்த் தமிழ்த் தேசியத்தின் பிரச்சினைக்கு ஒரு நியாயபூர்வமான தீர்வைக் காண முடியாது என்பது திரும்பத் திரும்ப மெய்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்திய அரசின் முயற்சியால் கொண்டு வரப்பட்ட இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தமும் இதன் நடைமுறை வடிவமாக வந்த மாகாண சபைகள் திருத்தச் சட்டமும் கூட எந்தவிதமான பலனையும் அளிக்கவில்லை. அது கடந்த பதினான்கு ஆண்டு காலமாகக் கிடப்பில் போடப்பட்டுக் கிடக்கிறது என்பது யாவரும் அறிந்ததே. அரசு பாதுகாப்பு ஆலோசகராக நியமிக்கப்பட்ட டிக்ஸிற் அவர்கள் சமஷ்டி முறையிலான தீர்வு பற்றி வலியுறுத்தி இருப்பதை மிகவும் புளகாங்கிதத்துடன் மீள ஒப்பிக்கும் எமது பத்திரிகையாளர்கள், சமஷ்டி என்ற சொல்லில் தீர்வு அடங்கிவிடாது; அது எமது நாட்டு அரசியல் நிலைமைக்கு ஏற்ற விதத்திலான அதிகாரப் பகிர்வை உள்ளடக்கியதாக அமையும்போதே அதற்கு அர்த்தம் கிடைக்கிறது என்பதையும் மறந்துவிடுகிறார்கள்.

♦ ♦ ♦

இலங்கைப் பிரச்சினையில் கால் வைத்ததை அடுத்துப் பல கசப்பான அனுபவங்கள் இந்திய அரசுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அது தமது பிராந்தியப் பாதுகாப்பில் கவனமாக இருப்பது குறித்து யாரும் கேள்வி எழுப்பவில்லை. ஆனால் தமிழ் மக்களின் அரசியல் பிரச்சினைக்கான தீர்வினைக் குழம்பிய குட்டையில் மீன் பிடிப்பதுபோலத் தமது நலன்களுக்கு வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்த முயல்வதும் அதற்கேற்ற விதத்தில் தமிழர்களை அடங்கிப்போகுமாறு சொல்வதும் எந்த விதத்திலும் ஏற்கக்கூடிய ஒன்றல்ல. இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத்தில் இந்திய அரசு இனப் பிரச்சினையைப் பயன்படுத்தி இலங்கை அரசாங்கத்தைத் தனக்கு ஒத்துப்போகச் செய்ததும் தனக்குச் சாதகமான பேரங்களை நடத்திக்கொண்டதும் இதற்குப் பிரதியுபகாரமாகத் தமிழ் மக்களுக்கு, இலங்கை

அரசு விரும்பிய அற்ப அதிகாரங்களை வழங்கிக் கண்துடைப்புச் செய்ததுடன் அவற்றை ஏற்குமாறு ஆயுத முனையில் நிர்ப்பந்தித்ததும் தெரிந்ததே. இந்திய அரசு பெரும் கசப்பான அனுபவங்களைப் பெறக் காரணமாக அமைந்தது அதன் முற்றுமுழுதான சுயநல நோக்கிலான செயற்பாடே.

இலங்கையில் நிலவும் இன முரண்பாடு தொடர்பான துல்லியமான கணிப்பீடோ, வரலாறு பற்றிய அக்கறையான பரிசீலனையோ, மக்களது மனோநிலை தொடர்பான புரிதலோ இல்லாமல் ராஜீவ் தலைமையிலான அரசு மேற்கொண்ட முடிவு பாரிய பின்விளைவுகளுக்கு இட்டுச்சென்றது. இன்று சிலாக்கிக்கப்படும் புதிய நிகழ்ச்சி நிரல்கூட இந்த விடயத்தில் பூரணப் புரிதலுடன் தயாரிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. குறிப்பாக, மதச் சிறுபான்மையினர் என்ற பதத்தின் கீழ் முஸ்லிம் பிரச்சினையைக் கையாள விரும்பினால் அது மிகவும் வருத்தத்துக்குரிய விதத்தில் இரத்தம் சிந்தலையும் தோல்வியையுமே தரும் என்பது வெளிப்படை. இலங்கை வாழ் முஸ்லிம்களது பிரச்சினை, மொழி சார்ந்ததோ, மதம் சார்ந்ததோ அல்ல. அது இனம் சார்ந்தது என்பது தமிழ்க் கட்சிகளாலேயே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள ஒரு சூழலில், இந்தியா இத்தகைய அபிப்பிராயத்தைக் கொண்டிருப்பது பழைய பாணியிலே அதன் முயற்சிகள் தொடரவே வழி வகுக்கும்.

முஸ்லிம்கள் தம்மை ஒரு தனித்துவமான தேசிய இனமாக அடையாளம் காணத் தொடங்கி ஒரு தசாப்த காலம் கடந்து விட்ட பின்னரும் அதைக் கவனிக்காமல் இருப்பது ஆபத்தானது. இவற்றைத் தமிழ் ஊடகங்கள் கவனத்தில் எடுக்கின்றனவோ இல்லையோ இந்திய அரசு அவசியம் கவனத்தில் எடுத்தாக வேண்டும். இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையில் ஒரு நியாயமான தீர்வு எய்தப்படுவதில் இந்தியாவுக்கு உண்மையான அக்கறை இருக்குமானால் அது கவனத்தில் எடுக்க வேண்டிய சில அடிப்படையான விடயங்கள் உள்ளன:

1. இந்திய அரசு தான் விரும்பும் ஒரு தீர்வை, தமிழ் மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் செயற்படுவதை நிறுத்த வேண்டும். அதற்காகக் காய்களை நகர்த்துவது, உள்ளூர் அரசியலில் அத்துமீறித் தலையிடுவது என்பவற்றை நிறுத்த வேண்டும். இன்று கருணா அணியைத் தூண்டிவிட்டிருப்பது, அவர்களால் நடத்தப்படும் தாக்குதல்களுக்குத் திரை மறைவில் ஊக்கம் தருவது போன்ற செயல்களில் இலங்கை அரசுடன் கூட்டாக இந்திய அரசின் கைகளும் உள்ளன என்ற பரவலான கருத்து தமிழ் மக்கள் மத்தியில் நிலவுவதைக் கணக்கில் எடுக்க வேண்டும்.

2. இலங்கையில் இனப்பிரச்சினையை இந்திய அரசுக்கும் இலங்கை அரசுக்கும் இடையிலான ஒரு பேரம் பேசுதலுக்காகப் பயன்படுத்தக் கூடாது. அபக்கியாதி பெற்ற இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தம் மூலம் நடந்தது அரசுகளுக்கிடையான சுத்தமான பேரம்தான் என்பது வெளிப்படை.

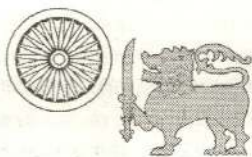
3. பேச்சுவார்த்தையின்போது முன்வைக்கப்படும் கருத்துகளையும் இலங்கை அரசுக்கும் தமிழ்த் தரப்புக்குமிடையிலான உடன்பாடுகளையும் ஏற்கும்போதும் மறுக்கும்போதும் இந்தியா தனது அபிப்பிராயங்களை வெளிப்படையாக அறிவிக்க வேண்டும். இரகசிய மிரட்டலில் ஈடுபடக் கூடாது.

4. இந்தியா சமாதான முயற்சியில் நேரடியாகப் பங்கு பெறும் நோக்கம் இருப்பின் இலங்கையின் அரசியல் பொருளாதார சமூக நிலைமைகள் பற்றிய தெளிவு கொண்டவர்களை மட்டுமே இந்தப் பேச்சுவார்த்தையைக் கவனிக்கும் பொறுப்பிற்கு நியமிக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு இருதரப்பின் மீதும் செல்வாக்குச் செலுத்தும் அதிகாரம் இல்லாதிருத்தல் அவசியம்.

கடந்தகால அனுபவங்கள் இந்திய அரசு இத்தகைய ஒரு நிலையை நோக்கி வருமா என்ற சந்தேகத்தை மக்கள் மனத்தில் ஏற்படுத்திவந்துள்ளன. 14 வருட காலமாகப் பரணில் போடப்பட்டிருந்த வடகிழக்கு மாகாண சபையை மீள இயக்கும் நோக்குடன் மாகாண ஆளுநர் 22 தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களையும் அழைத்துப் பேச்சுவார்த்தை நடத்த முயல்வதில்கூட இந்திய அரசின் பங்கு நிலவுகிறதா என்ற சந்தேகங்கள் உள்ளன. தமது தீர்வு என்பதற்காகப் பழைய மாகாணச் சபையையே, புலிகளின் இடைக்கால நிர்வாகச் சபை கோரிக்கைக்குப் பதிலாக முன்மொழிய இந்தியா முயலக்கூடும் என்ற அச்சமும் நிலவிவருகின்றது.

இந்திய அரசு ஈழத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இழந்துபோன தமது செல்வாக்கை மீளப் பெறுவதற்கும் அரை நூற்றாண்டு களுக்கு மேலாக நிலவிவரும் நம் பிரச்சினைக்குச் சுமுகமான தீர்வு காண்பதற்கும் விரும்புமானால் இந்த விடயங்களில் இருந்து விடுபட்டு நின்று நேர்மையுடன் செயற்பட வேண்டும்.

இதழ் 55, ஜூலை 2004

சமாதானத்திற்கான யுத்தமா யுத்தத்திற்கான சமாதானமா?

எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன்

புதிய அரசாங்கம் பதவியேற்ற கடந்த ஐந்து மாத காலமாகத் தாம் நினைக்கின்ற எந்த நல்லவிடயத் தையும் செய்ய முடியாமல் இருப்பதற்குக் காரணமாக இருந்துவருவதாகக் கூறிவந்த சாக்குக்குக் கடந்த வாரம் நடைபெற்ற இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் அரசாங்கத்துடனான இணைவு முற்றுப் புள்ளி வைத் துள்ளது. இதுவரை பாராளுமன்றத்தில் அறுதிப் பெரும் பான்மை இல்லாதது அரசாங்கத்திற்கும் அதை நியாயப் படுத்துபவர்களுக்கும் வாய்ப்பான ஒரு சாக்காக இருந்து வந்தது. ஆனால் கடந்த வாரம் ஆறுமுகத் தொண்டமான் தலைமையிலான இ.தொ.கா. அணியினர் அரசாங்கத்தில் சேர்ந்துகொண்டதும் அமைச்சுப் பதவிகளை ஏற்றுக் கொண்டதும் இந்தச் சாக்கை இனிமேலும் சொல்ல முடியாமல் ஆக்கிவிட்டுள்ளன. போதாததற்கு, ஆறுமுகம் தொண்டமான் சமாதான முயற்சிக்கு உதவிசெய்யவும் மலையக மக்களின் நலன்களைப் பாதுகாக்கவும்தான் தமது அணி அரசாங்கத்தில் இணைந்துள்ளதாக வேறு கூறத் தொடங்கியுள்ளார்.

தொண்டமான் அணிக்கு இந்த ஐந்து மாத காலமு மில்லாத திடீர் நம்பிக்கை சந்திரிகா அரசின்மீது ஏற் பட்டதற்கான காரணம் என்ன என்பதை ஆராய்வதைத் தற்போதைக்கு விட்டுவிடுவோம். அது எல்லா அரசியல் வாதிகளுக்கும் வருவது போன்ற வெறும் தனிப்பட்ட காரியார்த்தமான நம்பிக்கை என்பதற்குமேல் எதுவுமாக இருக்க முடியாது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள அதிகம்

அலட்டிக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. நமது நாட்டில் இன்று மலிந்துபோயுள்ள, யார் வேண்டுமானாலும் வசதிக்குத் தக்க மாதிரிப் பயன்படுத்திவிட்டுப் போகக்கூடிய இரண்டு விடயங்கள் இருக்கின்றதென்றால் அவை சமாதானப் பேச்சும் மலையக மக்களுடைய தலைவியும்தான் என்பது தொண்டமானுக்குத் தெரியாதா என்ன? அவரும் அதைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவ்வளவுதான்.

ஆனால் எங்கள் கவனத்திற்குரிய விடயம் அதுவல்ல.

இந்த இணைவுக்குப் பிறகு அரசாங்கம் என்ன சாக்கைக் கண்டுபிடிக்கப்போகிறது என்பதுதான் இன்று எல்லாரும் எழுப்புகிற கேள்வியாக உள்ளது. முன்னைய ஆட்சியாளர்களான ஐதேக உடனேயே இந்தக் கேள்வியை எழுப்பிவிட்டது.

சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையை முன்னெடுப்பதிலும் சரி, நாட்டின் விலைவாசி ஏற்றத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதிலும் சரி, தாம் தேர்தல் காலத்தில் மக்களுக்கு வழங்கிய எந்த வாக்குறுதியையும் நிறைவேற்ற முடியவில்லை என்னும் ஒப்பாரியை இனிமேலும் எழுப்ப முடியாது. உடனடியாக அரசாங்கம் தனது சமாதானம் தொடர்பான நிலைப்பாட்டை வெளிப்படையாக முன்வைக்க வேண்டும். இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகாரச் சபை அடிப்படையில் பேச்சை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று அது குரல் எழுப்பியுள்ளது.

ஐதேகவிற்குச் சமாதானப் பேச்சில் இருக்கும் அக்கறையை விட அரசாங்கத்துள் நெருக்கடியை ஏற்படுத்துவதில்தான் அதிக அக்கறை என்பது ஒன்றும் புதிய தகவல் அல்ல. அரசாங்கத்திலுள்ள பங்காளிக் கட்சியான ஜே. வி. பி. பேச்சுவார்த்தையின் அடிப்படையாக இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகாரச் சபை அமைவதை முற்றாகவும் வெளிப்படையாகவும் எதிர்த்து வருவதால் அரசாங்கத்துள் நிலவும் முறுகல் நிலையை மேலும் கிண்டிவிடுவதற்கான ஒரு வாய்ப்பாகவே அது இந்த நிலைமையைக் கருதுகிறது.

ஒரு புறத்தில் ஜனாதிபதி தலைமையிலான அரசாங்கத்தின் ஒரு பிரிவு சமாதானப் பேச்சுகள் தொடர்பான தமது கெட்டித் தனமான இழுத்தடிப்பு முயற்சிக்குள் எப்படியாவது ஐதேகவையும் சம்பந்தப்படவைப்பதன் மூலமாக அவர்களது வாயை மூடிவிடலாம் என்னும் நம்பிக்கையுடன் றணில் விக்கிரம சிங்கவுடன் பேச முயல்கின்ற அதே வேளை, ஜே.வி.பி.யோ மறுபுறத்தில் புலிகளும் ஐ.தே.க. அரசாங்கமும் செய்துகொண்ட புரிந்துணர்வு உடன்படிக்கையை ரத்துச் செய்யக்கோரி உயர் நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தாக்கல் செய்துள்ளது. இவ்வழக்கில்

றணில் விக்கிரமசிங்கவையும் பிரபாகரனையும் பிரதிவாதி களாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இவ்வழக்கு விசாரணைக்காக நீதி மன்றத்தில் ஆஜராகுமாறு இவ்விருவருக்கும் நீதிமன்றம் அழைப் பாணை விடுத்துள்ளது.

இவ்வாண்டுக்கான மிகப் பெரிய நகைச்சுவை இது என்ற போதும், இவ்வழக்கின் விசாரணை அரசாங்கத்திற்கு நிச்சய மான தலையிடையைக் கொடுக்கப்போகிறது என்பது மட்டும் வெளிப்படை.

இனி ஜனாதிபதியின் அடுத்த நகர்வு என்னவாக இருக்கப் போகிறது என்பதுதான் கேள்வி.

* * *

கடந்த மாதம் கொழும்பை அண்மித்ததாக உள்ள கொட்டாவ என்ற இடத்திலும் கொழும்பு மத்தியில் உள்ள பம்பலப்பிட்டியிலும் அடுத்தடுத்து நடைபெற்ற இரண்டு முக்கியப் படுகொலைச் சம்பவங்கள், இலங்கை அரசின் புலனாய்வுத் துறையினருக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியையும் சவாலையும் ஏற்படுத்தும் சம்பவங்களாக அமைந்திருந்தன.

புலிகள் அமைப்பிலிருந்து பிரிந்த கருணா அணியினர் தங்கியிருந்த மறைவிடம் ஒன்றில் வைத்து, அவர்களின் முக்கியஸ்தர்களான சச்சு மாஸ்டர், குகனேசன் ஆகியோர் உட்பட எட்டுப் பேர் கொல்லப்பட்ட சம்பவமும் இலங்கைப் புலனாய்வுப் பிரிவைச் சேர்ந்தவரும் முன்னாள் புளொட் உறுப்பினருமான புளொட் மோகன் பம்பலப்பிட்டியிலுள்ள டப்பிளிக்கேசன் வீதியில் வைத்துக் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதுமே அந்த இரண்டு முக்கியச் சம்பவங்களாகும்.

இந்த இரண்டு சம்பவங்களால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி அலைகள் ஓயும் முன்னர் பொரலஸ்கமுவ என்ற கொழும்பை அண்மித்ததாகவுள்ள இடத்தில் வைத்துக் கொக்கட்டிச் சோலையைச் சேர்ந்த ரமேஷ் எனப்படும் திசை வீரசிங்கம் துஷ்யந்தன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட சம்பவம் புலனாய்வுத்துறைக்குப் பெருந்திகைப்பை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்தது.

இப்போதெல்லாம் புலிகளின் பிளவோடு சம்மந்தப்பட்டு நாளொன்றுக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று பேர் எனக் கொல்லப் படும் நிகழ்வுகள் பத்திரிகைகளில் செய்திகளாக வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இவற்றில் எந்தத் தரப்பு கொல்கிறது, எந்தத் தரப்பு கொல்லப்பட்டது என்ற விவரங்கள் கூட உடனடியாகத் தெரிய வருவதில்லை. இக்கொலைகளை இவர்கள்தான் செய்திருக்க வேண்டும் என்ற ஊகத்தையே உண்மைத் தகவல் போன்று

ஊடகங்களும் செய்தி வெளியிட்டுவருகின்றன. அவற்றையிட்டு யாரும் அக்கறைப்படுவதாகவும் தெரியவில்லை.

மேலே சொன்ன இரண்டு சம்பவங்களுக்கும் காரணமானவர்கள் தாமே என்று புலிகள் உரிமை கோரவில்லை என்ற போதும், ஊடகங்கள் இவற்றைப் புலிகளே செய்தார்கள் என உறுதியாகத் தெரிவித்து வருகின்றன. ஏற்கெனவே நடைபெற்ற அமைச்சர் டக்ளஸ் தேவானந்தா மீதான தற்கொலைக் குண்டு தாக்குதல் முயற்சி தம்மால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றல்ல எனப் புலிகள் அறிவித்திருந்தபோதும், அது அவர்களாலேயே மேற்கொள்ளப்பட்டது என ஊடகங்கள் தொடர்ந்து கூறிவருகின்றன. டக்ளஸ் தேவானந்தாவின் ஊடகத்துறைச் செயலாளராக இருந்தவரும் பத்திரிகையாளருமான சின்னப் பாலாவின் படுகொலையும் இவ்வாறே 'உரிமை கோரப்படாத' கொலையாக நடந்து முடிந்துள்ளது.

ஊடகங்கள் இவ்வாறு தெரிவிப்பது இச்சம்பவங்களைப் பொறுத்தவரை உண்மையே என்றபோதும், தொடர்ச்சியாக இவ்வாறு ஊகங்களின் அடிப்படையிலேயே செய்திகளை வெளியிடும் போக்கிலுள்ள ஆபத்தை அவர்கள் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

கொட்டாவ சம்பவமும் புளொட் மோகன் படுகொலையும் புலிகளுக்கு எதிரான நடவடிக்கை எதையும் கொழும்பிலிருந்து கூட இலேசாகச் செய்துவிட முடியாது என்ற உண்மையை அரசுத் தரப்புக்கு உணர்த்தியுள்ளன. புலிகளில் இருந்து பிரிந்த கருணா அணியினருக்கு இலங்கை அரசுப் படையினரின் பாதுகாப்பு வழங்கப்படுவதும் கருணா அணியினரைப் பயன் படுத்திப் புலிகளைப் பலவீனப்படுத்திவிட முடியும் என்னும் எண்ணத்தைப் படைத் தரப்பினர் கொண்டிருப்பதும் குறித்துச் சிங்கள ஊடகங்கள் மத்தியில்கூட அவ்வளவு சாதகமான அபிப்பிராயம் இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும். புளொட் மோகன் படுகொலை செய்யப்பட்ட சம்பவம் குறித்த செய்திகளும் கூட இலங்கை அரசின் புலனாய்வுத் துறைக்குப் பெருமளவு தகவல்களைத் தரும் ஒருவர் கொல்லப்பட்டுவிட்டாரே என்னும் அதிர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதைவிட அது இயல்பான, தேவையான ஒன்று என்பதுபோலவே அமைந்திருந்தன.

'புளொட் மோகன்' என்பவர் கிழக்கில், குறிப்பாக மட்டக் களப்புப் பகுதியில் கடந்த பத்தாண்டுக் காலத்திற்கு மேலாக நடந்துவந்த பல படுகொலைச் சம்பவங்களுக்குக் காரணமாக இருந்தவர்; நேரடியாகவும் இராணுவ மற்றும் பொலிஸ் அதிரடிப் படையினருடன் சேர்ந்தும் பல படுகொலைகளை மேற்கொண்டவர் என்பது ஊரறிந்த விஷயம். இப்பத்தாண்டுக்

காலத்துள் செய்யப்பட்ட படுகொலைகளில் சுமார் அறுநூற்று இரண்டு படுகொலைகளில் மோகனுக்கு நேரடிப் பங்கு இருப்பதாகத் தமிழ்த் தினசரி ஒன்று தகவல் வெளியிட்டிருந்தது.

ஆனால் இந்தச் செய்திகள் ஏற்படுத்திவரும் களேபரங்களுக்கு மத்தியில் தினந்தோறும் நடந்துகொண்டிருக்கும் படுகொலைச் சம்பவங்கள் பற்றியோ கிழக்கில் நடைபெற்றுவரும் 'அரசியல் நடவடிக்கை'கள் பற்றியோ யாரும் கவனத்தில் எடுத்ததாகத் தெரியவில்லை. கிழக்கில், குறிப்பாக மட்டக்களப்புப் பகுதியில் யாழ்ப்பாண எதிர்ப்பு நிலைமையை வலுப்படுத்தும் நோக்குடன் திட்டமிட்ட விதத்தில் இராணுவத்தினர் ஈடுபட்டு வருவதாகத் தெரியவருகிறது. சிவில் உடையில் சென்று திடீர் திடீர் என இளைஞர்களைப் பிடித்து விசாரிப்பது போன்ற நிகழ்வுகளின் ஊடாகப் புலிகளின் வன்னித் தலைமைக்கு எதிரான, மட்டக்களப்பு - யாழ்ப்பாணம் என்ற பிளவை ஏற்படுத்துவதற்கான முயற்சிகள் நடைபெற்றுவருகின்றன.

இந்த மாதிரியான முயற்சியில் இலங்கை அரசுப் படைத் தரப்பினர் ஈடுபடுவது ஒன்றும் புதிய விடயம் அல்ல. ஏற்கெனவே 90களின் ஆரம்பத்தில் தெற்கில் ஜனதா விழுக்கி பெரமுனவின் (ஜே.வி.பி.) எழுச்சியை நசுக்க இந்த வழிமுறையையே அரசு கையாண்டது. ஜே. வி. பியினர், தம் அரசியல் எதிரிகள், காட்டிக் கொடுப்போர் என நம்புபவர்கள் ஆகிய எல்லோரையும் தேடிப்பிடித்துப் பகிரங்க மரண தண்டனை வழங்கல், வீதியிலே ரயர் போட்டு அவர்களது உடல்களை எரித்தல் போன்ற நடவடிக்கைகளில் இறங்கியிருந்தனர். இலங்கை அரசுப் படையினரும் அதே வழிமுறையைப் பின்பற்றினர். ஜே. வி. பியினரை விட வேகமாக அவர்களது பாணியிலேயே, அரசுக்கு எதிரான பலர் வீதிகள்தோறும் கொல்லப்பட்டு ரயர் போட்டு எரிக்கப்பட்டனர். அனைத்துப் பழிகளும் ஜே. வி. பியினர்மீது போய் விழுவதைக் கச்சிதமாக அரசுப் படைகள் உறுதிசெய்தன. ஜே.வி.பிக்கு எதிரான மக்கள் உணர்வலையையும் ஊடக ஆதரவையும் பெற்றுக்கொண்டதும், அரசுப் படையினரின் தாக்குதல் ஜே. வி. பியினரை முற்றாகத் துடைத்தழிக்கும் நோக்கில் திரும்பியது. ஆயிரக்கணக்கான ஜே.வி.பி இளைஞர்கள் 'மக்கள் ஆதரவுடன்' படையினரால் சந்திகள்தோறும் கொல் லப்பட்டு ரயர் போட்டு எரிக்கப்பட்டார்கள். இந்தச் செயலைச் செய்ய வென்று 'கறுப்புப் பூனை' என்ற ஓர் அணியே படையினுள் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருந்தது.

கிட்டத்தட்ட அதே பாணியிலான, அரசியல்ரீதியாக மட்டக்களப்பு யாழ்ப்பாணப் பிளவை மேலும் வலுப்படுத்துகிற, முயற்சிகளில் இலங்கை அரசாங்கத்தின் திட்டப்படி படையினர்

ஈடுபட்டுவருவது தெரியவருகிறது. ஜே. வி. பி. காலத்து அனுபவம் கொண்ட விசேட அதிரடிப் படையினர் இதில் ஈடுபடுத்தப் பட்டுள்ளனர்.

புலிகளிடையே ஏற்பட்ட பிளவுக்குப் பிரதான காரணமாகக் கூறப்படும் பிரதேச நலன்சார்ந்த, பிரதேசப் புறக் கணிப்புச் சார்ந்த அரசியலைத் தீவிரமாக வளர்த்துவிடுவதில் அவர்களது கவனம் தற்போது குவிக்கப்பட்டுள்ளது. யுத்த நிறுத்த காலத்தை முடிந்தளவுக்கு இந்த அரசியல் போக்கைப் பூர்த்திசெய்யும் விதத்தில் பயன்படுத்திக்கொள்ள அரசுத் தரப்பு தீர்மானித்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

ஆனால் தமிழ்த் தேசியத்தின் மீது அக்கறை கொண்டவர்கள் எனக் கூறிகொள்பவர்களும் இந்த விடயங்களையிட்டு அவ்வளவு அக்கறை காட்டுவதாகத் தெரியவில்லை. கருணா என்னும் இலக்கின் மீதே இவர்கள் அனைவர் கவனமும் குவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ஒருக்கால் கருணா என்னும் இலக்கு இவர்களால் எய்தப்படும்போது, பலநூறு கருணாக்கள் உருவாகும் நிலைமையைத் தோற்றுவிக்கும் அளவுக்கு இந்தப் பிரதேசவாத அரசியல் பலம்பெற்றுவிடக்கூடும். பிரதேசரீதியான முரண்பாடுகள் இயல்பானவை, தவிர்க்க முடியாதவை. கையாளப்படாதபோது ஆபத்தான பிற விளைவுகளை ஏற்படுத்தக் கூடியவை. நிரந்தரமான, ஓட்டமுடியாத விளைவினை நோக்கி உயர்த்திவிடக்கூடியவை. எவ்வாறு தமிழ்த் தேசியவாதக் கோட்பாட்டாளர்கள் தமது கவனக்குறைவாலும் பொறுப்பற்ற தன்மையாலும் ஒரு நிரந்தரமான கசப்புணர்வை முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியில் தோற்றுவித்தார்களோ அதே மாதிரியான நிலைமையைக் கிழக்குப் பிரதேச மக்களிடையேயும் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பலரும் அடிக்கடி மறந்துபோகின்ற விடயம் இதுதான்: அரசியல் பிரச்சினைகள் அரசியல்ரீதியாகவே அணுகப்பட வேண்டும், இராணுவச் செயற்பாடுகள் மூலமாக அல்ல என்பதை மறந்துவிடுவது; இராணுவ பலமே எல்லாவற்றையும் தீர்மானித்து விடக்கூடியது எனக் கருதுவது.

கிழக்கு மாகாணத்தில் நிலவுவது யார் விரும்பினால் என்ன விரும்பாவிட்டால் என்ன அது ஓர் அறவியற் பிரச்சினை. தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்திற்குச் சவாலாக வந்துள்ள ஒரு முக்கியமான, இலேசாகத் தட்டிக் கழித்துவிட முடியாத ஒரு பிரச்சினை. சரியாகச் சொல்வதானால் தமிழ்த் தேசியத்தின் வெற்றியைத் தீர்மானிக்கப்போகிற பிரச்சினை.

♦ ♦ ♦

இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் புலிகளுக்கும் இடையிலான பேச்சு வார்த்தை முயற்சியை மேலே தொடரவிடாமல் தடுத்து நிறுத்தி வைத்திருப்பது எது?

புலிகளால் அரசியல் பேச்சுவார்த்தையைத் தொடங்குவதற்கான அடிப்படையாக முன்வைக்கப்பட்ட இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார சபைதான் (ISGA) இந்தப் பேச்சுவார்த்தையை மேலே செல்லவிடாமல் தடுத்துவைத்திருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார சபையை அடிப்படையாக முன்வைத்துப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்படுமாக இருந்தால் மறுநாளே அரசு கவிழும் என எச்சரிக்கை விடுத்துவருகிறது, அரசாங்கத்தின் பங்காளிக் கட்சியான ஜே.வி.பி. இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகாரச் சபை என்பது தமிழீழத்தைப் பெறுவதற்கான புலிகளின் திட்டத்தின் முதலாவது படியே என்பது ஜே.வி.பி.யின் கருத்தாக உள்ளது. இந்த விவகாரம் தொடர்பாக அது ஆளும் கூட்டணிக்குள் பேசுவதைவிட அதிகளவில் மக்கள் மத்தியிலான பிரசாரக் கூட்டங்களிலேயே பேசி வருகிறது.

ஜே.வி.பியினர் வெளிப்படையாகவே முன்னணியினையும் அதன் தலைவியான ஜனாதிபதி அவர்களையும் விமர்சித்து வருகின்றனர். ஆளும் கூட்டணியின் தலைவியாகவும் ஜனாதிபதியாகவும் ஒரே நேரத்தில் இருந்தபடி நிலைமையைச் சமாளிப்பதோ பேச்சு வார்த்தை முயற்சியில் அதிகளவு நேரத்தைச் செலவு செய்வதோ முடியாமல் இருப்பதாகக் கூறிக் கூட்டணித் தலைமையிலிருந்து ஜனாதிபதி விலகிக்கொண்டார். உண்மையில் ஜனாதிபதியின் இந்த முடிவிற்கு சமாதானத்திற்காகச் செயற்படும் அக்கறையைவிடத் தனது அணிக்குள் ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடியைச் சமாளிப்பதே பிரதான காரணமாக இருந்துள்ளது. ஜே. வி. பியினரின் தீவிர பௌத்த சிங்கள நிலைப்பாட்டையும் புலி எதிர்ப்பு நிலைப்பாட்டையும் சமாளிக்கும் அளவுக்குத் தன்னை ஒரு தீவிரமான சிங்களப் பௌத்தராகக் காட்டிக்கொள்வதைக் காரியார்த்தமாக அவர் விரும்பவில்லை. தன்னைச் சுற்றி அவர் ஏற்படுத்திவைத்துள்ள ஒருவகை ஜனநாயகச் சார்பு மாயை இன்னமும் அவரது அரசியலுக்குத் தேவைப்படுவதால் இந்த நோக்கத்திற்கு அவருக்கு வேறு பொருத்தமான ஒருவர் தேவைப்பட்டார். ஏனென்றால் பேச்சுவார்த்தையில் அக்கறையுள்ள ஒரு நம்பகமான அணியாகத் தம்மைக் காட்டிக்கொள்வதற்கு அவருக்கு இந்த வேசம் தேவைப்படுகிறது.

இதனால்தான் ஜே. வி. பியினரின் தீவிர நிலைப்பாட்டைச் சமாளிக்கக் கூடியவரும் முன்னாள் பிரதமரும், சிங்களப் பெளத்தர்களால் இலகுவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடியவரும் தனிப்பட்ட முறையில் தனக்கு விசுவாசமானவருமான ரட்ணசிஹீ விக்கிரம நாயக்காவைக் கூட்டணித் தலைவராக்கியுள்ளார்.

சமாதானத்தின் மீது அவருக்கு உண்மையான அக்கறை இருந்திருக்குமானால் தமது பதவி விலகலின் இரண்டாம் கட்டமாகப் பேச்சு வார்த்தைக்கு, சமாதான முயற்சிக்குப் போவதற்கான ஏற்பாடுகளை, ஜனாதிபதி என்ற முறையில் மேற்கொள்ளும் முயற்சியில் அவர் உடனடியாக இறங்கியிருக்க வேண்டும். ஆனால் இன்றுவரை அதற்கான எந்தக் குறிப்பிடத் தக்க முயற்சியிலும் அவர் ஈடுபட்டதாகத் தெரியவில்லை

புலிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார சபையின் அடிப்படையில் பேச்சுகளைத் தொடர்வது தொடர்பாக ஜனாதிபதியிடம் எந்த உறுதியான கருத்தும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஜனாதிபதிக்கு அவரது அணிக் குள்ளேயே எதிர்ப்பு இருப்பதால் அவரால் எதுவும் செய்ய முடியாமல் இருப்பதாகவே இன்றுவரை வெளியே கூறப்பட்டு வருகிறது. முதலில் புலிகளின் இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகார சபையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பேசுவது முடியாது என நிராகரித்த ஜனாதிபதி, இதற்கு மாற்றாக ஒரு முன்மொழிவைத் தாம் வைக்கப்போவதாகக் குறிப்பிட்டார். ஆயினும் அப்படி ஒரு முன்மொழிவு தயார் செய்யப்பட்டு வருகிறதா என்பது பற்றி இதுவரை எந்தத் தகவலையும் பெற முடியவில்லை. ஆனால் அப்படி ஒரு முன்மொழிவைத் தான் பரிசீலனைக்கு எடுக்கப்போவதில்லையெனப் புலிகள் தரப்பு உறுதியாகவே தெரிவித்துவிட்டது.

தற்போது இடைக்காலத் தன்னாட்சி அதிகாரச் சபை அடிப்படையில் பேச்சை ஆரம்பிக்கத் தனக்குள்ள உடன் பாட்டை ஜனாதிபதி தெரிவித்திருக்கிறார். ஆயினும் அதே வேளை அந்த அடிப்படையில் பேச்சு தொடங்கப்படுவதை ஜே. வி. பி. அரசாங்கத்தில் இருந்தபடியே மூர்க்கத்தனமாக எதிர்த்துவருவதையும் இராணுவ பலத்தைப் பெருக்குவதற்கேற்ற வகையில் இந்திய அரசாங்கத்துடன் பாதுகாப்பு மற்றும் பயிற்சி உடன்படிக்கையைச் செய்துகொள்வதையும் புலிகளுக் கெதிரான நடவடிக்கைகளை - முகாம்மீதான தாக்குதல் உட்பட - கருணா அணியின் பேரால் இராணுவத்தினர் செய்வதையும் பிறகு தமக்கு அதனோடு சம்பந்தமில்லை என அறிக்கைவிடுவதையும் அனுமதித்து வருகிறார்.

புலிகளும் இந்த நிலைமையையிட்டு அவ்வளவாக அக் கறைப்படுவதாகத் தெரியவில்லை. அரசின் பாணியிலேயே தாமும் கண்டனமும் மறுப்பறிக்கையும் விடுவதுடன் நிறுத்திக் கொண்டு, கருணா அணியைத் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவருவதிலேயே கவனம் செலுத்திவருகின்றனர்.

அரசும் புலிகளும் இன்று வந்துசேர்ந்துள்ள இடம் மிகவும் நெருக்கடியான இடம். புலிகள் நகர்த்தியுள்ள காயுடன் ஆட்டம் நின்றுபோயிருக்கிறது. ஜனாதிபதி இப்போது மேற்கொண்டுவரும் முயற்சிகள் அரசாங்கத்துள் உடைவை ஏற்படுத்தாமல், புலிகளுடனான பேச்சுவார்த்தையில் எப்படி ஈடுபடுவது என்பவைக்கானவையாகவே உள்ளன.

இந்தியா, நார்வே, ஜப்பான், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் இந்த நாட்டுச் சமாதானம் பற்றிக் கதைக்கும் அளவுக்கும் ஓடித் திரியும் அளவுக்கும் ஜனாதிபதிக்கு அதில் அக்கறை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவரது நம்பிக்கைக்குரிய விசுவாசிகதிர்காமரைப் பொறுத்தவரை ஜப்பானில் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்ட உதவிப் பணமே சமாதானப் பேச்சைவிட அவருக்கு முக்கியமானதாகத் தெரிகிறது.

இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகூட ஜனாதிபதிக்குத் தவிர்க்க முடியாமல் திணிக்கப்பட்டுவிட்ட ஒன்றுதான். யுத்தத்தில் ஈடுபடக் கூடாது என்னும் சூழல் அவர்மீது திணிக்கப்பட்டிருப்பதால் சமாதானத்தின் பக்கம் சாய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவருக்கு. சமாதானத்தைப் பேசாமல் அரசியல் நடத்தவும் அரசைக் காப்பாற்றவும் முடியாது என்பதற்காக அதில் ஈடுபட வந்தவருக்குப் புலிகளும் ஜே.வி.பியினரும் பெரும் சவாலாகி விட்டிருக்கின்றனர்.

கூட இருந்தே குழிபறிக்கும் ஜே.வி.பியினரோ, இந்த அரசைக் காப்பாற்றுவதைவிடவும் அடுத்த தேர்தலில் தாம் தனித்து நின்று ஆட்சியை அமைத்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் செயற்பட்டுவருகின்றனர்.

இந்த முத்தரப்பு இழுபறிக்குள், நாட்டின் பொருளாதார நிலை மிகவும் மோசமாக வீழ்ச்சியடைந்து கொண்டிருக்கிறது. பொருள்களின் விலையேற்றம் எகிறியுள்ளது. பெற்றோல் விலை ஒரேயடியாக எட்டு ரூபா அதிகரித்ததைத் தொடர்ந்து மற்றைய பொருள்களின் விலைகளும் கணிசமாக அதிகரித்துள்ளன.

ஆயினும் எல்லோருடைய கண்களும் குவிக்கப்பட்டுள்ள இடம் வேறுவேறாக இருப்பதால் இவைபற்றியெல்லாம் யாரும் அக்கறைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

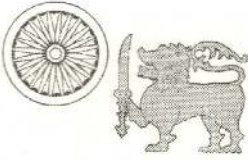
எல்லோரும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பது ஒன்றைத்தான்.

ஜனாதிபதியின் அடுத்த நகர்வை - அவருக்குப் பிரியமான சமாதானத்திற்கான யுத்தம் நோக்கியா? அல்லது யுத்தத்திற்கான சமாதானம் நோக்கியா?

இதைவிட வேறொன்றை அவரிடமிருந்தோ அவரது அணியிடமிருந்தோ எதிர்பார்க்க முடியுமெனத் தோன்றவில்லை.

இதழ் 58, அக்டோபர் 2004

யாருக்குச் சாமரை வீசுகிறார் விக்னேஸ்வரன்?

‘காலச்சுவடு’ இதழ் 55இல் மரணமும் வாழ்வும் என்று தலைப்பிட்டு எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன் எழுதிய இலங்கை தொடர்பான கட்டுரை பற்றிய எனது கருத்துகள்:

அண்மையில் கருணா அணியினரால் கொல்லப்பட்ட தாகக் கருதப்படுகின்ற பத்திரிகையாளர் ஐயாத்துரை நடேசன் கொலையினை மனிதாபிமானங்கொண்ட எவரும் கண்டிக்காமல் இருக்கமாட்டார்கள். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் கொல்லப்பட்ட ஊடகவியலாளர் நிமலராஜன் கொலையைப் போன்றே இந்தக் கொலைக்கும் இலங்கையிலிருந்து வெளியாகும் பெரும்பாலான தமிழ்த் தினசரிகள், ஐரோப்பிய மற்றும் கனடா தமிழ் ஊடகங்கள் முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளன. மேற்குறிப்பிட்ட இரு ஊடகவியலாளர்களின் கொலைகளையும் கண்டிப்பவர்களில் பலர் இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்கள் ஏறத்தாழ இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாகப் பலவித ஜனநாயக உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு வாழ்ந்துவருவதினை ஏனோ குறிப்பிடுவதில்லை. ஒரு பத்திரிகையாளன் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டிக்கும் பலர் ஏற்கனவே கொல்லப்பட்ட பத்திரிகைத் துறை சார்ந்தவர்களின் ஓரிரு பெயர்களைக்கூட முணுமுணுக்கத் தயங்குகின்றனர். 1982 ஜனவரியில் யாழ்ப்பாணம் சித்திரா அச்சகத்தில் வைத்துக் கொல்லப்பட்ட ‘புதிய பாதை’ ஆசிரியர் சுந்தரம் என்கின்ற சிவசண்முகமூர்த்தி ஒரு பத்திரிகையாளனில்லையா? 1989 செப்டம்பரில் கொலைசெய்யப்பட்ட ‘முறிந்த பனைமரம்’ என்ற நூலையெழுதியவர்களில் ஒருவராகிய ராஜினி திரணகம், 1991களில் காணமற்போனவர்களான ‘புதியதோர் உலகம்’

எழுதிய கோவிந்தன் என்கின்ற நோபெட் மற்றும் பெண் எழுத்தாளர் செல்வி போன்றவர்கள் எல்லோரையும் நாங்கள் மறந்துவிடலாமா?

தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் தம்மை இணைத்துக்கொண்ட பல மாற்றுக் குழுக்களைச் சேர்ந்த போராளிகள், அவர்களின் குடும்பத்தினர்கள், ஆதரவாளர்கள் மற்றும் பாராளுமன்ற அரசியல்வாதிகள், பொதுமக்கள் போன்ற கடந்த 22 வருடங்களாக இலங்கையில் நிகழ்ந்த பல ஆயிரக் கணக்கான கொலைகளின் பின்னணியோடுதான் ஏனைய கொலைகளையும் நாங்கள் அணுக வேண்டும். இலங்கை நிலவரங்கள் தொடர்பாகச் சரியான தெளிவில்லாமலிருக்கும் தமிழகத்துச் சூழலில் பத்திரிகையாளர் ஒருவரதும் பல்கலைக் கழக ஆசிரியர் ஒருவரதும் கொலைகளைப் பிய்த்தெடுத்து இதுதான் இலங்கை நிலமையெனத் தமிழகத்து வாசகர்களுக்குக் காட்டுவதின் மூலம் விக்னேஸ்வரன் யாருக்குச் சாமரை வீச முற்படுகின்றார் என்பது எங்களுக்குப் புரியாமலில்லை.

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்திலேற்பட்ட வடக்கு - கிழக்குப் பிளவினை வரலாற்றரீதியாக ஆராயாமல் வன்னிப் புலிகள் பிளவினைக் கையாண்ட விதத்தில்தான் ஏதோ தவறு இருப்பதாகக் கூறுகின்றார். தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் கடந்த இரு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக ஐக்கியம், பன்மைத்துவம், மாற்றுக் கருத்துகள் போன்றவற்றை ஏற்க மறுத்துவரும் புலிகள், தமக்குள் ஏற்பட்டுள்ள பிளவினை எப்படிக் கையாள்வார்கள் என்பது விக்னேஸ்வரனுக்குத் தெரியா விட்டாலும் எங்கள் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே.

கருணா தொடர்பாக இலங்கைத் தமிழ் ஊடகங்கள் பக்கச் சர்பாக நடந்துகொண்டதாகக் கூறும் எஸ். கே. வி. பிளவின் பின்னர் இரண்டு சூட்டுச் சம்பவங்களே கருணா அணியினருக்கு எதிராக நிகழ்ந்ததாகச் சித்தரித்துவிட்டு, முக்கியமான சம்பவங்களைக் கூறாமல் விட்டுவிடுகின்றார். தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பு மட்டக்களப்பு மாவட்ட வேட்பாளர் ராஜன் சத்தியமூர்த்தி என்பவர் கருணாவின் ஆதரவாளர் என்பதால் வன்னிப் புலிகளால் சுட்டுக்கொல்லப் பட்டார். பின்னர் இவரது பூதவுடலைக் கருணா அணியினர் மட்டக்களப்பிலுள்ள புலிகளின் மாவீரர்கள் மயானத்தில் அடக்கம் செய்தனர். இவ்வாறு அடக்கம் செய்யப்பட்ட ராஜன் சத்தியமூர்த்தியின் உடல் இரவோடிவாகப் புதைகுழியிலிருந்து தோண்டியெடுக்கப்பட்டு ரயர்கள் போட்டுத் தீ மூட்டியெரிக்கப் பட்டது. இதன் பின்னர் வெருகலில் முகாமிட்டிருந்த கிழக்கு மாகாணப் புலிகளில் நூற்றுக்கணக்கானவர்களை வன்னிப்

புலிகள் வஞ்சகத்தனமான முறையில் கொன்றார்கள். நள்ளிரவில் கிழக்கு மாகாணப் புலிகளின் முகாமை நோக்கித் தாங்கள் சரணடைவதாகக் கூறிக் கொண்டு வந்தே வன்னிப் புலிகள் இந்தத் தாக்குதலை மேற்கொண்டனர். நடேசன், தம்பையா போன்றவர்களின் கொலையைக் கண்டிப்பதாகக் கூறும் எஸ்.கே.வி. இக்கொலைகளுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்த இவ்விரு சம்பவங்களையும் பற்றிக் குறிப்பிடாமல் ஏன் தவிர்த்தார்?

தற்போது வன்னியைத் தலைமையாகக் கொண்ட தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் 'தமிழ் மக்களின் ஏகப் பிரதிநிதிகள்' என்ற கொள்கை 1982க்குப் பின் வலுப்பெறத் தொடங்கிய பின்னர், இவர்கள் ஒரு சில இயக்கங்களை முதலில் இந்திய அரசின் கைக்கூலிகள் என்றனர். சமூக விரோத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றார்களென மேலுமொரு பழியையும் ஏனைய எல்லா இயக்கங்கள்மீதும் சுமத்தினார்கள். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளைத் தவிர வேறு எந்த இயக்கத்தினருக்கும் தமிழ் மக்களின் சுய நிர்ணய உரிமைக்காகப் போராடும் உரிமை கிடையாது எனக் கூறி, 1986, 1987இல் ஏறத்தாழ எல்லா இயக்கங்களையும் அழித்து, இலங்கையின் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் அவர்கள் தொடர்ந்து செயற்படுவதற்கும் தடைகளையும் விதித்தனர்.

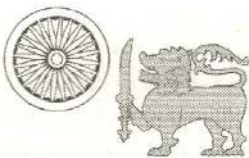
இன்று இந்தியக் கைக்கூலிகள் என்பதோடு நின்றுவிடாமல், இலங்கை இந்திய அரசுகளின் கைக்கூலிகளென ஏனைய இலங்கைத் தமிழர் அமைப்புகள் மீதான ஆதாரமற்ற, சுலபமான குற்றச்சாட்டினைத் த. வி. புலிகள் சுமத்துகிறார்கள். கருணா அணியினருக்கும் இலங்கை, இந்திய, அமெரிக்க அரசுகளின் பின்னணியிருப்பதாக வன்னிப் புலிகள் கூறுகின்றார்கள். இதனைத்தான் எஸ்.கே. வியும் தொழில் இலாபம் கருதியோ அல்லது வன்னிப் புலிகளை மனங்குளிர வைப்பதற்காகவோ கூறியிருக்கிறார் எனக் கருத இடமுண்டு. த. வி. புலிகள் தவிர்த்த எல்லா விதமான தமிழர் அமைப்புகளும் ஏதோ ஒன்றின் பின்னணியில் இயங்குகின்றார்களென வன்னிப் புலிகள் கூற, அதனை எஸ்.கே. வியும் அவரைப் போன்றவர்களும் 'காலச்சுவடு' மற்றும் கொழும்புத் தினசரிகளில் பத்தி பத்தியாக கட்டுரை கட்டுரையாக எழுதித் தள்ளுகிறார்கள். இவ்வாறு கைக்கூலிகள், உளவாளிகள் என்று தமிழ் மக்களின் மத்தியில் பிரச்சாரத்தை முடுக்கிவிடுவதின் மூலமாகத்தான் ஏனைய தமிழ் அரசியல் அமைப்புகளைத் தமிழ் மக்களிலிருந்து அந்நியப் படுத்தி, பின்னர் அழிக்கலாம் என்பது த. வி. புலிகளின் திட்டங்களிலொன்று. இந்த ஊடகவியலாளர்களைப் பார்த்து இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் ஒரு பிரிவினர் ஒரேயொரு கேள்வியைத்தான் கேட்க விரும்புகிறார்கள்: வன்னியைத் தலைமையகமாகக் கொண்ட த. வி. புலிகள் மாத்திரம் சொந்தக் காலில் நின்று

போராடிவருகின்றார்கள் என்று இவர்கள் உண்மையில் நம்புகின்றனரா? அப்படி நம்பினால் அதனை அறுதியிட்டுக் கூற எஸ்.கே.வி. முன்வருவாரா?

பாலசூரியன்
(மின்னஞ்சலில் வந்த கடிதம்)
balasooriyan@yahoo.com
(எதிர்வினை)

இதழ் 58, அக்டோபர் 2004

பேசப்படாத விடயங்கள்; பேசத் துணியாத தகவல்கள்

எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன்

வரலாறு என்பது வென்றவரின் வரலாறே என்பார்கள்.

ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்தின் வரலாறுகூட வென்றவரின் வரலாறாகவே எழுதப்பட்டுவிடுவது ஒன்றும் வியப்புக்குரியதல்ல. ஈழப் போராட்டம் அரசியல்ரீதியாகவும் தத்துவார்த்தரீதியாகவும் மாபெரும் தேக்கத்தை எதிர்கொண்ட தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்திலேயே இத்தகைய ஓர் ஆபத்து ஈழப் போராட்ட வரலாறுக்கும் ஏற்பட்டுவிடக் கூடாது என்ற கவலை பரவலாக உணரப்பட்டது. விடுதலைப் போராட்டம் குறித்துத் தீவிரமான மீள்பரிசீலனையின் அவசியம் கணிசமான அளவுக்கு உணரப்படத் தொடங்கிய காலப் பகுதி அதுவாகும். அத்தகைய ஒரு மீள்பரிசீலனைக்கு அவசியமான வரலாற்றுத் தகவல்களைப் பதிவுசெய்து ஆவணப் படுத்தித் தரக்கூடிய ஒரு வரலாற்று நூலை யாராவது எழுத வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் இந்நூலின் முன்னுரையில் சி. புஸ்பராஜா சொல்வது போல அதை யாரும் எழுத முனையவில்லை. எழுதியவர்களோ போராட்ட வரலாற்றை எழுதுவதற்குப் பதிலாக, தமது கட்சியினதோ, இயக்கத்தினதோ வரலாற்றை மட்டும் எழுதுவதுடன் நிறுத்திக்கொண்டார்கள். அப்படி எழுதப்பட்டவைகூட அனேகமாகத் தப்பும் தவறுமாக, தகவற்பிழைகளுடனேயே எழுதப்பட்டிருந்தன.

ஈழப் போராட்ட வரலாறு குறித்து ஒருசில நூல்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தபோதும் தமிழில் குறிப்பிடத் தக்கதாக எதுவுமே எழுதப்படவில்லை எனலாம். அவ்வப் போது பத்திரிகைகளில் வெளியான கட்டுரைகளை ஒதுக்கி விட்டால் தமிழில் வரலாற்றைத் தெரிவிக்கும் எந்த ஆவணமும் வெளியிடப்படவே இல்லை. அதிலும் குறிப்பாக இளைஞர் இயக்கங்கள் தீவிரமாக அரசியலில் பங்காற்றத் தொடங்கியதன் பின்னரான வரலாறு அறவே இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

வரலாற்று நூலின் தேவை உணரப்படத் தொடங்கிய பத்தாண்டுக் காலம் கடந்த பின்னர் புஸ்பராஜா அவர்கள் எழுதிய இந்த நூல் வெளிவந்திருக்கிறது. இந்த நூல் இரண்டு விதங்களில் முக்கிய கவனிப்புக்குரிய ஒன்றாக அமைகிறது. ஒன்று இந்த நூலை எழுதியவர் ஆரம்ப கால தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் முன்னின்று உழைத்த ஒரு போராளி என்பது, மற்றையது ஈழத்தவர் ஒருவரால் முதன்முதலாக எழுதப்பட்ட தமிழ் நூல் இது என்பது (எஸ்.எம். கார்மேகம் என்பவரால் எழுதப்பட்டு 'ஈழத் தமிழர் எழுச்சி' என்ற பெயரில் தமிழ்நாட்டில் வெளியிடப்பட்ட நூல், இந்நூல் வெளியிடுவதற்கு ஓராண்டு முதலில் வெளியாகியிருந்தது. புஸ்பராஜாவின் நூலுடன் ஒப்பிடக் கூடியது அல்லாவிடினும் தமிழில் எழுதப்பட்ட ஒரு நூல் என்ற வகையில் அந்நூலுக்கும் ஒரு முக்கியத்துவம் இருக்கிறது).

இந்த இரண்டு அம்சங்களுடன் கூடவே இன்னொரு சிறப்பும் இந்நூலுக்கு உண்டு. இந்நூல் ஈழத்திலிருந்து அல்லாமல் ஐரோப்பிய நாடொன்றிலிருந்து எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு வகையில் ஒப்பீட்டளவில் சுயாதீனமான முறையில் இந்த நூலை எழுதுவதற்கான வாய்ப்பு புகலிடச் சூழலில் இருப்பதாக நாம் நம்ப முடியும். இத்தகைய ஒரு நூல் ஈழத்திலிருந்து எழுதப்பட்டு வெளியிடப்படுவதற்கான சுதந்திரச் சூழல் இன்னமும் இல்லை என்பது, இத்தகைய நூல்கள் எழுதப்படாமல் இருந்தமைக்கான பல்வேறு காரணங்களுள் முக்கியமான ஒன்று என்று சொல்லலாம்.

நூலாசிரியர் சி.புஸ்பராஜா அவர்கள் 1969இல் தமிழரசுக் கட்சியின் வாலிப முன்னணியில் உறுப்பினராகச் சேர்ந்தது முதல் 1982இல் நாட்டை விட்டு வெளியேறும்வரை பல்வேறு பொறுப்புகளுடன் ஈழப் போராட்ட அரசியலில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு இயங்கியவர். தமிழ் மாணவர் பேரவை, தமிழ் இளைஞர் பேரவை ஆகிய அமைப்புகளில் இருந்து செயற்பட்டவர்; அச்செயற்பாடுகளின் காரணமாகச் சிறை சென்றவர். அவரது இந்தக் காலகட்டத் தகவல்களும் அனு

பவங்களும் அக்காலத்திய அரசியல் வரலாற்றுடன் பின்னிப் பிணைந்தவை. அவற்றைப் பதிவுசெய்யும் தகுதியும் அனுபவமும் அவருக்கு இருந்திருக்கிறது. இதுவும் இந்த நூலுக்குச் சிறப்புட்டுகின்ற ஒரு அம்சம் என்று சொல்ல வேண்டும்.

புஸ்பராஜா அவர்களின் மொழி இலகுவான வாசிப்பு ஓட்டத்திற்கு உகந்த விதத்தில் அமைந்திருப்பதையும் இதன் சிறப்புகளுடன் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அறுநூறுக்கு மேற்பட்ட பக்கங்கள் என்றபோதும் அலுப்பூட்டாமல் படிக்கக் கூடிய விதத்தில் அவர் எழுதிச் செல்கிறார். ஒரு காலகட்டத்தின் வரலாற்றைத் தனது சொந்த அனுபவப் பதிவினுடாக நீண்ட கதை ஒன்றை வாசிக்கும் சுவாரஸ்யத்துடன் படிக்கக் கூடிய விதத்தில் நூல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

தனது சொந்த அரசியல் அனுபவங்களினுடாக ஒரு தேசத்தின் அரசியல் போராட்ட வரலாற்றில் ஒரு பகுதியை அவர் எம் கண்முன் நிறுத்தியிருக்கிறார். இயக்கத்தில் செயற்பட்ட தொண்டர்கள், அவர்களிடையே நிலவிய கருத்து முரண்பாடுகள், தனிமனித பலவீனங்கள், அவற்றின் காரணமாக ஏற்பட்ட பிளவுகள், முடிவுகளை எடுக்கும்போது மேற்கொண்ட நடைமுறைகள் என்று மிகவும் விவரமான தகவல்களை அவர் எமது வாசிப்புக்கு விருந்தாக முன்வைத்திருக்கிறார்.

வரலாறே எழுதப்படாத ஒரு தேசத்தின் போராட்டத்தில், எழுதப்பட்ட ஒருவரின் வரலாறு அப் போராட்டத்தின் திசை வழிக்கு எவ்வளவு பொருத்தமான ஒரு சாட்சியாக அமைய முடியும் என்பதற்கு நூலின் முதல் அரைப் பகுதிப் பக்கங்கள் நல்ல சான்றாக அமைகின்றன. இதன்பின் அரைப் பகுதிப் பக்கங்களில், முன்னுரையிலேயே சொன்னது போலப் பெருமளவிற்குப் பிறரிடமிருந்து சேகரித்த தகவல்களின் அடிப்படையில் நூலை எழுதிச் சென்றிருக்கிறார். எழுத்தில் சுவாரஸ்யம் குன்றாமல் பிற்பகுதியும் எழுதப்பட்டிருந்த போதும் பிற்பகுதியின் தகவல்களின் நம்பகத் தன்மையை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய விதத்தில் தனது ஆதாரங்களைக் குறிப்பிடாமலே விட்டுவிட்டார். இந்நூலின் பிற்பகுதியில் வருகின்ற பிரதானமான பலவீனமே, சேகரிக்கப்பட்ட தகவல்களை அவை சேகரிக்கப்பட்ட மூலங்கள் பற்றித் தீவிரப் பரிசீலனை இன்றி அப்படியே தன் கூற்றாக வெளிப்படுத்தியிருப்பதுதான் என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

‘இது ஓர் ஆய்வு நூல் அல்ல. ஆய்வாளர்கட்கெல்லாம் பயன்படப் போகிற ஒரு முதன்மை ஆவணம். ஒரு போராளியின் நேரடிச் சாட்சியம். வரலாறுகள் எழுதப்படும்போது பல்வேறு பார்வைக் கோணங்கள் சாத்தியம். கோணங்களுக்கு

ஏற்ப வரலாறுகளும் வேறுபடும். அவைகளில் இதுவும் ஒன்று என்ற நூலாசிரியர் குறிப்பு இரண்டாம் பக்கத்தில் தரப்பட்டுள்ளது. இந்தக் குறிப்பு இதை ஆய்வு நூல் அல்ல, முதன்மை ஆவணம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளபோதும் ஏறக்குறைய இந்நூலின் முதற்பகுதி முழுவதையுமே முதன்மை ஆவணமாகக் கொள்ள முடியும். இரண்டாவது பகுதியில் அவர் நேரடியாகக் கண்ட, பேசியதாகக் குறிப்பிடப்பட்டவை தவிர்ந்த ஏனையவை அனைத்தும் கேள்விப்பட்ட, திரட்டிய தகவல்களாகவே உள்ளன. எனவே, இந்தப் பகுதிகளை மூல ஆவணமாகக் கொள்ள முடியும் என்று ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. ஒரு வரலாற்று நூலில் நேரடி அனுபவங்கள், தொகுத்துத் திரட்டிய தகவல்கள், ஆவணங்கள், பத்திரிகைகள், அறிக்கைகளில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட தகவல்கள் என்று அனைத்தும் பயன்படுத்தப்படுவதுண்டு. இவ்வாறு தகவல்களைத் திரட்டும்போது, அத்தகவல்களைத் திரட்டுபவர் அதற்கான ஆதாரக் குறிப்புகளையும் சேர்த்து வெளியிட வேண்டும். மேலும் திரட்டப்படும் மூலம் பற்றிய விமர்சனரீதியான பார்வை தொகுப்பவரிடம் இருக்க வேண்டும். புஸ்பராஜா அவர்களிடம் இந்த விடயத்தில் தெளிவான கருத்து இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ரோஷான் குணவர்த்தன, சிங்க ரணதுங்க போன்ற, பெருமளவிற்கு இலங்கைப் புலனாய்வுத் துறையினரின் தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமது நூல்களை எழுதும் எழுத்தாளர்களை மேற்கோள் காட்டுவது, அடேல் பாலசிங்கம் அவர்களை விடுதலைப் புலிகளின் யுத்த முறை பற்றிய விவரத்திற்கு மேற்கோள் காட்டுவது போன்ற பலவீனங்களை இந்தத் தகவல் சேகரிப்பு கொண்டிருக்கிறது. இவர்களிடமிருந்து தகவல்களை எடுப்பது தவறல்ல; ஆனால் எத்தகைய தகவல்களை எங்கிருந்து சேகரிப்பது என்பதும் எடுக்கப்பட்ட தகவல்களை அப்படியே தான் நேரடியாகப் பார்த்த விடயத்தைப் போல எழுதுவதும் ஒரு மூல ஆவணத் திற்குரிய தகுதியாகக் கொள்ள முடியாத நிலைக்கு இந்த நூலைத் தள்ளியிருக்கிறது.

வரலாற்று ஓட்டத்தையும் போராட்டத்தில் தனது சாட்சியத்தையும் பதிவுசெய்யும் நோக்கத்தைப் பலவீனப்படுத்தும் விதத்தில் செய்திப் பத்திரிகைகளில் யுத்த நிலவரங்களைப் பற்றி நேர்முக வர்ணனை செய்பவர்கள் போல சுவாரச்யமாகக் கதை எழுதும் பாணியை இவர் பின்னாலுள்ள பக்கங்களில் கையாண்டிருக்கிறார். இந்த விடயத்தைத் தவிர்த்திருந்தால்கூட நூல் குறைபடாத அளவுக்குப் பெறுமதியானதாக இருந்திருக்கும்.

இதைத் தவிர புஸ்பராஜா அவர்கள் வரித்துள்ள அரசியல் நிலைப்பாடு காரணமாகவும் சார்ந்து நின்ற இயக்கம் காரணமாகவும் அவருடைய முழு நூலிலும் வெளிப்படையாகத்

தெரிகின்ற ஒரு பலவீனத்தையும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டும். அவர் அரசியலையும் அதன் இயக்கப் போக்கையும் தீர்மானிப்பவை, தனிமனிதர்களது குண இயல்புகள், திறமைகள் மற்றும் அவர்களது ஊடாட்டங்கள்தான் என்றே பிரத்தியட்சமாக நம்புகிறார். இதனால் ஈழப் போராட்டத்தின் மொத்த வரலாற்றில் எழுச்சி, தேக்கம், வீழ்ச்சி என்பவற்றுக்கு நபர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு காரணங்களைத் தேட முனைகிறார். காணும் காட்சிகளையும் சந்தித்த சம்பவங்களையும் மனிதர்களது இயல்புகளை அடிப்படையாக வைத்து மதிப்பிடுகிறார். இதனால் அவரால் அரசியல் போக்குகளையோ மாற்றங்களையோ அவற்றை இயக்கும் தத்துவப் போக்குகளையோ அடையாளம் காண முடிவதில்லை. எல்லோரும் சரியாக நடந்திருந்தால், அல்லது புஸ்பராஜா நினைப்பதுபோல நடந்திருந்தால் - நூல் முழுவதும் எந்தத் தவறும் செய்யாத, எப்போதுமே சரியாக இயங்கிய ஒரே ஒரு போராளியைக் கூற முடியும் என்றால் அது புஸ்பராஜா அவர்கள் மட்டும்தான் - எல்லாமே சரியாக நடந்திருக்கும் என்ற விதத்தில் அவரது சாட்சியம் எழுதப் பட்டிருக்கிறது. இந்த அணுகுமுறை காரணமாக அவரால் பல முக்கியமான விடயங்கள் அவதானிக்கப் படாமலே போய் விடுகின்றன. இந்திய ராணுவம் இலங்கைக்கு வந்த பின்னரான அரசியல் முகாம்களில் - இந்தியச் சார்புநிலை எடுத்த இயக்கங்களின் செயற்பாடுகள், அவர்கள் பலவந்தமாகப் படைக்கு (TNA) ஆட்களைச் சேர்த்தது, சித்திரவதை முகாம்களை நடத்தியது போன்ற விடயங்களை அவரால் மேலோட்டமான ஒரு நிகழ்வாக மட்டுமே பார்க்க முடிகிறது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைமையின் அரசியல் அவரைப் பொறுத்தவரை பிழைப்புவாதத்தை நோக்கிச் செல்லவில்லை. அவர்கள் எப்போதும் போலவே இருந்தார்கள். விடுதலைப் புலிகளின் வலுவிற்குப் பிரபாகரன் என்ற தலைவர் மட்டும்தான் காரணம்; மற்றைய இயக்கங்களின் அழிவுக்கும் பிரபாகரன் மட்டுமே காரணம்; அந்த இயக்கங்களின் அரசியல் ஒரு காரணம் அல்ல என்பது போன்ற சிந்தனைப் போக்கு அவரிடம் நிலவுவதை இந்த நூல் முழுவதிலும் காணமுடியும்.

எவ்வாறாயினும் இதுவரை எழுதப்படாத ஒரு நூலை எழுதும் முயற்சியில் அவர் தன்னை அர்ப்பணித்துச் செயற்பட்டிருக்கிறார். இனிவரும் நூல்கள் இதன் குறைகளைக் களைந்து மேலும் வரலாறு முழுமையடைய உதவுவதற்கான ஆரம்பப் பணியை அவர் தன்னுரையில் குறிப்பிட்டதுபோலவே செய்திருக்கிறார். பல பேசப்படாத விடயங்களை, பேசத் துணியாத தகவல்களை எழுத்திலே பதிவுசெய்திருக்கிறார். நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்டவர்கள் பற்றிய தகவல்களை, அவர்களது இயல்பு

களைப் பற்றியெல்லாம் பதிவுசெய்து வைத்திருக்கிறார். ஜனநாயகம், விடுதலை, மனிதநேயம் என்கிற கோட்பாடுகளை உயர்த்திப் பிடிக்கும் கொள்கையான தனது கொள்கையை வலியுறுத்தியிருக்கிறார் என்ற வகையில் இந்த நூல் மிகவும் கவனிப்புக்கும் பாராட்டிற்கும் உரியது என்பதில் ஐயமில்லை.

புஸ்பராஜா அவர்களுக்குத் தமிழ் உலகம் இந்நூலுக்காக நிச்சயமாகக் கடமைப்பட்டுள்ளது. அரசியல் அக்கறை உள்ள அனைவரும் ஒரு தடவையாவது படித்தாக வேண்டிய முக்கியமான நூல் இது.

இதழ் 70, அக்டோபர் 2005

யுத்தத்தை விடவும் அச்சம் தரும் பீதி

எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன்

கடந்த ஒரு வாரமாக நாளொன்றுக்குக் குறைந்த பட்சம் ஐந்து துப்பாக்கிச் சூடுகள், இரண்டு கிளைமோர் தாக்குதல்கள், வீடு புகுந்து வெட்டுதல் அல்லது குடும்பத்தோடு சுட்டுக் கொல்லுதல் போன்ற படு கொலைச் சம்பவம் ஒன்றினைப் பற்றிய செய்திகள் தினசரிப் பத்திரிகைகளின் முன்பக்கங்களில் இடம் பிடித்து வருகின்றன. தவிர காணாமல்போனதாக முறைப்பாடு, சுற்றிவளைத்துத் தேடுதல், வீதித் தடைச் சோதனைகள், சந்தேகத்தின் பேரால் கைதுகள் பற்றி மூன்று செய்திகளாவது வெளி வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இவற்றிடையே யுத்தத் தவிர்ப்புக் கண்காணிப்புக் குழுவின் அறிக்கைகள், சர்வதேசச் சமூகத்தின் சார்பில் யாராவது ஒரு தலைவர், அரசுச் செயலாளர் அல்லது உயர் ஸ்தானிகரின் அறிக்கை என்பனவும் முக்கியமான செய்திகளாக தினமும் வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன.

இவையெல்லாம் இந்த நாட்டில் மீண்டும் யுத்தம் வெடித்து விட்டதற்கான அறிகுறிகளா என்று கேட்டால், இல்லை, நாம் யுத்த நிறுத்தத்தைத் தொடர்ந்து பேணவே செய்கிறோம்; எதிர்த் தரப்பினர் எல்லை மீறிச் செயற்படும் தருணங்களில் மட்டுமே நாம் பதில் தாக்குதலை நடத்த வேண்டிய தவிர்க்கமுடியாத நிலைக்குத் தள்ளப் படுகிறோம் என்று இரு தரப்புகளும் அறிவித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு முற்று முழுதான யுத்தத்தை விடவும் அச்சந்தருவதான பீதி மக்கள் மத்தியில் இப்போது

நிலவுவதற்கான பல்வேறு சாட்சியங்களும் பத்திரிகைகளில் பதிவாகிக்கொண்டிருக்கின்றன.

உண்மையில் இங்கு என்னதான் நடக்கிறது?

கடந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தேர்தல் புறக்கணிப்பு அறிவிப்பின் புண்ணியத்தால் ஜனாதிபதி பதவியைக் கைப்பற்றிக்கொண்ட மஹிந்த ராஜபக்சவின் அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்த நாள் முதலாய், யுத்தம் வெடிப்பதற்கான நாள் எண்ணப்பட்டுக்கொண்டே இருந்தது என்பது யாரும் அறிந்ததே. இலங்கையின் இனப் பிரச்சினைக் கான ஒரு சுமுகமான தீர்வுக்குரிய எல்லா வாய்ப்புகளையும் இறுக அடைத்துவிடுவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்த ஒற்றையாட்சி முறைமையை மாற்றுவதில்லை என்ற முன்மொழிவுடன் ஜனாதிபதித் தேர்தலில் இறங்கிய 'மஹிந்த சிந்தன'யின் சமாதான முயற்சி இத்தகைய ஒரு யுத்த நிலைக்கு இட்டுச் செல்லாது என்று இலங்கை அரசியல் வரலாற்றுடன் மேலோட்டமான அறிவைக் கொண்டிருப்பவர்கள் கூடச் சொல்ல மாட்டார்கள். ஒற்றையாட்சிச் சிந்தனையும் அதை அடியாகக் கொண்டு நடைமுறையில் இருக்கும் அரசியல் அமைப்பும் சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களைப் பௌத்தப் பேரினவாதச் சிந்தனைக்கு அடிபணிந்து சமாதானத்தைப் பேண வேண்டும் என்பதையே தமது சாரமாக வெளிப்படுத்திவருகின்றன.

இந்தச் சிந்தனையின் உள்ளமைவான இன்னொரு நடைமுறை சார்ந்த கருத்துநிலைதான், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் மீது யுத்தத்தைத் தீவிரமாகத் தொடுப்பதன் மூலம் அவர்களை அழித்துவிட முடியும் அல்லது அடிபணிய வைத்துவிட முடியும் என்பது. இதனை மங்கள சமரவீர முதல் ஜனாதிபதி வரையான ஆளுங்கட்சி மட்டுமல்லாமல் ஜே.வி.பி., ஹெல உருமய போன்ற தீவிர இனவாதக் கட்சியினரும் வெளிப்படையாகவே கூறிவருகின்றனர்.

புலிகளைத் தமிழ் மக்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்தி அழித்துவிட முடியும் என்ற இவர்களது ஆசை சாத்தியமே என்று சாட்சி சொல்லும் - தமிழ் மக்களது அரசியல் கோரிக்கையின் நியாயத்தன்மையை மறந்துபோன - ஒரு சில தமிழ் புத்தி ஜீவிகளும் அரசியல் கட்சியினரும் இந்த நம்பிக்கையை மேலும் மேலும் தக்கவைக்க அரும்பாடுபட்டுச் செயற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் தவறான நடவடிக்கை ஒவ்வொன்றையும் மிகப் பெரிய அளவில் தொகுத்துத் தமது வாதத்திற்கு ஆதாரமாக முன்வைக்கின்றனர். தமிழ் மக்களுக்கும் புலிகளுக்கும் இடையிலான உறவு பற்றிய இவர்களது கணிப்பானது, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளை

எத்தகைய விமர்சனங்கட்கும் அப்பாற்பட்ட, நூறு வீதம் சரியான லட்சிய அமைப்பாக நிரூபிக்க முயல்பவர்களின் நோக்கத்தைப் போலவே எந்த ஆதார அறிவோ அனுபவமோ அற்ற வெறும் மனப்பிரமையே.

புகழ்பெற்ற ஆப்பிரிக்க நாவலாசிரியரான சினுவ அச்செபே அவர்களின் நாவலொன்றில் சொல்லப்படுவதுபோல, 'முதலில் நரியைக் கலைப்பது பற்றிப் பேசுவோம். அதன்பின் கோழிகளின் கரைச்சல்கள் பற்றிப் பார்க்கலாம்' என்ற முரண்பாடுகள் தொடர்பான மக்களின் இயல்பான கண்ணோட்டம் பற்றி இவர்கள் ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ள முயல்வது கிடையாது.

இலங்கை அரசுக்கும் தன்னை நியாயப்படுத்த இத்தகைய 'மதியூகம்' மிக்க ஆலோசகர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். ஆனால் இவர்களது துரதிர்ஷ்டம், உண்மை இவர்கள் நினைப்பதற்கு மாறாக இருக்கிறது. இலங்கை அரசாங்கம் புலிகளை ஒடுக்க விரும்புவது புலிகள் என்ற அமைப்பின் மீது தனிப்பட்டரீதியில் ஏற்பட்டுள்ள வெறுப்புக் காரணமாக அல்ல. அந்த அமைப் பிலுள்ள எந்த நபர்கள் மீதுமுள்ள தனிப்பட்ட வெறுப்புணர் வாலும் அல்ல. மாறாக இதன் மூலம் தமிழ் மக்களது அரசியல் கோரிக்கைகளைப் புறக்கணித்துவிட முடியும் என்பதால்தான். ஆனால் புலிகளைத் தனிமைப்படுத்திவிட முடியும் என்று அரசுக்கு மதியுரைக்கும் யாரிடமும் தமிழ் மக்களது அரசியல் கோரிக்கைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான எந்தக் குறைந்த பட்ச அபிப்பிராயமும் கிடையாது. அவர்கள் அரசாங்கத்தைப் போலல்லாது, புலிகள் என்ற அமைப்பின் மீதான தனிப்பட்ட குரோதத்தின் அடிப்படையில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக் கிறார்கள்.

ஆக, இலங்கையின் இன்றைய அரசுக்குப் புலிகளைப் பலவீனப்படுத்திவிடுவதன் மூலம் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை யின்போது, பலமான நிலையில் நின்று பேசலாம் என்ற எதிர்பார்ப்பு இருப்பது வெளிப்படையாகவே தெரிகின்றது. இத்தகைய ஒரு நிலையை ஜே.வி.பி., ஹெல உருமய போன்ற இனவாத அமைப்புகள் தமது கோட்பாடாகவே வெளிப்படுத்தி வருகின்றன.

ஆனால் இலங்கையின் இன்றைய சூழ்நிலை சர்வதேசச் சமூகத்தின் உன்னிப்பான கவனத்துக்குட்பட்ட ஒன்றாக இருப்ப தால், புலிகள்மீது தாமே முன்வந்து தாக்குதலை நடத்தமுடியாத நிலையில் அரசு தவிர்க்கிறது. இதற்காகப் புலிகளை யுத்தத்தில் இழுத்துவிட முடிந்த அளவுக்கு முயன்றுவருகிறது. புலிகளிட மிருந்து பிரிந்த கருணா அணியுடன் உறவைப் பேணுவதன் மூலம், அவர்களது உதவியோடு இதைச் சாதித்துவிட முயன்று

வருகிறது அரசு. அரசாங்கத்தின் இந்த முயற்சிகள் பரவலாகச் செய்திப் பத்திரிகைகளாலும் கண்காணிப்புக்குழு அறிக்கைகளாலும் அம்பலப்பட்டுப் போயிருந்தபோதும் அது இவற்றைத் தொடர்ச்சியாக மறுத்துவருகிறது.

யுத்தச் சூழ்நிலை உருவாகத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து, தான் அரசியல்ரீதியாக அம்பலப்பட்டுப் போகாமல் இருந்து கொண்டு புலிகளை யுத்தத்தில் இழுத்துவிடும் முயற்சியில் பல விதத்திலும் முயன்று வந்தபோதும் தான் அம்பலமாகும் ஒவ்வொரு தடவையும் மறுப்பறிக்கையை வெளியிடுவதன் மூலம் தனக்கு அதில் சம்பந்தமில்லை என்று காட்டப் பல பொய்த் தகவல்களையும் பரப்பிவருகிறது அரசாங்கம். திருகோணமலை மாணவர்கள் படுகொலை முதல் அண்மையில் தீவுப்பகுதியில் நடைபெற்ற படுகொலை வரை அரசாங்கமும் படையினரும் தமக்குச் சம்பந்தமில்லை என்று சாதித்துவந்துள்ளனர்.

இதற்குப் பதிலடியாகப் புலிகள் மேற்கொண்டதாகக் கூறப்படும் நடவடிக்கை ஒவ்வொன்றும் கூட இதே விதத்தில் தமக்குச் சம்பந்தமில்லை என்று புலிகளால் மறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளதையும் மறுக்க முடியாது. காரண காரியத் தொடர்புகள், சம்பவம் நடந்த இடங்கள், அதற்கான சூழல்கள் ஆகியவற்றை உன்னிப்பாகக் கவனிப்பவர்களுக்கு இது தெரியாமல் இருக்க வாய்ப்பில்லை. சமாதான முயற்சிக்குத் தாம் ஆதரவு என்பதைக் கூறுவதன்மூலம் சர்வதேசச் சமூகத்தின் முன் எதிராளி மட்டுமே இந்த நிலைமையைக் குழப்புகிறார் என்ற தோற்றத்தை இரு தரப்பினரும் ஏற்படுத்தி வருகின்றனர். இந்த அணுகுமுறையில் எந்தத் தரப்பும் உண்மையில் வெற்றி பெறவில்லை என்றபோதும், இனப்பிரச்சினைக்குரிய தீர்வுக்கான முயற்சியை மிகவும் மோசமாக இவை பாதித்தபோதிலும், தமிழ் மக்கள் மத்தியிலும் சர்வதேச அளவிலும் மிக மோசமாக அம்பலப்பட்டுப் போயுள்ளது இலங்கை அரசாங்கமே என்பதில் ஐயமில்லை.

இறுதியாக, கடந்த வாரம் துருப்புகளை ஏற்றிச்சென்ற எம்.வி. பேர்ள் என்ற கலன்மீது வெற்றிலைக் கேணியில் வைத்துப் புலிகள் நடத்திய தாக்குதலைத் தொடர்ந்து கடற்பிராந்திய அதிகாரம் தொடர்பாக வெளியிட்ட அறிக்கையின் மூலம் அரசு மிக அதிகமாக அம்பலப்பட்டுள்ளது. ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தாகி இதுவரை காலமும் இல்லாத ஒரு புதுப் பிரச்சினையைக் கிளப்பிவிட்டது. யுத்தத்தை நோக்கிச் செல்லும் அரசின் விருப்பினை வெளிப்படுத்துகின்ற ஒரு சம்பவமாகவே இது புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது. இந்தக் கப்பல் போக்குவரத்து, கடந்த மாதம் விமானப்படை உழங்கு வானூர்திகளை இனிப் புலி

களுக்கு வழங்குவதில்லை என்று அரசாங்கம் எடுத்த திடீர் முடிவுவரை சுமுகமாக நடந்துகொண்டிருந்த ஒன்றுதான் என்பதை யாரும் அறிவர். இந்தச் சுமுக நிலையை உடைத்த தற்காக அரசாங்கம் பரவலாக விமர்சிக்கப்பட்டபோதிலும் அது தனது முடிவை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. திட்டமிட்ட படி புலிகளின் ஜெனிவாப் பயணம் நடைபெறாமல் போனதற்கு அரசின் இந்த முடிவே முழுக் காரணியாக அமைந்தது.

தமது கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்துள் பிரவேசித்ததாகக் கூறிக் கப்பல்மீது புலிகள் தாக்குதலை நடத்தியது யுத்தத் தவிர்ப்புக் கண்காணிப்புக் குழுவால் வன்மையாகக் கண்டிக் கப்பட்டதுடன் கண்காணிப்புக் குழு கடல் பிராந்தியத்திலான தனது கண்காணிப்பு நடவடிக்கையைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தியும் உள்ளது.

ஆனால் படையினரை ஏற்றிச் செல்லும் கப்பலுக்கு வழித்துணை போக வேண்டாம் எனப் புலிகள் மூன்று தடவை கடிதம் மூலம் எச்சரித்தும் கண்காணிப்புக் குழு திருமலை யிலிருந்து காங்கேசன் துறைக்கு வந்த இந்தத் துருப்புக் காவிக் கலனுக்கு வழித்துணை போனமை, அரசாங்கத்தின் யுத்தத் தைத் தொடங்கும் நோக்கத்திற்கு உதவியாகச் சென்றதாகவே கொள்ளப்பட வேண்டியுள்ளது. இது பற்றிப் பின்னர் அறிக்கை வெளியிட்ட கண்காணிப்புக் குழுத் தலைவர், புலிகளுக்குக் கடலில் கட்டுப்பாட்டு அதிகாரம் எதுவும் இல்லை என்று அறிவித்தார். ஆனால் தாக்குதல் நடத்தப்படும் என்ற அர்த்தப் பட புலிகளின் எச்சரிக்கைக் கடிதம் வந்ததைப் புறக்கணித்துக் கண்காணிப்புக் குழு புலிகளின் தாக்குதல் நடக்கும்வரை காத்திருந்தது பலருக்கும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு விவகாரமாகவே தோன்றுகின்றது. கடல் பிராந்தியம் தொடர் பாகப் போர்த் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை என்றால் தமது கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்தை ஒட்டிய பகுதி களில் கடலில் பயணம் செய்வதற்குத் தமக்கும் அனுமதி இருக்க வேண்டும் என்று புலிகள் கூறுகிறார்கள். அதை அரசாங்கம் மறுக்கின்றபோது, அரச சபையினர் போவதையும் எம்மால் ஏற்க முடியாது என்ற நிலைப்பாட்டை இப்போது புலிகள் அறிவித்திருக்கிறார்கள்.

இந்த நிலைமை சமாதான முயற்சிகளுக்கு மிகவும் மோச மான நெருக்கடியைத் தரப்போகிறது என்பது தெளிவாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. வடக்கிலுள்ள படையினருக்கான போக்குவரத்து, உணவு மற்றும் அத்தியாவசிய வழங்கல்களை எடுத்துச் செல்வது இனிச் சிக்கலுக்கு உள்ளாகக்கூடும். இது கடலில் போரும் தரையில் போர் நிறுத்தமும் என்ற ஒரு

நிலையை நோக்கி நகர்த்திவிட்டுள்ளது. இதன் விளைவு நிச்சயமாகச் சமாதான முயற்சிக்கு ஆதரவானதல்ல என்பது வெளிப்படை.

ஆனால் அரசாங்கமோ, புலிகள் கரும்புலிப் படகுகளில் வந்து தாக்கினார்கள் என்று பலமாகப் பிரச்சாரம் செய்து சர்வதேச ஆதரவைக் கோருவதுடன் கடலில் தமக்குள்ள அதிகாரத்தை விட்டுக்கொடுக்க முடியாது என்றும் உறுதியாகக் கூறிவருகிறது.

யுத்தத்தை முழு அளவில் தொடங்குவதற்காக அரசுத் தரப்பில் செய்யப்பட்ட இந்தச் சீண்டல் முயற்சி நோர்வேயினதும் சர்வதேசச் சமூகத்தினதும் தலையீட்டால் ஓரளவு தணிந்துள்ள போதும் இனி எந்த நேரத்திலும் வான் மற்றும் கடல்ரீதியான தாக்குதல்கள் நடத்தப்படலாம் என்ற அச்சமும் அதற்கான சூழ்நிலையும் தணிந்துவிடவில்லை.

இந்த நிலையில் ஜப்பானிய விசேடத் தூதுவர் அகாசி அவர்களின் இலங்கை விஜயமும் அவர் இரு தரப்பினருடனும் நடத்திய பேச்சுவார்த்தையும் அதன் பின் வெளியிட்ட அவ நம்பிக்கை கலந்த அறிக்கையும் முழு அளவிலான யுத்தத் திற்கான வாய்ப்புக்களே அதிகம் உள்ளன என்ற எண்ணத்தை வலுப்படுத்துபவையாகவே உள்ளன.

இதேவேளை ஐரோப்பிய நாடுகள் அனைத்தும் புலிகளைத் தடைசெய்ய வேண்டும் என்றும் புலிகளைப் பேச்சுவார்த்தை மேசைக்கு வரவைக்க அவை போதிய அழுத்தத்தைத் தர வேண்டும் என்றும் இலங்கை அரசாங்கம் தீவிர முயற்சி எடுத்துவருகிறது. ஒருபுறத்தில் புலிகளைப் போருக்குத் தள்ளும் முயற்சியில் உள்நாட்டில் ஈடுபட்டபடி, அரசியல்ரீதியாக உலக நாடுகள் மத்தியிலும் புலிகளைத் தனிமைப்படுத்த அரசு முயல்வது அரசின் செயல்கள் எல்லா வகையிலும் போரை நோக்கியே இருப்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஆனால் சர்வதேசச் சமூகத்திடமிருந்து மஹிந்த சிந்தனையாளர்களின் நோக்கத்திற்குப் பெரிய அளவு ஆதரவு இன்னும் கிடைக்கவில்லை என்பது ஆறுதல் தரும் ஒரு விடயமாகும். பாகிஸ்தானிடமிருந்து ஆயுதக் கொள்வனவு செய்வதாக முடிவெடுத்த அரசாங்கம், இந்தியா ஆத்திரப்படக்கூடும் என்பதற்காக, இந்தியா ஆயுதங்களைத் தர விரும்பினால் தாம் மிக விருப்புடன் பெற்றுக்கொள்வோமென்று கூறி அதனுடன் நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தும் நோக்குடன் இலங்கை வெளி நாட்டமைச்சர் மங்கள சமரவீரவை இந்தியாவிற்கு அனுப்பியது. இந்தியாவிடமிருந்து ஆதரவான பதில் ஏதும் வழங்கப் படவில்லை என்பதும் ஆறுதல் தரும் இன்னொரு விடயமாகும்.

சமஷ்டி முறையில் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண முயலுங்கள். யுத்தத்தை நோக்கிச் செல்ல வேண்டாம் என்ற ஆலோசனையை மட்டும் கேட்டுக்கொண்டு இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்குத் திரும்பியிருக்கிறார் வெளிநாட்டமைச்சர். இருந்தபோதும், விமானத் தாக்குதல் (சம்பூரில் நடந்த குண்டுவிச்சுத் தாக்குதல்கள்) மற்றும் கடல் தாக்குதல்கள் மூலமாக யுத்தத்தைப் பிரகடனப் படுத்தாமல் ஆரம்பித்து வைத்துள்ள இலங்கை அரசாங்கத்தின் செயல், யுத்தத்துக்கான நாள் குறிக்கப்படாமலே யுத்தம் முழு அளவில் வெடிப்பதற்கான நிலைமையையே உள்நாட்டில் உருவாக்கிவிட்டுள்ளது. சிங்கள அரசியல் கட்சிகள், ஊடகங்கள், அரசாங்கம் எல்லாமே இதற்கான முயற்சியில் கூட்டாக ஈடுபட்டுவருகின்றன.

ஆக, முழு அளவிலான யுத்தம்தான் அடுத்த நிகழ்வு என்ற முடிவு இன்று நூலிழையில் இழுத்துப் பிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால் அது சர்வதேச சமூக அழுத்தத்தாலும் இலங்கையின் அபிவிருத்திக்காகச் சர்வதேசச் சமூகம் வழங்கும் நிதி உதவி நிறுத்தப்பட்டுவிடும் என்ற ஜப்பானியத் தூதுவரின் எச்சரிக்கையினாலும்தான். ஜே.வி.பி. 'எமக்கு நிதி உதவி தேவை இல்லை' என்று அகாசிக்குக் கூறிவிட்டபோதும், அப்படிக்கூறும் துணிவு ஜனாதிபதிக்கு இன்னமும் ஏற்படவில்லை.

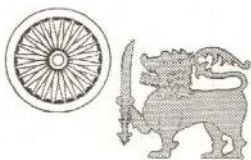
கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக நிலவிய யுத்தம் இல்லை என்ற நிம்மதி இப்போது போய்விட்டது. தமிழர்கள் என்ற காரணம் ஒன்றிற்காகவே சந்தேகத்தின்பேரில் கைது செய்யப்படும் நிலை திரும்ப ஆரம்பமாகிவிட்டது. நாட்டில் ரத்தக் களறியும் அவலமும் திரும்பவும் எங்கும் பரவலாகக் காணக்கிடைக்கின்றன. நீங்கள் இந்த நாட்டின் இரண்டாந் தரப் பிரஜைகள்தான் என்பதை மீண்டும் மீண்டும் தமிழர்களிடம் வலியுறுத்திக் கூறும் நிகழ்வுகள் திரும்பவும் தொடங்கிவிட்டன.

இந்த நிலையில் உள்ளூராட்சித் தேர்தல் நடைபெறுவதற்கான பிரச்சாரம் கொழும்பில் தீவிரம் பெற்றுவருகிறது. கொழும்புத் தமிழர்களின் பாதுகாப்புப் பற்றி எல்லாக் கட்சிகளும் - ஆளுங்கட்சி உட்பட - நிறையவே பேசுகின்றன.

கொலை செய்வதற்கூட உங்கள் நலனுக்காகத்தான் என்று மருத்துவத் துறையில் சொல்லப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு என்பார்கள்.

இலங்கையில் தற்போது அது அரசியலாகிவிட்டது!

இதழ் 78, ஜூன் 2006

மீண்டும் ஜூலை '83

இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த தற்காலிக அமைதி தகர்ந்துவருகிறது. அமைதி என்பது போருக்கான தயாரிப்பு என்பதிலிருந்து போருக்கான ஒத்திகை என்ற கட்டத் துக்குள் நுழைந்துவிட்டது. இந்தக் குழப்ப நிலைக்கு இலங்கை அரசு, புலிகள் என இரு தரப்பினருமே காரணம் என்று பேச வைத்திருப்பதும் கூட இலங்கை அரசுக்கு வெற்றிதான். அப்பாவி மக்களின் சடலங்களைக் கொண்டு அங்கு ஆடப்படும் அரசியல் சதுரங்கம் எப்போது முடிவுக்கு வரும் என்பது எவருக்கும் தெரியாது.

கடந்த பத்தாண்டுகளில் மாறிவந்துள்ள சர்வதேச அரசியல் சூழலில், உலகின் மூலை முடுக்குகளும் கூட வல்லரசியத்தின் செயற்கைக்கோள் துழாவலுக்கு ஆளாகிவருகின்றன. இலங்கையில் நடக்கும் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளைப் போலவே, சண்டைகளின் பின்னணியிலும் வேற்று முகங்களின் நிழல்கள் உள்ளன. இது இந்தியாவுக்குத் தெரியாத ரகசியமல்ல. இலங்கையில் நடைபெறும் பேச்சுவார்த்தைகளின் விவரங்கள் இந்தியாவுக்குச் சொல்லப்பட்டே வருகின்றன. அமைதிப் படையை அனுப்பிய காலத்தில் இருந்ததுபோல வெளிப்படையான தலையீட்டுக்கு இந்தியா தயாராக இல்லை எனினும் வேறு விதங்களில் அது இலங்கையைக் கவனித்தே வருகிறது.

ஈழத் தமிழ்ச் சமூகம் சர்வதேச அளவில் இப்போது மீண்டும் நெருக்கடியை-எதிர்கொண்டிருப்பதைப் பாரக் கிறோம். யுத்தத்தின் தாக்கத்தை எப்படித் தமிழர்கள் எல்லோரும் உணர்கிறார்களோ அப்படிப் புலிகள் மீதான ஐரோப்பிய யூனியனின் தடையைப் புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஒவ்வொரு தமிழரும் உணரத் தொடங்கியுள்ளார்.

உலகமயமாதலால் பெருகிவரும் நிறுவெறி மனோபாவத்தால் ஏற்கனவே சிவில் சமூகத்தின் வெறுப்புக்கு ஆளாகிவந்த அவர்கள், தற்போது அரசு இயந்திரங்களின் கண்காணிப்பு, விசாரணை முதலான தொந்தரவுகளையும் சந்தித்தாக வேண்டும்.

ஆக, இலங்கையில் நடக்கும் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் இப்போது உலகோடு பிணைக்கப்பட்டே இருக்கிறது. அது உலகின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகிறது. தமிழ் நாட்டைப் பற்றிக் கூறவே வேண்டாம். இந்தப் பிரச்சினையை மிகவும் உணர்ச்சிகரமாக அணுகும் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் மட்டுமின்றி மனிதாபிமானத்தோடு பார்க்கிற சாதாரணக் குடிமக்களும் இந்தப் பிரச்சினையில் அக்கறையோடுதான் உள்ளனர். இலங்கையில் வெடிக்கும் யுத்தம் இங்கே அகதிகளைக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும் என்பதனாலோ தமிழக மீனவர்களை இலங்கை ராணுவம் சுட்டுக் கொல்கிறது என்பதனாலோ மட்டுமல்ல, ஈழத் தமிழர் மீதான அக்கறைக்கு இன்னும் ஆழமான காரணங்கள் இங்கே இருக்கின்றன. மொழிக்கும் பண்பாட்டுக்கும் இடையிலான தொடர்பில் நாம் அந்தக் காரணங்களைக் கண்டுபிடிக்கக்கூடும். புவியியல் எல்லைகளைத் தாண்டி மொழி செயல்படும் விதத்தை அரசு எந்திரங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

“மத்திய அரசின் நிலைப்பாடுதான் மாநில அரசின் நிலைப்பாடு” எனக் கூறிவந்த தமிழக முதலமைச்சர் இப்போது “இலங்கையில் அமைதிக்கு வழிகாண இந்திய அரசு ஆவன செய்திட வேண்டும் என்று நாங்கள் மத்திய அரசை வலியுறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறோம்” என்று கூட்டணிக் கட்சிகளைக் கூட்டித் தீர்மானம் நிறைவேற்றும் நிலைக்கு வந்திருப்பது நல்ல அறிகுறி.

நார்வே குழுவினரும் இலங்கை அரசின் பிரதிநிதிகளும் அவ்வப்போது இந்தியாவுக்கு வந்து மைய அரசின் அதிகாரிகள் மற்றும் அமைச்சர்களிடம் பேசிச் செல்கின்றனர். ஆனால் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு அந்தச் சலுகை வழங்கப்படவில்லை. ஜனநாயக முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளான அவர்களையும் ‘தடை செய்யப்பட்டவர்கள்’ளாகப் பாவிப்பது எவ்விதத்திலும் நியாயமானதல்ல. பல்வேறு மேலை நாடுகளைச் சேர்ந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் இலங்கைக்குச் சென்று உண்மை நிலையை நேரடியாகப் பார்த்து அறிந்துகொள்ளும் வேளையில் இந்தியா விலிருந்து அப்படியொரு குழுவை அனுப்பலாம் என்ற யோசனையும் நியாயமானதே. இவற்றைத் தமிழக அரசு மைய அரசிடம் வற்புறுத்த வேண்டும். அது மட்டுமின்றி இலங்கை அரசுக்கு இந்தியா செய்துவரும் நேரடியான, மறைமுகமான

உதவிகள் இலங்கையின் யுத்த எந்திரத்துக்கு எண்ணெய் போடுவதாகவே இருக்கிறது என்பதையும் தமிழக அரசு சுட்டிக் காட்ட வேண்டும்.

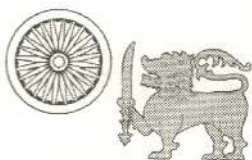
தமிழ் மக்கள்மீதான இலங்கை அரசின் நடவடிக்கைகளில் யுத்தத்தின் தன்மையைவிட இனவாதத்தின் தன்மையே தூக்கலாகத் தெரிகிறது. பேசாலையில் தேவாலயத்துக்குள் நடத்தப் பட்ட படுகொலைகள், பள்ளிமுனை என்ற மீனவக் கிராமத்தை முற்றாக எரித்து ஆடப்பட்ட வெறியாட்டம் முதலானவற்றில் ராணுவப் போக்கைவிட இனவெறியே வெளிப்படப் பார்க்கிறோம். படையினரின் ரத்தத்தில் ஜூலை 83இன் நினைவுகள் துடித்துக்கொண்டிருப்பதையே இது காட்டுகிறது. பாதிக்கப்பட்டவர்களையே குற்றவாளிகளாகச் சித்தரிக்கும் யுக்தி ஒடுக்குமுறையாளர்களுக்குப் பழகிப்போன ஒன்று. இன்று அந்த யுக்திக்கு ஈழத் தமிழர்கள் பலியாகிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைக் குற்றவாளிகளாக்கிக் கூண்டில் நிறுத்த ஒரு பெரும் கூட்டமே வேலை செய்கிறது.

ஈழப் பிரச்சினைக்காகக் குரல் கொடுப்பதைத் தனியுடைமையாக வைத்துக்கொள்ள விரும்பும் ஒரு சிலரின் அரசியல் சாதூர்யமற்ற அணுகுமுறை மாநில, மத்திய அரசுகளின் நிலை பாடுகளைத் தீர்மானிப்பது எவருக்கும் நல்லதல்ல. மற்றவர்களைக் குறைகூறுவதன் மூலம் தம்மைத்தாமே முதுகில் தட்டிக் கொள்ளும் சுயநலம் கொண்ட அரசியல்வாதிகளைத் தாண்டி ஈழப் பிரச்சினைமீது அக்கறை கொண்டோர் தமது குரலைப் பதிவுசெய்ய வேண்டிய நேரம் இது.

(தலையங்கம்)

இதழ் 79, ஜூலை 2006

ஈழத் தமிழ் அகதி முகாம்களின் நிலைகுறித்த அறிக்கை

ரவிக்குமார்

இலங்கை அகதிகள் நிலை பற்றி ஆனந்த விகடன் லுக்காக (18.06.2006 தேதியிட்ட இதழ்) ஒரு கட்டுரை எழுதியபோது, அகதிகள் வாழ்வில் மாற்றமேற்பட அது தூண்டுகோலாக இருக்குமென்று நினைத்தேன். ஆனால் அது இவ்வளவு விரைவில் நடக்குமென்று எண்ண வில்லை. ஆனந்த விகடன் இதழ் கடைகளுக்கு வருவதற்கு முன்பே காலையில் அதைப் படித்துவிட்டுத் தமிழக முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் என்னைத் தொலைபேசியில் அழைத்துப் பேசினார். அவரை விமர்சிக்கும்விதமாக நான் எழுதியிருந்த வரிகளைக் குறிப்பிட்டு வருத்தப்பட்ட தோடு ஈழப் பிரச்சினைக்காகத் தான் செய்தவற்றையும் வரிசைப்படுத்தினார்.

அவரைக் குற்றம்சாட்டுவதல்ல எனது நோக்கம். அகதிகள் பிரச்சினை தொடர்பாக அவரது கவனத்தை ஈர்க்க வேண்டுமென்பதே எனது எண்ணமாயிருந்தது. இதனை அவரும் உணர்ந்ததால்தான் “நீங்களே அகதி முகாம்களுக்குச் சென்று பார்வையிட்டு ஒரு அறிக்கை கொடுங்கள்” என்று என்னிடம் தொலைபேசியில் தெரிவித்தார் என எண்ணுகிறேன். முதல்வர் அவர்கள் கூறியதை ஏற்று நானும் பல்வேறு அகதி முகாம்களுக்குச் சென்று பார்வையிட்டு அங்கே கண்டவற்றையும் விசாரித்து அறிந்தவற்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஓர் அறிக்கை தயாரித்து முதல்வரிடம் சமர்ப்பித்தேன். அந்த அறிக்கையே இது.

அகதிகள் நிலை குறித்து ஆனந்த விகடன் இல் எனது கட்டுரையை வெளியிட்ட திரு.இரா. கண்ணன், ஞானவேல் ஆகியோருக்கும் ஜுனியர் விகடன் இல் வெளியிட்ட திரு. அறிவழகனுக்கும் நன்றி.

சில முகாம்களுக்கு என்னுடன் வருகை புரிந்ததுடன் சில பரிந்துரைகளையும் முன்வைத்த விடுதலைச் சிறுத்தைகள் அமைப்பின் பொதுச்செயலாளர் தொல். திருமாவளவன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

கண்ணீர்த் துளிகள்
சிறைக்கூடங்களாக மாறியது
எப்படி என்பதை
அகதிகளிடம்
... ..
கேள்

என்கிற சேரனின் கவிதையை 1998இல் படித்தபோது, அது ஒரு கட்டளையாகவே என்னுள் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. இன்று இந்த முகாம்களை நோக்கி என்னைச் செலுத்தியது அந்த வரிகளாகவும்கூட இருக்கலாம்.²

தொலைந்த திசைகள்

உலகின் ஒவ்வொரு நாடும் தனது குடிமக்களை மட்டுமின்றிப் பிற நாடுகளைச் சேர்ந்த அகதிகளையும் கொண்டுள்ளது. உலகப் போருக்குப் பிறகு தீவிரமடைந்த அகதிகள் பிரச்சினையின் முக்கியத்துவத்தைக் கருதி ஐக்கிய நாடுகள் சபை 1951ஆம் ஆண்டில் அதற்கென்று ஒப்பந்தமொன்றை (1951 Convention Relating to the Status of Refugees) உருவாக்கியது. அதனைத் தொடர்ந்து 1967ஆம் ஆண்டில் உடன்படிக்கையொன்றும் (1967 Protocol Relating to the Status of Refugees) ஐ.நா. சபையால் உருவாக்கப்பட்டது. 1995 அக்டோபர் மாத நிலவரப்படி உலகில் உள்ள நூற்று முப்பது நாடுகள் இவற்றில் கையெழுத்திட்டுள்ளன. 1951 உடன்படிக்கையின் அடிப்படையில் அகதிகளுக்கென்று ஹைகமிஷனர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார் (United Nations High Commissioner for Refugees – UNHCR) அகதிகள் பிரச்சினையை மேற்பார்வையிடுவது, பல்வேறு நாடுகள் மேற்கொள்ளும் பணிகளை ஒருங்கிணைப்பது இந்த ஹைகமிஷனின் வேலையாகும். 1951ஆம் ஆண்டு ஐ.நா. ஒப்பந்தத்தில் அகதி என்பதற்கான விளக்கம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.¹

நமது நாட்டில் சீனா, நேபாளம், இலங்கை, மியான்மர், பங்களாதேஷ், ஆப்கானிஸ்தான் உள்ளிட்ட பல்வேறு நாடுகளைச்

சேர்ந்த அகதிகள் உள்ளனர். அகதிகளுக்கான அமெரிக்க கமிட்டி (U.S. Committee for Refugees and Immigrants – World Refugees Survey 2005) வெளியிட்டுள்ள அறிக்கையின்படி 2005ஆம் ஆண்டு இறுதியில் இந்தியாவில் சுமார் 3,93,000 அகதிகள் இருந்தனர். அதில் இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்கள் சுமார் 80,000 பேர்.

தமிழ்நாட்டில் ஈழத் தமிழ் அகதிகள்

1983ல் இலங்கையில் வெடித்த இனக்கலவரம் காரணமாக ஈழத் தமிழ் மக்கள் அகதிகளாகத் தமிழ்நாட்டுக்கு வரத் தொடங்கினர். 2003 செப்டம்பருக்குப் பிறகு அகதிகளின் வருகை சற்றே நின்றிருந்தது. 31.1.2005 நிலவரப்படி தமிழகத்தில் ஈழத் தமிழ் அகதிகளுக்கென 103 அகதி முகாம்கள் உள்ளன. அவற்றுள் இரண்டு சிறப்பு முகாம்களாகும். மொத்தம் 14,031 குடும்பங்களைச் சோந்த 52,322 பேர் இந்த முகாம்களில் தங்கியிருந்தனர்.³

முகாம்களில் தங்கியிருக்கும் அகதிகள் மட்டுமல்லாது மேலும் பலர் தனியே தமது சொந்தப் பொறுப்பில் தங்கியுள்ளனர். புனர்வாழ்வுக் கழக அதிகாரிகளின் அனுமதி பெற்று முகாம்களுக்கு வெளியே தங்கியிருக்கும் அகதிகளுக்கு அரசு உதவி ஏதும் கிடைக்காது. ஆனால், கல்வி உள்ளிட்ட பிற சலுகைகள் அவர்களுக்குத் தரப்படும். 2003 பிப்ரவரி நிலவரப்படி 20,184 பேர் இப்படி முகாம்களுக்கு வெளியே தங்கியிருந்தனர்.

1985 முதல் 2005 வரை தமிழ்நாட்டுக்கு அகதிகளாக வந்த ஈழத் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை அறிக்கையின் இறுதியில் உள்ள அட்டவணையில் இடம்பெற்றுள்ளது.

2003ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு நின்றிருந்த அகதிகளின் வருகை தற்போது இலங்கையில் ஏற்பட்டுள்ள போர்ச் சூழல் காரணமாக மீண்டும் தொடங்கியுள்ளது. 12.01.2006இல் மீண்டும் இலங்கையிலிருந்து அகதிகள் வரத் தொடங்கியுள்ளனர். 25.06.2006 வரை 3,349 பேர் புதிய அகதிகளாக இப்போது வந்துள்ளனர்.⁴ அவர்களில் 1,284 பேர் ஆண்கள், 1,160 பேர் பெண்கள்; ஆண் குழந்தைகள் 470, பெண் குழந்தைகள் 435 பேர். அகதிகளாக வரும்போது கடலில் படகு கவிழ்ந்து 5 பேர் இறந்துவிட்டனர்.

தமிழ்நாட்டில் அகதிகளின் நிலை

ஐ.நா. சபையின் 1951 மற்றும் 1967ஆம் ஆண்டுகளில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒப்பந்தங்களில் (Convention and Protocol) இந்தியா கையெழுத்திடாத காரணத்தால், உலகின் பல்வேறு

நாடுகளில் அகதிகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள உரிமைகள் இங்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. 1996ஆம் ஆண்டு ஒரு தீர்ப்பில் உச்ச நீதிமன்றம், அகதிகளுக்கு உயிர் மற்றும் தனிமனித சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்தியுள்ளது. அகதிகளின் விருப்பத்துக்கு எதிராக அவர்களைத் திருப்பி அனுப்பக் கூடாது என உச்சநீதிமன்றம் கூறியுள்ளபோதிலும் தமிழ் அகதிகள் பலர் கட்டாயப்படுத்தித் திருப்பி அனுப்பப்பட்டதாகப் புகார்கள் எழுந்தன. அதுபோலவே தமிழ் அகதிகள் சுதந்திரமாக நடமாட முடியாத நிலையே உள்ளது. பூடான் நாட்டைச் சேர்ந்த அகதிகளை எவ்விதத் தடையுமின்றிச் சுதந்திரமாக நடமாட அனுமதித்துள்ள இந்திய அரசு இலங்கைத் தமிழ் அகதிகளைக் கட்டுப்படுத்தியே வைத் திருக்கிறது.

ஈழத் தமிழ் அகதிகளிடையே சென்று பணியாற்றுவதற்குத் தன்னார்வத் தொண்டு நிறுவனங்கள் முன்பு அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தன. 1992 ஜூன் மாதத்துக்குப் பிறகு “பாதுகாப்பு காரணங்கள்” எனக் கூறித் தொண்டு நிறுவனங்கள் தடுக்கப் பட்டன. UNHCR அலுவலர்களைக்கூடச் சட்டபூர்வமாக அகதி முகாம்களில் அனுமதிப்பதில்லை⁵.

அகதிகளுக்கு வழங்கப்படும் அரசு உதவிகள்

முகாம்களில் தங்கவைக்கப்பட்டுள்ள அகதிகள் ஒவ்வொரு வருக்கும் பணம் மற்றும் பிற உதவிகள் அரசால் வழங்கப்படுகின்றன. மாநில அரசு இவற்றை வழங்கிவிட்டு அந்தச் செலவுத் தொகை முழுவதையும் மத்திய அரசிடமிருந்து பெற்றுக்கொள் கிறது. எனவே, மாநில அரசுக்கு இதில் செலவு எதுவும் கிடையாது.

குடும்பத்தின் தலைவர்/தலைவிக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு இருநூறு ரூபாயும், வயது வந்த உறுப்பினர்களுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு 144 ரூபாயும், 12 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளில் முதல் குழந்தைக்கு 90 ரூபாயும், பிற குழந்தைகளுக்கு 45 ரூபாயும் பணக்கொடை (cashdole) வழங்கப்படுகிறது. இது தவிர எட்டு வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு ஒரு நாளைக்கு 400 கிராம் வீதமும், அதற்குக் கீழே வயதுள்ளவர்களுக்கு நாளொன்றுக்கு 200 கிராம் வீதமும் அரிசி வழங்கப்படுகிறது. இந்த அரிசி ஒரு கிலோ 57 பைசா விலையில் வழங்கப்படு கிறது.

பணம், அரிசி ஆகியவை தவிர ஆண்டுக்கு ஒருமுறை உடை மற்றும் பாய், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை ஒரு போர்வை ஆகியவை தரப்படுகின்றன. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு

ஒருமுறை அவர்களுக்குச் சமையல் பாத்திரங்கள் கொடுக்கப் படுகின்றன⁶.

அகதி முகாம்களைப் பார்வையிட்ட விவரம்

அகதி முகாமென்றால் மண்டபம் முகாம் மட்டுமே எல்லோரது நினைவுக்கும் வருகிறது. 1990 முதல் இங்கே வந்து பல்வேறு முகாம்களில் தங்கியிருக்கும் அகதிகளது நிலையே அதிகம் கவனிக்கப்பட வேண்டியது. கடலூர் மாவட்டத்தில் காட்டுமன்னார்கோயில், அம்பலவாணன் பேட்டை, குறிஞ்சிப் பாடி, விருத்தாசலம் ஆகிய நான்கு ஊர்களில் மொத்தம் 1,182 பேர் முகாம்களில் உள்ளனர். விழுப்புரம் மாவட்டம் கீழ்புத்துப்பட்டு முகாமில் பதிவு பெற்ற அகதிகள் 949 பேரும் பதிவுக்காக விண்ணப்பித்து இதுவரை பதிவு கிடைக்காத அகதிகள் 325 பேரும் உள்ளனர்.

காட்டுமன்னார்கோயில் முகாமை 15.06.2006 மற்றும் 24.06.2006 தேதிகளிலும், குறிஞ்சிப்பாடி முகாமை 19.06.2006 மற்றும் 24.06.2006 ஆகிய தேதிகளிலும், அம்பலவாணன் பேட்டை, விருத்தாசலம் முகாம்களை 19.06.2006ஆம் தேதியும், கீழ்புத்துப்பட்டு முகாமை 16.06.2006 ஆம் தேதியும், மண்டபம் முகாமை 25.06.2006ஆம் தேதியும் பார்வையிட்டோம். முகாம்களிலுள்ள அகதிகளை விசாரித்துப் பொதுவான பிரச்சினைகளையும் அந்தந்த முகாமிலுள்ள குறிப்பான பிரச்சினைகளையும் கேட்டறிந்தோம். நாங்கள் பார்வையிட்டதிலேயே காட்டுமன்னார்கோயில் முகாம் தான் மிகவும் பரிதாபமான நிலையில் இருக்கிறது.

அகதி முகாம்களின் அவல நிலை

அ. குடியிருப்புகள்

தமிழ்நாட்டிலுள்ள அகதி முகாம்களில் மண்டபம் மற்றும் கொட்டப்பட்டு (திருச்சி) முகாம்களில் மட்டும்தான் நிரந்தர வீடுகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. மற்ற முகாம்கள் யாவும் தற்காலிக வீடுகளால் ஆனவையே. மண்டபத்தில் நிரந்தர வீடுகள் கட்டப் பட்டதன் பின்னணி சுவாரசியமானது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கையில் உள்ள தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கெனத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஏராளமானவர்களை அழைத்துச் சென்றனர். அவர்களைப் பரிசோதித்து அனுப்புவதற்கென்று (quarantine) கட்டப்பட்டதுதான் மண்டபம் முகாம். 1917இல் இலங்கை அரசாங்கம் 107 பிளாக்குகள் கொண்ட 304 குடியிருப்புகளை அங்கே கட்டியது. 235.5 ஏக்கர் நிலப் பரப்பில் (சர்வே எண்: 430/1) அமைந்துள்ள அந்த முகாமை 1965ஆம் ஆண்டில்தான் இலங்கையிடமிருந்து தமிழக அரசு

விலைக்கு வாங்கியது. (வருவாய்த் துறை அரசாணை எண்: SMS 2725 dated 23.9.1965) பத்தொன்பது லட்சம் ரூபாயை அப்போது விலையாகத் தமிழக அரசு இலங்கை அரசாங்கத் துக்குச் செலுத்தியது. சிறீமாவோ - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் தமிழகத்துக்குத் திரும்பிய மலையகத் தமிழர்கள் தங்கிச் செல்லும் முகாமாக (transit camp) மண்டபம் முகாம் செயல்பட்டது. 1983க்குப் பிறகுதான் தமிழ் அகதிகளுக்கான முகாமாக அது மாற்றப்பட்டது. கொட்டப்பட்டு முகாமும் தாயகம் திரும்பியோருக்கென (repatriates) கட்டப்பட்டதுதான்.

மண்டபம் முகாமில் மொத்தம் 1955 வீடுகள் உள்ளன. அவற்றில் 92 வீடுகள் பழுதடைந்துள்ளன. மீதமுள்ள 1863 வீடுகள் பயன்படுத்தும் நிலையில் உள்ளன.

காட்டுமன்னார்கோயில் முகாம் ஒரு தானியக் கிடங்கில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதால் வீடு எனக் கூறிக்கொள்ள அங்கு எதுவுமில்லை. அம்பலவாணன்பேட்டை முகாமில் 79 குடும்பங்கள் உள்ளன. அவை குடியிருப்பது சிதைந்த கூரைகளைக் கொண்ட மண் குடிசைகளில். குறிஞ்சிப்பாடி முகாமில் 126 வீடுகள் உள்ளன. அவை கூரைகள் சிதைந்து மோசமாகக் காணப்படுகின்றன. விருத்தாசலம் முகாமில் 60 வீடுகள் உள்ளன.

எல்லா முகாம்களிலும் கூரைகள் சிதைந்து மிகவும் மோசமான நிலையில்தான் வீடுகள் உள்ளன. எல்லாவற்றிலும் கேடான நிலையில் காட்டுமன்னார்கோயில் முகாமில் பிளாஸ்டிக் சாக்குகளைக் கொண்டுதான் வீடுகள் போன்ற தடுப்புகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. மழைக் காலத்தில் ஒழுகுவதாலும் வெயில் காலத்தில் தாங்கமுடியாத வெக்கையின் காரணத்தினாலும் வீடுகளுக்குள் மனிதர்கள் தங்கமுடியாத நிலையே உள்ளது.

ஆ. கழிப்பிடங்கள்

பெரும்பாலான முகாம்களில் கழிப்பிட வசதி சரியாக இல்லை. இதனால் பெண்கள் சொல்லவொண்ணா அவதிக்கு ஆளாகின்றனர். மண்டபம் முகாமில் மொத்தம் 1,013 கழிப்பறைகள் பழுதடைந்துள்ளன. 182 கழிப்பறைகள் மட்டும் தான் பயன்படுத்தக்கூடியனவாக உள்ளன. அம்பலவாணன்பேட்டை முகாமில் 17 கழிப்பறைகளில் 10 மட்டுமே பயன்படுத்தத் தகுதியானவையாக உள்ளன. குறிஞ்சிப்பாடி முகாமில் உள்ள 28 கழிப்பறைகளில் 20 பயன்பாட்டில் உள்ளன. விருத்தாசலம் முகாமில் 12 கழிப்பறைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவை பழுதடைந்து கிடக்கின்றன. கீழ்புத்துப்பட்டில் 26 கழிப்பறைகள் இருந்தும் அவை பயன்படுத்தும் நிலையில் இல்லை.

இ. குடிநீர்

நான் பார்வையிட்ட முகாம்களில் காட்டுமன்னார் கோயில் தவிர பிற முகாம்களில் குடிநீர்த் தட்டுப்பாடு இல்லை. காட்டுமன்னார்கோயிலில் மாவட்ட ஆட்சியரின் தலையீட்டால் தற்போது அவசரமாகக் குடிநீர் வசதி ஏற்படுத்தித் தரப்படுகிறது. மண்டபம் முகாமில் 434 குடிநீர்க் குழாய்கள் உள்ளன. அவற்றில் 284 குழாய்கள் பழுதடைந்துள்ளன. முகாமுக்குள் 73 கிணறுகள் உள்ளன. அவை நான்கு தாய்க் கிணறுகளோடு இணைக்கப்பட்டு மேல்நிலைக் குடிநீர்த் தொட்டிக்குத் தண்ணீர் ஏற்றப்பட்டு, விநியோகிக்கப்படுகிறது. அம்பலவாணன் பேட்டை முகாமில் பஞ்சாயத்துக் குடிநீர்த் தொட்டியிலிருந்து தண்ணீர் தரப்படுகிறது. குறிஞ்சிப்பாடி முகாமிலும் இரண்டு பம்புகள் பழுது நீக்கப்பட வேண்டும். விருத்தாசலத்தில் முனிசிபாலிட்டி யிலிருந்து தண்ணீர் கொடுக்கப்படுகிறது.

ஈ. மின்சாரம்

முகாம்கள் எல்லாவற்றிலும் மின்சார வசதியென்பது மிகப் பெரும் பிரச்சினையாக உள்ளது. காலை ஆறு மணி முதல் மாலை ஆறு மணிவரை மின்சார 'சப்ளை' நிறுத்திவைக்கப்பட்டு, பொழுதுசாயும் நேரத்தில்தான் மின்சாரம் விநியோகிக்கப்படுகிறது. ஒரு வீட்டுக்கு நாளொன்றுக்கு ஒரு யூனிட்டிக்கு மேல் பயன்படுத்தக் கூடாது என வாய்மொழி உத்தரவு உள்ளது. முகாமில் உள்ள வீடுகளுக்கு ஒரே மீட்டர் மூலமாக மின்சாரம் விநியோகிக்கப்படுவதால் அதிகபட்ச யூனிட் தொகையைக் கட்ட வேண்டியுள்ளது. நாலைந்து மீட்டர்கள் மூலம் விநியோகித்தால் செலவு குறையும். தனி மீட்டர் பொருத்திக் கொள்ளும்படி அதிகாரிகள் கூறியுள்ளனர். ஆனால் அதற்குச் செலவிடப் பணமில்லாத காரணத்தால் தனி மீட்டர்கள் பொருத்தப்படவில்லை. முகாம்களில் மின்விசிறி, மிக்ஸி போன்ற மின்சாதனங்களைப் பயன்படுத்தவும் கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டுள்ளது. பகல் வேளையில் மின்சாரம் நிறுத்தப்படுவதால் கைக்குழந்தைகள் மிகவும் அவதிப்படுகின்றன.

உ. கல்வி

அகதிக் குழந்தைகளின் படிப்புக்காகக் கூடுதல் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருப்பதாகத் தமிழக அரசின் கொள்கைக் குறிப்பில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் அவர்கள் படித்த பள்ளிகளிலிருந்து இடமாற்றச் சான்றிதழ் (transfer certificate) பெற்று வரவில்லையென்றாலும்கூட அகதிக் குழந்தைகள் தமது படிப்பைத் தொடர்வதற்கு வசதியாக அந்தந்த

வகுப்புகளிலேயே சேர்ந்து படிக்க வகைசெய்யப்பட்டுள்ளது. சீருடை, நோட்டுப் புத்தகங்கள், சத்துணவு, இலவச பஸ் பாஸ் முதலானவையும் அகதிக் குழந்தைகளுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. எனினும் கட்டணங்களில் எந்தச் சலுகையுமில்லை. பள்ளிக் கல்வி முடித்து கல்லூரிகளுக்குச் செல்லும்போது கட்டணம் செலுத்த முடியாததால் படிப்பைத் தொடர முடியாத நிலை உள்ளது.

தொழிற்கல்வியில் அகதி மாணவர்களுக்குச் சில இடங்கள் முன்னர் ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டிருந்தன. அந்த வசதியைப் பயன்படுத்தி மருத்துவம், பொறியியல் கல்வியை அவர்களில் பலர் பெற்றனர். இப்போது அந்த ஒதுக்கீடு இல்லாததால் அகதி மாணவர்கள் தொழிற்கல்வி பெற முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

ஊ. வேலை வாய்ப்பு

அரசு கொடுக்கும் பண உதவியைக் கொண்டு அகதிகள் வாழ்க்கை நடத்த முடியாது என்பதால் அவர்கள் வேலைக்குச் செல்கின்றனர். முகாமை விட்டு வெளியூருக்குச் செல்ல வேண்டுமென்றால் வட்டாட்சியரிடம் அனுமதி பெற வேண்டும். எனவே, அவர்கள் உள்ளூரிலேயே வேலை தேட வேண்டியுள்ளது. வேறு இடத்தில் தங்கியிருக்க அனுமதிக்கப்படாததால் தினக்கூலி வேலை மட்டுமே செய்ய முடிகிறது. ஆகையால் பெரும்பாலும் கட்டுமானத் தொழிலில்தான் அவர்கள் உள்ளனர். பட்டப்படிப்பு முடித்தவர்கள்கூடக் கட்டட வேலைக்குச் செல்ல வேண்டியுள்ளது. தனியார் நிறுவனங்கள் அகதிகளைச் சந்தேகத் தோடு பார்த்து வேலைதர மறுக்கின்றன.

சுயதொழில் செய்வதற்கான உரிமங்களைப் பெறுவதிலும் அவர்களுக்குச் சிரமங்கள் உள்ளன. அதிகபட்சம் மீன் வியாபாரம், ஐஸ் வியாபாரம், காய்கறி வியாபாரம் எனத் தெருக்களில் சென்று வியாபாரம் செய்கிற (street vendors) நிலையில் தான் அவர்கள் உள்ளனர். ஒப்பீட்டளவில் பெண்கள் குறைவாகத் தான் வேலைக்குச் செல்கின்றனர். அவர்கள்கூடச் சித்தாள் வேலையில்தான் ஈடுபட முடிகிறது. பெண்களுக்குக் கைத்தொழில் பயிற்சி ஏதும் இல்லாததால் அவர்கள் வேலை செய்ய விரும்பினாலும் இயலாத நிலை உள்ளது.

சில முகாம்களில் ஓட்டுனர் பயிற்சி பெற்ற இளைஞர்கள் உள்ளனர். தொடக்க காலத்தில் ஓட்டுனர் உரிமம் பெறுவதில் சிக்கல் இல்லை. தற்போது உரிமம் பெற முடிவதில்லை. உரிமம் பெற்ற சில இளைஞர்கள் ஆட்டோ ஓட்டுகின்றனர்.

பதிவு நீக்கம் என்னும் தண்டனை

தமிழ்நாட்டுக்குள் நுழையும்போதே அகதிகள் பதிவுசெய்து கொண்டாக வேண்டும். முகாம்களில் அவர்களுக்குக் குடும்ப அட்டையும் அகதிகளுக்கான அடையாள அட்டை ஒன்றும் வழங்கப்படுகின்றன. அதன் அடிப்படையில்தான் உதவித்தொகை ரேஷன் வினியோகம் போன்றவை நடக்கின்றன. ஒரு முகாமில் தொடர்ச்சியாகச் சில நாட்களுக்கு இல்லாவிட்டாலோ அனுமதி பெறாமல் வேறு முகாமுக்குச் சென்றாலோ அவரது பெயர் பதிவிலிருந்து நீக்கப்படும். பதிவு இல்லாது போனால் அவருக்கு அகதி என்ற அடையாளம் பறிபோய்விடும். அதன்பின் அவர் சட்டவிரோதமாகத் தங்கியிருக்கும் அயல் நாட்டவராகிவிடுகிறார்.

பெண்கள் திருமணமாகி வேறு முகாம்களுக்குப் போகும் போது, அவர்கள் முன்பிருந்த முகாம்களில் பதிவு நீக்கப்படுகிறது. ஆனால் புதிதாகச் சென்ற முகாம்களில் அவ்வளவு எளிதாகப் பதிவுபெற முடிவதில்லை. பதிவுக்காக விண்ணப்பித்துப் பல ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டியுள்ளது. கீழ்புத்துப்பட்டு முகாமில் உள்ள பதிவுபெற்ற குடும்பங்கள் 263, பதிவில்லாத குடும்பங்கள் 102. பதிவுபெற்ற நபர்கள் 949, பதிவுக்கு விண்ணப்பித்தும் இதுவரை கிடைக்காத நபர்கள் 325.

பதிவு நீக்கம் என்பது அகதிகளுக்கு விதிக்கப்படும் தண்டனையாகவும் உள்ளது. உரிமைகளைக் கேட்பது உட்பட ஒருவர் எதைச் செய்தாலும் அது குற்றம்தான். அதற்குத் தண்டனை பதிவு நீக்கம். கணவனால் கைவிடப்பட்டு மீண்டும் தனது பெற்றோர் இருக்கும் முகாமுக்கு வருகிற பெண்ணுக்குப் பதிவு கிடைப்பதற்குப் பல ஆண்டுகள் பிடிக்கின்றன. தமிழகத்தில் தங்கியுள்ள அகதிகளில் சுமார் முப்பதாயிரம்பேருக்குப் பதிவு இல்லை என்கிறார் OFERR என்னும் தொண்டு நிறுவனத்தின் திரு. சந்திரஹாசன்¹.

பிற முகாம்களில் உள்ள உறவினர்கள் இறந்துவிட்டால் கூட வட்டாட்சியர் அனுமதி பெற்ற பிறகுதான் செல்ல வேண்டும். வட்டாட்சியரைப் பார்த்து அனுமதி பெறுவது எளிதான காரியமல்ல. ஏற்கனவே, பணிச் சுமைகளால் நசுங்கிக் கொண்டிருக்கும் வருவாய்த் துறை அதிகாரிகளுக்கு அகதிகள் பிரச்சினையைக் கையாளுவது தேவையற்ற கூடுதல் சுமையாகவே தெரிகிறது. வட்டாட்சியர் தலைமை நிலையத்தில் இல்லாதுபோனாலோ அவர் விடுப்பில் இருந்தாலோ அகதிகள் அனுமதி பெறுவது மேலும் சிக்கலாகிவிடும். குறைந்தது இரண்டு, மூன்று நாட்களாவது இதற்கு ஆகிறது. எனவே, இறப்பு முதலான நிகழ்ச்சிகளுக்கும் கூட உரிய காலத்தில் போக முடிவதில்லை.

பதிவு நீக்கப் பிரச்சினையில் அதிகம் பாதிக்கப்படுவது பெண்கள்தான். மணமாகி வேறு முகாமுக்குப் போகும் பெண்ணின் பெயர் அவர் இருந்த முகாமில் உடனடியாக நீக்கப்படுகிறது. ஆனால், அவர் சென்றுசேரும் புதிய முகாமில் எளிதில் பெயரைச் சேர்க்க முடிவதில்லை. கர்ப்பிணிப் பெண்கள் பிரசவத்துக்கெனப் பெற்றோர் இருக்கும் முகாமுக்கு வந்தாலோ அல்லது மகளின் பிரசவ காலத்தில் உடனிருப்பதற்காகத் தாயானவர் வேறு முகாமுக்குச் சென்றாலோ அவர்களது பெயர்கள் பதிவுகளிலிருந்து நீக்கப்பட்டுவிடும். மீண்டும் அவர்கள் பதிவுபெறுவது அவ்வளவு சுலபமல்ல.

‘பதிவு நீக்கம்’ என்னும் அச்சுறுத்தல் காரணமாகப் படித்த இளைஞர்கள் தனியார் கம்பெனிகளில் வேலைதேட முடிய வில்லை. வெளியூர் சென்று வேலை பார்ப்பதென்பது நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்றாக அகதிகளுக்கு உள்ளது. இதனால் பட்டப்படிப்பு முடித்தவர்கள்கூடக் கட்டட வேலைக்குக் கூலிகளாகச் செல்ல வேண்டியுள்ளது. பதிவுக்காக விண்ணப்பித்துப் பல ஆண்டுகளாகியும் கிடைக்காத பலர் முகாம்களில் உள்ளனர்.

அனாதரவான முதியோர்

தங்கள் நாட்டிலிருந்து வரும்போதே உறவினர்களின்றித் தனியாக வந்த ஆண்/பெண், இங்கு வந்தபின் தம் உறவினர்கள் இறந்துபோனதால் தனித்துவிடப்பட்ட ஆண்/பெண் நிலை மிகவும் பரிதாபகரமானது. அவர்கள் கூலி வேலைக்குச் செல்லக் கூடிய உடல்வாகு உள்ளவர்களாக இருந்தால் பிழைத்துக்கொள்ள லாம், இல்லாவிட்டால் அவர்களது நிலை மிகவும் மோசமாகி விடும். தங்களுக்குத் தரப்படும் பணக்கொடை மற்றும் ரேஷன் அரிசியைக் கொண்டு அவர்கள் சாவை ஒத்திப்போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இப்படி அகதிகளிலும் அகதிகளாக ஒவ்வொரு முகாமிலும் குறைந்தது பத்து விழுக்காட்டினர் உள்ளனர்.

உடல் ஊனமுற்றோர்

அனாதரவானவர்களைப் போலவே ஒவ்வொரு முகாமிலும் உடல் ஊனமுற்றோரும் கணிசமாக உள்ளனர். அகதிகளின் உணவில் ஊட்டச் சத்து இல்லாதிருப்பது இதற்கு முக்கியக் காரணமாகும். மானிய விலையில் அரிசி மட்டுமே கொடுக்கப் படுகிறது. பருப்பு வகைகளும் கொடுக்கப்படுமேயானால் உதவியாக இருக்கும். குறிப்பாகக் கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கு ஊட்டச் சத்துள்ள உணவு வழங்குவதற்கு வகை செய்யப்பட வேண்டும்.

அதுபோலவே பால் கொடுக்கும் தாய்மார்களின் ஆரோக்கியமும் பிறந்த குழந்தையின் நலனும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

தொண்டு நிறுவனங்கள் முகாம்களை அணுகுவதற்குத் தடையில்லாத நாட்களில் ஊட்டச் சத்து உணவு வழங்கும் பணியைச் சில நிறுவனங்கள் செய்துவந்துள்ளன. OFERR தொண்டு நிறுவனம் மாலை நேரங்களில் முகாம்களில் நடக்கும் போதனா மையங்களுக்கு வரும் பிள்ளைகளுக்குப் பால், அவித்த பயறு முதலியவற்றை வழங்கிவந்துள்ளது. அதுவும் இப்போது நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது.⁸ இப்படியான காரணங்களால் குழந்தைகள் பிறவி ஊனத்தோடு காணப்படுகின்றனர். ஊமை, குருடு, முடம் முதலான ஊனங்கள் அவர்களைப் பாதித்துள்ளன. ஊனத்தைத் தடுப்பதற்காக ஊட்டச்சத்துமிக்க உணவைக் கர்ப்பிணிப் பெண்களுக்கு அளிப்பது, தற்போது முகாம்களிலுள்ள ஊனமுற்ற பிள்ளைகளுக்கும் தனிக் கவனம் எடுத்துக்கொண்டு அவர்களது கல்வி மற்றும் முன்னேற்றத்துக்கு வழிசெய்வது என இருவிதமான நடவடிக்கைகள் இதில் தேவைப்படுகின்றன. பொதுவான விகிதத்தைவிடக் கூடுதலான விகிதத்தில் ஊன முற்றோர் காணப்படுவது கவலைக்குரியதாகும்.

கலப்பு மணம்

வெவ்வேறு சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் திருமணம் செய்து கொள்வதைத்தான் நாம் கலப்பு மணம் என்று கூறுவோம். ஒரு அகதியும் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த ஒருவரும் திருமணம் செய்துகொள்வதையும்கூட நாம் கலப்பு மணம் என்றே குறிப்பிடலாம்.

அகதி முகாமிலுள்ள ஓர் ஆண் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டாலும் அகதியாக உள்ள ஒரு பெண் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த ஓர் ஆணைத் திருமணம் செய்துகொண்டாலும் அவர்கள் அகதி முகாம்களில் தான் பெரும்பாலும் குடும்பம் நடத்துகின்றனர். ஆனால் அவர்களுக்கும் அவர்களது பிள்ளைகளுக்கும் பதிவு கிடையாது.

ஒரு குழந்தையின் பெற்றோரில் ஒருவர் இந்திய நாட்டுப் பிரஜையாக இருந்தாலும் அந்தக் குழந்தையை அகதியாகக் கருத முடியாது எனச் சட்டமிருப்பதால் இந்த நிலை உள்ளது. ஒரு இந்தியக் குடிமகனைத் திருமணம் செய்துகொள்ளும் அகதிப் பெண்ணுக்கு வேண்டுமானால் இது பொருத்தமாக இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு அகதி ஆணை மணம் புரிந்து கொள்ளும் இந்தியப் பெண்ணுக்கு இது நடைமுறை ரீதியாகப் பொருந்துவதில்லை. அவர்களுக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகளும்

அகதி முகாம்களில் அகதி வாழ்க்கையைத்தான் வாழ்கின்றன. எனவே, அவர்களுக்கும் இந்த வரையறை பொருத்தமாக இல்லை.

பணக்கொடை (Cash Dole)

தற்போது அகதிகளுக்கு வழங்கப்படும் பணக்கொடை பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நிர்ணயிக்கப்பட்டதாகும். பணக்கொடை நான்கு அடுக்குகளாக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கு எந்தவிதத் தர்க்க நியாயமும் கிடையாது. ஒரு குடும்பத்தின் தலைவருக்கு ரூ. 200 எனவும், குடும்பத்தில் உள்ள பிற வயது வந்த (adult) உறுப்பினர்களுக்கு ரூ. 144 எனவும் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்தப் பாகுபாட்டுக்கு எவ்வித நியாயமும் இல்லை. இதுபோலவே முதல் குழந்தைக்கு ரூ. 90 எனவும் அடுத்தடுத்த குழந்தைகளுக்கு ரூ. 45 எனவும் தொகை நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதற்கும் எவ்விதத் தர்க்க நியாயமும் இருக்க முடியாது. அரிசி கொடுப்பதற்கு நிர்ணயித்துள்ளதுபோல 'பெரியவர்', 'சிறியவர்' என இரண்டே விதமான பிரிவுகளை வைப்பதுதான் சரியாக இருக்கும்.

பணக்கொடை ஒவ்வொரு முகாமிலும் ஒரே நாளில் தரப்படுகிறது. அந்த நாளில் முகாமில் இல்லாதவர்கள் அந்தத் தொகையைப் பெறுவதற்கு மிகவும் சிரமப்படுகின்றனர். இதற்கு முன் இரண்டு தவணைகளில் 15 நாட்களுக்கு ஒருமுறை வழங்கப்பட்ட பணக்கொடை இப்போது மாதம் ஒருமுறை என மாற்றப்பட்டுள்ளது. ஆனால் பணக்கொடை வழங்கப்படும் நாளில் பள்ளிக்குச் செல்லும் பிள்ளைகளையும் கூட நேரில் ஆஜர்படுத்த வேண்டுமென அதிகாரிகள் வற்புறுத்துவதாக அகதிகள் தெரிவிக்கின்றனர். அனைவரும் ஒரே நாளில் ஆஜராகித் தொகையைப் பெறுவதற்கு சிரமமாகவே உள்ளது. பணக்கொடை வழங்கப்படும் நாளிலிருந்து ஒரு வார காலத்துக்குள் ரேஷனில் வழங்கப்படும் அரிசி, மண்ணெண்ணெய், சீனி முதலிய பொருட்களையும் வழங்கினால் அவற்றை வாங்குவதற்குச் சிரமமில்லாமல் இருக்கும் என அகதி முகாம்களில் உள்ளவர்கள் தெரிவித்த கருத்து பரிசீலிக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

தற்போது வழங்கப்படும் பணக்கொடையை உயர்த்தித் தர வேண்டும் என்பது அகதி மக்களின் நியாயமான கோரிக்கை. அகதிகள் தொடர்பான ஐ.நா. சபையின் ஒப்பந்தங்களில் கையெழுத்திட்டிருந்தால் நாமும் இப்போது ஐரோப்பிய நாடுகள் வழங்குவதுபோல் பணக்கொடை வழங்க வேண்டிய திருக்கும். அப்படிக் கையெழுத்திடாத காரணத்தால் எவ்வித நிர்ப்பந்தமும் இல்லாமல் 'இனாம்' தருவதாக எண்ணி நாம்

அகதிகளுக்கு உதவித்தொகை வழங்குகிறோம். நாம் வழங்குகிற தொகை ஐரோப்பிய நாடுகள் தருகிற உதவித்தொகையில் சுமார் நூறில் ஒரு பங்குதான் என்பது நாம் பெருமைப்படத் தக்க செய்தியல்ல. உதாரணமாகக் கனடாவை எடுத்துக்கொண்டால் அங்கு மாதம் 545 டாலர் பணக்கொடை வழங்கப்படுகிறது. அது இந்திய ரூபாய் மதிப்பில் (ஒரு கனடிய டாலர் 41 ரூபாய்) இருபதாயிரம் ரூபாய்க்கும் கூடுதலாகும். இந்தியாவில் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே வாழும் ஒருவருக்கு குறைந்த பட்சம் மாதம் ஒன்றுக்கு 839 ரூபாய் தேவையென்று ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்⁹ (உணவுக்கு 573 ரூபாய், மருத்துவம் 30 ரூபாய், உடை 17 ரூபாய், மின்சாரம் விறகு உள்ளிட்ட எரிபொருட்கள் 55 ரூபாய், பிற செலவுகள் 164 ரூபாய்). எனவே, அதற்குக் குறையாமல் பணக்கொடையை உயர்த்தித் தர வேண்டும்.

ரேஷன் பொருட்கள்

தற்போது அகதிகளுக்கு மானிய விலையில் அரிசி வழங்கப்படுகிறது. கிலோ ஒன்றுக்கு 57 பைசா என அந்த அரிசியின் விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளது. அரிசி தவிர மண்ணெண்ணெய் (மாதம் ஒன்றுக்கு ஐந்து லிட்டர்) மற்றும் சீனி (நபருக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு அரை கிலோ) ஆகியவையும் வழங்கப்படுகின்றன. மண்ணெண்ணெயும் சீனியும் வெளிச் சந்தை விலையில் தான் தரப்படுகின்றன. சீனி அதிகபட்சமாக ஒரு குடும்பத்துக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு இரண்டு கிலோதான் கொடுக்கப்படுகிறது. மண்ணெண்ணெய் ஐந்து லிட்டருக்கு 43 ரூபாய். சீனி ஒரு கிலோ ரூபாய் 13.50.

அரிசியுடன் பருப்பும் மானிய விலையில் தரப்பட்டால் உதவியாக இருக்குமென அகதி மக்கள் கருதுகின்றனர். கொடுக்கப்படும் அரிசி உரிய எடையில் இருப்பதில்லை என்ற புகார் ஒவ்வொரு முகாமிலும் தெரிவிக்கப்பட்டது. 25 கிலோ வாங்கினால் 20 கிலோதான் உள்ளது எனக் கூறினார்கள். மண்ணெண்ணெய் மாதத்தில் ஒரு நாள்தான் வழங்கப்படுவதாகவும் அந்த நாளில் போய் வாங்கவில்லையெனில் பிறகு அது தரப்படுவதில்லையெனவும் புகார்கள் கூறப்பட்டன. மண்ணெண்ணெயின் அளவும் குறைவதாகக் கூறினார்கள்.

சீனியின் அதிகபட்ச வரம்பை நீக்கி நபருக்கு அரைகிலோ என வழங்கினால் நல்லதென அகதி மக்கள் விருப்பம் தெரிவித்தனர். ஒரு குடும்பத்தில் சில சமயம் எட்டுப் பேர்கூட உள்ளனர். அவர்களுக்கு இரண்டு கிலோ போதுமானதாக இருக்காது. எனவே, அதிகபட்ச வரம்பை நீக்குவதே சரியானதாக இருக்கும்.

மண்ணெண்ணெய் போதுமானதாக இல்லை. எனவே, அதைக் குடும்பத்துக்குப் பத்து லிட்டர் என உயர்த்தித்தர வேண்டும் என்ற அவர்களது கோரிக்கையும் நியாயமானதே. மண்ணெண்ணெய் முதலானவற்றையும் கூடச் சலுகை விலையில் கொடுக்கலாம். மண்ணெண்ணெயை ஒரே நாளில் போட்டு முடித்துவிடுவதற்குப் பதிலாக மாதத்தில் ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்டு அந்த நாளில் ரேஷன் பொருட்களை வழங்க வேண்டுமெனவும் முகாம்களுக்கு அருகாமையில் உள்ள நியாய விலைக் கடைகள் மூலம் அவற்றை வழங்க வேண்டும் எனவும் அகதிகள் கோருகின்றனர்.

மகளிர் சுய உதவிக் குழுக்கள்

ஒவ்வொரு முகாமிலும் மகளிர் சுய உதவிக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அதில் பதினைந்து முதல் இருபது பெண்கள்வரை உறுப்பினர்களாக உள்ளனர். ஈழ ஏதிலியர் மறுவாழ்வுக் கழக (OFERR) சமுதாய மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின் கீழ் சுயஉதவிக் குழுக்கள் ஏற்படுத்துவதற்கு ஆலோசனைகள் நல்கப்பட்டுள்ளன. குழுவின் உறுப்பினர்கள் வாரத்துக்கு 15 முதல் 20 ரூபாய்வரை சேமித்து அதில் வரும் தொகையை ஒரு நபருக்கு ரூ. 1000 வீதம் தமக்குள்ளாகக் குறைந்த வட்டிக்குத் தருகின்றனர். இந்தக் குழுக்கள் வங்கிக் கணக்கு துவக்க முடியவில்லை. எனவே தங்களது மூலதனத் தொகையைக் கையாள்வதிலும் கடன் பெறுவதிலும் சிரமப்படுகின்றனர். எனவே, மகளிர் சுய உதவிக் குழுக்கள் வங்கிகளில் கணக்கு ஆரம்பிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும்.

குழுவின் உறுப்பினர்கள் தமக்கு ஏதேனும் கைத்தொழில் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டால் அதனைப் பயன்படுத்தித் தாங்களும் பொருளிட்டிக் குடும்பச் சமையைக் குறைக்க விரும்புகின்றனர். தையல், ஆயத்த ஆடைகள் தயாரித்தல் என அவர்களுக்கு ஏதாவதொரு பயிற்சி அளிக்கப்படுவது அவர்கள் அரசின் பணக்கொடையையே சார்ந்திருப்பதிலிருந்து அவர்களை விடுவிப்பதாயிருக்கும்.

பிறப்பு, இறப்பு மற்றும் திருமணப் பதிவுகள்

அகதி முகாம்களில் வசிப்பவர்களின் பிறப்பு, இறப்பு பதிவுகள் சரியாக பராமரிக்கப்படவில்லை. இங்கே பிறக்கும் அகதிக் குழந்தைக்கு இலங்கை ஹைகமிஷன் மூலமாக இலங்கைப் பதிவினைப் பெற வேண்டும். அத்தகைய பதிவுக்கான விண்ணப்பங்களை இலங்கை ஹைகமிஷன் அவ்வப்போது பரிசீலித்து விரைந்து பதிவினை வழங்க வேண்டும். பிறப்புச் சான்றிதழ் பெறப் பல மாதங்கள் காத்திருக்கும் நிலை உள்ளது. அதுபாலவே இறப்புப் பதிவும் சரியாக இல்லை.

அகதிகள் திருமணம் செய்துகொண்டால் அதையும் இலங்கை ஹைகமிஷன் மூலமாகப் பதிவுசெய்ய வேண்டும். இல்லையென்றால் அவர்கள் தாயகம் திரும்பும்போது சிக்கல் நேரிடும். பெரும்பாலானவர்கள் வசதியில்லாத நிலையில் கோயில்களில் திருமணம் செய்துகொள்கின்றனர். அவர்களிடம் கோயிலில் தரப்படும் ரசீது மட்டும் தான் உள்ளது. அதன் அடிப்படையில்தான் இலங்கை ஹைகமிஷனிடமிருந்து திருமணப் பதிவைப் பெற வேண்டும்.

பிறப்பு, இறப்பு மற்றும் திருமணப் பதிவுகளுக்காக விண்ணப் பித்தால் அதை அந்தந்த முகாம்களுக்கே திரும்பவும் அனுப்பிப் பரிசோதிக்கும் நடைமுறை காரணமாகக் கால விரயம் ஏற்படுகிறது. எனவே, நேரடியாகவே சான்றிதழ் வழங்கும் முறை வேண்டுமென அகதிகள் கோருகின்றனர்.

1992ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு திருமணங்களைப் பதிவு செய்வது முற்றாக நிறுத்தப்பட்டுவிட்டதாக OFERR அமைப்பைச் சேர்ந்த திரு. சந்திரஹாசன் அவர்கள் தெரிவித்தார்.

குடியுரிமை

இலங்கைக் குடியுரிமைச் சட்டத்தின்படி இலங்கைக்கு வெளியே பிறக்கும் இலங்கை நாட்டவரின் குழந்தைகளை அவர்கள் தங்கியிருக்கும் இடத்திற்கு அருகாமையில் உள்ள இலங்கைத் தூதரகத்தின் மூலம் பதிவுசெய்து பிறப்புச் சான்றிதழ் பெற வேண்டும்.

இந்தியக் குடியுரிமைச் சட்டம் 1955இன் பிரிவு 3இன்படி இந்தியாவில் பிறக்கும் எந்தவொரு குழந்தையும் இந்தியப் பிரஜையாகவே கருதப்பட்டுவந்தது. ஆனால் 1986இல் அந்தப் பிரிவு திருத்தப்பட்டது. குடியுரிமைத் திருத்தச் சட்டம் 1986இன் படி, அது நடைமுறைக்கு வந்த 1987 ஜூலை 1ஆம் தேதிக்குப் பிறகு இந்தியாவில் பிறக்கும் எந்தவொரு குழந்தையும் அதன் பெற்றோரில் யாரேனும் ஒருவர் இந்தியராக இருந்தால்தான் அந்தக் குழந்தைக்கு இந்தியக் குடியுரிமை வழங்கப்படும்.¹⁰ ஆனால் இந்த விதியும்கூட இங்கு பின்பற்றப்படவில்லை. அகதி ஒருவர் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவரைத் திருமணம்புரிந்து அதன் மூலம் பிறக்கும் குழந்தைகள் இந்தியப் பிரஜைகளாகவு மில்லாமல் அகதி என்ற பதிவுமில்லாமல் இரண்டும்கொட்டான் நிலையில் தவிக்கின்றன. இந்த நிலை மாற்றப்பட வேண்டும்.

வெளிநாட்டில் வாழும் இந்தியர்களுக்கும் கூட இந்தியக் குடியுரிமை - இரட்டைக் குடியுரிமை - வழங்கப்பட்டுள்ள இன்றைய சூழலுக்கேற்பக் குடியுரிமைச் சட்டத்தைத் திருத்திப்

பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் இந்தியாவில் தொடர்ச்சியாக வாழும் அகதிகளிடத்தே விருப்பத் தேர்வினைத் (option) கேட்டு அவர்கள் விரும்பினால் இந்தியக் குடியுரிமையைத் தேர்ந்து கொள்ள அனுமதிக்க வேண்டும். அதுபோலவே இந்தியாவில் பிறந்த குழந்தைக்கு முன்பிருந்ததுபோலக் குடியுரிமை அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

மண்டபம் முகாமுக்குப் புதிதாக வரும் அகதிகளை அழைத்துவருவதற்காக இப்போது நடைமுறையில் உள்ளமுறை மாற்றப்பட வேண்டும். அவர்களை உடனடியாக முகாமுக்குள் கொண்டுவந்து சேர்க்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். புதிதாக வரும் அகதிகளிடம் விசாரணை முடிந்தவுடன் அவர்களுக்கு வீடு ஒதுக்கித் தருவதோடு பாத்திரங்கள் மற்றும் ரேஷன் பொருட்களை உடனடியாக வழங்க வேண்டும் (இப்போது ரேஷன் பொருட்களை வழங்க ஒரு வாரம் வரை ஆகின்றது).

மண்டபம் முகாமில் 'க்யூ' பிரிவுப் போலீசாரின் அச்சுறுத்தல் அதிகமாக உள்ளதெனவும் வீடு ஒதுக்குவது உள்பட பல்வேறு பணிகளுக்கும் லஞ்சம் கேட்கப்படுவதாகவும் அகதிகள் கூறினர். இவற்றைத் தடுக்கத் தமிழக அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

அகதிகள் பெரும்பாலும் மன உளைச்சலால் பாதிக்கப் பட்டுள்ளனர். அவர்களுக்கு மருத்துவ ஆலோசனைகள் வழங்க முகாம்கள் தோறும் மனநல மருத்துவர்கள் அனுப்பப்பட வேண்டும்.

பரிந்துரைகள்

1. வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழே வாழும் ஒருவருக்கு மாதம் ஒன்றுக்குக் குறைந்தபட்சம் 839 ரூபாய் தேவை என்பதால் அகதிகளுக்கான பணக்கொடையை அதற்குக் குறையாமல் உயர்த்தித் தர வேண்டும். 12 வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர்களுக்கு 500க்குக் குறையாமல் உயர்த்தித் தர வேண்டும்.
2. அரிசியை மானிய விலையில் தருவதுபோலவே நாளொன்றுக்கு நபர் ஒருவருக்கு 100 கிராம் பருப்பு, 250 மி.லி. பால் ஆகியவற்றையும் மானிய விலையில் தர வேண்டும்.
3. மண்ணெண்ணெயின் அளவைக் குடும்பம் ஒன்றுக்குக் குறைந்தபட்சம் பத்து லிட்டராக உயர்த்தித் தர வேண்டும்.
4. சீனிக்கு உள்ள அதிகபட்ச வரம்பை (2 கிலோ) நீக்கி இப்போதுள்ளதுபோல நபருக்கு அரை கிலோ வழங்க வேண்டும்.

5. பணக்கொடை வழங்கப்படும் நாளிலிருந்து ஒரு வார காலத்துக்குள் ரேஷன் பொருட்கள் வழங்குமாறு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். குறிப்பிட்ட தேதியில் அவற்றைப் பெற முடியாதவர்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கும் விதமாக மாதத்தில் மேலும் ஒரு நாளை நிர்ணயித்து அறிவிக்க வேண்டும்.
6. பதிவு வேண்டி விண்ணப்பித்துள்ளவர்கள் அனைவருக்கும் குறிப்பிட்ட ஒரு கால நிர்ணயம் செய்து அதற்குள் பதிவு வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.
7. தற்போதுள்ள குடும்ப அட்டை மட்டுமல்லாது ஒவ்வொரு அகதிக்கும் புனைப்படத்துடன் கூடிய தனி அடையாள அட்டையை வழங்கிட வேண்டும்.
8. அகதி முகாம்களுக்குச் சென்று உதவிகள் செய்திட அங்கீகரிக்கப்பட்ட தொண்டு நிறுவனங்களை அனுமதித்திட வேண்டும்.
9. அகதி முகாம்களில் பகல் நேரத்திலும் மின்சாரம் வழங்குவதோடு மின்விசிறி, தொலைக்காட்சி முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தவும் அனுமதித்திட வேண்டும். 'ஒரு வீட்டுக்கு ஒரு நாளைக்கு ஒரு யூனிட் மின்சாரம்தான் பயன்படுத்த வேண்டும்' என்ற கட்டுப்பாட்டை நீக்க வேண்டும். முகாம் முழுமைக்கும் ஒரு மின்சார மீட்டர்மூலம் மின் வினியோகம் செய்வதை மாற்றி ஐந்து வீடுகளுக்கு ஒரு மீட்டர் பொருத்தப்பட வேண்டும்.
10. காட்டுமன்னார்கோயில் மற்றும் அதே போன்று சுகாதார மற்ற தானியக் கிடங்குகளில் அமைக்கப் பட்டுள்ள முகாம்களை உடனடியாக இடமாற்றம் செய்ய வேண்டும்.
11. அகதிகள் அனைவருக்கும் நிரந்தரமான வீடுகளைக் கட்டித் தர வேண்டும். அவை ஒவ்வொன்றும் குறைந்த பட்சம் ஒன்றரை லட்ச ரூபாய் மதிப்பீட்டில் கட்டப்பட வேண்டும். இதற்குச் சர்வதேசத் தொண்டு நிறுவனங்களின் உதவியை நாடலாம். அகதிகள் தங்கள் தாய் நாட்டுக்குத் திரும்பியபின் இந்த வீடுகளைத் தாழ்த்தப் பட்ட, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்குக் கொடுத்துவிடலாம்.
12. குடிநீர் வசதியில்லாத முகாம்களுக்குப் பாதுகாக்கப் பட்ட குடிநீர் வழங்கப் போர்க்கால அடிப்படையில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.
13. முகாம்களில் தேவையான கழிப்பிட வசதிகளைச் செய்து தருவதோடு அங்கே பழுதடைந்து கிடக்கும் கழிப்பறை

களை உடனடியாகப் புதுப்பித்துத் தர ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

14. தமிழக அரசு நடைமுறைப்படுத்திவரும் மூவலூர் ராமா மிர்தம் அம்மாள் திருமண உதவித்திட்டம் உள்ளிட்ட பெண்களுக்கான சமூகப் பாதுகாப்புத் திட்டங்களை அகதி முகாம்களில் உள்ள பெண்களுக்கும் விரிவுபடுத்த வேண்டும்.
15. அகதி முகாம்களில் உள்ள மகளிர் சுய உதவிக் குழுக்கள் வங்கிக் கணக்கு தொடங்கவும் கடன் பெறவும் வசதி செய்து தர வேண்டும்.
16. அகதி முகாம்களில் உள்ள மகளிர் சுய உதவிக் குழு உறுப்பினர்களுக்குக் கைத்தொழில் பயிற்சி வழங்கி அவர்கள் சுய வேலைவாய்ப்புப் பெற உதவ வேண்டும்.
17. அகதி முகாம்களில் உள்ள அனாதரவான முதியோரை அடையாளம் கண்டு அவர்களுக்கெனத் தனியே முதியோர் இல்லங்களை அமைக்க வேண்டும்.
18. அகதிகளிடையே உள்ள ஊனமுற்றோர் மற்றும் மன வளர்ச்சி குன்றியோர்க்கெனத் தனியே சிறப்பு இல்லங்களை அமைத்திட வேண்டும்.
19. முகாம்களில் உள்ள படித்த இளைஞர்கள் வெளியூர் களில் தங்கியிருந்து வேலை செய்யச் சிறப்பு அனுமதி வழங்கப்பட வேண்டும்.
20. தச்சு வேலை முதலான கைத்தொழில் பயிற்சி பெற்ற இளைஞர்களுக்குப் பட்டறைகள் அமைக்கக் கடனுதவி வழங்குதல் வேண்டும். தாயகம் திரும்பிய மக்களுக்கென அமைக்கப்பட்ட REPCO வங்கியின் சேவையை இதற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ளலாம்.
21. அகதி முகாம்களிலுள்ள மகளிர் சுய உதவிக் குழுவினர் தயாரிக்கும் பொருட்களைத் தமிழக அரசு நடைமுறைப்படுத்தும் 'பூமாலை'த் திட்டத்தின் மூலமாக வணிகப்படுத்தவதற்கு ஏற்பாடு செய்திட வேண்டும்.
22. அகதி முகாம்களிலுள்ள இளைஞர்கள் தயாரிக்கும் மரச் சாமான்களை TANSI மூலமாக வணிகப்படுத்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.
23. அகதி முகாம்களிலுள்ள இளைஞர்கள் ஓட்டுநர் உரிமம் பெறும் நடைமுறையைத் துரிதப்படுத்துவதோடு, அவர்களுக்கு ஆட்டோ, டாக்ஸி முதலானவற்றை வாங்குவதற்குக் குறைந்த வட்டியில் கடனுதவி வழங்கப்பட வேண்டும்.

24. அகதிகளின் பிள்ளைகளுக்கெனத் தொழிற்படிப்புகளில் குறிப்பிட்ட சில இடங்கள் முன்பிருந்த தி.மு.க. ஆட்சியின் போது ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டன. அதன் விளைவாக இப்போது ஒவ்வொரு முகாமிலும் மருத்துவப் படிப்பு முடித்தவர் ஒருவரேனும் உள்ளார். இடையில் அந்தச் சலுகை ரத்துசெய்யப்பட்டது. அதனை மறுபடியும் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்.
25. பட்ட மற்றும் பட்ட மேற்படிப்புகளில் அகதிகளுக்குக் கல்விக் கட்டணத்தில் சலுகை எதுவும் இப்போது இல்லை. அரசுக் கல்லூரிகளில் கட்டணங்களை முற்றாக ரத்து செய்தும் சுயநிதிக் கல்லூரிகளில் கட்டணச் சலுகை வழங்க அறிவுறுத்தியும் ஆணைகள் பிறப்பிக்கப்பட வேண்டும்.
26. அகதிகளுக்கு உளவியல் ஆலோசனைகளை வழங்க மருத்துவர் ஒருவரை முகாம்தோறும் அனுப்ப வேண்டும். பிற மருத்துவ உதவிகளும் முகாம்களில் வழங்கப்பட வேண்டும்.
27. அகதிகளுக்கிடையே வரும் சச்சரவுகளைத் தீர்ப்பதற்கும் அவர்களமீது வழக்குகள் வந்தால் அவற்றைக் கையாள்வதற்கும் இலவசச் சட்ட உதவி மையங்களை முகாம்களில் அமைக்க வேண்டும்.
28. அகதிகளின் பிறப்பு, இறப்பு, திருமணப் பதிவு நடைமுறைகளை எளிமையாக்கிட வேண்டும். இதில் தொண்டு நிறுவனங்களின் சேவையை முழுமையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

மத்திய அரசிடம் தமிழக அரசு வலியுறுத்த வேண்டியவை:

29. அகதிகள் தொடர்பாக ஐ.நா. சபை 1951 மற்றும் 1967 ஆம் ஆண்டுகளில் ஏற்படுத்திய ஒப்பந்தங்களில் இந்தியா உடனடியாகக் கையெழுத்திட வேண்டும்.
30. உச்ச நீதிமன்ற முன்னாள் தலைமை நீதிபதி திரு. பி.என். பகவதி அவர்களால் 1996ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்டுத் தேசிய மனித உரிமை ஆணையத்தின் வல்லுனர் குழுவின் பரிசீலனையில் உள்ள “அகதிகள் குறித்த தேசிய சட்டத்தை” உடனே நிறைவேற்ற வேண்டும்.
31. UNHCR அமைப்பு இந்தியாவில் சட்டபூர்வமாகச் செயல்பட அனுமதிக்கப்பட வேண்டும்.
32. இந்தியாவில் பிறந்த அகதிக் குழந்தைகள், இந்தியர்களைத் திருமணம் புரிந்துகொண்ட அகதிகள், இந்தி

யாவில் தொடர்ந்து 10 ஆண்டுகளுக்கு மேல் வசிக்கும் அகதிகள் ஆகியோரிடம் அவர்களது குடியுரிமை தொடர்பாக விருப்பத் தேர்வினைக் (option) கேட்கும்விதமாக இந்தியக் குடியுரிமைச் சட்டத்தில் திருத்தம் கொண்டுவர வேண்டும்.

33. இலங்கையிலிருந்து வரும் தமிழ் அகதிகளைப் பாதுகாப்பாக இந்தியக் கரையில் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கடலோரக் காவல் படை செய்வதற்குப் பணிக்கப்பட வேண்டும்.

அட்டவணை

ஆண்டு	குடும்பங்கள்	நபர்கள்
1985	6,654	26,365
1986	239	534
1989	669	1,150
1990	32,673	1,13,456
1991	74	193
1996	2,173	7,069
1997	1,452	4,284
1998	1,399	3,855
1999	1,847	5,110
2000	633	1,644
2001	241	501
2002	47	81
2003	8	15
2004	—	—
2005	—	—
மொத்தம்	48,109	1,64,258
ஆதாரம்: மண்டபம் அகதிகள் முகாமின் சிறப்பு வட்டாட்சியர் தமிழக அரசுக்குத் தயாரித்தளித்த அறிக்கையிலிருந்து		

குறிப்புகள்

1. அகதி என்பதற்கான ஐ.நா. சபையின் விளக்கம் வருமாறு:

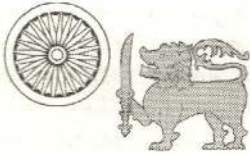
"As a result of events occurring before 1, January 1951 and owing to well-founded fear of being persecuted for reasons of race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion, is outside the country of his nationality and is unable or, owing to such fear, is unwilling to avail himself of the protection of that country or who, not having a nationality and being outside the country of his former habitual residence as a result of such events, is unable or, owing to such fear, is unwilling to return to it."

2. U.S. Committee for Refugees and Immigrants, World Refugee Survey 2005-India. முழுமையான அறிக்கைக்குப் பின்வரும் வலைத் தளத் தைப் பார்க்க: www.unhcr.org/cgi-bin/textis/vtx/home/openssl.htm?
3. Public Department POLICY NOTE - 2005-2006 Demand No 37 (www.in.gov.in/policy_notes/public.htm)
4. மண்டபம் முகாமின் சிறப்பு வட்டாட்சியர் திரு. முனியசாமி அவர்கள் 25.06.2006 அன்று நேரில் அளித்த தகவல்.
5. Patralekha chaterjee - Tales from Tamil Refugee Camps எனும் கட்டுரை. பார்க்க: www.redcross.int/EN/mag/magaine_1997
6. Policy Note 2005-2006 cited above.
7. OFERR தொண்டு நிறுவனத்தின் பொருளாளர் திரு. சந்திர ஹாசன் அவர்கள் 27.06.2006 அன்று தனது நேர்ப் பேச்சில் இந்தத் தகவலைத் தெரிவித்தார்.
8. குறிஞ்சிப்பாடி முகாமில் உள்ளவர்கள் 24.06.2006 அன்று இந்தத் தகவலைக் கூறினார்கள். மீண்டும் நிதியுதவி கிடைத் தால் அந்தத் திட்டம் செயல்படுத்தப்படும் என OFERR கூறியுள்ளதால் இடைப்பட்ட காலத்துக்குத் தாங்களே சொந்தச் செலவில் பிள்ளைகளுக்குப் போதனா மையத்தில் ஊட்டச் சத்துணவு வழங்குவதாக முகாம் தலைவர் திரு. சுணேசன் தெரிவித்தார்.

9. Mohan Guruswamy, Ronald Joseph Abraham - *Redefining Poverty, A New Poverty Line for a New India*, *Economic and Political Weekly*, June 24, 2006

10. V. Suryanarayan, *Between fear and hope*: www.hinduonnet.com/fline/fl12010/stories/200305_23007013100.htm

இதழ் 80, ஆகஸ்ட் 2006

யுத்தமின்றி ரத்தம்

எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன்

வவுனியாவிலிருந்து வடக்கு நோக்கிச் செல்கின்ற ஒரே தரைவழிப் பாதையான A9 பாதை மூடப்பட்டு விட்டது. யாழ்குடா நாட்டுப் பகுதியை நோக்கி விமான மூலப் பயணங்களோ கடல்வழிப் பயணங்களோ எதுவும் நடக்கவில்லை. கடந்த ஒரு வாரமாக வடக்கில் ஊரடங்குச் சட்டம் அமலில் இருக்கிறது. பலாலி விமான நிலையத்தில் விமானங்கள் இறங்க முடியாதெனத் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. முல்லைத்தீவுப் பகுதியில் இன்றுவரை தொடர்ச்சியாக விமானங்கள் குண்டு வீசுகின்றன. குடாநாட்டிக்குள் நுழையும் கண்டிவீதி யூடாகத் தென் மராட்சிப் பகுதியில் உக்கிரமான மோதல்கள் நடக்கின்றன. வடமராட்சியில் நாகர்கோயில் பகுதியிலிருந்து செல் வீச்சுகள் நடக்கின்றன. யாழ் தீவகப் பகுதியில் நடந்த பெரும் சமர் ஒன்றில் மண்டைத்தீவுப் படைத்தளம் நிர்மூலமாக்கப்பட்டுள்ளதாகச் செய்திகள் கூறுகின்றன. முல்லைத்தீவு அனாதைச் சிறுவர்களை (சுனாமியால் பெற்றோரை இழந்த சிறுவர்கள்) பராமரிக்கும் செஞ்சோலை சிறுவர் இல்லத்தில் முல்லைத்தீவு மாவட்டப் பாடசாலை மாணவிகளுக்கென நடத்தப் பட்ட இரண்டு நாள் முதலுதவிப் பயிற்சி நடந்துகொண்டிருந்த வேளையில் வீசப்பட்ட விமானக் குண்டு வீச்சு அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட மாணவிகளைப் பலிகொண்டுள்ளது. இந்த மாணவிகளை ஆயுதம் ஏந்திய புலிகள் என அரசாங்கம் அடித்துக் கூறுகின்றபோதும் யுனிசெப் நிறுவனமும் இலங்கைப் போர்நிறுத்தக் கண்காணிப்புக்குழுவும் அவர்கள் பாடசாலை மாணவிகளே என்று உறுதிப்படுத்தியுள்ளன.

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர் கிழக்கில் மாவிலாறு அணையைத் திறப்பது தொடர்பாகப் புலிகளுக்கும் அரசுக்கு மிடையில் ஏற்பட்ட இழுபறியை அடுத்து மூண்ட மோதலில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட அப்பாவிப் பொதுமக்கள் கொல்லப் பட்டதுடன், மூதூர் கல்லாறுப் பிரதேச மக்கள் அறுபதாயிரம் பேர் அளவில் வீடுவாசல்களை விட்டு உயிரைக் காப்பதற்காக வெளியேறி அகதிகளாக உள்ளனர். இடம்பெயர்ந்த இந்த மக்களின் அன்றாட வாழ்வுக்கான அத்தியாவசியப் பொருட்கள் கிடைப்பது இன்னமும் சீரடையவில்லை.

இவ்வளவு விடயங்களையும் வாசிக்கும் ஒருவருக்கு இங்கே நடந்துகொண்டிருப்பது என்ன என்பதை ஊகித்துக்கொள்வது ஒன்றும் சிரமமானது அல்ல. ஆனால் இலங்கை அரசாங்கம் இங்கு நடந்து கொண்டிருப்பது யுத்தம் அல்ல, புலிகளின் தாக்குதலுக்கு நாம் நடத்தும் பதில் தாக்குதல் மட்டுமே என்று அறிவித்துள்ளது. புலிகள் தரப்பிலிருந்தும் இலங்கை அரசாங்கம் எம்மீது தாக்குதல் நடத்துவதால் தேர்ந்தெடுத்த இலக்குகள்மீது நாம் பதில் தாக்குதல்களை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது என்றே கூறப்படுகிறது.

ஆக, குண்டுகள் வீசப்படுவது, கிளைமோர்கள் வெடிப்பது, மக்கள் கொல்லப்படுவது, வீடு வயல்களை இழந்து மக்கள் அகதிகளாவது, முன்னரங்கிலிருந்து முன்னேறிப் படை நகர்வது போன்ற நடவடிக்கைகள் யுத்தத்தின் அடையாளங்கள் அல்ல. நடப்பது யுத்தமும் அல்ல. நாம் வேண்டுமானால் அப்படிச் சொல்லிக்கொள்ளலாம். யுத்த நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழு யுத்தம் நடப்பதாகக் கூறி வெளியேறலாம். ஆனால் நடப்பது யுத்தம் அல்ல; ஒரு தற்காப்புச் செயல் மட்டுமே. சமாதானத்தைப் பாதுகாக்கவும் பேணவுமான நடவடிக்கை மட்டுமே. இந்த நடவடிக்கைகளின்போது யாராவது பாதிக்கப்பட்டால் அவர்கள் யார் எவர் என்பது முக்கியமல்ல. அவை தவிர்க்க முடியாதவை. அரசு தரப்புப் பாதுகாப்புப் பேச்சாளர் ஹெகலிய ரம்புக் வெலவின் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் பாதிக்கப்பட்டவர்களை இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் ஆண்களா பெண்களா என்று பார்க்க முடியாது. அவர்கள் என்ன நோக்கம் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று பார்க்க வேண்டும். பாதிக்கப்படுபவர்கள் என்ன நோக்கத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது அரசுத் தரப்பு கருதுவதைப் பொறுத்தது. அரசுத் தரப்பு மாணவர்கள் அல்ல, புலிகள் என்றால் அவர்கள் புலிகள். அகதிகள் அல்ல, புலிகள் என்றால் அவர்கள் புலிகள். அப்படிக் கருதும் அரசு தேவாலயத்தின் மீதோ அல்லது சிறுவர்கள் இல்லத்தின் மீதோ விமானத் தாக்குதல் நடத்தினால் அது தவிர்க்க முடியாதது. ஏனென்றால் இந்த நடவடிக்கை யுத்தம் அல்ல. யுத்தத்திற்குத்தான் சர்வதேச விதிகள் செல்லுபடியாகும் அல்லவா?

‘கத்தியின்றி ரத்தமின்றி யுத்தம் ஒன்று வருகுது’ என்று நாமக்கல் கவிஞர் வெ. ராமலிங்கம் பிள்ளை பாடியுள்ளார். இலங்கையில் ரத்த ஆறு ஓடுகிறது. யுத்தம் இல்லாமலே! இதற்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்று இந்த நிமிடம்வரை எனக்குப் பிடிபடவில்லை. ஹெகலிய ரம்புக்வெல அவர்கள் அறிவிக்கும்வரை உலகுக்கே முன்னு தாரணமாக அமையும் இந்நடவடிக்கையின் பெயருக்காக நாம் காத்திருப்போம்.

♦ ♦ ♦

இலங்கை அரசுக்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையில் செய்துகொள்ளப்பட்ட யுத்தத் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தப் படி யுத்தத்தை நோக்கிச் செல்ல விரும்பும் தரப்பு 14 நாட்கள் முன் நோர்வே அரசுக்குத் தெரிவித்துவிட்டே யுத்தத்தில் இறங்க வேண்டும். இந்தக் காலக்கெடுவை அதிகாரபூர்வமாக வழங்காமலே இப்போது யுத்தம் தொடங்கப்பட்டுவிட்டது. யுத்தத்தை முதலில் தொடங்கியவர் யார் என்ற குற்றச்சாட்டிற்கு உள்ளா காமல் இருப்பதற்காக இருதரப்பும் பதில் தாக்குதலையே தொடர்வதாகக் கூறிவருகின்றன. ஆயினும் யுத்தம் ஒரு முழு அளவிலான யுத்தமாகத் தொடங்கி இப்போது நான்கு வாரங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. வடக்கிலும் கிழக்கிலும் புதிது புதிதாகப் போர்முனைகள் உருவாகின்றன. இதற்குப் பல நியாயங்கள் கூறப்பட்டாலும் யுத்தத்தின் விளைவுகளை மக்கள் அனுபவிக்கத் தொடங்கி நான்கு வாரங்களுக்கு மேல் ஆகி விட்டது என்பதே உண்மை.

இக்கட்டுரையை எழுதிக்கொண்டிருக்கும்போது ஜனாதிபதி ஊடகவியல் நிறுவனங்களைக் கூட்டிவைத்து அறிவித்தது வெளியாகிக்கொண்டிருக்கிறது. செய்தித் தணிக்கையை அமல் படுத்தும் நோக்கம் எமக்கு இல்லை. ஆனால் செய்தியாளர்கள், செய்தி நிறுவனங்கள் பொறுப்புணர்வுடன் செயல்பட வேண்டும் என்று அவருடைய அறிவிப்பு கூறுகிறது. பொறுப்புணர்வு என்ற பதத்தை ஊடகங்கள் எவ்வாறு இலங்கையில் அர்த்தப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு ஒரு நிலையான விதி எழுதப்படாததாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அதாவது அரசாங்கம் ஒரு சம்பவம் தொடர்பாக என்ன சொல்லவருகிறதோ அல்லது சொல்கிறதோ அதை அப்படியே சொல்வது தான் பொறுப்புணர்ச்சிமிக்க ஊடகவியலாளர்களது பணி. இந்தப் பொறுப்புணர்ச்சியைக் கடைப்பிடிப்பது என்றால் செஞ்சோலையை இராணுவ நடவடிக்கைகள் நடக்கும் இடம் என்றும் அல்லைப்பிட்டித் தேவாலயத்தைப் புலிகள் பதுங்கும் இடம் என்றும் குறிப்பிட வேண்டும். மாவிலாறு அணைக் கட்டைத் திறந்துவிட்டவர்கள் அரசுப் படையினரே என்று

அறிவிக்க வேண்டும். எங்காவது குண்டு வெடித்தால் அல்லது கிளைமோர் தாக்குதல் நடந்தால் அதைப் பற்றிய செய்தியைத் தெரிவிக்கும்போதே, இது பயங்கரவாதிகளின் அல்லது புலிகளின் கைவரிசை என்று அறிவிக்க வேண்டும். அதன் பின்னரான விசாரணைகளின்போது அது வேறு விதமாக நடந்ததாகத் தெரியவந்தாலும் முதற்கூறிய செய்தியை மறுக்கக் கூடாது. மாவிலாற்று அணையை இராணுவமே திறந்தது என்பது உண்மையல்ல என்று தெரியவந்தாலும், அவர்களே அதைத் திறந்தார்கள் என்று சாதிப்பதற்கான ஆதாரங்களைத் திரட்டித் தர வேண்டும்.

இந்தப் பொறுப்புணர்ச்சி உண்மையில் சிங்கள ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் ஏற்கெனவே பெருமளவிற்கு இருக்கிறது. ஐ.தே.க. வுடன் உடன்பாடான Sunday Leader பத்திரிகையும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் தாம் இந்தப் பொறுப்புணர்ச்சியைச் சற்றுக் குறைவாகக் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றனர். ஆக, ஜனாதிபதியின் இந்தப் பொறுப்புணர்ச்சிக் கோரிக்கையைத் தமிழ் ஊடகங்களுக்காக விடுக்கப்பட்ட ஒரு கோரிக்கை என்றே கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் அவைதாம் பொறுப்பற்று அரசாங்கத்தின் குண்டுகள் விழுந்து வெடிக்குமிடமெல்லாம் பொதுமக்கள் சாவதாகவும் அகதிகளாவதாகவும் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்ச அவர்கள் ஊடகங்களைப் பயன்படுத்துவதில் பெரிய கில்லாடி எனப் பெயர்பெற்றவர். தான் விரும்புவதை நடந்துவிட்டதாகவே ஊடகங்கள் மூலமாகப் பகிரங்கப்படுத்துவதில் அவருக்கு நிகர் அவரே. இன்று அவர் ஊடகங்களுடன் நடத்திய உரையாடலை இப்போது நடந்து கொண்டிருக்கும் யுத்தத்தைப் பற்றி அவர் காட்ட விரும்பும் படத்தை வெகுஜனப்படுத்துவதற்கான ஓர் ஆரம்பமாகக் கொள்ள வேண்டும். இந்த நாட்டிலே யுத்தம் என்று ஒன்று நடக்காமலே அரசாங்கம் வெற்றிமேல் வெற்றியைக் குவித்துக்கொண்டிருப்பதாகவும் பயங்கரவாதம் முற்றாக அழிந்துவிட்டதாகவும் எல்லா மக்களும் நம்பக்கூடிய அளவுக்கு அவரது இனிவரும் ஊடகம் சார் செயற்பாடுகள் அமையப்போகின்றன என்பதற்கு இன்றைய நிகழ்வு ஓர் ஆரம்ப நிகழ்வாக அமைந்திருக்கிறது. சமாதானப் பேச்சுகள் நடத்தப்படாமலே சமாதானம் வந்துவிட்டதை மக்கள் உணரும் நாள் இனி அதிக தூரத்தில் இல்லை என்று இப்போதே துணிந்து கூறலாம்.

ஆனால் ஒரு பெரிய துரதிர்ஷ்டம் என்னவென்றால் சிறிலங்கா அரசாங்கத்தின் ஜனாதிபதியாக வருவதற்கும் அக் கட்சியின் தலைவராக வருவதற்கும் ஒத்துழைத்த அவரது இந்த ஊடகத்துறை இப்போது அவர் எதிர்பார்க்கும் 'சமாதான

முயற்சிக்கு உதவப்போவதில்லை. ஏனென்றால் ஜனாதிபதி வேட்பாளராக வேறு யாராவது பிரேரிக்க முடியாத அளவுக்கு அவர் இருந்த கட்சி சிதைந்திருந்தது. அவரது கட்சித் தலைமை விவகாரத்திற்கும் இதுவே காரணமாக இருந்தது. தவிரவும் அவருக்குக் கிடைத்த இந்த வெற்றியால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் ஒருசில அரசியல்வாதிகள் மட்டுமே.

ஆனால் சமாதானம் - யுத்தம் என்பவை தேசியப் பிரச்சினைகள். இது மக்களின் உயிர் வாழ்வதற்கான பிரச்சினை. யுத்தம் என்பது தேசத்தை ஒட்டாண்டியாக்குகிற பிரச்சினை. ஊடகங்களைப் பயன்படுத்தி இதை மூடிமறைத்துவிட முடியாது. ஒரு மாவிலாறு நிகழ்வை, ஒரு செஞ்சோலை நிகழ்வை மூடி மறைத்துவிடலாம். பல்லாயிரக்கணக்கில் அகதி மக்கள் உருவாகுவதை மறைத்துவிட முடியுமா? ஊடகங்கள் 'பொறுப்புணர்வுடன்' நடந்தால் மக்கள் பொறுப்பற்று நடக்கும் அராஜக நிலை உருவாகும் என்பதை ஜனாதிபதி கவனிக்க மறந்து விட்டார்.

தனது ஆளும் கட்சிக்குள் இருக்கும் பலவீனத்தைக் களைவதற்குப் பதிலாக அரசியல் பிரச்சினைகளையும் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளையும் மூடிமறைக்க முயல்கிறார் அவர். இது நாட்டில் சமாதானத்தைக் கொண்டுவருவதற்குப் பதிலாக மொத்த அராஜகத்திற்கே இட்டுச் செல்லும். சமாதானத்திற்காக நிற்பதாகக் கூறுவது மட்டும் சமாதானத்தைத் தந்துவிடாது. சர்வகட்சி மாநாட்டை நடத்திப் பேசியதையே திருப்பித் திருப்பிப் பேசுவது தீர்வைத் தராது.

இலங்கையில் இனப்பிரச்சினை இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கின்ற ஜே.வி.பி., ஹெல உறுமய போன்ற கட்சிகளின் தயவில் ஆட்சியைத் தக்கவைத்திருக்கும் ஜனாதிபதி, ஆட்சியமைப்பு மாற்றம் பற்றிப் பேசவே அஞ்சுகின்ற ஜனாதிபதி, நோர்வேயின் ஒத்துழைப்பை மெல்லவோ விழுங்கவோ முடியாத ஒரு நெருக்கடியாக நினைக்கும் ஜனாதிபதி, யுத்தத்தின் மூலம் புலிகளை முடக்கிவிடுவதே தேசியப் பிரச்சினைக்குச் சுமுகமான தீர்வைக் காண்பதற்கான முன்னிபந்தனை என்று நம்புகிறவர்களைத் தன்னுடன் சேர்த்துவைத்துள்ள ஜனாதிபதி, நாட்டில் பெரும் போர் தொடர்வதைத் தவிர்க்க முடியாது.

அவரால் செய்யக்கூடியதெல்லாம் யுத்தம் நடக்கவில்லை என்று சாதிப்பது. சமாதானத்திற்குத் தயார் என்று தொடர்ந்து அறிவிப்பது. இதன் மூலமாக மக்களுக்கு அரசு நியாயமாக நடப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பது மட்டுமே. ஆனால் யுத்தம் தன்பாட்டுக்கு வளர்ந்து முழு நாட்டையும் விழுங்கி விடும்வரை அவர் இதைச் செய்துகொண்டிருக்கப்போகிறாரா?

யுத்த நடவடிக்கை, பிற நாடுகளும் சர்வதேசச் சமூகமும் தலையிட்டுச் சுமுகப்படுத்தாவிட்டால், இன்னும் ஓரிரு வாரங்களில் மிகத் தீவிரமான கட்டத்தை நோக்கி நகரும். அரசியல் ரீதியாக இலங்கை அரசு மிகவும் பலவீனமடைந்துவருகிறது. அது இந்த யுத்தத்தால் மேலும் மோசமான நிலைக்குப் போகும். இராணுவரீதியான வெற்றி எப்படி இருப்பினும் அதற்கான விலையை மக்களே கொடுக்க வேண்டியிருக்கும்.

மாவிலாறு அணைத் திறப்பு விவகாரம் சுமுகமாகத் தீர்க்கப்படுவதற்கான நிலைமை கைகூடி வந்தபோது, அதை ஹெல உறுமய எம்.பி.க்கள் தமது அரசியலுக்குப் பயன்படுத்த முயன்றனர். யுத்தம் வெடித்தது. மனிதாபிமானம், இறைமை என்ற வார்த்தைகளால் யுத்தம் நியாயப்படுத்தப்பட்டது. அரசு - புலிகள் மோதலில் பலநூறு உயிர்கள் பலியாகின. கிட்டத்தட்ட 60 ஆயிரம் மக்கள் தமது வீடு வாசல்களை இழந்து அகதிகளாயினர். அந்த அகதிகளின் நிலை இன்றுவரை மிக மோசமான நிலையிலேயே இருக்கிறது. அணைக்கட்டு திறக்கப்பட்டது. புலிகளா இலங்கைப் படையினரா என்ற கேள்விக்குப் பதிலளிக்காமல் இன்று அது திறக்கப்பட்டுவிட்டது. நடந்து முடிந்த யுத்தத்தால் இரு தரப்பும் பெற்றுக்கொண்ட வெற்றி என்ன? புலிகளின் பலத்தை இலங்கை அரசு புரிந்துகொண்டதா? இலங்கை அரசின் இயல்பைப் புலிகள் புரிந்துகொண்டனரா? இரண்டும் இல்லை. புதிதாக எந்த வெற்றியும் இருவருக்கும் கிடைக்கவில்லை. அரசியல் ரீதியாகப் புலிகள் அரசைவிட நியாயமாக நடந்துகொண்டதாகச் செய்திகள் வந்தன. மக்களின் குரல்கள் வானொலிகளில் வெளிவந்தன. ஆனால் இது வெற்றி தானா? 60 ஆயிரம் மக்களின் சகஜ வாழ்வை விலையாகக் கொடுத்துத்தான் ஓர் அணை திறக்கப்பட வேண்டுமென்ற நிலைக்கு என்ன நியாயத்தை யார் சொல்ல முடியும்?

பயங்கரவாதத்திற்கு அடிபணிய முடியாது என்ற வீர வசனத்தைக் கூறியபடி மாவிலாறுக்குப் படைநடத்தியது அணைக்கட்டைத் திறக்கத்தான் என்றால் அதனால் சாதித்த வெற்றி என்ன? பயங்கரவாதம் அடிபணிந்துவிட்டதா? அரசாங்கம் இதற்கு என்ன நியாயம் சொல்லப் போகிறது? ஷெல் வீச்சில் வீழ்ந்திறந்த நூற்றுக்கணக்கான அகதி மக்களின் இழப்புக்குப் பின் கிடைத்த வெற்றி, இழப்பேதும் இல்லாமலே திறந்து விடக் கிடைத்த அணைக்கட்டு திறப்புத்தானா?

மாவிலாறு ஓர் உதாரணம் மட்டுமே. அரசியல் தீர்வு பற்றிய அக்கறை இல்லாதவரை இப்படிப் பல மாவிலாறு நிகழ்வுகளை நாம் காண வேண்டியவரும். இன்றைய நிலையில் பலாலி விமான நிலையத்தில் விமானங்கள் இறங்க முடிய

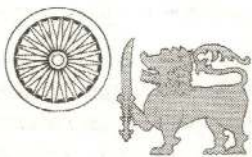
வில்லை என்பதாக இருக்கிறது. பலாலி அடுத்த மாவிலாறாக மாறப்போகிறது.

மாவிலாறுகள் மட்டுமல்ல; மக்களின் இரத்த ஆறு பெருகு வதும் தொடரப் போகிறது. மஹிந்த சிந்தனைக்கு அரசியல் நிலைமை புரியும்வரை இலங்கை மக்களின் நிலைமை குறித்து அதிர்ச்சியடையக்கூடிய செய்திகள் எதுவும் வரப்போவ மில்லை.

எல்லாமே எதிர்பார்த்த செய்திகளாகவே இருக்கும்!

இதழ் 81, செப்டம்பர் 2006

இந்தியாவின் நேரடித் தலையீடு

எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன்

கடந்த ஒரு மாத காலத்துள் இலங்கையின் அரசியல் சூழலில் பல முக்கிய, பின்னால் முக்கிய அரசியல் மாற்றங்களுக்கு வழிகோலக்கூடிய நிகழ்வுகள் மிக வேகமாக நடந்து முடிந்துவிட்டன. புலிகள் மீதான ஐரோப்பிய ஒன்றியம் விதித்த தடை தனது விடாமுயற்சிக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்று இலங்கை அரசாங்கமும் வெளிநாட்டமைச்சர் மங்கள சமரவீரவும் சந்தோஷப்பட்டுக்கொள்கின்றபோதும், உண்மையில் அது வேறு பல உள்நோக்கங்களைக் கொண்ட ஒரு முடிவாகும். தடைசெய்யும் முடிவு எடுக்கப்படுவதற்கு ஒரு வார காலத்திற்கு முன்புவரையும் அந்தக் கோரிக்கைக்கு ஐரோப்பிய ஒன்றிய நாடுகள் மத்தியில் பெரிய ஆதரவு இருக்கவில்லை. ஆனால் இந்த நிலைமை திடீரென மாறித் தடைசெய்வது என்ற முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இதற்கான நிமித்தக் காரணமாக யுத்த நிறுத்தக் கண்காணிப்புக் குழுவின்ர் பாதுகாப்புக் கொடுத்து அழைத்துச் சென்ற கடற்படைக் கப்பல்மீது கடற்புலிகள் தாக்குதல் தொடுத்த சம்பவம் கூறப்பட்டாலும் அதை ஒரு பலமான காரணம் என்று சொல்லிவிட முடியாது. இந்த முடிவு புலிகளை வேறு வழியின்றிப் பேச்சுவார்த்தையை நோக்கித் தள்ளுவதற்கு உதவும் என்றும் அதற்காகவே இது செய்யப்பட்டது என்றும் கூறப்படுகின்றன. ஆனால், இதைவிடவும் வேறு முக்கிய பூகோள அரசியல் காரணங்கள் இருக்கின்றன என்றும் குறிப்பாக அமெரிக்காவின் தலையீட்டினாலேயே இது நடந்திருக்கிறது என்றும் வெளிப்படுத்தப்படும் ஊகங்களை முற்றாக மறுப்பதற்கில்லை.

அமெரிக்காவிற்கு இந்த விடயத்தில் இருக்கும் அக்கறைக் கான காரணங்கள் ஒருபுறமிருக்க, அதைத் தொடர்ந்து நடந்த சம்பவங்களைக் கவனிப்பது இலங்கையின் உள்நாட்டு அரசியலின் போக்கு எவ்வாறு அமையப்போகிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள உதவியாக இருக்கும். ஜெனிவாவில் நடக்கவிருந்த பேச்சுவார்த்தை இலங்கையின் புதிய அரசாங்கத்திற்கும் புலிகளுக்கும் இடையில் போக்குவரத்திற்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொள்வதில் ஏற்பட்ட இழுபறி காரணமாகக் குழம்பிப்போனது. இதை அடுத்து, கண்காணிப்புக் குழுவுக்கும் புலிகளுக்குமிடையில் ஏற்பட்ட முறுகல் நிலையைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு நடந்த ஒஸ்லோ பேச்சுவார்த்தையின்போது, அரசாங்கத்துடன் புலிகளைப் பேச வைக்க எடுத்த முயற்சிகளும் குழம்பிப்போயின. புலிகளுடன் பேச ஒஸ்லோவில் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை அரசு வீணடித்தது. தகுதியாய்ந்த பிரதிநிதிகளை அனுப்பிவைக்காததால் அந்த வாய்ப்பு குழம்பிப்போகும் நிலையை ஏற்படுத்திவிட்டிருந்தது. இந்த இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் புலிகள் தம்மை மிகவும் கவனமாக அரசியல்ரீதியில் பாதுகாத்துக் கொண்டதுடன் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் உலக அரங்கில் அரசியல் நெருக்கடியை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். தம்மைத் தடைசெய்த ஐரோப்பிய நாடுகளைச் சேர்ந்த கண்காணிப்புக் குழு உறுப்பினர்களை வடக்கு, கிழக்கிலிருந்து யுத்த நிறுத்தக் கண்காணிப்புப் பணியை நிறுத்திவிட்டு வெளியேற வேண்டுமென்று ஒஸ்லோவில் வைத்துப் புலிகள் அறிவித்தனர்.

இந்த இரண்டு சம்பவங்களினூடாகப் புலிகளை இலங்கை அரசாங்கமும் ஐரோப்பிய ஒன்றியமும் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையை நோக்கி இழுப்பதற்குப் பதிலாக யுத்தத்தை நோக்கித் தள்ளிவிட்டிருந்தன. ஒருவகையில் இலங்கை அரசுக்கும் அதுதான் தேவையாக இருந்தது. அதனால்தான் இராணுவத் தளபதி சரத் பொன்சேகாமீது தற்கொலைக் குண்டுத் தாக்குதல் நடைபெற்றதைத் தொடர்ந்து கடற்படையினர் மன்னார் பேசாலை வாழ் தமிழ் மக்கள்மீது நடத்திய தாக்குதல் மற்றும் வன்னியில் நடந்த விமானப்படையின் குண்டு வீச்சுக்கள் என்பன தொடங்கின. இதனால், முழுமையான ஒரு யுத்தம் வெடிக்கின்ற ஒரு நிலைமை உருவானது. கெப்பற்றிக் கொல்லாவையில் பயணிகள் பஸ் வண்டி ஒன்றின்மீது நடத்தப்பட்ட கண்ணி வெடித் தாக்குதலில் 150 சிங்களப் பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டது இந்த யுத்த உணர்வலைகளை மேலும் வளர்த்துவிட்டிருந்தது. இக்கொலைச் சம்பவத்திற்கும் தமக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்று புலிகள் அறிவித்திருந்தபோதும் அந்த மறுப்பு ஊடகங்கள் மத்தியில் அவ்வளவாகக் கண்டுகொள்ளப்படவில்லை. ஆனால், அரசாங்கத்திற்கு எச்சரிக்கை கலந்த, பலமான

சர்வதேச அழுத்தங்கள் பல கொடுக்கப்பட்டன. தாம் சமாதானத் திற்கான கதவை இன்னமும் திறந்துதான் வைத்திருக்கிறோம் என்று ஜனாதிபதி திரும்பத் திரும்ப அறிவித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இந்த நிலையில்தான் இராணுவத்தின் மூன்றாம் மட்ட உயர் அதிகாரியான மேயர் ஜேனரல் பாரமி குலதுங்க மீதான தற்கொலைக் குண்டுத் தாக்குதல் நடந்தது. இது, உடனடியாக இராணுவத்தைத் தலைமையற்ற ஓர் அமைப்பாக மாற்றிவிட்டிருந்தபோதும் யுத்தத்தை நோக்கிச் செல்வதற்கான இராணுவத்தின் விருப்புக்கு மேலும் வலுவூட்டுவதாக அமைந்தது. ஆயினும் இராணுவத் தளபதிமீதான தற்கொலைக் குண்டொரியின் தாக்குதலையடுத்து வடக்குக் கிழக்கில் நடைபெற்றது போன்ற ஒரு பழிவாங்கும் நடவடிக்கையை அரசப்படைகள் கட்டவிழ்த்துவிடக்கூடாது என்ற எச்சரிக்கை பல நாடுகளினதும் தூதுவராலயங்களிலிருந்து அரசாங்கத்திற்கு வந்து குவிந்ததை அடுத்து இவ்வாறான சம்பவங்கள் நடக்காமல் தடுக்கப்பட்டன. படையினரின் இத்தகைய பழிவாங்கும் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப் படுத்தாவிட்டால் சர்வதேச அரசு அரங்கில் தமது அரசு அம்பலமாகிவிடும் என்று ஜனாதிபதிக்குத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. ஏற்கெனவே அவருக்கு இலங்கை அரசாங்கம் எதிர்கொள்ளும் சர்வதேச அரசியல் நெருக்கடிகளிலிருந்து மீள்வதற்குத் தோன்றிய ஒரே மாற்று வழிதான் புலிகளுடன் நேரடியாகப் பேசப்போவதாக அறிவிப்பது. அப்படித் தோன்றியவுடன் இவ்வளவுக்குப் பிறகும் புலிகளுடன் தாம் நேரடியாகவே பேச விரும்புவதாகவும் இடையில் தரக்கள் தேவை இல்லை என்றும் பகிரங்கமாகவே அறிவித்தார். அறிவித்ததுடன் நில்லாது, அதற்கான இரகசிய முயற்சியிலும் இறங்கியிருந்தார். ஆனால் அதேவேளை படையினர் யுத்தத்திற்கான நகர்வுகளைத் தொடர்வதை அவர் கண்டும் காணாததுபோல நடந்துகொண்டார். படையினரின் நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்தன. இதன் காரணமாகப் பெருமளவு அகதிகள் நான்கு நாள் பல ஆபத்துகளுக்கு மத்தியிலும் இந்தியாவிற்குச் சென்று தஞ்சம் கோரத் தொடங்கினர். படையினரின் யுத்த நோக்கிலான நகர்வுகள் தொடர்ச்சியாக நடந்து கொண்டிருந்தன.

இந்தத் தந்திரோபாயத்தினை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் யுத்த சம்பவமொன்றின் செய்திகள் இக்குறிப்பை எழுதத் தொடங்குகின்றபோது கிடைத்துள்ளன. மட்டக்களப்பு வாகனோரியிலுள்ள புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதியில் நடைபெற்ற மோதல் ஒன்றில் புலிகள் தரப்பில் அறுவரும் இராணுவத்தினர் தரப்பில் பன்னிருவரும் கொல்லப்பட்டுள்ளதாகவும் ஓர் இராணுவ அதிகாரி புலிகளால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டுள்ள

தாகவும் அந்தச் செய்தி தெரிவிக்கிறது. புலிகளின் கட்டுப் பாட்டுப் பிரதேசத்துக்குள் பெருந்தொகையாக இராணுவத்தினர் ஊடுருவ முற்பட்டிருக்காவிட்டால் இவ்வளவு பெரிய இழப்பை நேரடி யுத்தத்தில் சந்தித்திருக்கச் சாத்தியமில்லை. ஆக, இராணுவத்தினர் ஒரு பெரும் படை நகர்வைப் புலிகளின் பகுதிக்குள் யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தத்தை மீறி மேற்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகிறது. இவ்வளவு காலமும் கடைப்பிடித்த, அடையாளம் தெரியாதபடி புலிகளின் பகுதிக்குள் ஊடுருவித் தாக்கிவிட்டுப் பின்வாங்கும் தந்திரோபாயத்திற்கு மாறாக இந்தப் படை நகர்வு நடந்திருக்கிறது.

இந்த ஒருமாத காலத்திய நடவடிக்கைகளினால் வழமை போல் அதிகளவில் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அப்பாவி மக்களே. கொல்லப்பட்டது, சொத்திழந்தது, காயமடைந்தது, அகதிகளானது, கைதுசெய்யப்பட்டது எல்லாம் அவர்கள்தான். இந்த நிலையை மாற்றியமைக்க வேண்டும் என்பதில் அரசு எந்த அக்கறையையும் காட்டவில்லை எனப் பல ஊடகங்கள் கருத்து வெளியிட்டுள்ளன. உண்மையில், இந்த அரசுக்கு உள்ள அக்கறையெல்லாம் இந்த நிலையை மாற்றியமைப்பது அல்ல. மாறாக அதைப் பேணி வளர்ப்பதுதான். இந்த அரசு பதவியேற்ற நாளுமுதலாக அதன் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் எந்தப் பிரச்சினையையும் தீர்ப்பதில் அல்ல; அவற்றை அபிவருத்தி செய்வதையே நோக்கமாகக்கொண்டுள்ளன. நாட்டில் வளர்ந்துவரும் பொருளாதார நெருக்கடி, இதன் காரணமாக மக்களிடையே வளர்ந்து வரும் எதிர்ப்புணர்வு என்பவற்றால் வரக்கூடிய நெருக்கடிகளைத் தடுக்க யுத்த நெருக்கடி அவசியம் என்று ஜனாதிபதி மஹிந்த சிந்தனையாளர்கள் தெளிவாகவே தெரிந்துவைத்திருக்கிறார்கள்.

நாட்டின் முக்கியமான பிரச்சினைகள் என்ன, அவற்றைத் தீர்க்கக் குறைந்தபட்சம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பவற்றில் ஒரு திட்டவட்டமான அபிப்பிராயம்கூட இல்லாதவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் எப்படி எல்லாம் நடந்துகொள்வார்கள் என்பதற்கு நல்ல உதாரணமாக இன்றைய இலங்கை அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் அமைந்துள்ளன. ஆட்சியைப் பிடிப் பதற்காக ஒன்றுக்கொன்று முரணான கொள்கைகளைக் கொண்டவர்களைக் கூட்டி ஓர் ஆட்சியை அமைத்தால் என்ன நடக்கும்? ஒரு சாதாரண பிரச்சினைக்குக்கூட இவர்களால் ஒரு தீர்வை ஒருமித்துக் கண்டுவிட முடியாது. எல்லா விடயத் திலும் ஆளும் கூட்டணிக்குள் பலத்த இழுபறிகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. குறிப்பாக ஜே.வி.பி.யின் எதிர்ப்பு வெறுமனே இனப்பிரச்சினையில் மட்டுமல்ல, அனைத்து விடயங்களிலும் வெளிப்படையாகவே நிலவிவருகிறது. குறைந்தபட்சம் இலங்கை

மின்சாரச் சபையைச் சீர்திருத்தும் சட்ட மூலத்தைக்கூடப் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்ற முடியாத நெருக்கடிக்குள் சிக்கித் தவிக்கிறது அது. நடைமுறைச் சாத்தியமற்ற வாக்குறுதிகளை வழங்கிச் சிங்கள மக்களின் வாக்குகளைப் பெற்று ஆட்சிக்கு வந்த மஹிந்த சிந்தனைக்கு இப்போது என்ன செய்வ தென்றே தெரியவில்லை.

பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபடுவதில் அக்கறையோடிருப்பதாகத் தெரிவித்துக்கொண்டே புலிகளை யுத்தத்தில் இழுத்து விடுவதற்கான அனைத்து வழிகளையும் அது மேற்கொண்டது. ஆனால் புலிகளோ எதிர்பார்த்தபடி யுத்தத்தில் இறங்காமல் வெறும் பதிலடிகளைக் கொடுப்பதுடன் நிறுத்திக்கொண்டுவிடுகின்றனர். அதேவேளை அந்தப் பதிலடிகளும் மிகப் பெரிய அதிர்ச்சியை ஊட்டும் பதிலடிகளாக அமைந்துவிடுவது அரசாங்கத்திற்குப் பெரிய தலையிடியாக உள்ளது. கடந்த ஒருமாத காலத்துள் நடந்த நிகழ்வுகள் அரசாங்கத்தைப் பெரும் சர்வதேச அழுத்தத்துக்கு உள்ளாக்கிவிட்டுள்ளன. இலங்கைக் கடற்படையினரின் மன்னார் தாக்குதல்கள் காரணமாக ஆறாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட அகதிகள் இந்தியாவிற்குச் சென்று தஞ்சம் கோரியது அரசுக்குப் பெரும் நெருக்கடியை ஏற்படுத்தியுள்ளது. யுத்தத்தை விட்டுவிட்டுப் பேச்சுவார்த்தைக்குச் செல்லுமாறு நேரடியாகவே அரசாங்கத்திற்கு அழுத்தங்கள் பிரயோகிக்கப்பட்டன.

நோர்வே இல்லாமல் நாமே நேரடியாகப் பேசுவோம் என்று புலிகளுக்கு இரகசியமாகத் தூது அனுப்பிப் பார்த்தார் ஐனாதிபதி. ஜே.வி.பியைத் தாஜா செய்யவும் பேச்சுவார்த்தையை நடத்துகிறோம் என்று உலகை நம்பவைக்கவும் அவர் அம்முயற்சியை மேற்கொண்டார். அவரது இந்த இரகசியக் கோரிக்கையைப் புலிகள் மறுத்தது மட்டுமன்றி அப்படிப் பேசுவதானால் அதனைப் பகிரங்கமாக அறிவிக்க வேண்டுமென்றும் கூறினர். பேசுவதற்கான சில முன்நிபந்தனைகளாக அரசுப் படைகளாலும் துணைப் படைகளாலும் தமிழ் மக்கள்மீது நடத்தப்படும் கொலைகள் நிறுத்தப்பட வேண்டும், துணைப் படைகளாகச் செயற்படுவோரின் ஆயுதங்களை உடனடியாகக் களைவதுடன் அவர்களை வடக்கு, கிழக்குப் பிரதேசத்தில் செயற்படாமல் தடுக்க வேண்டும் யாழ் குடாநாட்டில் நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டுள்ள மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பொருளாதாரத் தடையை நீக்க வேண்டும் போன்றவற்றையும் புலிகள் முன்வைத்திருந்தனர். இந்தப் பதிலினால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தை அடுத்து அவர் ஒரு சர்வகட்சி மாநாட்டைக் கூட்டி அனைத்துக் கட்சிகளதும் அபிப்பிராயத்திற்கமைவான ஒரு தீர்வை முன்வைக்கப்போவதாக அறிவித்ததுடன் இம்மாநாட்டில் புலிகளும் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்று அவர் அழைப்புவிடுத்திருந்தார்.

இந்த முயற்சி ஒன்றும் புதிய முயற்சி அல்ல. தவிரவும் ஜனாதிபதி இந்த விடயத்தில் எவ்வளவு உறுதியாக இருப்பார் என்ற சந்தேகமும் பலராலும் எழுப்பப்படுகிறது. புலிகள் காலம் கடத்தும் செயலாகவே இதை நோக்குகின்றனர். ஒற்றை ஆட்சிக் கோட்பாட்டினுள் பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியும் என்று விடாப்பிடியாகச் சாதிக்கும் கட்சிகள் கூட்டாகச் சேர்ந்து பேசித் தமிழ் மக்களின் நலனுக்காக என்னத்தைச் செய்யப்போகிறார்கள் என்ற அவ நம்பிக்கையே பரவலாக எழுகின்றது.

இதற்கிடையில் இலங்கை அரசுக்கு இந்திய வெளியுறவுச் செயலாளர் சியாம் சரண் அவர்களின் வடிவில் இன்னொரு பெரிய நெருக்கடி ஏற்பட்டது.

ஜனாதிபதியை அவரது மாளிகையில் இந்தியப் பிரதமரின் செய்தியுடன் சந்தித்த இந்திய வெளியுறவுச் செயலர், இலங்கைப் படைகள் தமிழ் மக்கள்து நடத்தும் படுகொலைகளை உடனடியாக நிறுத்த வேண்டும் என்றும் யுத்தத்தைக் கைவிட்டுவிட்டுச் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையை உடனடியாக நடத்த முன்வருதல் வேண்டும் என்றும் இந்தியா விரும்புவதாகத் தெரிவித்தார். இந்திய வெளியுறவுச் செயலரின் இந்தத் திடீர் விஜயமும் சமாதானப் பேச்சில் இலங்கை அக்கறை காட்ட வேண்டும் என்று வலியுறுத்திய விதமும் இனிமேலும் இந்தியா வெறும் பார்வையாளராக இருக்கப்போவதில்லை என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன.

சியாம் சரண் அவ்வளவுடன் நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை. ஒருபடி மேலே போய்ச் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிக்கவல்ல ஆட்சிமுறையை, அதாவது இந்திய சமஷ்டி முறையையொத்த ஓர் ஆட்சியமைப்பு முறையைத் தீர்வாக வழங்க முன்வர வேண்டும் என்றும் ஒற்றை ஆட்சிக்குள் தீர்வைக் காண முடியும் என்ற விடாப்பிடியான நடைமுறைக் கொவ்வாத கருத்தை விட்டுவிட வேண்டும் என்றும் அவர் தெரிவித்திருந்தார். கூடவே, இந்திய முறைமையினை ஒத்த ஒரு முறைமையைக் கொண்டுவருவதாக இருந்தால் அதற்கு வேண்டிய நிபுணத்துவ உதவியை வழங்கவும் முன்வந்தார். அதை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர எதிர்க்கட்சியான ஐ.தே. கட்சியின் உதவியைப் பெற்றுத் தருவதில் தாம் உதவ முடியும் என்றும் தெரிவித்திருந்தார். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் ரணில் விக்கிரமசிங்கவைச் சந்தித்து இந்த விடயத்தில் அரசுக்கு உதவும்படியும் கேட்டுக்கொண்டார்.

இந்திய அரசின் இந்த வார்த்தைகள் எவையும் மிகவும் தெளிவாக, எந்தச் சந்தேகத்திற்குமிடமில்லாதவிதத்தில் கறாராகவே தெரியப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்திய வெளிநாட்டுச்

செயலரின் வலியுறுத்தலை அத்துமீறிய தலையீடு என்று கண்டித்த ஜே.வி.பி. எமது நாட்டுப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண எமக்கு முடியும். இந்தியாவின் ஆலோசனை எமக்குத் தேவையில்லை என்று அறிக்கைவிட்டது. ஆனால் ஜனாதிபதியோ இந்திய மாதிரியிலான ஒரு தீர்வைக் காண வேண்டும் என்று இப்போது பேசத் தொடங்கியுள்ளார்.

ஆயினும் வழமைபோல அவர் தனது கபடத்தனமான அரசியலை விட்டுவிடத் தயாரில்லை என்பதை ஐ.தே.க.வின் உதவியைக் கோரிக்கொண்டே அதன் காலை வாரிவிடும் செயலில் இறங்கியதன் மூலம் உறுதிப்படுத்திவிட்டிருக்கிறார் என்று எதிர்க் கட்சியான ஐ.தே.க. அறிவித்திருக்கிறது. தம்மோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே தமது உறுப்பினர்களை மந்திரிப் பதவி தருவதாக ஆசைகாட்டித் தமது கட்சிக்குள் இழுத்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்றும் இதனால் ஒப்புக்கொண்டபடி தம்மால் இலங்கை அரசுக்கு உதவ முடியாது என்றும் ரணில் விக்கிரமசிங்க தனது பிரதிநிதியாக மிலிந்த முறகொடவை இந்தியாவிற்கு அனுப்பி இந்திய அரசுக்குத் தெரியப்படுத்தியுள்ளார்.

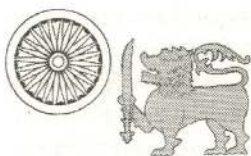
இந்திய அரசிற்கு இலங்கை விவகாரத்தில் புதிதாக இப்படி ஒரு திடீர் அக்கறை ஏற்படக் காரணம் என்ன? இந்தியாவுக்குள் பெருந்தொகையில் நுழையும் அகதிகளின் எண்ணிக்கையும் இதன் காரணமாகத் தமிழ்நாட்டில் பெருகிவரும் அகதிகளின் எண்ணிக்கையுமே இந்தத் திடீர் முடிவுக்குக் காரணம் என்று கருதப்படுகின்றது. ஆனால் உண்மையில் அதைவிடவும் முக்கியமான பிராந்திய அரசியல் காரணங்கள் இந்தியாவை இப்படியான ஒரு நிலைக்குத் தூண்டியிருக்கக்கூடும் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

இலங்கை அரசு ஆயுதக் கொள்வனவுக்காகப் பாகிஸ்தானுடன் மேற்கொண்டுள்ள நெருக்கமான உறவு மற்றும் பேசாலையில் இருக்கும் எண்ணை வளத்தை ஆராய்வதற்கான உரிமை ஒப்பந்தத்தைச் சீன நிறுவனம் ஒன்றிற்கு கையளித்தமை ஆகிய காரணங்கள் இந்தியாவை இலங்கை தொடர்பாக 'உன்னிப்பாகக் கவனித்துக்கொண்டிருக்கும்' நிலையைவிட்டு நெருங்கி வரச்செய்திருக்கின்றன.

இந்தக் குறிப்பின் தொடக்கத்திலே குறிப்பிடப்படடி, பின்னால் பல முக்கியத் திருப்பங்களை ஏற்படுத்தக்கூடிய முக்கியச் சம்பவங்கள் நடந்து முடிந்துவிட்ட ஒரு காலமாக இக்காலத்தை எந்தத் தயக்கமுமின்றிச் சொல்வதற்கான அடிப்படைகளின் பிரதான அம்சம் மௌனம் கலைத்த இந்தியாவின் நேரடிப் பிரசன்னம். ராஜீவ் கொலை தொடர்பான அன்ரன் பாலசிங்

கத்தின் கருத்துகளை இந்தியா எப்படி எடுத்துக்கொண்டாலும் இலங்கை அரசின் இழுத்தடிப்பு, கடந்த மாவீரர் தின உரையில் பிரபாகரன் தெரிவித்த யுத்தத்துக்கான காலக்கெடுவை இலேசாக எடுத்திருக்கவில்லை என்பதை இந்தப் பிரசன்னம் குறிகாட்டி நிற்கிறது என்று மட்டும் இப்போதைக்குக் குறித்துவைத்துக் கொள்ளலாம்.

இதழ் 81, செப்டம்பர் 2006

தமிழ்ச்செல்வன் படுகொலை: சமாதான முயற்சிகளுக்கெதிரான தாக்குதல்

எஸ்.கே. விக்னேஸ்வரன்

தனிநபர்களைக் கொல்வதன் மூலமாக ஒரு நாட்டின் அல்லது ஒரு தேசத்தின் அரசியலை மாற்றி அமைத்துவிட முடியுமா? அந்த நாட்டு மக்களின் அல்லது தேசத்தின் உரிமைகட்கான போராட்டத்தை நசுக்கிவிட முடியுமா? ஒடுக்கப்படுகின்ற மக்களின் அரசியலை முன்வைத்துப் போராடுகின்ற ஒரு அரசியல் இயக்கம் தன்னளவில் எவ்வளவுதான் அரசியல் தவறுகளை மேற்கொண்டாலும், அந்தத் தவறுகட்காக அது ஒடுக்குகின்ற எதிரியின் கையில்சிக்கி அழிவதை அந்த நாட்டு மக்களோ அல்லது தேசமோ ஏற்றுக்கொள்ளுமா?

இவை ஒன்றும் புதிய கேள்விகள் அல்ல. ஈழத்து அரசியற் போராட்ட வரலாற்றில் பலமுறை திரும்பத் திரும்பக் கேட்கப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்ட கேள்விகள்தான். இவை மட்டுமல்ல, இவற்றுடன் கூடவே, அரசியற் தவறுகள், மக்களின் நலன்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்ற போராட்டங்களை நடாத்தும் ஒரு விடுதலை இயக்கத்தை அதன் நோக்கத்திலிருந்து விலகாமற் செல்ல அனுமதிக்குமா என்ற கேள்வியும் விவாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால், இன்றுவரை இந்த விவாதங்கள் தொடர்கின்ற போதும் இலங்கையில் இவ்விவாதங்களின் உள்ளொளி உணரப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. வரலாற்றிலிருந்து கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது இன்னமும் கணக்கெடுக்கப்படாததாகவே இருந்துவருகிறது.

விளைவு, நாட்டில் ஓடும் இரத்தக்களரியும் இளஞ்சந்ததியின் அழிவும் நாட்டின் அனைத்து வளங்களும் ஈடுசெய்ய முடியாத விதத்திலும் வேகத்திலும் அதிகரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் துறைப் பொறுப்பாளர் சு.ப. தமிழ்ச்செல்வன் கொல்லப்பட்ட நிகழ்வு, ஒரு மாபெரும் வெற்றியாகத் தென்னிலங்கையின் பல பகுதிகளில் வெடிகொளுத்தி ஆரவாரமாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் வாழ்கின்ற அனைத்துப் பிரதேசங்களிலும் தமிழ்ச்செல்வனுக்காக அஞ்சலிக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கையில் தெற்கில் இவ்வாறு நடந்தது நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற பாரிய பிளவுக்கு உதாரணமான மிகக்கிட்டிய சம்பவமாகும். இது, இலங்கையில் சமாதானத்தைக் காண்பதற்கான காலம் கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் இல்லை என்பதைத் துல்லியமாக வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம் தமிழ்ச்செல்வன் உயிரோடு இருந்திருந்தால் விரைவில் சமாதானத்தைக் கொண்டுவந்து விடுவார் என்பதல்ல, மாறாக, தெற்கு இன்னமும் சமாதானத்தை அவசியமான ஒன்றாகக் கருதத் தொடங்கவில்லை என்பதை இச்சம்பவம் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறது.

அரசு மற்றும் இராணுவத் தரப்பினைப் பொறுத்தவரை இந்தக் கொலை, புலிகள் தரப்புக்கு விழுந்த மாபெரும் அடி என்ற நம்பிக்கையே நிலவுகிறது. உண்மையில் அப்படி அவர்கள் நம்புகிறார்கள் என்பதைவிட அப்படி ஒரு படத்தை அவர்கள் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் வெளிப்படுத்த விரும்புகிறார்கள் என்பதே சரியானது. கிளிநொச்சியில் நடாத்தப்பட்ட விமானக் குண்டு வீச்சொன்றின்போது கொல்லப்பட்ட தமிழ்ச்செல்வனின் இந்தக் கொலை தொடர்பாகக் கருத்துத் தெரிவிக்கும்போது, ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜபக்சவின் தம்பியும் பாதுகாப்புச் செயலாளருமான கோத்தபாய ராஜபக்ச 'இது தொடரும். புலிகளின் தலைவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று எமக்குத் தெரியும். அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொருவராக இப்படி இல்லா மற்றையவோம், என்று முழங்கியிருந்தார். ஆனால் உண்மையில் அவருக்குத் தெரியும், தமிழ்ச்செல்வனின் கொலை 'காகம் இருக்கப் பனம் பழம் விழுந்த கதையாக நடந்த ஒரு சம்பவம் என்று. தமிழ்ச் செல்வன் கொல்லப்பட்டார் என்ற செய்தியைப் புலிகள் அறிவிக்கும்வரை இலங்கை இராணுவத்தினருக்குக் கொல்லப்பட்டவர்கள் யார் என்றே தெரிந்திருக்கவில்லை.

வன்னிக்கான கட்டளைத்தளபதி 'எமக்குத் தாக்குதல் நடாத்தப்பட்ட இடத்தில் தமிழ்ச்செல்வன் இருந்தார் என்று அப்போது தெரிந்திருக்கவில்லை' எனத் தெரிவித்திருந்தார்.

ஆனால் அரசாங்கப் பேச்சாளர் ஹெகலிய றம்புக்வலவிற்குப் பாதுகாப்புச் செயலாளர் போலவே, அப்படிச்சொல்வது கௌரவக் குறைவாக இருந்திருக்கிறது.

தமது படையினர் மிகவும் நுணுக்கமான உளவு ஆற்றல் களைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று காட்டவும் அனுராதபுரம் விமானப்படைத்தளத் தாக்குதலின்போது ஏற்பட்ட இழப்பு களால் உருவாகியிருந்த சிங்கள மக்கள் மத்தியிலான உணர் வலைகளுக்கு நம்பிக்கை ஊட்ட வேண்டும் என்பதற்காகவும் அவர் தாம் தெரிந்துகொண்டே குண்டை வீசியதாக அறிவித்தார். அரசாங்கத் தகவல் அறிவிப்பாளராக இருந்தபோதும் பெரும் பாலும் ஒரு யுத்தகளத் தளபதிபோல வீறாப்புடன் பேசுவதற் காகத் தவறான தகவல்களைக்கூடத் தெரிவிக்கத் தயங்காத றம்புக்வலவின் இந்த அறிவிப்பு எதிர்பார்த்ததைவிட அரசுக்குச் சர்வதேச மட்டத்திலிருந்து பெரும் நெருக்கடியைக் கொடுத் துள்ளது.

சமாதானப் பேச்சுக்கான புலிகள் தரப்புப் பேச்சாளர் என்ற முறையில், தமிழ்ச்செல்வனைக் கொலை செய்தது சமாதான முயற்சிகளுக்கு எதிரான நடவடிக்கையாகும் என்ற கண்டனத்தை அரசு எதிர்கொள்ள வேண்டி ஏற்பட்டது. இதனால், பின்னர் தமக்குத் தகவல் கிடைத்தது உண்மை என்றும் ஆனால் அது புலிகளின் நடமாட்டம் பற்றிய தகவல் என்றும் அதில் தமிழ்ச்செல்வனும் இருக்கிறார் என்பது அவர் கொல்லப்பட்ட பின்னரே தெரியும் என்றும் இராணுவப் பேச்சாளர் உதய நாணயக்காரவூடக அறிவிக்க வேண்டிய நிலை அரசுக்கு ஏற்பட்டது.

எது எப்படியிருப்பினும் இந்தக் கொலையை ஒட்டி நடந்த ஆரவாரங்கள் இலங்கை அரசாங்கத்தின் இன்றைய அரசியல் மற்றும் இராணுவத் தலைமைகளிடம் இருக்கும் இன்றைய நிலைமை பற்றிய பார்வையானது மிகத் தெளிவாக ஒரு அரசியற் தீர்வை நோக்கியதல்ல, யுத்தத்தில் புலிகளை முழுமையாகத் தோற்கடிப்பதே என்பதைத் தெளிவாக வெளிப் படுத்துகின்றன. அதிலும் புலிகளை இராணுவரீதியாக அழிக்க எந்த வழிமுறைகளையும் அவர்கள் கையாளத் தயார் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்த வழிமுறைகளில் ஒன்றாக, புலிகளின் முக்கியத் தலைவர்களைத் தேடிப்பிடித்துக் கொன்றுவிடுவதும் அடங்குகிறது. ஆனால், புலிகளை தமிழ்த்தரப்பினைப் பிரதி நிதித்துவம் செய்யும் அணியாக அங்கீகரித்துக்கொண்டு அதைச் செய்ய முடியாது என்பதால் - அல்லது அப்படிச் செய்வது நியாயப்படுத்தப்பட முடியாத ஒன்று என்பதால் - புலிகளை வெறும் பயங்கரவாத அணியென்றும் பிரபாகரனைத் தலைமைப்

பயங்கரவாதி என்றும் அரசுத் தரப்பு இப்போது தீவிரமாகப் பேசிவருகிறது. இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்தும் விதத்தில் ஆங்கில, சிங்களப் பத்திரிகைகள் கருத்துகளை வெளியிட்டு வருகின்றன.

அண்மையில், பயங்கரவாதம் மற்றும் இராணுவத் துறை தொடர்பான ஆய்வு நிறுவனமொன்றை (Institute for Defence and Strategic Studies) சிங்கப்பூரில் நடத்திவரும் இலங்கையைச் சேர்ந்த ஆய்வாளர் கலாநிதி றொகான் குணரத்னவின் பேட்டி ஒன்றை ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்று பிரசுரித்திருந்தது. அந்தப் பேட்டி தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தொடர்பாகவும் இலங்கை அரசின் அண்மைக்கால வெற்றிகள் தொடர்பாகவும் அரசாங்கத்தின் முன் முயற்சி இன்மை பற்றியும் விமர்சித்திருந்தது. கிழக்கில் இலங்கைப் படையினர் புலிகள் வசமிருந்த நிலப்பிரதேசங்களைக் கைப்பற்றி, அவர்களை அங்கிருந்து விரட்டிவிட்டிருப்பது குறித்தும் அதுகுறித்து இலங்கை அரசுத் தரப்பில் வெளியிடப் பட்டுவரும் மகிழ்ச்சியும் ஆரவாரமும் கிட்டத்தட்ட யுத்தம் முடிவுக்கே வந்துவிட்டது என்ற ரீதியில் போடும் கூப்பாடு குறித்து கேட்கப்பட்ட கேள்விக்கு அவர் தெரிவித்த பதில் இது:

“இது போன்ற ஒரு தேக்கம் நிறைந்த போரில் பிரதேசங்களையோ அல்லது படைகளையோ இழப்பது என்பது ஒன்றும் முக்கியமான விடயம் அல்ல. சர்வதேச ரீதியாக நடைபெற்றுவரும் பல போராட்டங்களில் இதற்கு ஆதாரமான பல முன்னுதாரணங்கள் உள்ளன. மேலே ஒரு அரசியல் தலைமை இருந்து செயற்படும்வரை, பிரதேசங்கள் கைப்பற்றப் படுவதும் இழக்கப்படுவதும் திரும்பத் திரும்ப எத்தனை தடவைகளும் நடக்கலாம். அதுபோலவே கீழ்மட்டத் துருப்புகள் கொல்லப்படுவதும் அவை விரைவாகவே புதியவர்களால் ஒப்பீட்டளவில் இலகுவாக நிரப்பப்படுவதும் நடக்கலாம். இவ்வாறான ஒரு யுத்தம் முடிவில்லாத யுத்தமாக நூற்றுக் கணக்கான வருடங்களுக்கும் தொடரலாம். இத்தகைய ஒரு யுத்தத்தில் வெல்வதற்கு இருமுனையிலான முயற்சி அவசியம். ஆனால், இங்கே இருமுனைகளுமே காணப்படவில்லை

முதலாவது முயற்சி, தீவு பூராவுமுள்ள தமிழர்களின் இதயங்களை வெல்வதை மையங்கொண்டதாக அமைய வேண்டும். இது மிக முக்கியமான புலிகளின் பிரதேசத்தில் விடுதலைக்கான கலகங்களைத் தூண்டுகின்ற நடவடிக்கையாக அமையும். இப்போது தமிழ் மக்கள் கட்டாந்தரைக்கும் பாறைக்கும் இடையில் அகப்பட்டுக் கிடக்கிறார்கள். இந்த அரசியல் ரீதியிலான முயற்சியானது தமிழ் மக்களின் நம்பிக்கையை

வென்றெடுப்பதை நோக்கமாகக்கொண்டிருப்பதுடன் புலிகளின் உயர்மட்டத் தலைமைகளை அழிப்பதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அன்றன் பாலசிங்கத்தின் மறைவுக்குப் பிறகு, பிரபாகரன் இயக்கத்தின் இறுக்கமான பிடியைத் தனது கையில் வைத்திருப்பதால், பிரபாகரன், அவரது மகன் சார்ள்ஸ் அன்றனி, பொட்டு அம்மான், மற்றும் கேபி. ஆகியோர் இன்று கொல்லப்பட்டால் நாளை யுத்தம் நின்றுவிடும். அரசாங்கத்திடம் அத்தகைய ஒரு மூலோபாயம் குறித்த முன்னெடுப்புக்கள் ஒன்றும் இல்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. பாதுகாப்பு அமைச்சர், பாதுகாப்புச் செயலாளர், படையணித் தலைமைகள் மற்றும் உளவு அமைப்புக்களை ஒரு அரசாங்கம் வைத்திருப்பது என்பது, பாரிய தந்திரோபாய மூளைகள் பொருத்தமான மூலோபாயங்களை வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக அன்றி வேறெதற்குமாக அல்ல. ஆனால் அவர்கள் யாரும் ஒரு வெற்றி பெறக்கூடிய மூலோபாயத்தை உருவாக்குவதை நோக்காகக் கொண்டு பணியாற்றுவதாகத் தெரியவில்லை. (Sunday leader, October 7, 2007)

ஹொஹான் குணரத்ன ஈழத் தமிழ் மக்களுக்கு நன்கு பரிச்சயமான ஒரு இராணுவ ஆய்வாளர். அரசப்படைத்தரப்புத் தகவல்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, தமிழ் மக்களின் போராட்டம் பற்றிய தனது 'ஆய்வுகளினூடாக' ஆரூடம் கூறிவந்த ஒருவர் இவர். நூற்றாண்டுப் பழமைவாய்ந்த மற்றும் மேற்கத்தைய இராணுவக் கோட்பாடுகளை வைத்துக்கொண்டும் ஆயுதப் போராட்டங்களென்றாலே அவை பயங்கரவாதம் தான் என்று மட்டுமே புரிந்துவைத்துக்கொண்டும் நிலைமைகளை 'ஆய்வு' செய்து 90களில் பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகளும் நூல்களும் எழுதிவந்தவர். அவரது மேற்படி கருத்துக்கூட *Fredrick the Great* போன்றோரின் 17ஆம் நூற்றாண்டு இராணுவச் சிந்தனைகளைத் தாண்டவில்லை என்பதைக் காட்டுகின்றன. உலகிலுள்ள அனைத்து அடக்குமுறை அரச இராணுவமும் இதைத்தான் சொல்கிறது; செய்கிறது. இலங்கையின் ஹொகான் குணரத்ன போன்ற பேரினவாதப் புத்தி ஜீவிகளினதும் சிங்களப் பேரினவாத யுத்த வெறியர்களதும் சிந்தனை மட்டம் இதற்கு விதிவிலக்காகிவிட முடியுமா என்ன?

ஒரு போராட்ட அமைப்பின் தலைமை முக்கியமானதுதான் என்ற போதிலும் அந்த அமைப்பின் தோற்றத்திற்கான அரசியல் என்ன என்பதையும் அதன் முக்கியத்துவத்தையும் இவர்களால் ஒருபோதும் கண்டுகொள்ள முடியாது என்பதை இந்த வரிகள் தெளிவாக இனங்காட்டுகின்றன. ஹொஹான் குணரத்ன போன்ற இராணுவ நிபுணர்களும் அதே அரசியல் கோட்பாட்டைக் கொண்டவர்களுந்தான் இன்றைய அரசாங்கத்தின் கொள்கை

வகுப்பாளர்கள் மட்டத்தில் இருக்கிறார்கள். ஒரே ஒரு வேறுபாடு இலங்கை அரசியல்வாதிகள் றொஹான் கூறுவதுபோல - அமெரிக்கப் பாணியில் - செயற்படாமல் இருப்பதுதான். ஆனால் இதிலுள்ள முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால் உண்மையில் அவர்கள் செயற்படாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதைவிட அவர்களால் செயற்பட முடியாமல் இருக்கிறது என்பதுதான். தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் புலிகளின் தலைமைகளை அழிப்பதற்கான முயற்சிகளில் அரசுப் படையினரால் நேரடியாக வெற்றிகரமாகச் செயற்பட முடியாததன் காரணமாகத்தான் அவர்கள் கருணா அணியினரினூடாக இத்தகைய செயல்களில் ஈடுபட்டனர்.

கருணா அணியின் நடவடிக்கை காரணமாகச் சில வெற்றிகளை அவர்களால் பெற முடிந்தபோதும் பெருமளவிலான சாதனைகள் எதனையும் அவர்களால் சாதிக்க முடியவில்லை. பதிலாக, கருணா அணிமூலம் வெற்றிகரமாகச் சாதிக்கப்பட்ட தெல்லாம் கடத்தல், கப்பம் வாங்குதல் போன்ற சமூக விரோதச் செயல்களை வளர்த்துவிட்டதும் அதற்கு ஆதரவான அரசுத் தரப்பு அணியொன்றை உருவாக்கிவிட்டதுந்தான். இதன் விளைவு அரசாங்கத்தை அரசியல்ரீதியாக சர்வதேச அளவிலும் உள்நாட்டிலும் பெரும் நெருக்கடிக்கு உள்ளாக்கிவிட்டிருக்கிறது. கருணாவைப் பயன்படுத்தித் தமக்கு வேண்டியவற்றைச் சாதித்துக் கொண்ட அரசு சார்புச் சக்திகளுக்குக் கருணா அணியினால் ஏற்பட்ட அவப்பெயரைத் துடைக்க அவரை நாட்டைவிட்டு வெளியேற்றுவது தவிர்க்க முடியாமற்போய்விட்டது. கருணாவுக் கெதிராகக் கருணாவின் துணையாளாக இயங்கிய பிள்ளையானை வளர்த்துவிட்டுக் கருணாவை நாட்டில் இருக்க முடியாத நிலைக்குத் தள்ளியதுடன் சாதாரண வெளிநாட்டு ஏஜென்சி வியாபாரம் செய்யும் நபர்கள்செய்வதுபோல அரசாங்க அமைச்சே தலைமாற்றிய கள்ளக் கடவுச்சீட்டில் விஐபி ஒருவரது பெயரில் (கோகுல குணவர்த்தன) விசா எடுத்து இலண்டனுக்கு அனுப்பியிருக்கிறது. இந்தக் குடியகல்வுச்சட்ட மீறலுக்குப் பொறுப்பானவர்கள் யார் என்பது திட்டமிட்டு மறைக்கப் பட்ட போதும் இலண்டனில் கருணா கைதானதன் காரணமாகப் பலத்த அவமானத்தை அரசாங்கம் எதிர்கொள்ள வேண்டி ஏற்பட்டதுடன் சர்வதேச நாடுகளின் நம்பகத்தன்மையையும் இழந்துள்ளது.

தமிழ்ச்செல்வனது கொலை, யுத்தமுனையில் புலிகளைப் பலவீனமடையச் செய்துவிடும் என்னும் நம்பிக்கை அரசுக்கு இருக்கும் என்று யாரும் நம்பத் தேவையில்லை. அப்படி நம்பியிருந்தாலும் அதற்குப் பின் முகமாலைப்பகுதியில் நடந்த யுத்தத்தில் அரசுப்படைகள் எதிர்கொண்ட பெரும் அழிவுகள்

அந்த நம்பிக்கையைத் தகர்த்திருக்கும். உண்மையில் தமிழ்ச் செல்வனது கொலை தொடர்பாக இலங்கை அரசுத் தரப்பில் வெளியிடப்பட்ட ஆரவாரமான மகிழ்ச்சி எல்லாம் மிகக் குறுகிய அரசியல் லாபம் கருதிய ஆரவாரங்கள்தான். ஆனால் இதன்மூலம் புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை மூலமாகச் சமாதானத்தை அடைய நாம் ஒருபோதும் விரும்பவில்லை. புலிகளை அழிப்பதே சமாதானத்திற்கான எமது வழி என்ற சிங்கன மக்களுக்கு வலியுறுத்தித் தெரிவித்திருக்கிறது.

தமிழ்ச்செல்வன் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளது அரசியற் பிரிவின் தலைவர் மட்டுமே. அதன் அரசியலுக்கான தலைவர் அல்ல. அந்த அமைப்பின் அரசியலைத் தீர்மானிக்கும் பொறுப்பைக் காலம் சென்ற முன்னாள் தலைவர் அன்ரன் பாலசிங்கம் கூடக் கொண்டிருக்கவில்லை. உண்மையில் அந்த அரசியலின் பிரச்சாரம் மற்றும் அதற்கான வேலைத் திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துபவர்களாகவே அவர்கள் இருந்து வந்துள்ளனர். அந்த வகையில் பாலசிங்கமும் சரி, தமிழ்ச்செல்வனும் சரி இலங்கை அரசுடனும் சர்வதேச அணியுடனும் புலிகளின் சார்பாகக் கருத்துரைக்கவும் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபடவும் போதுமான அதிகாரங்களைக் கொண்டிருந்தார்கள். குறைந்த பட்சம் இலங்கை அரசின் சார்பில் பேச்சுவார்த்தையில் கலந்து கொண்ட உயர்மட்ட அமைச்சர்களைவிட அவர்கள் அதிகளவுக்கு முடிவு எடுக்கும் அதிகாரம் கொண்டிருந்ததுடன் பிரச்சினை தொடர்பான தமது தரப்பு நியாயங்களை மிகவும் தெளிவாகத் தெரிந்தும் வைத்திருந்தார்கள்.

இலங்கை அரசுடனான அண்மைக்காலப் பேச்சுக்களின் போது, தமிழ்ச்செல்வன் தமது பக்கம் பற்றி மிகத் தெளிவாகவும் நிதானமாகவும் தனது விவாதத்தை முன்வைக்கக் கூடியளவுக்குத் தன்னை வளர்த்துக்கொண்டிருந்தார். இலங்கை அரசுத் தரப்பினரைப் போல நிதானமிழந்து செயற்பட்டுப் பேச்சுவார்த்தை மேடையைப் பயனற்ற ஒன்றாக்கிவிடாமல் சிறப்பான தொழிற் தேர்ச்சியுடன் அவர் செயற்பட்டிருந்தார். தவிரவும் அவர் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்தில் இயங்கிவரும் ஒரு அங்கீகரிக்கப்படாத அரசின் கீழ் இயங்கும் பல்வேறு நிறுவனங்களை உருவாக்கியும் செயற்படுத்தியும் வந்துள்ளார். தனிப்பட்ட முறையில் அந்த அரசுச் சார்பு சிவில் நிர்வாக அமைப்பைக் கட்டி எழுப்புவதில் மிகத் திறமையுடன் செயற்பட்டுள்ளார் என்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. சுகாதாரம், கல்வி, கலாச்சாரம், விளையாட்டு, வனவளம் போன்ற பல்வேறு துறைகளை அவர் தலைமையேற்றுச் செயற்படுத்தி வந்துள்ளதாகப் புலிகள் தெரிவிக்கின்றனர். புலிகளின் அரசியற் கருத்துகளுடனோ அல்லது அவர்களது போராட்ட வழிமுறை

களுடனோ ஒருவர் உடன்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்களது நிர்வாகத் திறமையைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது என்று சுனாமி அனர்த்த நிவாரணப் பணியின்போது பல வெளிநாட்டுத் தொண்டு நிறுவனங்கள் பாராட்டியிருந்தன. தமிழ்ச்செல்வனின் பங்களிப்பு இந்த நிர்வாக முகாமைத்துவ வளர்ச்சியில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது எனப் புலிகள் தரப்பில் தெரிவிக்கப்படுகிறது. தமிழ்ச்செல்வனது இறுதி ஊர்வல நிகழ்வுகள் அவருக்கு இருந்த செல்வாக்கைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தி இருந்தன. அவர் இறந்ததும் புதிய தலைவர் நியமிக்கப்பட்டதும் நிர்வாகம் தடங்கலின்றித் தொடர்வதும் அந்த அங்கீகரிக்கப்படாத புலிகளின் அரசு நிர்வாகத் துறையின் வெற்றி என்பதில் ஐயமில்லை.

தனிநபர்கள் கொல்லப்படுவதால் அரசியல் அழிவதில்லை; அரசும் அழிவதில்லை என்ற பழைய உண்மையை இச்சம்பவம் மீண்டும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

தமிழ்ச்செல்வன் கொல்லப்பட்டதனை ஒட்டி ஏற்பட்ட நிகழ்வுகள் இருபக்க இராணுவச் சமநிலையில் எத்தகைய பாரிய மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்திவிடவில்லை. ஆனால், அவரது கொலை மூலமாக ஏற்பட்டிருக்கும் இலங்கை அரசுமீதான நம்பிக்கை சிங்கள மக்கள் மத்தியில் ஓரளவு அதிகரித்திருப்பதை அறிய முடிகிறது. (ஆயினும் இந்த நம்பிக்கை வெறுமனே யுத்தம் விரைவில் முடியப்போகிறது என்ற மாதிரியான ஒரு குறுகியகால நம்பிக்கையே என்பது வேறுவிடயம். ஆயினும் இப்போது அரசுக்குத் தன்னைத் தானே தேடிக்கொண்ட அரசியல் நெருக்கடிகளிலிருந்து பாதுகாக்க அது தேவையாக உள்ளது - குறைந்தபட்சம் அடுத்த ஆண்டுக்கான வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றும் வரைக்குமாவது இது அவசியம்) தமிழ் மக்கள் மத்தியிலோ இது மாபெரும் உணர்வலைகளை ஏற்படுத்திவிட்டுள்ளது. சமாதானத்தை விரும்புகிற ஒவ்வொருவரும் இந்த நடவடிக்கை சமாதான முயற்சியைப் பலவீனப்படுத்தும் ஒன்றாகவே உணர்கின்றனர். அது மட்டுமல்லாமல் அந்த அரசு தமிழ் மக்களையோ அவர்களது அரசியலைப் பற்றியோ எந்த அக்கறையுமற்றது என்னும் கருத்து மேலும் வலுப்பெற்றிருக்கிறது.

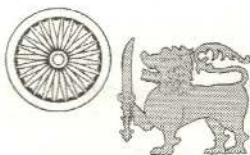
இலங்கை அரசாங்கம் யுத்தம் மூலம் புலிகளை முற்றாக ஒழித்துவிட முடியும் என்று கருதுகிறது. புலிகளை ஒழிப்பதற்கு மட்டுமே இந்த அரசுக்குத் தாம் ஆதரவளிப்போம் என்று ஜே.வி.பி கூறுகிறது. யுத்தமே இந்த அரசின் இனப் பிரச்சினைக் கான அரசியற் தீர்வாகச் சொல்லாமற் சொல்லப்படுகிறது. இந்த நிலையில் தமிழ்ச்செல்வன் அரசைப் பொறுத்தவரை

புலிகளின் முக்கியத் தலைவர்களுள் ஒருவர் என்பதைத் தவிர வேறு முக்கியத்துவம் எதுவும் அற்றவர். எனவே அவரது கொலை ஒரு போர்க்கள வெற்றிமட்டுமே. ஆனால், தமிழ் மக்களுக்கோ தமிழ்ச்செல்வன் சமாதானத்திற்கான ஒரு குறியீடு. எனவே அக்கொலை சமாதான முயற்சிகட்கெதிரான ஒரு தாக்குதல்.

புலிகள் இந்தச் செய்தியைப் புரிந்துகொண்டுள்ளார்கள் என்பதை அவர்கள் புலிகளின் பொலிஸ் பிரிவுத் தலைவரான நடேசன் அவர்களை அரசியற் பிரிவுத் தலைவராக உடனடியாக நியமித்ததன் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

இலங்கையில் உடனடியாக இனி வரப்போகும் நாள்கள் சமாதானம் தொடர்பாக அவ்வளவுக்கு நம்பிக்கை தரும் நாள்களாக இருக்கும் என்பதற்கான அடையாளங்கள் எதுவும் இதுவரை தெரியவில்லை. விலைவாசி ஏறும் வேகத்தைப் பார்த்தால், முழு இலங்கையுமே போர்க்களமாக மாறும் அபாயம் நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதாகவே கூற முடியும்.

இதழ் 96, டிசம்பர் 2007

எண்ணித் துணிந்தே எடுத்த படுகொலை

மைக்கல் றொபேர்ட்ஸ்
தமிழில்: சேரன்

இலங்கையில் வாழும் 'தமிழர்கள்' எல்லோரும் தமிழர்கள் அல்லர். இலங்கையின் தென்மேற்குப் பகுதிகளில் பிறந்து வளர்ந்த சிலர் தமிழரல்லாதோராக மாறியிருந்தனர். பெரும்பாலும் தமிழைப் பேசுவோ எழுதவோ முடியாதவர்கள் அவர்கள். ஆனால், சிங்கள மொழியை அந்த மொழியின் அன்றாடப் பேச்சு வழக்கில் சரளமாகப் பேசக்கூடியவர்கள். அவர்கள் சிங்களம் பேசினால் அவர்களைத் தமிழர் என்று அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாது. இனக்கலவரங்களின்போது உயிர்பிழைக்க இத்தகைய ஆற்றல் ஒரு முக்கியமான தேவையாகும். மொழி, அதனுடைய தொனி, பேச்சு வழக்கு போன்ற இயல்புகள் வாழ்வையும் சாவையும் தீர்மானிக்கக்கூடியதாக மாற்றம் பெற்று விடுகிற கணங்கள் அவை.

தமிழரல்லாத தமிழர்களான எனது இரண்டு நண்பர்கள் ஜூலை 83இல் அந்தப் பயங்கரமான படுகொலை வாரத்தில் தப்பிப் பிழைத்தார்கள். ஒருவர் இலங்கையின் தென்பகுதி நகரமான காலியில் பிறந்து வளர்ந்தவர். காலியில் நாங்கள் பாடசாலை மாணவர்களாக இருந்தோம். இப்பொழுது அவருக்கு 53 வயது. நாங்கள் அவரை டேமியன் என்று அழைக்கலாம். டேமியன் உயர்ந்த தொழிலில் இருந்தவர். அவருடைய நண்பர்கள் பலரைப் போல அன்றி, இலங்கையை விட்டு எப்போதுமே வெளியேறாதவர். இலங்கையை விட்டு

வெளியேறும் எண்ணம் எதுவும் அவருக்கு இருக்கவும் இல்லை. அவருடைய மனைவி தமிழரல்லர். டேமியனும் மனைவியும் கத்தோலிக்கர்கள். கொழும்பில், காலி வீதியில் இருந்து ஒரு கூப்பிடு தூரத்தில் இருந்தது டேமியனின் வீடு. டேமியனின் தந்தை வழிப் பெயர் தமிழ்ப் பெயராகவே இருந்தது.

ஐ.உலை இனப்படுகொலையின்போது, கொழும்பில் எல்லா இடங்களிலும் திரிந்து, தேடித் தேடிக் கொலை செய்தவர்கள் வாக்காளர் விவரப் பட்டியலைக் கையில் வைத்திருந்தார்கள் என்பதை நாங்கள் அறிவோம். வாக்காளர் பட்டியலில் இருந்து எந்த வீடு அல்லது எந்தச் சொத்து தமிழருடையது என்பதை நீங்கள் இலகுவில் இனங்கண்டுவிட முடியும். டேமியன் தன்னுடைய இனத்துவ அடையாளத்தைப் பற்றி என்னதான் கற்பனை செய்துவைத்திருந்தாலும் அவருடைய பெயர் அவரைத் தமிழராகக் கொலையாளிகளிடம் இனங்காட்டிவிட்டது. இவ்வாறு அடையாளம் காணப்பட்ட தமிழர்களில் பலர் தப்பியோடித் தமது சிங்கள நண்பர்கள், அயலவர்கள் வீடுகளில் தஞ்சம் பெற்றனர். பல சிங்கள மக்கள் தமிழர்களை இவ்வாறு பாதுகாத்திருந்தனர். வன்முறையின் தொடக்க கட்டங்களில் உடைமை அழிப்பும் கொள்ளையுமே முக்கியமாக இடம் பெற்றிருந்தன. பிற்பாடுதான் இந்த வன்முறை தமிழர்களைப் பெருமளவில் கொன்ற இனப்படுகொலையாக மாறிற்று. டேமியன் தப்பியோடவில்லை. கலவரத்தையும் அழித்தொழிப் பையும் வேடிக்கை பார்க்கிற ஒருவரைப் போல அவரும் காலி வீதியில் கும்பலோடு கும்பலாக உலவித் திரிந்தார். சிங்கள மொழியில் சரளமாக உரையாடினார். அதனால் உயிர் தப்பி விட்டார். இன்றும் கூட அந்த அனுபவத்தைப் பற்றிப் பேசுவதானால் சிறு புன்னகையோடு தட்டிக் கழித்துவிடுவார்.

எனது நண்பர் வீஜியும் இப்படித்தான் தப்பியவர். ஆனால், வீஜி தப்பியது மயிரிழையில். கண்டியில் பிறந்து வளர்ந்தவர் வீஜி. பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒன்றாகப் படித்த போது நாங்கள் நெருங்கிய நண்பர்களானோம். நீண்ட காலமாக நாங்கள் சந்திக்கவில்லை. வீஜி வெளிநாட்டவரைத் திருமணம் செய்து நீண்ட காலமாக வெளிநாடுகளிலேயே கற்பித்துவந்தவர். பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு 1983 ஐ.உலையில் இலங்கைக்குத் திரும்பியிருந்தார். இனப்படுகொலை தொடங்கியபோது பாதுகாப்பாகத் தன்னுடைய சிங்கள நண்பர் ஒருவரின் வீட்டுக்கு வீஜி சென்றுவிட்டார். நிலைமை சற்றுத் தணிந்ததும் வீஜி யினுடைய இன்னொரு நண்பர் (இவரை தொ. வே. என்று அழைக்கலாம்) வீஜியைத் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றார். வீஜியும் தொ.வேயும் கிரில்லப்பனை மற்றும் கொழும்பு தெற்கு மருத்துவமனைப் பகுதியில் சென்றுகொண்டிருந்தபோது, அந்தப்

பகுதியில் இனவன்முறைகள் மறுபடியும் ஆரம்பித்துவிட்டமை அவர்களுக்குத் தெரியவந்தது. எனவே, அந்தப் பாதையில் போவதைத் தவிர்த்து வேறு பாதைக்கு வண்டியைத் திருப்பினார் தொ.வே. ஆனால், அந்தப் பாதையிலும் எரிவும் அழிப்பும் கொலைகளும் நடந்துகொண்டிருந்தன. காரைத் தெருவோரமாக நிறுத்தி விட்டு நடந்து செல்வதே பாதுகாப்பு என்று கருதிய தொ.வே. காரை நிறுத்திவிட்டு யாரிடமாவது உதவி பெறலாமா எனத் தேடிச் சென்றார்.

இப்பொழுது வீஜி காருடன் தனித்து நின்றாலும் அருகில் இருந்தவர்களிடம் சிங்கள மொழியில் உரையாடினார். ஆனால், அவருடைய சிங்கள மொழி முறையான சிங்களம் அல்ல. அப்பொழுது சுத்தி, கோடரி, தடி, பொல்லுகள் சகிதம் ஒரு கும்பல் அவரை நோக்கி வந்தது. கும்பலில் இருந்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் சாரம் (லுங்கி) கட்டியிருந்தார்கள். சிலர் அரைக்கால் சட்டை அணிந்திருந்தார்கள். பொதுவாக வயது நாற்பதிலிருந்து ஐம்பதுவரை இருக்கும். சாதாரணப் பொது மக்கள். கோபத்திலும் ஆத்திரத்திலும் அவர்கள் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. மிக நிதானமாக, சாதாரணமான முறையில் நல்ல பணிகளைச் செய்வதுபோல இயல்பாக நடந்து கொண்டார்கள். இப்பொழுது அவர்கள் கவனம் முழுவதும் வீஜி நோக்கித் திரும்பியிருந்தது. அவர்களில் ஒருவன் வீஜி யினுடைய பெயரைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்பினான். தனது தமிழ்ப் பெயரின் முதல் இரண்டு எழுத்துகளையும் வைத்துக் கொண்டு பொய்யான ஒரு சிங்கலப் பெயரை வீஜி அவனுக்குச் சொன்னார். (பார்த்தீர்களா, எவ்வாறு தந்தை வழியான வரலாறு இலங்கையில் தமிழர்களையும் சிங்களவர்களையும் ஒன்றிணைக் கிறது என்பதை). உன்னுடைய குடும்பப் பெயரென்ன என்று கேட்டார்கள். லொகுகே என்று பொய் சொன்னார் வீஜி. உன்னுடைய ஊர் எது? வெலிக்கடை.

இந்தக் கேள்விகள் கொலை செய்வதற்கு முன்பாக ஒருவர் தமிழர இல்லையா என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்காகக் கேட்கப் படும் கேள்விகளாகும். கும்பல் முற்று முழுதாகத் திருப்தி அடையவில்லை. எனினும் வீதியை விட்டு நகர்ந்து சென்றது. ஆனால், யாரோ ஒருவர் தொ.வே. அந்த இடத்தை விட்டு ஏற்கனவே நகர்ந்துவிட்டதை அவதானித்து இருந்தார். தொ.வே. குள்ளமானவர். கறுப்பானவர். தமிழர்கள் எல்லோரும் கறுப் பானவர்கள் என்றபடி வார்ப்பு சிங்கள மக்களிடம் இருந்தது. கும்பலில் ஒரு சிலர் வீஜியிடம் திரும்பிவந்தனர். எங்கே அந்தப் பெரிய தமிழ்த் தடியன் என்று தொ.வேயைப் பற்றிக் கேட் டார்கள். தொ.வேயின் உண்மையான பெயரை வீஜி அவர் களுக்குச் சொன்னார். ஆனால், கும்பலால் அதை நம்ப

முடியவில்லை. இப்பொழுது வீஜி தமிழரா சிங்களவரா என்பதில் கும்பலுக்குக் குழப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

கொஞ்சம் தமிழர்களை அடுத்த தெருவில் தாங்கள் கொன்றி ருப்பதாகவும் அந்தக் கும்பல் வீஜியிடம் கூறியது. குருதி வழியும் கோடரியை வீஜியிடம் காட்டினான் ஒருவன். கொல்லப்பட்ட வர்களின் உடம்புகளைப் பார்க்கத் தங்களோடு வர விருப்பமா என்று வீஜியைக் கேட்டனர் அவர்கள். வீஜி தமிழரா சிங்களவரா என்பதை உறுதிப்படுத்துவதற்குரிய ஒரு அமிலப் பரிசோதனை யாக அது இருந்திருக்க வேண்டும் என்று வீஜி என்னிடம் பிற்பாடு தெரிவித்தார். ஒரு நல்ல சிங்களவர் இத்தகைய படு கொலைகளில் ஈடுபட வேண்டும் அல்லது அவற்றுக்குச் சாட்சிய மாக இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. குருதியைப் பார்ப்பது தனக்கு அலர்ஜி என்று வீஜி அவர்களிடம் சொன்னார். அவர்களுடைய சந்தேகம் பலபடிகள் அதிகரித்தன. தொ.வேயின் காரை எரித்து விடலாம் என்று கும்பல் முடி வெடுத்தது. அவர்கள் காரை எரிக்கத் தயாரானபோது வீஜி அவர்களுக்கு முன்னால் ஓடிச்சென்று தொ.வே. ஒரு சிங்களவர் என்று வலியுறுத்தினார். சிங்களவருடைய காரை எரிப்பது எவ்வளவு மோசமானது என்று வீஜி அவர்களிடம் வாதாடினார். காரின் கதவைத் திறந்து அதற்குள் இருந்த தொ.வே.யின் பெயர் பொறித்த ஆவணம் ஒன்றை எடுத்துக் கும்பலுக்குக் காட்டினார். அப்பொழுதும் அந்தக் கும்பல் நம்பிக்கைகொள்ள வில்லை. அந்தக் கணத்தில்தான் ஒரு போலிஸ் வண்டியில் தொ.வே. அந்த இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். ஆனால், அப்போதும் அந்தக் கும்பல் அசையவில்லை. வந்திருந்த போலிஸ்காரர்களை விடக் கும்பலில் ஏராளமான பேர் இருந்தனர். வீஜி சிங்களவர் அல்லர் என்று தெரிந்தாலும் வீஜியைச் சிங்களவர் போலவே நடத்தினர் வந்திருந்த போலிஸ்காரர்கள். தொ.வே. சிங்களவர் தான் என்பதை அவருடைய சிங்களம் மட்டுமின்றி அவருடைய நடையுடை பாவனைகளும் இப்போது தெளிவாகக் கும்பலுக்கு உணர்த்தின. வீஜியை போலிஸார் பாதுகாப்பாக ஜீப்பில் அழைத்துச் சென்றனர். தொ.வே. தன்னுடைய காரில் அவர் களுக்குப் பின்னால் சென்றார்.

ஒரு படுகொலை : நண்பனை இழந்தேன்

அருமைநாயகம் யாழ்ப்பாணத் தமிழர். எனது நண்பர் என்று கூறுவதைவிட நன்கு அறிமுகமானவர் என்பதே பொருத்த மானது என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. நல்ல அறிமுகத்துக்கும் நட்புக்கும் இடையே இருக்கும் ஒரு குழப்பமான வெளியில் இருந்தது எமது உறவு. பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நான் சிங்கள மொழியில் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தபோது

அருமை நாயகம், வரலாற்றுத் துறையில் தமிழ்மொழியில் கற்பித்துக்கொண்டிருந்தார். பல்கலைக் கழகத்தில் அவருடைய நியமனம் தற்காலிகமானதாக இருந்தது. பிற்பாடு இலங்கை அரசின் வருமான வரித் திணைக் களத்தில் உயர்பதவியில் இணைந்து கொண்டார். கொழும்பில்தான் வாழ்வும் வேலையும். அருமைநாயகத்துடன் நான் ஒருபோதும் சிங்கள மொழியில் பேசியதில்லை. எனினும், அவரது சிங்களப் பேச்சு சிங்களத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டிராத ஒருவரது சிங்களம்போலக் கொச்சையாக இருந்திருக்கும் என்பதே எனது ஊகம். படுகொலைக் காலங்களில், தானறியாச் சிங்களம் தன் பிடரிக்குச் சேதம் என்று கூறுவார்கள்.

படுகொலைகள் தொடங்கிய போது, அருமைநாயகமும் குடும்பத்தினரும் பாதுகாப்பாக வேறு வீடுகளுக்குச் சென்றுவிட்டனர். பிற்பாடு கொழும்பில் தமிழர்களுக்காக அவசரம் அவசரமாக உருவாக்கப்பட்ட அகதி முகாம்களில் ஒன்றுக்குப் போய்த் தங்கினார். சில நாள்களின் பின் நிலைமை மெல்ல மெல்ல வழமைக்குத் திரும்பியது. எனினும் ஒருவகையான இறுக்கமான சூழலே நிலவிற்று. அருமை நாயகமும் அவரது தமிழ் நண்பர் ஒருவரும் கடற்கரைப் பக்கம் சென்று வரலாம் எனத் தீர்மானித்துக் காரில் புறப்பட்டனர். ஆனால், அன்று திடீரென நிலைமை தலைகீழாயிற்று. அன்று ஜூலை 29, 1983. பதற்றமும் பீதியும் வதந்திகளும் கொழும்பை மூடிய ஒரு காலை. மீண்டும் படுகொலைகள் தீவிரமாக இடம்பெற ஆரம்பித்தன. அகதி முகாமுக்குத் திரும்பி வருகிற வழியில் அருமைநாயகத்தையும் அவரது நண்பரையும் ஒரு கும்பல் சூழ்ந்துகொண்டது. அவர்கள் உயிரோடு கொளுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அருமைநாயகத்தின் கதையை எனக்குச் சொன்னவர் அருமைநாயகத்தோடு ஒரே காலத்தில் கல்வி பயின்ற ஒரு சிங்கள நண்பர். சாதாரணமான ஒரு அலுவலகத்தில் சாதாரணமான நாற்காலியில் இருந்து சாதாரணமாக இந்தக் கதையைக் கேட்டேன். எவ்வகையிலும் ஆச்சரியமோ வியப்போ எனக்கு ஏற்படவில்லை; தலையில் கை வைக்கவில்லை. சிலவேளைகளில் என்னுடைய இயல்பு இதுதானோ என்னவோ? ஆனால், என்னால் மறக்க முடியவில்லை. அருமைநாயகத்துக்கு நான் எழுதும் அஞ்சலிக் குறிப்பு இதுதான். அவலமும் அவலத்துள் எதிர்ப்பும், இவ்வகையான கணங்களில் உரை நடை தோற்றுப் போகின்றது. ஆனால், கவிதை அந்தக் கணங்களை மீட்டுத் தருகிறது.

பாஸில் ஃபெர்னாண்டோ (Basil Fernando) என்னும் சிங்கள வழக்கறிஞர் ஜூலைப் படுகொலைகளின் பல முகங்

களைக் கவிதையில் காட்டியிருக்கிறார். அவருடைய 'தார்மீக சமூகம்' என்கிற கவிதை கொலையாளிகளமீதும் எனதும் அவரதும் சமூகத்தின் மீதுமான பெருங்குற்றச்சாட்டாகும். அந்தக் கவிதையைத் தொடர்ந்து அவரெழுதிய மற்றுமொரு கவிதைதான் "ஜூலை 83 : மேலும் ஒரு சம்பவம்". இது இன்னு மொரு பெருங்குற்றச்சாட்டு. கவிதையில் வருகிற "மேலும் ஒரு" என்ற தொடர் எழுப்புகிற முரண்நகை மிகுந்த பலம் வாய்ந்தது; அதன் நோக்கமே இத்தகைய முரண்நகையைக் கிளப்புவதுதான். எனினும் வேறொரு தலைப்பையும் ஒருவர் எண்ணிப்பார்க்க முடியும். அவலத்துள் எதிர்ப்பு அந்தக் கிழமை இடம்பெற்ற ஒரு சம்பவம் பற்றிய பாஸில் ஃபெர்னாண்டோவின் கவித்துவ விவரணம் அருமைநாயகத்துக்கு ஏற்பட்ட அவலத்தை மட்டுமன்றி, அந்த வாரம் கொல்லப்பட்ட அத்தனை தமிழர்களதும் அவலத்தையும் வலியையும் ஒரு சேர எழுப்புகிறது. அது மட்டுமன்று. பாஸில் ஃபெர்னாண்டோவின் கவிதை சுமத்துகிற குற்றச்சாட்டுகள் இன்னுமொரு விடயமும் பொதிந்திருக்கிறது: பயங்கரமான அவலத்தை எதிர்கொள்ளப்போகும் ஒரு தமிழர் வெளிப்படுத்திய, அழிக்க முடியாத எதிர்ப்பே அது. வரிக்கு வரியாக இதோ அந்தக் கவிதை:

ஜூலை 1983 : மேலும் ஒரு சம்பவம்

இறந்தவர்களைப் புதைப்பது
ஒரு கலையாகவே வளர்ந்திருந்த எமது காலத்தில்
இந்த நிகழ்வு மட்டும் அழிய மறுத்து எஞ்சியிருப்பதற்குக் காரணம்
ஏதுமில்லை
சத்தியமாகச் சொல்கிறேன்:
நான் உணர்ச்சிபூர்வமானவன் அல்லன்
சித்தம் குழம்பியவனாகவும் ஒருபோதும் இருந்ததில்லை
உங்களைப் போலவே
நானும் உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டத் தயங்குபவன்
மேலும் அன்றாட வாழ்க்கையிலும்
நான் ஒரு யதார்த்தவாதி
எச்சரிக்கை உணர்வுள்ளவனும் கூட
மறந்துவிடு என்று அரசு ஆணையிட்டால்
உடனடியாகவே மறந்துவிடுகிறேன்
மறப்பதில் எனக்கிருக்கும் ஆற்றல் பற்றி எவருக்குமே
ஐயமிருந்ததில்லை
என்னை ஒருவரும் குறை சொன்னதும் கிடையாது
எனினும் அந்தக் கும்பல் அந்தக் காரை
எப்படித் தடுத்து நிறுத்தியது என்பதை
இப்போதும் நான் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்
காருக்குள் நாலு பேர்
பெற்றோர், நாலு அல்லது ஐந்து வயதில்
ஆணும் பெண்ணுமாய் இரு குழந்தைகள்

ஏனைய கார்களை எப்படித் தடுத்து நிறுத்தினரோ
அப்படித்தான் இந்தக் காரையும் தடுத்து நிறுத்தினார்கள்
எந்த வேறுபாடும் இல்லை
குதூகலம் கொப்பளிக்கின்ற மனநிலையில்
ஒருசில கேள்விகள் செய்வதைப்
பிழையறச் செய்ய விரும்பும் கவனமாய் இருக்கலாம்
பிறகு செயலில் இறங்கினர் வழமைபோல
பெட்ரோல் ஊற்றுவது, பற்றவைப்பது போன்ற விடயங்கள்
ஆனால், திடீரென்று யாரோ ஒருவன்
காரின் கதவுகளைத் திறந்தான்
அழுது அடம்பிடித்துப் பெற்றோரைவிட்டு விலக மறுத்த
இரண்டு குழந்தைகளையும் வெளியே இழுத்தெடுத்தான்
குழந்தைகளின் உணர்வுகளைக் கவனத்தில் எடுக்காமல் இருப்பது
சில சமயங்களில் குழந்தைகளுக்கு நல்லது என
அவன் எண்ணியிருக்கக்கூடும்
தூரிதமாக இயங்கிய இன்னொருவனோ தீக்குச்சியைக் கிழித்தான்
தூவர எரிந்துகொண்டிருந்த பலவற்றோடு
இந்த நெருப்பும் சேர்ந்துகொண்டது
அருகே நின்று தமது சாகசங்களைப் பற்றிப்
பேச ஆரம்பித்தனர் கொஞ்சப் பேர்
கலைந்து போனார்கள் ஒருசிலர்
காருக்குள் இருந்த இருவரும் என்ன எண்ணியிருப்பார்கள்
என்பதைப் பற்றி யார் கவலைப்பட்டார்கள்
சமாதான விரும்பிகளாக மக்கள்
தமது வீடுகளுக்குத் திரும்ப ஆரம்பித்தனர்
அப்போதுதான் திடீரென உள்ளேயிருந்தவர்
கார்க் கதவை உடைத்து வெளியே பாய்ந்தார்
சட்டையிலும் தலைமயிரிலும் ஏற்கனவே தீ பற்றிவிட்டிருந்தது
குனிந்தவர் தன் இரண்டு குழந்தைகளையும் வாரி எடுத்தார்
எங்கும் பாராமல் கவனமாகத் திட்டமிட்டு எடுத்த முடிவை
செயல்படுத்துவதுபோல உறுதியுடன் காருக்குள் திரும்பி ஏறினார்
கதவை மூடினார்
தனித்துவமான அந்த ஒலியை நான் கேட்டேன்
எரிந்தழிந்த கார் இப்போதும் தெருவோரம் கிடக்கிறது
ஏனையவற்றோடு இன்னும் சில நாட்களில்
மாநகர சபை அதனை அகற்றக்கூடும்
தலைநகரின் தூய்மையே ஆட்சியாளரின் தலையாய பணி.

1985இல் இந்தக் கவிதையை முதல்முறை வாசித்தபோது
என்னுடைய எலும்புகள் உறைந்தன. கவிதையில் இடம்பெற்ற
சம்பவங்கள் கற்பனையானவை என நான் நினைக்கவில்லை.
கவிதை தருகிற துல்லியமான வர்ணனையும் விவரங்களும்
நேரடிச் சாட்சியம் இன்றிச் சாத்தியப்பட்டிருக்காது. நேரில்
பார்த்த ஒரு சிங்களவரின் சாட்சியம். வலியுடன் ஆனால்,
சிங்களவர் என்ற வகையில் பாதுகாப்பான நிலையிலிருந்து
பார்த்த ஒரு நேரடிச் சாட்சியம். இந்தச் சம்பவத்தை பாஸில்

ஃபெர்னாண்டோ நேரடியாகப் பார்க்கவில்லை. நேரில் பார்த்தவர் பாஸிலின் நண்பர் ஒருவர். நாரஹேன்பிட்டியாவில் இருக்கும் தொழில் திணைக்களத்துக்கு அருகே சம்பவம் நடந்தது. வேறு பல வன்முறைச் சம்பவங்களை அந்த வாரம் நேரடியாகப் பார்த்திருந்தமையால், உயிருடன் கொளுத்திய சம்பவங்கள் வெகு சாதாரணமாக இடம்பெற்றன என்கிறார் பாஸில் ஃபெர்னாண்டோ. 'வெகு சாதாரணமாக' என்பதை அழுத்திச் சொன்னார். "ஏராளமான சம்பவங்களை நான் பார்த்துவிட்டேன். போலீஸ்காரர்கள் இவற்றைக் கணக்கிலெடுக்கவே இல்லை. சம்பவங்களைப் பற்றித் திருப்பித் திருப்பிக் கதைப்பதே அந்த நாள்களில் வழமையானதொன்றாக இருந்தது. இந்தச் சம்பவமும் அப்படித்தான் எனக்குச் சொல்லப்பட்டது. எனினும் ஒருவருக்காவது இந்தச் சம்பவம் ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை" என்கிறார் பாஸில் ஃபெர்னாண்டோ. அவருடைய நண்பர்கள் வட்டத்தில் இத்தகைய சம்பவங்கள் பற்றிக் கோபமும் துயரமும் தான் இருந்தன. அவருடைய கவிதை மத்தியதர வர்க்கத்தின் மீதான விமர்சனம் மட்டுமல்ல; ஜூலை படுகொலைகளின் போது நடந்த சம்பவங்களைப் புறத்தே ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டாலும் அச்சம்பவங்கள் அகத்தே எழுப்பிவிட்ட கிளர்ச்சியை எதிர்கொள்ளும் முயற்சி தான் பாஸில் ஃபெர்னாண்டோவின் கவிதைகள் என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

ஆனால், என்னுடைய அக்கறையோ அந்த ஊர், பெயர் தெரியாத தமிழ்த் தந்தை மிகத் தெளிவாக வெளிக்காட்டிய எதிர்ப்பு பற்றியது. முகம் தெரியாத அந்தத் தமிழரின், ஒரு தந்தையின் மிகுந்த உறுதிவாய்ந்த அந்தச் செயல், வார்த்தைகள் பேசுவதைவிடப் பெரிதும் பலமாகப் பேசிற்று. அவருடைய செயலைவிட மிகக் காத்திரமான எந்த அறிக்கையும் வெளிவர முடியாது; அது ஒரு கிளர்ச்சியின் செயல்; வன்மையான கண்டனம். மானுடத்தின் மீது பொதுவாகவும் சிங்களவர்மீது குறிப்பானதுமான குற்றச்சாட்டு அது. அவருடைய துணிவு, மன உரம், தனது செயல் மூலம் அவர் வெளிக் காட்டிய மிகத் துல்லியமான கருத்து என்பன என்றென்றைக்குமாக எனது ஆன்மாவில் படிந்துவிட்டன. மற்றவர்களுக்கு இதனைப் பற்றி வேறு வகையான அர்த்தப்பாடுகள் எழலாம். ஒவ்வொரு பிரதியும் பல சாத்தியப்பாடுகளைக் கொண்டது. எனவே, பலவகையான வாசகப் பரப்புகளைச் சாத்தியமாக்குவது. பெயர் தெரியாத அந்தத் தமிழர் என்ன சொல்லியிருப்பாரோ என்பதை என்னால் எளிமையான அவுஸ்திரேலியப் பேச்சு வழக்கில் மொழிபெயர்க்க முடியும். ஆனால், என்னுடைய மொழிபெயர்ப்பு அந்தத் தமிழரின் வார்த்தைகளுக்கு நியாயம் செய்ய முடியாது. எளிமைக்கும் சாதாரணத்துக்கும் அப்பாற்பட்டவை அவரது வார்த்தைகள்.

இன்பத் திளைப்பு 1

இனப்படுகொலைகளின்போது தப்பிப் பிழைத்தவர்கள், பாதிக்கப்பட்டோர், கொல்லப்பட்டோரை நினைந்து அழுவோர் ஆகியோரின் நினைவுக் கணங்களில் கொலையாளிகள் பற்றிய எண்ணங்களும் தவிர்க்க முடியாமல் பிணைந்திருக்கும். எல்லாப் படுகொலைக் காலங்களிலும் கொலையாளிகள், எரியூட்டுவோர், கொள்ளையடிப்போர் எனப் பலதரப்பினர் இருக்கத்தான் செய்வர். இவர்கள் வெறுமனே 'காடையர்கள்; காட்டு மிராண்டிகள்' அல்லர். இத்தகைய வரைவிலக்கணங்களுக்குள் இருப்போர் சிலரும் படுகொலைக் காலங்களில் சேர்ந்துகொள்ளக்கூடும் என்பது உண்மைதான். எனினும் பழியை வேறு யாரிடமாவது சுமத்தி விட்டுத்தாம் விலக நினைக்கிற மத்தியதரவர்க்க அறிவுஜீவிகள் கண்டுபிடித்த அடைமொழிகள்தாம் இவை. அசாதாரண மானவர்களால் தான் இத்தகைய காரியங்களைச் செய்ய முடியும்; சாதாரண மனிதர்க்கு இவை அப்பாற்பட்டவை என்பதே அவர்கள் கருதுவது. ஆனால், இத்தகைய படுகொலைகளை மிகச் சாதாரணமான சராசரி மனிதரும் புரியலாம் என்பதைத்தான் நான் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

இனப்படுகொலைகளில் ஈடுபட்டோர் அரசாங்கத்தின் அடியாளர்களாக இருக்கலாம். அவர்கள் நிதானமாகத் திட்டமிட்ட முறையில் மாக்கியவெல்லியன் (Machiavellian) பாணியில் இயங்கியிருக்கலாம். அல்லது அடங்காத வெஞ்சினத்துடன் வெறிபிடித்தோராகக் கும்பல்களாய் மக்கள் இயங்கியிருக்கலாம். இனப்படுகொலைகள், இனக்கலவரங்களின்போது, கொலையாளிகளை வர்ணிக்க அறிவுஜீவிகளும் கௌரவமான பூர்ஷுவாக்களும் பயன்படுத்தும் வழமையான தொடர்தான் 'வெறிபிடித்த' என்பது. இது பிழையன்று. வீஜியை விசாரணை செய்தவர்கள் வெளிப்படுத்திய நிதானமும் குதூகலமும் ஒருபுறமிருக்க, பழிக்குப் பழி என்பதாகக் கொலை, கொள்ளைகளில் ஈடுபடுவதும் இலங்கை இனக்கலவரங்களிலும் இனப்படு கொலைகளிலும் தாராளமாகக் காணக்கிடைக்கிறது. எனினும், இந்த மாதிரிச் சூழலில் வெளிப்படுவது வெஞ்சினம் மட்டுமன்று. இன்பத் திளைப்பு, வெற்றிக் களிப்பு, இளிப்பு, கேளிக்கை என்பவையும் தான்.

ஜூலை83இல் இத்தகைய வெற்றிக் களிப்பின் கணங்களில் ஒன்றை உள்ளூர்ப் படப்பிடிப்பாளர் ஒருவர் படம் எடுக்க நேர்ந்தது. ஆடை களையப்பட்டு, பீதியுடன் இருக்கும் தமிழர் ஒருவரைச் சூழ நின்று ஆட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்த இளைஞர்களையும் மனிதர்களையும் அந்தப் படம் காட்டியது. அந்தத் தமிழர் கொலை செய்யப் படுவதற்குச் சில கணங்களுக்கு முன்பாக அந்தப் படம் எடுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

கொழும்பு நகரில் பொறள்ளை என்னுமிடத்திலிருந்த பஸ் நிலையத்துக்கு அருகே அதிகாலை 1.30 மணியளவில், 24 ஜூலை 1983 திங்கள் கிழமையன்று இந்தச் சம்பவம் நடந்தது. அன்றைய நாளைத்தான் 'கறுப்புத் திங்கள்' என்று சிலர் அழைக்கிறார்கள். ஜூலை 83இன் முதலாவது படுகொலைகளில் ஒன்றாக இது இருந்திருக்க வேண்டும். பழிக்குப் பழியாகக் கொலை என்பது கொண்டாட்டமாகவும் களிப்போடும் செய்யப் படுகிற ஒன்று. சம்பந்தப்பட்டவர்களின் முகங்களிலும் உடலிலும் களிப்பும் குதூகலமும் மிகத் தெளிவாக உயிர்பெறுகின்றன.

இன்பத் திளைப்பு 2

இனப்படுகொலைகளின்போது வெளிப்படுத்தப்படும் இத்தகைய குதூகலத்தை ஒட்டுமொத்தமாகவே விசித்திரமான மடத்தனம் என நாம் ஒதுக்கிவிட முடியாது. இன்னொரு சிங்கள நண்பர் எனக்குச் சொன்னது இந்தக் கதை: கண்டி நகரின் பேராதனை வீதிக்கு அண்மையில் ஒரு 'கௌரவமான' தெருவில் குடியிருந்தவர் அவர். ஜூலை 83 படுகொலைகள் கண்டியிலும் பரவலாகவும் கொடூரமாகவும் இடம்பெற்றன. தெருவில் இருந்த தமிழ் வீடுகளைத் தேடிச் கொண்டு ஒரு இளைஞர் கும்பல் அலைந்தது. தமிழ் மூதாட்டி ஒருவர் குடியிருந்த வீட்டை இனங்கண்ட கும்பல் நேரே அங்கு சென்றது. நல்லவேளையாக, ஏற்கனவே அந்த மூதாட்டி பாதுகாப்பாகத் தன்னுடைய சிங்கள நண்பர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டார். கும்பல் வீட்டை உடைக்க ஆரம்பித்தது. எனது நண்பரும் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக வேடிக்கை பார்ப்பவர்களில் ஒருவராக அங்கே நின்றார். தமிழ் மூதாட்டியின் வளர்ப்புப் பிராணியான அல்சேஷன் (Alsation) நாயைக் கும்பல் கண்டுபிடித்துவிட்டது. அந்த நாய் துண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்டது. கும்பலுக்கு மிகுந்த கொண்டாட்டம். பெரும் கேளிக்கை.

ஐயம் / குழப்பம்

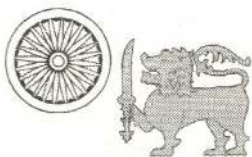
1991, ஒரு நல்ல வெயில் நாளில், கண்டியிலிருந்து மாத்தளைக்கு வரும் வழியில் ஒரு முஸ்லிம் முதியவருக்கு எனது காரில் இடம் கொடுத்தேன். அவரைத் திரு. கிவீ என அழைக்கலாம். திரு. கிவீ அவர்களுக்கு மாத்தளையில் கடையொன்றிருந்தது. ஜூலை 83 இல் மாத்தளையில் என்ன நடந்தது என்று பேச்சுவாக்கில் திரு. கிவீ அவர்களைக் கேட்டேன். கடைத் தெருவிலிருந்த தமிழர் கடைகளைச் சில சிங்களவர்கள் அடித்து நொறுக்கினார்கள் என்றார் திரு. கிவீ. தான் வெளியே வந்து பார்த்தபோது, சிங்கள இளைஞர்கள் மிகுந்த உற்சாகத்தோடு அழிப்பு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்ததைக் கண்டதாகவும்

‘தேச சேவை’யாகவே இதனைச் செய்வதாக அந்த இளைஞர்கள் கோஷம் எழுப்பியதாகவும் சொன்னார். திரு. கிவீ அவர்களிடம் மேலும் விரிவாக நான் கேள்விகளைக் கேட்காமையால் இந்தக் கதைக்கு விரிவும் ஆழமும் போதாது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். அவர்களுடைய கோஷத்தில் இருந்த முரண் நகை என்ன தொனியில் வெளிப்பட்டது என்பது எனக்குத் தெரியாது.

அழித்தொழிப்பிலும் ஒரு தேசிய இலட்சியம் இருக்கிறது என்று அந்த இளைஞர்கள் எண்ணியிருப்பார்களா? இனப்படுகொலைகளை அவர்கள் புரிந்துகொண்ட முறையில் அவ நம்பிக்கை சார்ந்த புத்திசாலித்தனம் இருந்திருக்குமா? அல்லது அவர்களது நடவடிக்கைகளில் ஒரு தீவிரமான உரிமை கோரல் இருந்ததா? தேசிய வேட்கையும் இனவெறியும்தான் அவர்களது களிப்புமிக்க நடவடிக் கைகளுக்கு அடிநாதமாக இருந்ததா? என்னால் உறுதியாகக் கூற முடியவில்லை.

இதழ் 103, ஜூலை 2008

காயங்களிலிருந்து பிறந்த ஒளி

கருணாகரன்

இலங்கை பற்றிய பொதுவான சித்திரம் வன்முறை சார்ந்ததாகவே இருக்கிறது. அழகானது, வளமுடையது என்று சொன்னாலும் இலங்கையின் வரலாறு நீளவும் தீயும் குருதியும் நிரம்பிய சுவடுகள்தான். இதிகாச காலத் திலிருந்து அப்படியொரு பிம்பம் இலங்கைக்கு உண்டு. அனுமனின் லங்கா தகனம், முதல் பெரும் தீவைப்பு. தொடர்ந்து போர்களும் அழிவுகளும். மகாவம்சம் சொல்லும் துட்டகெழுனு - எல்லாளன் பகையும் போரும் அடுத்த வரலாற்றுப்பதிவு. இதுவே இன்றுவரையும் இலங்கையின் ஆழ்மனம். இந்த ஆழ்மன வெளிப்பாட்டின் புதிய வடிவமே இப்போது தொடருகிற இனப்பிரச்சினை. ஒரு அமைதித் தீர்வுக்குப் போக முடியாமல் தடுப்பதும் இந்த ஆழ்மனப் பிரம்மைதான்.

ஐரோப்பியரின் வருகை, அவர்களின் நானூறு ஆண்டு களுக்கும் மேற்பட்ட காலனிய ஆட்சி, மேற்குக் கல்வி, கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் போன்ற மதங்களின் செல்வாக்கு, ஜனநாயகம் மற்றும் இடதுசாரிச் சிந்தனை எதுவும் இந்த ஆழ்மனப் படிமத்தில் பெரும் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தவில்லை என்பது ஆச்சரியந்தான். இதைவிடவும், பௌத்தம் பெரும் செல்வாக்குச் செலுத்தும் இலங்கை யில் அது அமைதிக்குப் பதிலாக இனவாதத்துக்குத் துணையிருக்கும் துயரம் வேறு. இன்னும், தமிழ் - சிங்களம் என்ற மனோபாவங்கள் பெரும் இடை வெளியைப் பராமரிக்கின்றன. இந்த எதிர் மனோபாவமே எல்லா வற்றுக்குமான அடிப்படைப் பிரச்சினை. வன்முறை, கலவரம், இனப்படுகொலை, போர் எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படை இதுதான்.

இலங்கையின் நவீன வரலாற்றில் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர், சிங்களத் தலைமைகள் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றதோடு இந்த எதிர் மனோபாவம் புத்தெழுச்சியோடு தொழிற்பட்டது. சுதந்திர இலங்கையில் 1948இல் முதலாவது நாடாளுமன்றம் கூடியது. 1949இல் மலையகத் தமிழரின் குடியரிமையை மறுத்து அவர்களை நாடற்றவர்களாக்கும் தீர்மானம் நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதன் விளைவாகப் பெருமளவு மக்கள் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். 1956இல் தனிச்சிங்களச் சட்டத்தை அப்போது ஆட்சியிலிருந்த பிரதமர் எஸ். டபிள். யு. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா கொண்டுவந்தார். தமிழ் - சிங்கள எதிரெதிர் மனோநிலை பகைமை நிலையின் உச்சத்தைத் தொட்டது. விளைவு 1958இல் பெரும் இனவன்முறை. இந்த வன்முறைக்கு இப்போது வயது ஐம்பது. இந்த வன்முறையில் கொல்லப்பட்ட தமிழர்கள் நூற்றுக்கணக்கில். இலங்கையின் சிங்களப் பகுதிகளில் இருந்தும் தலைநகர் கொழும்பிலிருந்தும் ஆயிரக்கணக்கில் தமிழர்கள் காயங்களுோடும் துயரத்தோடும் அகதிகளாகித் தமிழர் பகுதியான வடக்குக் கிழக்குக்கு வந்தார்கள். கொழும்பிலும் பிற இடங்களிலும் தமிழரின் சொத்துகள் எல்லாம் தீயிடப்பட்டன.

தீயும் குருதியும் அவலக்குரலுமான அந்த வன்முறை, வரலாற்றின் பெருங்காயம். இந்த வன்முறையின் பாதிப்பில் தொடங்குகிறது ஈழத்தின் அரசியல் இலக்கியம். மு. தளைய சிங்கத்தின் இரத்தம், வரதரின் கற்பு போன்ற சிறுகதைகளும் மு. தளையசிங்கத்தின் ஒரு 'தனிவீடு' என்ற நாவலும் இதில் முக்கியமானவை. இதன் பிறகு தமிழ் பேசும் மக்களின் அரசியல் உணர்வும் அதன் விளைவான வாழ்க்கை அனுபவங்களும் இலக்கியமாயின. 1969இல் எழுதப்பட்ட சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் 'வெளியார் வருகை' என்ற நீள் கவிதையும் இங்கே கவனிக்க வேண்டியது. அந்தக் கட்டத்தில் காசி ஆனந்தனும் சிங்கள எதிர்ப்புணர்வோடு கவிதைகளை எழுதினார்.

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் அரசியல்மயப்படத் தொடங்கியது இரண்டு காலகட்டங்களில். ஒன்று மலையகத் தமிழரின் பிரச்சினைகளைப் பேசத் தொடங்கிய கோ.நடேசய்யர் காலம். சி.வி. வேலுப்பிள்ளை இதில் முக்கியமான பங்காற்றினார். அடுத்தது இனவன்முறை தொடங்கிய 1950கள். ஐம்பதுகளின் பின்னான எழுத்துகளே அரசு பயங்கரவாதத்துக்கெதிரான இலக்கியமாகவும் அடுத்தகட்டத்தில் விடுதலைக்கான இலக்கியமாகவும் பரிணமித்தன. இடையில் முழுமானுட விடுதலையை வேண்டும் இடதுசாரிச் சிந்தனையோடான இலக்கியம் இன்னொரு போக்காகவும் இருந்தது. இவை எல்லாம் பற்றிய குறைநிறைகள் நிறையவுண்டு. அவை இங்கு விவாதிக்கப்படவில்லை.

1958 வன்முறை ஏற்படுத்திய காயம், அதன் தாக்கம், அதனுடைய அரசியல் விளைவு போன்றவற்றைவிடவும் 1983 வன்முறை ஏற்படுத்திய விளைவுகள் அரசியலிலும் இலக்கியத்திலும் மக்களின் வாழ்க்கையிலும் பெரிது. இடையில் 1977 வன்முறை, 1981இல் யாழ் நகர் எரிப்பு மற்றும் யாழ்ப்பாண நூலக எரிப்புடனான வன்முறை போன்றவற்றையும்விட 83 வன்முறை கொடூரமானது. இந்த வன்முறை பற்றிய பி.பி.ஸியின் *Siva's People* என்ற ஆவணப்படமொன்றும் உண்டு.

இலங்கைத் தமிழரின் மனத்தில் பெருங்காயத்தை ஏற்படுத்திய இந்த நாள் 'கறுப்பு ஜூலை' என்றே நினைவுகூரப்படுகின்றன. அந்த அளவு வலிய கொடுமை அது. சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் அரசியல் கைதிகள் 52 பேர் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். குட்டிமணி, தங்கத்துரை, ஜெகன், இராசகினி உள்ளிட்ட பலர் கொல்லப்பட்ட துயரம் அது. ஏனைய கைதிகள் கடுமையாகப் போராடியே தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொண்டார்கள்.

1983 வன்முறை இலங்கையில் வசித்துவந்த ஆன் ரணசிங்க என்ற ஜெர்மனிய - யூதப் பெண் கவிஞரையும் மிக ஆழமாகப் பாதித்தது. ஆன் இரண்டாம் உலகப் போரில் ஹிட்லரின் யூத எதிர்ப்பில் சிக்கித் தப்பியவர். அவருடைய தாய், தந்தையர் ஹிட்லரின் இனவெறிக்குப் பலியானார்கள். அப்போது ஆன் சிறுமி. ஆனால், ஹிட்லரின் அந்த வன்முறை அவரை மிகவும் பாதித்தது. அவரிடம் அந்தக் காயம் ஆறவில்லை. அது அவரது அடிமனத்தில் தணல் பூத்திருந்தது. 83இல் வன்முறை நடந்த போது ஆன் கொழும்பில் இருந்தார். ஜெர்மனியை விட்டு அவர் இலங்கையில் குடியேறியிருந்தார். தன்னுடைய இளவயதுக் காயங்களை ஆற்றுவதற்காக அவர் ஜெர்மனியை விட்டு நீங்கியிருந்தார். ஆனால், தீயும் புகையும் இரத்தமும் அவலக்குரல்களும் நிரம்பிய கொழும்புத் தெருக்கள் அவரது அடிமனத்தில் கொதித்துக் கொண்டிருந்த வலியைக் கிளர்த்தின. இலங்கையில் அப்படியொரு வன்முறை நடக்குமென்றும் தன் வாழ்வில் மீண்டும் தான் இப்படியானதொரு பலிக்களத்தின் முன்னே நிறுத்தப்படுவார் என்பதையும் அவர் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

ஆன் எழுதுகிறார்:

ஜூலை 83

படுகொலைகளைப்
பார்த்துக் கழித்த
நாஜிக்களைப் பற்றி
நான் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு

அத்தனை கெஞ்சும் கண்களும்
அவர்கள் நாட்களும் வருடங்களும்
மின்னலாய்க் குத்துவதில்லையா

நாற்பது வருடங்களின் பின்
மீண்டும் தீச்சுவாலை
அந்தி வானம்
வன்முறையால்
இரத்தமயமாகிறது
திருமண உறவால் மட்டும்
தொடர்புடையவள் ஆயினும்
குற்றவாளியாயும்
பாதிக்கப்பட்டவளாயும்
இருக்கிறேன்.

ஆணைப் போல ஏராளமான தமிழ்க் கவிஞர்களும் இந்த இன வன்முறையின் கொடுமையை எழுதினார்கள். அதன் பாதிப்பை எழுதினார்கள். பிரமிளும் இந்த வன் முறையை ஒரு கவிதையில் (கடல் நடுவே ஒரு களம்) எழுதினார். 1985 இல் வெளிவந்த 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' என்ற ஈழத்தின் முக்கியமான கவிதைத் தொகுதி இதற்கான ஆதாரம். 83இல் தொடங்கிய இன வன்முறை அரசு பயங்கரவாதமாக மாறியது. அரசு பயங்கரவாதத்துக் கெதிரான அரசியலும் அதன் குரலும் இலக்கியத்தில் முதன்மையடைந்தன. ஈழத்திலக்கியத்தின் மையமே தவிர்க்க முடியாதபடி அரசியல் என்றானது. இந்தக் குண மாற்றத்தின் பாதிப்பு இன்றும் தொடர்கிறது. இதேவேளை, சில சிங்களக் கவிஞர்களும் அந்தக் கொடுமையை எழுதியிருக்கிறார்கள்.

1983 ஜூலையில் இன்னுமொரு சம்பவம் என்ற பனில் ஃபெர்னாண்டோவின் கவிதை இதற்கு ஆதாரம். இதுபோல யஸ்மின் குணரட்ணவின் கிரிக்கெட் ஆட்டம் 1983, மொறின் செனிவிரத்தவின் சிறிலங்கா - 83 ஜூலை போன்ற கவிதைகளும் அதற்குச் சான்று.

தமிழில் சி. சிவசேகரத்தின் 52, ஹிட்லர் டயறிகள், வ.ஐ.ச. ஜெயபாலனின் உயிர்த்தெழுந்த நாட்கள், சேரனின் எல்லா வற்றையும் மறந்து விடலாம், ஆதவனின் ஆதரே போன்றன இந்த வன்முறையின் முக்கியப் பதிவுகள்.

1977ஆம் ஆண்டு நடந்த வன்முறையோடு ஈழத்தமிழரின் புலப்பெயர்வு தொடங்கியிருந்தாலும் அது 83 வன்முறையுடன் தான் தீவிரமடைந்தது. இந்தப் புலப்பெயர்வே புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் முதல் விதையை ஊன்றியது. ஆக, மூன்று நிலைகளில் 83 வன்முறை இலக்கியத்தில் தன்னடையாளங்களைச் செலுத்தியது.

ஒன்று, அரசு பயங்கரவாதத்தை வெளிப்படுத்துதல். அதன் வன்முறையையும் துயரையும் கொடுமையையும் சொல்லுதல் அல்லது பகிரங்கப்படுத்தல்.

இரண்டு, மாற்று அரசியல் அல்லது விடுதலைக்கான எழுச்சி; விடுதலைக் குரல்.

மூன்று, புலம்பெயர் இலக்கியம்.

இவையே பின்னர் பலவிதமாகவும் கிளைவிட்டன. 1983 வன்முறை தமிழ் இளைஞரிடையே ஏற்படுத்திய தாக்கம் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கான பேரெழுச்சியாக மாறியது. அதற்கு முதலே ஆயுதந்தாங்கிய விடுதலைப் போராட்டம் கருக் கொண்டிருந்தாலும் அதை மிகப்பரந்த அளவில் வெகுசனத்தளத்துக்குப் பரிமாற்றம் செய்தது 83 வன்முறைதான்.

1983 வன்முறை ஏதோ எதேச்சையாக நடந்த ஒன்றல்ல. அது திட்டமிடப்பட்டு நடத்தப்பட்ட வன்முறை. தமிழ் பேசும் மக்களின் அரசியல் உரிமைகளைச் சிதைப்பதுடன் அவர்களின் இருப்பையே நெருக்கடிக்குள்ளாக்கும் வகையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட வன்முறை.

ஏற்கனவே நடந்த இன வன்முறைகளினாலும் ஒடுக்குமுறையாலும் பாதிக்கப்பட்ட அனுபவத்தையுடைய தமிழ் மக்கள் தமக்கான பலமான அரசியல் தளமொன்றை நிர்மாணிக்கத் தொடங்கியிருந்தனர். குறிப்பாக இளைஞர்கள் ஆயுதந்தாங்கிய அரசியல் போராட்டத்தில் பெருவாரியாக ஈடுபடத் தொடங்கினர். தமிழ்ப் பெரும்பான்மையினரிடம் செல்வாக்குச் செலுத்தி வந்த 'தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி' என்ற மிதவாத அரசியல் கட்சியும் வேறு வழியில்லாமல் அரசாங்கத்தை நேரடியாக எதிர்க்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது.

அதனால் ஒரு கட்டத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியைத் தடுப்பதற்கு முனைந்தார் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன. அதன் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களையே சிறையிலடைப்பதற்குத் துணிந்தது இலங்கை அரசாங்கம். இதனால் அந்த நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் தமது பாதுகாப்புக்காக இந்தியாவில் தஞ்சமடைந்தனர்.

இதில் கவனிக்க வேண்டிய முக்கியமான விடயம் என்ன வெனில், அப்போது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி நாடாளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சியாக இருந்தது. அப்படி இருந்தபோதே அதனை அச்சுறுத்தி அதை நாட்டைவிட்டே வெளியேற்றியது அரசாங்கம். எதிர்க்கட்சியை இயங்க முடியாத நிலைக்குத் தள்ளும் அரசை எப்படி அழைப்பது? எந்த ஜனநாயகப் பட்டியலில் அதைச் சேர்ப்பது?

ஆக, தமிழர்கள் மேலும் அந்நியப் பட்டுக்கொண்டே போனார்கள். அது தவிர்க்க முடியாததாகவும் அமைந்தது. இந்த அந்நியப்படுதல் ஜனநாயக ரீதியான அரசியல் செயற்பாடுகளில் - அமைதியான அரசியல் செயற்பாடுகளில் - நம்பிக்கையீனத்தைத் தமிழ் மக்களிடத்தில் ஏற்படுத்தியது.

1983 வன்முறையே உள்நாட்டு மட்டத்திலிருந்த இனப் பிரச்சினையைப் பிராந்திய மட்டத்துக்குக் கொண்டுவந்தது. இந்த வன்முறையோடு இந்தியா அதிகளவில் இலங்கை விவகாரத்தில் தலையிடத் தொடங்கியது. பின்னர் இலங்கை இனப் பிரச்சினை விவகாரத்தில் இந்தியா நேரடித் தலையீட்டைச் செய்வதற்கான தொடக்கப் புள்ளி 83 வன்முறையே. (இதுவே பின்னர் சர்வதேச மட்டத்தில் இலங்கை இன முரண்பாட்டு விவகாரம் அறியப்படவும் காரணமாகியது). அதற்கு முன்னர் தமிழ்நாடு அளவில், தனியே உணர்வு நிலையில் மட்டும் இருந்த ஈழத் தமிழர் பாதிப்பு விவகாரம் இப்போது மத்திய அரசு மட்டத்துக்குப் போனது. போராளிகளுக்கு ஆயுதப் பயிற்சியைக் கொடுத்து ஆயுதங்களையும் வழங்கியது இந்தியா. பாதிக்கப்பட்ட தமிழர்களின் அரசியல் போராட்டத்தை - அது ஆயுதப் போராட்டமாக இருந்தாலும் நேரடியாக ஆதரித்து அதற்கு முழு ஒத்துழைப்பையும் வழங்கியது.

இதன் விளைவு தமிழ் இளைஞரிடையே பெரும் அரசியல் எழுச்சியை உருவாக்கியது. அந்த அரசியல் எழுச்சி ஆயுதப் போராட்டத்தளத்தைப் பலப்படுத்துவதாகவும் அதை மேலும் விரிவுபடுத்துவதாகவும் அமைந்தது.

மற்ற எல்லா வன்முறைகளைவிடவும் 1983இல் நடத்தப் பட்ட வன்முறை சிங்களத் தரப்புக்கு எதிர் விளைவுகளையே அதிகமாகத் தந்தது. தமிழ் மக்களை மிரட்டிப் பணியவைக்கும் ஒரு போரியல் உபாயமாகவே இந்த வன்முறை அரசாங்கத் தினாலும் சிங்களத் தரப்பினராலும் திட்டமிடப்பட்டாலும் இது சிங்களத் தரப்புக்கும் சிறிலங்கா அரசுக்கும் எதிர்பாராத அதிர்ச்சியைக் கொடுத்ததுடன் மிகப் பெரிய சவாலையும் உருவாக்கியது. தமிழர்கள் உலகமெங்கும் பரந்து தங்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதியைச் சொல்வதற்கான வாய்ப்பையும் 83 வன்முறையே உருவாக்கியது.

கொழும்பில் நிர்வாணமாகக் கொளுத்திக் கொல்லப்பட்ட தமிழர்களைப்போல இனியொரு தடவை யார்மீதும் கைவைப்பதற்கு யோசிக்க வேண்டிய நிலை ஒன்றை இந்த நிலவரங்கள் உருவாக்கின.

ஆக, 83 வன்முறை, தமிழர்களைப் பலப்படுத்தியது. அந்தப் பலப்படுத்துதலே அதன் பின்னரான வன்முறைகள் கொழும்பு

பிலோ பிற தென்பகுதிகளிலோ நடக்க முடியாமல் தடுத்தன. கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக அரசாங்கம் வேறு விதமாகவே தமிழ் மக்களை எதிர்க்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டிருக்கிறது. இவை தனியாக நோக்கப்பட வேண்டியவை.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் எம். ஏ. நுஃமான் பாலஸ்தீனக் கவிதைகளைத் தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்துக் கொண்டுவருகிறார். அப்போது அந்தக் கவிதைகள் ஈழக் கவிஞர்களிடத்திலும் இளைஞர்கள், மாணவர்களிடத்திலும் போராளிகளிடத்திலும் பெரும் செல்வாக்கைச் செலுத்தின. 1981 யாழ் நகர எரிப்போடு நுஃமான் இந்தக் கவிதைகளை மொழிபெயர்ப்புச் செய்திருந்தாலும் அது 83 வன்முறையின் தாக்கத்தோடு தான் அதிக பிரபல்யத்தைப் பெற்றது. தொடர்ந்து பல கவிதைகளும் பிற எழுத்துக்களும் விடுதலைக் குரலோடும் அரசு பயங்கரவாதத் துக்கான எதிர்ப்புணர்வோடும் வந்தன. முன்னும் பின்னுமான காலமாக இருந்தாலும் அலை, புதுசு என்ற இதழ்களும் திசை பத்திரிகையும் இவற்றின் விளைவுகளாயின. சேரனின் யமன், இரண்டாவது சூரியோதயம், வ.ஐ.ச. ஜெயபாலனின் சூரியனோடு பேசுதல் போன்ற கவிதைத் தொகுதிகள் இந்த வகையில் முக்கியமானவை. இந்தக் காலகட்டத்தில் அநேகமாக ஈழத்தின் எல்லாப் படைப்பாளிகளும் அரசியல் ரீதியான படைப்பு களிலேயே ஈடுபட்டனர். வாழ்வின் நிலவரம் அப்படி இருந்தது. சாவு வாழ்வைச் சுற்றி வளைத்திருந்தது. வாழ்க்கைக்கு எந்த உத்தரவாதமுமில்லை. கைது, சித்திரவதை, காணாமல்போதல், படுகொலைகள் என்று இயல்பு வாழ்க்கைக்கு எதிரான நிகழ்ச்சிகள் நிரல்படுத்தப்பட்டன. இந்த வாழ்க்கை அனுபவங்களையும் அவற்றின் எதிர்கொள்ளல்களையும் வெளிப்படுத்தும் எழுத்துகள் முதன்மையடைந்தன. இதுவே இன்றளவும் வேறுவேறு நிலைகளிலும் தன்மைகளிலும் குணங்களிலும் தொடர்கிறது. குறிப்பாகப் புதுவை இரத்தினதுரை தொடக்கம் ஒரு புதிய தலைமுறை அரசு எதிர்ப்பு இலக்கியத்தை எழுதும் நிலை யதார்த்தமாகியது.

தமிழகத்தின் கலாச்சாரச் சூழலை விசாரணைக்குள்ளாக்கும் சுந்தர ராமசாமியின் 'ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள்', மேற்கு வங்கத்தின் ஐம்பதுகளின் வறுமையையும் தொடரும் இயற்கை அனர்த்தத்தையும் காட்டும் சத்யஜித்ரேயின் 'பதேர் பாஞ்சாலி' போன்றவை மாதிரி ஈழத்து இலக்கியமும் தவிர்க்க முடியாதவாறு வாழ்க்கையின் குரூர அனுபவங்களையும் அவற்றை எதிர்கொள்ளலையும் பிரதிபலித்தது.

நுஃமானின் மொழிபெயர்ப்புகளையடுத்து, பல இதழ்களிலும் தனியாக நூல்களாகவும் போராட்டப் படைப்புகள்

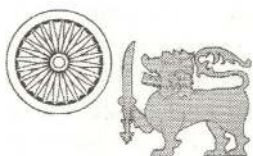
மொழியாக்கம் மூலம் தமிழ்ச் சூழலுக்குக் கொண்டுவரப் பட்டன. ஈழத்திலக்கியத்தில் அரசியலைப் புறந்தள்ளிப் பார்க்க முடியாத ஒரு நிலை வளர்ந்தது. எல்லாமே அரசியல் தேவையின் பாற்பட்டவையாக வேண்டிய ஒரு யதார்த்தம் உருவானது. இதில் சாதகமான அம்சங்களும் ஏற்பட்டன. பாதகமான விசயங்களும் உண்டு.

* நெருப்பையும் குருதியையும் அவலக்குரலையும் ஒன்றாகக் கேட்கும்போது, வன்முறையொன்றின் சித்திரம் அல்லது கலவர மொன்றின் தோற்றம் எப்போதும் மனத்தில் விரிகிறது. கடந்த ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் நிகழ்ந்த வன்முறைகள் எழுந்து அதே வலியை மீண்டும் தருகின்றன. ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக எரிந்துகொண்டிருக்கும் இந்த நெருப்பு எப்போதுதான் அணையப்போகிறது?

இரத்தவாடையும் கண்ணீரின் ஓலமும் இல்லாத ஒரு ஈழக் கவிதை எப்பொழுது எழுதப்படும்? சிங்கள - தமிழ் முரண்பாடு, தமிழ் - முஸ்லிம் முரண்பாடாக வளர்ச்சியடைந் திருக்கிறது. எல்லாவற்றிலும் காயங்களும் வலியும் நிரம்பியே இருக்கின்றன. கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகால ஈழத்திலக்கியத்தின் துன்பியல் முகம் எப்படித்தான் மாறுவது? எங்கே கிழக்கு? எப்போது சூரியோதயம்?

இதழ் 103, ஜூலை 2008

அழிந்துபோன 97 ஆயிரம் நூல்களின் சொல்லப்படாத கதை

அம்ஷன் குமார்

ஜூன் 1, 1981. யாழ்ப்பாணம். நள்ளிரவில் காவல் துறையினரும் அடியாட்களும் ஆயுதங்களுடன் ஒரு நெடிய வளாகத்தினுள் நுழைகின்றனர். அவர்களது நோக்கம் மனிதர்களைத் தாக்குவது அல்ல. மாறாக மனிதர்களின் பாதுகாப்பு சற்றும் இல்லாத நேரம் பார்த்து அங்குள்ள பொருள்களையும் அந்த வளாகத்தையும் நாசப்படுத்துவது. வளாகம் உலகப் பிரசித்திபெற்ற யாழ்ப்பாணப் பொதுசன நூலகம். அதிலுள்ள பொருள்கள் சுமார் 97,000 புத்தகங்கள். சில மணி நேரங்களில் இரண்டுமே தீக்கிரையாகின்றன. அன்று காலை கண் விழித்த உலகம் இக் காட்டுமிராண்டித்தனமான செயலால் அதிர்ந்துபோனது.

ஒரு நூல் ஒரு தனி மனிதனின் எண்ண வெளிப்பாடு என்றால் ஒரு பெரும் நூலகம் மனிதகுல நாகரிகத்தின் கருவூலம். சிங்களவர்களாகிய தங்கள்மீது தமிழர்கள் அறிவாதிக்கம் கொண்டிருப்பதாக நினைத்து அதனை அழிக்க வேண்டித் தமிழர்களின் தொன்மை, இலக்கியம் ஆகியவற்றின் பாசறை யாழ் நூலகம் என்ற எண்ணத்தில் அதை எரித்ததன் வாயிலாக, சிங்களவர்கள் தங்களையும் சேர்த்து அழித்துக்கொண்டார்கள். அந்நூலகத்தில் இருந்தவை தமிழர்களின் உடமைகள் மட்டுமே என்று அவர்களால் எவ்வாறு எண்ண முடிந்தது? ஸ்ரீலங்காவின் மொத்த சரித்திரமும் அங்குதானே குடிக்கொண்டிருக்கும்? பேதமைக்கு இதைவிடவும் வேறொரு உதாரணம் கூற முடியுமா?

ஆனால், இது பேதமையன்று; இனப்போருக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்ற ஸ்ரீலங்கா அரசின் அரசியல் பார்வையைத் தமிழர்கள் எவ்வாறு பாவித்தனர் என்பதைப் பற்றிய 49 நிமிட நேர டாகுமெண்டரி படம் எரியும் நினைவுகள். இனப் போர் பற்றிய பெரும் வரைவுகளுக்குச் செல்லாது படம் யாழ்ப்பாண நூலகம் என்னும் மையத்திற்கு உடனே சென்று விடுகிறது.

1933இல் யாழ்ப்பாணத்தில் கே. எம். செல்லப்பா என்னும் ஒரு நூல் ஆர்வலரின் முயற்சியால் ஒரு சிறு நூல்நிலையம் தொடங்கப்பட்டது. பொதுமக்களின் கொடையாகப் பெறப் பட்ட 844 நூல்களுடன் அது 1935இல் யாழ்ப்பாண நகரசபையின் வசம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. பெரிய கட்டடத்திற்கான பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. நூலக விஞ்ஞானி எஸ். ஆர். ரங்கநாதன் அழைக்கப்பட்டார். கட்டடக் கலைஞர் நரசிம்மன் வரைபடம் தந்தார். இருவரும் இந்தியர்கள். 1954இல் யாழ்ப்பாணப் பொதுசன நூலகக் கட்டட அடிக்கல் நாட்டப் பட்டு 1959இல் நூலகத் திறப்பு விழா நடைபெற்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கிவந்த அமெரிக்க நூலகம் அதனுடன் இணைந்ததால் நூல்களின் எண்ணிக்கை பெருகியது. பயன் பெறுபவர்களும் அதிகமாயினர். ஆனால், இந்தச் சரித்திரம் மே 31, 1981 அன்று முடிவிற்குவந்தது.

அன்றைய யாழ்ப்பாண மாநகர முதல்வர் இராசா. விஸ்வநாதன் யாழ் நூலக எரிப்பு, அதைத் தொடர்ந்து கடைகள், ஈழ நாடு பத்திரிகை அலுவலக நாசங்கள் ஆகியவற்றினால் மொத்த இழப்பு 100 மில்லியன் ரூபாய் அளவுக்கு இருக்கும் என்று கணக்கிடுகிறார். சமன் செய்யும் முயற்சிகளில் ஒன்றாக யாழ்ப்பாண நூலகப் புனருத்தாரணம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. 1984இல், எரிக்கப்பட்ட நூலகத்தின் மூன்றாமாண்டு நினைவாகப் புதிய நூலகக் கட்டடம் பழைய கட்டடத்தின் மேற்குப் பகுதியில் சிறிய அளவில் திறந்து வைக்கப்பட்டது. மே 1985இல் மீண்டும் அங்கே குண்டுகள் வெடித்தன. அது யுத்த களமாக மாறியது. வட பகுதியில் மூண்ட போரில் யாழ்ப்பாணத் திவிருந்து 5 லட்ச மக்கள் ஒரே நாளில் வெளியேறினர். சிங்களவர்களை எதிர்க்கவோ ராணுவத்தினருக்குப் பதிலடி கொடுக்கவோ தமிழர்களால் இயலாத நேரம் அது. ஆனால், நிலைமை விரைவில் மாறியது. ஆயுதம் ஏந்திய தமிழ்ப் போராளிகளின் தாக்குதல், தமிழீழம் என்னும் கோரிக்கை ஆகியவற்றால் நிலைகுலைந்த அரசு சமாதானப் பேச்சிற்கு இணங்கிற்று. சந்திரிகா குமாரதுங்கா அந்த எதிர்பார்ப்பினைப் பூர்த்திசெய்யக் கூடியவராகக் கருதப்பட்டவராதலால் அவர் 1994இல் அதிபரானார்.

நல்ல பெயர் எடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திலிருந்த பொது சன ஐக்கிய முன்னணி, நூலகத்தைப் புதுப்பிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டது. புத்தகமும் செங்கல்லும் திரட்டும் பணியில் ஈடுபட்டது. அதாவது பள்ளிக் குழந்தைகளும் கிராம மக்களும் ஒவ்வொருவரும் நூலகத்திற்கு ஒரு புத்தகமோ செங்கல்லையோ அளிக்கும்படி வேண்டப்பட்டது. அத்திட்டம் பெரும் வெற்றி பெற்றது. அடிப்படைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க ஆர்வம் காட்டாது நூலகத்தை மீண்டும் எழுப்புவது என்னும் அடையாளச் செயல்பாட்டை மோசமான அரசியலாகத் தமிழர்கள் பார்த்தார்கள். சாம்பலாக்கப்பட்ட நூலகம் நினைவுச் சின்னமாகப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் நிபந்தனையிட்டனர். ஆனால், ஸ்ரீலங்கா அரசினர் அதை நிராகரித்து விட்டு அதே இடத்தில் புதிய நூலகத்தை எழுப்பியுள்ளனர். அதன் திறப்பு விழாவிற்குத் தமிழர்கள் எதிர்ப்பினைக் காட்டவே, அந்த விழாவை நடத்தாமலேயே நூலகம் 2003இல் இயங்கத் தொடங்கியது. நூலகப் பகுதி ராணுவத்தின் உச்ச பாதுகாப்பு வளையத்தினுள் இருப்பதால் அது இன்று ஒரு சிறையாகக் காட்சியளிக்கிறது.

யாழ் நூலகம் ஒரு எரிகிற பிரச்சினையாகத் தொடர்கிறது.

இதுவரை எவரும் தொட்டிராத ஒரு நிகழ்வினை, யாழ்ப்பாண நூலகம் எரிக்கப்பட்ட அதே ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த இயக்குநர் சோமிதரன் திறம்படக் கையாண்டிருக்கிறார். இம்மாதிரிக் கடந்த காலமொன்றைப் படம்பிடிக்கும் பொழுது தகுந்த ஆவணங்கள் தேவை. இனப்போரில் ஸ்ரீலங்கா ஈடுபட்டுள்ள நிலையில் அத்தகைய ஆவணங்கள் அங்கிருந்து கிடைப்பது அவ்வளவு சுலபமானதல்ல. சோமிதரன் அந்தக் குறைபாட்டினைப் பார்வையாளர்கள் அதிகம் உணராத வண்ணம் நேர்காணல்கள் வாயிலாகவே படத்தை எடுத்துச் செல்கிறார். ராணுவம் சூழ்ந்த பகுதிகளில் உள்ள யாழ் நூலகத்தைப் படம்பிடிப்பது சற்றும் எளிதானதல்ல. அவர் மிகுந்த லாவகத்துடன் படப்பிடிப்பை நடத்தியிருக்கிறார். மினி டிவி, ஹேண்டிகேம் என்று கிடைத்த உபகரணங்களைக் கொண்டு யாருடைய கவனத்தையும் ஈர்க்காமல், அந்த இடத்திற்குத் தன்னை அழைத்துச் சென்ற கார் டிரைவரை வைத்தே சொற்ப வசதிகளுடன் அவர் துணிகரமாகச் செயல்பட்டிருக்கிறார். படத்திற்கான ஆய்வினையும் அவரே மேற்கொண்டுள்ளார். லயோலா கல்லூரி விஷுவல் கம்யூனிகேஷன் மாணவரான அவர், 'நிகரி' என்கிற அமைப்பினூடாகத் தொழில் திறன் மிகுந்த இப் படத்தைத் தயாரித்துள்ளார்.

நூலக எரிப்பு உணர்வுபூர்வமாகப் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், நூலக இழப்பு விஞ்ஞானப் பார்வையுடன் அணுகப்

பட்டிருக்க வேண்டும். 97,000 நூல்கள் தீயில் கருகின என்பதை அடிக்கடி சொல்லும்பொழுது அவற்றில் இருந்த அரிதான நூல்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும். நூலகத்தின் சிறப்புப் பயன்பெற்றவர்களின் நேர்காணல்களைச் சேர்த்திருக்க வேண்டும். புலம்பெயர்ந்து வாழ்கிற ஸ்ரீலங்காத் தமிழர்களுக்கும் இதன் பொருட்டு நாடியிருக்கலாம். அப்போதுதான் நாம் எவற்றையெல்லாம் இழந்து நிற்கிறோம் என்பதை இன்றைய தலைமுறையினர் உணர முடியும். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அணுகப்பட்டிருந்தும் அவரிடமிருந்து அடர்த்தியான விஷயங்கள் எதுவும் திரளாதது ஏமாற்றம்தான். நூலகம் பற்றி எடுக்கப் பட்ட இப்படத்தில் இவை சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டிய குறைகள். ஆனால், இது வீடியோ படம் என்பதால் அடுத்த பதிப்பிலேயே இக்குறைகளை நேர் செய்துகொள்ள முடியும்.

சூடான அரசியல் விவாதங்களை வெளிப்படையாக எதிர்பார்ப்பவர்களுக்கு இப்படம் ஏமாற்றம் அளிக்கக்கூடும். ஆனால், பல்வேறு விவாதங்களுக்கும் படத்தில் இடம் உண்டு. இன்று நிலவும் அரசியல் நிலைமை குறித்த கவனத்துடன் ஒரு சுய தணிக்கையை மேற்கொண்டு சோமிதரன் படத்தை எடுத்திருக்கிறார். மிதவாதிகளே நேர்காணல்களில் இடம் பெற்றுள்ளனர். இது போன்ற காரணங்களால் இப்படம் சிக்கல்களின்றி எங்கும் உறுதியாகத் திரையிடப்படும் வாய்ப்பினைக் கொண்டுள்ளது. இருபத்தியேழு வருடங்களுக்கு முன் நடந்த ஒரு பேரழிவு ஏதோ நேற்று நடந்தது போன்ற அண்மை உணர்வு கொள்ளும் வகையில் படத்தில் சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பது இயக்குநரின் திறமைக்கு மேலும் ஓர் எடுத்துக்காட்டு.

இதழ் 103, ஜூலை 2008

சோமிதரனுடன் ஒரு சந்திப்பு

“நினைவூட்டிக்கொள்ள முடியாத அளவுக்கு அது ஒரு பயங்கரமான நிகழ்வு”

நூலகம் எரிக்கப்பட்ட அதே 1981ஆம் ஆண்டில் மே மாதம் 11ஆம் தேதி யாழ் பகுதியைச் சேர்ந்த பருத்தித் துறையில் நான் பிறந்தேன். சரியாக 19 நாட்களுக்குப் பிறகு, 1981 ஜூன் மாதம் முதல் தேதி யாழ் நூலகம் எரிக்கப்பட்டது. அந்தக் கலவரத்தையோ அதற்குப் பின்னர் 1983 ஜூலையில் நடைபெற்ற பெரும் இனக் கலவரத்தையோ நேரில் அறிந்த தலைமுறையைச் சேர்ந்த வனல்ல நான். கால் நூற்றாண்டு காலமாக ஈழத்தில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் போரைத் தொடங்கிய தலைமுறையைச் சேர்ந்தவனுமல்ல. குண்டு வெடிப்பு களினூடாகவும் இடப்பெயர்வுகளினூடாகவும் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்தை நோக்கி ஓயாமல் ஓடிக் கொண்டிருக்கும் லட்சக்கணக்கானவர்களை உள்ளடக்கிய ஒரு தலைமுறையைச் சேர்ந்த நான் எங்கள் நூலகம் எரிக்கப்பட்ட வரலாற்றை, அது எரிக்கப்பட்டுப் பல வருடங்கள் கடந்து சென்ற பின்னரே தெரிந்துகொண்டேன்.

என் பத்தாம்வயதில் எரிந்து நின்ற அந்தக் கட்டடத்தை முதன்முதலாகப் பார்த்தேன். அப்பொழுது, பத்தாண்டு களுக்குப் பிறகு யாருமே அதை நினைவில் வைத்திருக்கவில்லை. நினைவூட்டிக்கொள்ள முடியாத அளவுக்கு அது ஒரு பயங்கரமான நிகழ்வு. அதனால்தான் அதைக் குறித்து பெரிய இலக்கியப் பதிவுகள் உருவாகவில்லை. சேரன் ஒரு கவிதை எழுதினார், எம்.ஏ.நுஃமான் ஒரு

கவிதை எழுதினார், வேறு சில நல்ல கவிதைகளும் உள்ளன. மற்ற பல கவிதைகளிலும்கூட எரிக்கப்பட்ட யாழ் நுணலகம் பற்றிய சில வரிகள் தென்படுகின்றன. ஆனால், ஒரு பெரிய நாவலோ குறிப்பிடும்படியான திரைப்படமோ ஒரு நாடகமோ கூட எம்மிடையே உருவாகியிருக்கவில்லை.

அது தமிழர்களின் பண்பாட்டு மையம், அறிவுத் தேடலின் அடையாளம். பிறகு அது ஈழ விடுதலைப் போராளிகளுக்கான பாசறையாகவும் மாறியது. நூலகத்தை மையமாகக்கொண்டு அப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் ஏராளமான வாசக சாலைகள் இருந்தன. அவை எல்லோரும் ஒன்றுகூடுமிடங்களாகவும் விளங்கின. பல்வேறு போராளிக் குழுக்களும்கூட அவற்றில்தான் உருவாயின. பிற்காலங்களில் பல வாசக சாலைகள் போராளிகளுக்கான தங்கும் இடங்களாக மாறியிருந்தன.

எரிக்கப்பட்டுச் சாம்பல் படர்ந்து நின்ற யாழ் நூலகமே கூடப் புலிகளின் ராணுவத்தளமாகத்தான் எனக்கு அறிமுகமாயிற்று. அப்பொழுது யாழ்ப்பாணக் கோட்டை புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. ஒரு நாள் யாழ் கோட்டையில் துப்புரவுப் பணிகளை மேற்கொள்வதற்காக அழைத்துச் செல்லப்பட்ட மாணவர் குழுவுடன் நானும் கோட்டைக்குள் நுழைந்து விட்டேன். மற்றவர்கள் துப்புரவுப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த தருணத்தில் நானும் என் தோழன் ஒருவனும் எரிந்து நின்ற அந்தக் கட்டடத்தின் ஒரு பகுதிக்குச் சென்றோம். வியப்புடும் விதத்தில் கம்பீரமாக நின்ற அந்தக் கட்டடம்தான் இயக்கத்தின் பேஸ் (படைத்தளம்) என்று சொன்னான் என் தோழன். நான் பார்த்த அந்தக் கட்டடத்தைப் பற்றி அன்றிரவு என் அம்மாவிடம் சொன்னேன். அம்மாதான் எனக்கு அது யாழ் நூலகம் எனச் சொன்னவர். நூலகம் பற்றிய முதலாவது தகவலை எனக்குச் சொன்னவர் என் அம்மாதான்.

பிறகு யாழ் கோட்டை சிங்கள ராணுவத்தால் கைப்பற்றப் பட்ட பொழுது புலிகளோடு சேர்ந்து அங்கு வசித்துக்கொண்டிருந்த 5 லட்சம் மக்களும் வெளியேறினோம். ஆசியாவின் பெரிய இடப்பெயர்வுகளுள் ஒன்று அது. பெண்கள், குழந்தைகள், முதியவர்கள் என அனைவரும் வெளியேறிய பிறகு ஆள் நடமாட்ட மற்ற வெற்று நிலமாகத்தான் சிங்கள ராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றியது. பிறகு யாருமே வசித்திருக்காத ஒரு தருணத்தில் நூலகத்தைப் புதுப்பிக்கும் பணியை மேற்கொண்டது சந்திரிகா அரசு. அது ஒரு வகையான நல்லெண்ண நடவடிக்கை போலத் தோன்றினாலும், அதற்குப் பின்னால் இருந்த அரசியல் வேறுவகைப்பட்டது. இடம்பெயர்ந்து சென்றவர்களை யாழ்ப்பாணத்திற்குத் திரும்ப அழைப்பதற்கு

அதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டது சிங்கள அரசு. நூலகம் எரிக்கப்பட்ட வரலாற்றை உலகின் நினைவுகளிலிருந்து முற்றாக அழிப்பதற்கு மேற்கொண்ட முயற்சி என்றும் கூட அதைச் சொல்லலாம். அது ஒரு நினைவுச் சின்னமாக மாற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

1981இல் நடைபெற்ற கொடிய நிகழ்வுகளுக்கான ஒரு வரலாற்றுச் சாட்சியமாக எரிக்கப்பட்ட அந்த நூலகம் அதன் சாம்பல்களோடு அப்படியே பாதுகாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். அப்படிப் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தால் எம் நூலகம் எரிக்கப்பட்ட வரலாற்றைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்வதற்கு எனக்கும் என் தலைமுறைக்கும் இருபது ஆண்டுகள் தேவைப்பட்டிருக்காது. ஆனால், வரலாற்றின் பக்கங்களிலிருந்து தன் கொடுஞ்செயலை முற்றாகத் துடைத்தெறிய முற்பட்ட சிங்களப் பேரினவாத அரசு எதிர்ப்புகளே இல்லாத ஒரு தருணத்தைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டது. இப்பொழுது இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு எங்களிடையே அதற்கான ஆதாரங்கள் எதுவுமில்லை. பதற்றத்துடன் இடம்பெயர்ந்து சென்ற யாழ்ப்பாண மக்கள் எந்த ஆதாரத்தையும் எடுத்துச் செல்லவில்லை.

இருபது ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒரு பத்திரிகையாளனாக யாழ் நகருக்குத் திரும்பிவந்தபொழுதுதான் அந்த வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. தெரிந்து கொண்டபொழுது நான் கடும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானேன். அநேகமாக அந்தத் தருணத்தில்தான் யாழ் வரலாற்றின் இந்தக் கொடிய பக்கங்களை ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்னும் எண்ணம் எனக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். காட்சி ஊடகத் துறை மாணவனாக, சென்னை லயோலாக் கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்கத் தொடங்கியபொழுது அந்த எண்ணம் வலுவடைந்தது. பிறகு நான் அதைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் திட்டமிடவும் தொடங்கினேன். இங்கு சென்னையில் அதற்கு ஊக்கமும் ஒத்துழைப்பும் கிடைத்தன. உயிர்நிழல் இதழ் எனக்குப் பெரிய அளவில் துணை நின்றது. பணம் முதலான அடிப்படை விஷயங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு தயாரானபொழுது மறுபடியும் ஈழத்தில் போர் மூண்டுவிட்டது. பிறகு எனக்கு வேறு வழியே இல்லாமல் போய்விட்டது. என்ன நடந்தாலும் சரி எனச் செயலில் இறங்குவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. எதிர்காலத்தில் யாராலும் அந்த வரலாற்றை மீட்டெடுக்க முடியாமல் போய்விடலாம்.

இலங்கையில் அப்போது வெளிவந்துகொண்டிருந்த பத்திரிகைகள் இது குறித்து வெளியிட்டிருந்த செய்திக் கட்டுரை

களும் பிரசுரித்திருந்த புகைப்படங்களும்தான் இப்பொழுது எங்களுக்குக் கிடைக்க வாய்ப்புள்ள சில வகைப்பட்ட ஆவணங்கள். அவை கொழும்பு நூலகத்தில் இருந்தன. அங்கு ஆவணங்களைத் தேடும் முயற்சியை மேற்கொள்வது அபாயகரமானது. நூலகத்திற்கு வரும் தமிழ் வாசகர்கள் எதைப் படிக்கிறார்கள் என்பதுகூடக் கண்காணிப்புக்குட்பட்டதாயிருந்தது. இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய நூலகம் எரிக்கப்பட்டது தொடர்பான செய்திகளை அந்த நூலகத்திலிருந்துதான் நான் திரட்டினேன். அவற்றைத் திரட்டுவதற்கு நான் பெரிய அளவு சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது. என் சிங்கள நண்பர்கள் பெருமளவில் உதவினார்கள். நூலகத்தின் நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கான ஆட்களைக் கண்டறிவதிலும் எனக்குப் பல தடைகள் இருந்தன. பெரும் முயற்சிக்குப் பிறகு அதன் ஒரே ஒரு வாசகரைக் கண்டுபிடித்தேன். அப்போதைய நூலகர் இப்போதும் யாழ்ப்பாணத்திலேயே வசித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது யாழ் நகரின் மேயராக இருந்தவரே இருபத்து ஐந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் மேயராக இருந்தார். யாழ் சூறையாடப்பட்டபொழுது எரிக்கப்பட்ட ஈழநாடு பத்திரிகையின் பணியாளர் ஒருவரையும் என்னால் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. தன் பத்திரிகை அலுவலகம் எரிக்கப்பட்டதை எரியும் அந்தக் கட்டடத்தினுள் பதுங்கி நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்த நேரடிச் சாட்சி அவர். ஆனால், முழு நகரமுமே ராணுவத்தின் கண்காணிப்புக்குட்பட்டிருக்கும் ஒரு தருணத்தில் இது போன்ற ஒரு ஆவணப்படத்தைத் தயாரிக்கும் முயற்சி கற்பனை செய்ய முடியாத அளவுக்குச் சவாலானது.

படம் பிடிப்பதற்கும் நேர்காணல்களை எடுப்பதற்கும் நாங்கள் பெரும் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது. நடந்தவற்றை நினைவுகூர்வதிலும் விமர்சனங்களை முன்வைப்பதிலும் எல்லோரிடத்திலும் தயக்கம் நிலவியது. நிச்சயமற்ற ஒரு சூழலில் அது புரிந்துகொள்ளக்கூடிய ஒன்றுதான். நாங்கள் பல பொய்களைச் சொன்னோம். சென்னை லயோலா கல்லூரியின் காட்சி ஊடகத் துறை மாணவன் என்ற அடையாளம் எனக்குப் பெரிய அளவில் உதவியது. அப்படியும் ராணுவத்தினர் எங்களைக் கண்காணித்துக் கொண்டேதான் இருந்தனர். பெரும்பாலும் கையடக்கக் காமிராவைக்கொண்டே படம் பிடித்தேன்.

பிறகு எல்லாவற்றையும் ஹார்ட் டிஸ்க்குகளில் பதிவு செய்து சென்னைக்கு எடுத்துவந்தேன். இங்கு எல்லாத் தரப் பினரும் மிகச் சிறப்பாக ஒத்துழைத்தனர். நாசர், லெனின் எனப் பலரைச் சொல்லலாம். இங்குள்ள பத்திரிகைகள்

எங்களுக்குப் பக்கபலமாக இருந்தன. பல நிர்ப்பந்தங்களுக் கிடையே தமிழகம் எங்களுக்கு உறுதுணையாக நின்றது.

என்னுடைய இந்த ஆவணப்படத்தில் போதாமைகள் உள்ளன என்பதை நான் அறிவேன். கிடைக்கப்பெற்ற ஆதாரங் களைக் கொண்டு சிறப்பாகச் செய்ய முயன்றுள்ளேன். என் இந்தத் தலைமுறைக்கு இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முந்தைய அந்தக் கொடூர நிகழ்வை நினைவூட்ட வேண்டும். சொந்த நாட்டிற்குள்ளும் அயல் நாடுகளிலும் அகதிகளாக வாழும் எம் மக்களுக்கு அவர்களது உன்னதமான பண்பாட்டு அடையாளத்தை, அது பிறகு எரிக்கப்பட்டதை நினைவூட்ட வேண்டும். யாழ் நூலகம் ஈழத் தமிழர்களின் பழங்கனவாகப் போய்விட்டது.

அதை நினைவுகூரும் திராணிகூட அகதிகளுக்கு இல்லை. கல்வி கற்பதற்கேகூட வாய்ப்பில்லாதவர்களாய் அகதி முகாம் களின் சுகாதாரமற்ற, பத்துக்குப் பத்தடி கொண்ட குறுகிய அறைகளில் வாழும்படி சபிக்கப்பட்டவர்கள் எம் மக்கள். பெரும் சுமையாய் மாறிவிட்ட வாழ்வை எந்தக் கனவுமின்றி வாழ்ந்து தீர்க்க வேண்டியவர்களாய் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கும் அவர்களுக்கு அவர்களுடைய எரிக்கப்பட்ட கடந்த காலத்தை நினைவூட்ட வேண்டும். சாம்பல் குவியல்களிலிருந்து எம் துயரங்களை மீட்டெடுத்தாக வேண்டிய கடமை எங்களுக்கு இருக்கிறது இல்லையா?

சந்திப்பு: தேவிபாரதி

இதழ் 103, ஜூலை 2008

சுந்தர ராமசாமியின் காலச்சுவடு தோன்றிய காலகட்டம் முதல் நான்காம் ஈழப்போருக்கு முந்தைய காலகட்டம்வரை காலச்சுவடில் வெளிவந்த அரசியல் பதிவுகளின் தொகுதி இந்நூல். இந்திய அமைதிப்படையின் கோரமுகத்தை உரித்துக்காட்டிய 'சிங்கத்தின் நகங்களும் அசோகச் சக்கரமும்' கட்டுரை காலச்சுவடு இதழ் இரண்டில் வெளிவந்து சூழலில் பல அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தியது. உலகத் தமிழ் மாநாட்டில் தமிழ் ஈழ அறிஞர்கள் வெளியேற்றப்பட்டமைக்கான எதிர்வினை, துரியக்கதிர் - 2 தாக்குதலின் அனுபவப் பதிவு, ஈழம் தமிழ்த் திரைப்படங்களில் சித்தரிக்கப்பட்ட விதம், ஈழப் போராட்டம் பற்றிய சேரனின் விமர்சனப் பார்வை, ஜூலை 83 கலவரத்தின் இருபத்தைந்தாம் நினைவாண்டு சிறப்பிதழ், தமிழக முகாம்களில் ஈழத் தமிழர் நிலை என சுமார் இருபதாண்டு கால ஈழம் பற்றிய பன்முகப்பட்ட பதிவுகளின் தொகுதி இந்நூல்.

ஈழப்பிரச்சினை பற்றிய முழுமையான புரிதலுக்கு அவசியமான வாசிப்பாக அமைகிறது இத்தொகுதி.

பதிப்பகம்

விலை ரூ. 200

ISBN 978-81-89359-87-4

